521. M16

28 DEC 1935

THE
MAHARAJA'S COLLEGE
MAGAZINE

ERNAKULAM, December, 1935.

Vol. XVIII—No. 1. Regd. No. 30.

MR. P. V. KURUP,

INDUSTRIAL EXPERT,

Proprietor: **The National Furniture Co.,**

Perumanur, ERNAKULAM.

By Appointment to H. H. the Maharaja of Cochin.

Recipient of Veerasringala from the Maharaja and Gold medal from the A. I. S. Exhibition of Trichur, 1935.

The

MAHARAJA'S COLLEGE

MAGAZINE

CONTENTS: ENGLISH SECTION

Edited by K. J. AUGUSTINE, M. A., L. T.

		PAGE.
IRREVERENCE	*Rao Bahadur A. M. Mutunayagam Pillai*, B. A., B. L.	1
MATHEMATICS AND LIFE	*R. C. Bristow*, M. Inst. C. E., M. I., Mech. E.	5
EZHUTHACHAN'S MALAYALAM	*L. V. Ramaswami Aiyar*, M. A., B. L.	11
JAUNTS IN JAPAN	*T. C. Sankara Menon*, M. A., (Cantab.)	28
OUR LIBRARY SYSTEM—A GALLOP AND A GOSSIP	*K. S. Marar*, B. A., Cert. Lib.	35
ART AND LIFE	*C. L. Paul*, B. A. (*Old Boy.*)	38
ON YAWNING	*K. S. Ganapate*, (*Old Boy.*)	41
STUDENTS' MISCELLANY—REFLECTIONS ON ARMISTICE DAY	*S. Padmanabh*, Cl. IV.	43
"WHOEVER THOUGHT OF THIS"	*C. Bhaskara Menon*, CLASS III.	45
REMINISCENCES OF AN IDLER	*C. G. Chandrasegharan*, CL. III.	51
A THING OF BEAUTY	*M. M. Ambat*, CL. I.	54
SIR SALAR JUNG	*V. K. Hamsa*, CL. III.	56
THE THREE FRIENDS	*Esther Salem*, CL. II.	60
JUST IN TIME	*R. M. Thottakkat*, CL. I.	62
A PEEP AT THE JETTY	*T. D. Subramanian*, CL. II.	64
TO MY LOVE	*R. S. Raju*, B. A. (*Old Boy.*)	65
A GRAND VARIETY ENTERTAINMENT IN THE COLLEGE		66
FIELD NOTES	*P. V. Verghese* (General Captain)	68
SOCIETIES, CLUBS AND ASSOCIATIONS		70
DIAMOND JUBILEE—Statement of Receipts & Expenditure		74
AN APPEAL		75
UNIVERSITY OF MADRAS—Extension Lectures		77
COLLEGE NOTES		83
REVIEWS		87
EXCHANGES		88

Vol. 18. December, 1935. No. 1.

IMPERIAL RATTAN FURNITURE CO.,

Princess Street, British Cochin.

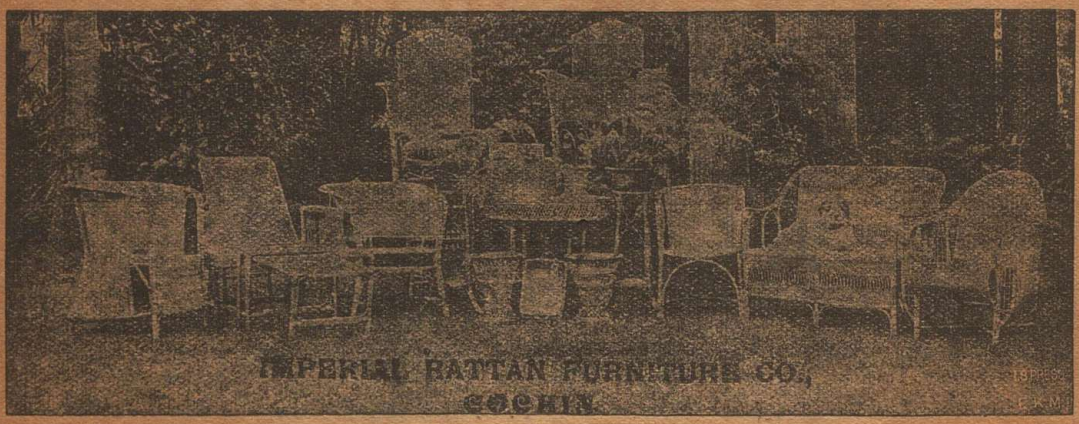

Rattan Furniture of all kinds manufactured at competitive prices.

Orders executed at short notice.

A 1 SERVICE GUARANTEED.

ROYAL STUDIO-PHOTOS

THE BEST AND THEREFORE THE CHEAPEST.

ARTIST:- **P. J. CHERIAN,**

Recipient of Gold and Silver Medals from various Exhibitions and Veerasringhalas from Their Highnesses the Maharajas of Cochin,

MANAGING PROPRIETOR.

ROYAL STUDIO, ERNAKULAM.

Branch: ALWAYE.

By Appointment Artist and Photographer to His Highness' Durbar, Cochin.

ഒന്നാംതരം ഫോട്ടൊ എടുക്കുന്നതിനും
പഴയ പടങ്ങൾ പുതിയ രീതിയിൽ എൻലാർജ്ജ്
ചെയ്യുന്നതിനും, എണ്ണച്ചായത്തിൽ
ചിത്രമെഴുതുന്നതിനും ഒരേ ഉത്തമസൌകര്യസ്ഥലം
റോയൽ സ്റ്റുഡിയോ തന്നെ.

UNIVERSITY LIBRARY
31 MAR 1946

The
MAHARAJA'S COLLEGE

MAGAZINE

CONTENTS: ENGLISH SECTION

Edited by K. J. AUGUSTINE, M. A., L. T.

		PAGE
A SPORTSMAN'S VIEWS ON SOME EDUCATIONAL PROBLEMS	*N. R. Sahasranama Iyer*, B. A., B. L.	89
MR. S. K. SUBRAHMANIA IYER — AN APPRECIATION	*C. Mathai*, Retired Director of Public Instruction	97
BURKE AS AN ORATOR—HIS STYLE	*K. J. A.*	99
ON EDUCATION, BOOKS AND THE READING HABIT.	*P. S. N.*	103
"MY NEVER-FAILING FRIENDS ARE THEY"	*K. S. Marar*, B. A., (Cert. Lib.)	111
THE MURAL PAINTINGS OF CHEMMANTHATTA TEMPLE	*K. Achyutha Menon*, B. A., B. L., Diwan Peishkar.	113
RECREATIVE LEISURE, A NECESSITY AND NOT A LUXURY	*C. P. Verghese*, B. A., Dip. in Physical Edcn.	116
STUDENTS' MISCELLANY — WIT AND HUMOUR	*C. Bhaskara Menon*, CL. III.	118
THE DOCTOR'S MISTAKE	*A. Kuttan Menon*, CL. IV.	127
"A VISION"	*Esmie Dias*, CL. IV.	130
THIRTY YEARS HENCE	*M. Vasu Menon*, (CL. IV—IV B.)	134
THE INNOCENT MISCHIEF	*T. J. Margaret*, CL. III.	137

Students' Miscellany—(*contd.*)

GOPI'S STRATAGEM	*C. Balakrishna Menon*, CL. IV.	143
AN APPRECIATION OF THE THIRTEENTH CANTO OF KALIDASA'S RAGHUVAMSA	*A. Hariharan*, CL. I.	145
LIST OF LIFE MEMBERS OF THE MAHARAJA'S COLLEGE MAGAZINE		148
BABU RAJENDRA PRASAD	*R. Subramanian*, CL. II.	154
MY LOVE OF MATHEMATICS	*Tedious*	156
OUR POETS' CORNER.		158
SPORTS		162
COLLEGE DAY SPORTS AND TOURNAMENTS		168
THE COLLEGE DAY CELEBRATIONS, 20th December 1935.		172
COLLEGE DAY—List of Prize Winners.		177
MAHARAJA'S COLLEGE UNION ANNIVERSARY		178
COLLEGE NOTES		180
EXCHANGES		184

Vol. 18. March, 1936. No. 2.

UNIVERSITY LIBRARY
29 DEC 1935
MADRAS

LONG LIVE OUR PATRON

His Highness Sir Sri Rama Varma, G. C. I. E.,
The Maharaja of Cochin
who completed his 74th year on 25th December, 1935.

29 DEC 1935
MADRAS

തിരുനാൾ മംഗളാശംസകൾ.

(രാഗം — ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ബിഹാഗ്. താളം ആതി. "വാഴ്ന്നാരെ" എ. മ.)

പല്ലവി.

മാടഭ്രപൻ — നീണാൾ വാഴേണം ശ്രീരാമവമ്മ ഭ്രപാലൻ.

അനുപല്ലവി.

പലവിധകലകളിൽ വലിയൊരു നിപുണൻ
നിരവധി ജനതതി വണങ്ങിടും സുഗുണൻ
ഖ്യാതിയേറിടും രവികുലരമണൻ — മാടഭ്രപൻ.

പ്രതിനിധിസഭയുടെ നടപടികൊണ്ടും
സകല സമയവും പൊതുഹിതം കണ്ടും,
രാജനീതിയെ നയമൊട്ടു പൂണ്ടും — മാടഭ്രപൻ.

സഹജരും പ്രജകളും സതതവും നേടും
സുകൃതമഹിമയുടെ ധവളതകൂട്ടും
മാനമായിടും കുലധനമോടും — മാടഭ്രപൻ.

കെ. ജെ. അഗസ്റ്റിൻ, എം. എ., എൽ. ററി.

ജഗജ്ജയത്തിന്നു മുതിർന്നടക്കും
ജാഡ്യത്തെയെല്ലാമകലത്തിലാക്കി,
ഉന്മേഷമൂഴിക്കരുളാൻ ദിനേശൻ
ധനുസ്സു തൃക്കൈയിലെടുത്തിടുമ്പോൾ.

പ്രക്ഷോഭണത്താൽ നിലവിട്ടു പാഞ്ഞു,
വേലയ്ക്കു വല്ലാതിടിവേകിടാതെ
സ്വജീവനം കൊണ്ടിതരർക്കു നാട്ടാർ
സാഹായ്യമേകിത്തെളിവാൻനിൽക്കേ,

മഞ്ഞാവിമൂടും മലയാററിൽ മുങ്ങി,
മനോജ്ഞവല്ലീ നിലയത്തിലെത്തി
നൽപ്പൂമണംപൂണ്ടു വനാന്തവാതം
നാട്ടിൻപുറം നിർവൃതമാക്കിടുമ്പോൾ,

സദ്വൃത്തനായ് മാനപദത്തിൽനിന്നു
ഗോശ്രീവിലാസാൽ ബ്ഭുവനങ്ങളെല്ലാം

രമൃങ്ങളാക്കി ദ്വിജരാജിമദ്ധ്യേ
രാജാവു് പക്ഷോജ്വലനായ് ജയിക്കേ,

സമാഗമിക്കുന്നൊരു മാടഭ്രമീ —
സമ്രാഡ്ജനിശ്രീ കലരുന്ന നാളേ !
പ്രത്യബ്ദമിങ്ങെത്തി മഹോത്സവത്താൽ
പ്രഹർഷമേകീടുക; മംഗളം, തേ.

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

ക്ഷീരാംഭോരാശിയിൽ പൂമീകളുടെ രമണൻ
ശേഷതല്പത്തിൽ വാണീ
ട്ടീരേഴാകുന്ന ലോകങ്ങളെയഴലകലും
മട്ടു കാക്കും പ്രകാരം
ഈ രാജ്യം താരിൽമാതിൻ തിരുനടനകലാ-
രംഗമൊട്ടേറെ വർഷം
ധീരാത്മാ രാമവമ്മക്ഷിതിപതി സുഖമോ-
ടൊത്തുതാൻ കാത്തിടട്ടെ.

പി. കുമാരൻ.

ധന്യധന്യം ഗോത്രീരാജ്യ സിംഹാസനം ജയിക്കുന്ന !
മന്നവരിൽ മണിയായ മന്നവനാലേ
ശുദ്ധമായ മതിയാലും ധർമ്മകർമ്മരതിയാലും
സിദ്ധമാം ഗുണങ്ങൾ ചേർന്ന കാരുണ്യധാമം
ശ്രീരാമവമ്മാഭിധയാൽ പുകഴ്മത്തിരുമേനി
പാരു കാത്തു ചിരകാലം സുഖിച്ചിടട്ടെ !!

പി. കെ.

പാരിൽ പുണ്യചരിത്രനായ് പുകളെഴും
ശ്രീ മൂലരാജർഷിതൻ–
പേരിൽ ഭക്തികവിഞ്ഞൊരാശ്രിതകലാ-
ശാലയ്ക്കിതേ നേച്ചകം.
ഭ്രരിസ്വാദു തദീയജീവിതമഹാ-
കാവ്യത്തെയവ്യാഹതം
പൂരിപ്പിക്കണമേ ! പുരാണകവിയാം
പൂർണ്ണത്രയീനായകൻ.

കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻ നായർ.

UNIVERSITY LIBRARY
29 DEC 1935
MADRAS
94162
19090
521: N16
G6

Irreverence.

Rao Bahadur **A. M. Mutunayagam Pillai**, B. A., B. L.,

[Retired High Court Judge, Trivandrum.]

"Reverence" – says Dr. Samuel Smiles, "is alike indispensable to the happiness of individuals, of families and of nations. Without it, there can be no trust, no faith, no confidence, either in man or God, neither social peace nor social progress."

One of the numerous charges that have been laid at the door of the educated young man of the present day is *Irreverence*. If this is a true charge, it is a serious fact, fraught with disastrous consequences; and as such, demands our earnest and careful investigation. There are not wanting men who deny the fact, but the preponderance of evidence proves the truth of the charge. The testimony of just two, out of the many who have devoted time to the study of the topic may here be cited. Sir George Clarke, a former Governor of Bombay, speaking at a conference of teachers observed: "It is widely admitted by thoughtful Indians that there are signs of the weakening of parental influence, of the loss of reverence for authority, of a decadence of manners and of growing moral laxity.' The Inspector-General of Education in Mysore, reporting to his Government on the question of imparting religious and moral instruction to pupils in schools said—"Irreverence of all kinds, and disrespect for authority have been on the increase. Modesty, self-restraint and good sense are largely at a discount, while presumption, vanity and un-restrained aggressiveness appear to be increasing."

There is little doubt that the modern tendency of youth, is in the direction of irreverence and self-assertion. Speaking of English youth Dr. Pye Chevasse says:—"The good old Saxon words "father" and "mother" are ignored by them, as only fit to be used by the common people. The father is dubbed "the governor" and the mother is styled "the old lady." Such is the jargon used by the youth towards the authors of their being." Rev. Bernard Feeny says—"Many sons and daughters think, they know much better than their fathers and mothers what is right for them to do. Hence, when they are told of this or that duty, when they are cautioned against this or that danger, when they receive parental advice of any kind, they listen perhaps silently and submissively, but if their thoughts were to be written,

they would run most probably some way thus: "What nonsense he talks! I know myself what to do, quite as well as he can tell me. He thinks, the world has been standing still, since he was a child, and I am to be ruled according to the notions of my grand-father..... Danger in doing so and so; such an idea! ; why every one is in danger in that case, &c. &c.'; Further instances need not be multiplied.

Now let us for a moment advert to the foundations of the duty of Reverence. Says St. Paul—"All paternity in heaven and on earth is from God"; and speaking of worldly authority, he says—"There is no power but from God, and those who are, are ordained of God." Thus, every parent, or every King or Governor, is a representative of the great Father in heaven. They partake of the prerogative of the Divine Fatherhood, and they have therefore the title and right to honour, obedience and subjection.

Paternal power, amongst the Romans, the Gauls, the Persians, and other early nations, was very great, as it is the most ancient form of civil government ; it was even a power of life and death. The Hindu ideal of the parents' dignity and the children's duty of reverence, was quite as lofty as the Christian. It is pithily expressed by the Poetess Auvvayaar in two simple lines :

(1) அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்—

Father and mother are the first known Gods.

(2) தாயிற் சிறந்ததொரு கோயி லும்இல்லை—

There is no holier place for devotion than your mother herself.

The patriarchs of old, were by their children revered as an order of superior beings. The *Gurus* were worshipped by their *sishyas*. The kings were regarded as incarnations of God, and their presence respected as almost the Supreme Being's.

The standard of reverence that obtains among the youth of the present day, is far different. Of the many causes of the decadence, we may here confine ourselves to three : (1) the decline of the home influence ; (2) the defective system of education in public schools ; and (3) the pernicious literature read by the young.

The character of men, as we all know, has to be formed from childhood. Time was, when infant schools were rare, lessons to be learnt by children were few, and examinations to be passed fewer. So also, for parents, there was not that keen struggle for existence which now absorbs all their energies. Under the present altered conditions of life of both parent and child, they are less in the company of each other ; with the result that home-training and family-life have suffered considerably. Children no longer grow up under the watchful

eyes of their parents, in the most impressionable period of their lives, but are more or less in the hands of hirelings.

His Grace the Catholic Archbishop of Bombay in one of his pastoral letters to his flock, thus comments on this lamentable neglect: "This is an age, in which home-training has dwindled down to the minimum".....children are relegated to servants, and the school is substituted for the home. "Taken at its best, the substitution of school for home is an inadequate one. Let the school be staffed by the most exemplary teachers and Superintendents ; let the instruction be adequate and of the first quality, let the code of discipline be perfect and well enforced; still, for direct and intimate bearing on the souls of the young, one ounce of genuine home influence is worth more than tons of school influence. The reason seems to be, because home piety is so spontaneous, while school piety is in some degree artificial; home example is so intimate and personal, while school example is in some degree stiff and professorial; a leaven of officialism necessarily pervades the school system, and there is always an unavoidable tincture of the police spirit and method about it." The minimising of the home element, is thus the most serious calamity of the present time.

Turning next to the system pursued in most schools:—They profess to be neutral in the matter of religion, and whatever moral instruction is given, is carefully divorced from religion. The sanctions and motive for good conduct are not fully explained to the pupil, as indeed they cannot be, if the true basis of morality (religion) is forbidden to be exposed. A beautiful edifice is constructed at great pains, borrowing materials from all sources—history, biography and even mythology, but the fate of it is that of the building founded on a heap of sand. Being taught morality independent of its religious sanctions, the youthful mind naturally begins to argue for itself, and shapes its conduct on utilitarian lines alone.

Now we come to the last of the three causes, viz., noxious literature. Books, periodicals, and news papers of all kinds freely circulate in libraries and elsewhere, and are eagerly read by the young. Respect for authority, and all that is sacred, has lamentably suffered, in consequence of youth drinking of poison at the fountain of free-thinkers, charlatans and political fire-brands. The deadly plague of unwholesome literature is so readily accessible to youth, that it is surprising it has not caused greater havoc among them.

Much thought has been concentrated of late by educationists on the subject of the remedy for the evils we have spoken of. All seem to be agreed, that moral instruction of some kind is essential; and the absence of it, in non-denomi-

national schools, is deplored by them as a grave defect in the prevailing system. The Travancore Education Reforms Committee, has recommended the introduction of "a good course in civics, which can be combined with moral instruction in all departmental institutions."

There is, however, unfortunately a diversity of opinions concerning the basis of moral education. Mr. Birrel, Minister of Education said in the House of Commons in 1906 "I do not wish to under-rate the importance of teaching children the elements of morality; I attach considerable importance to such teaching. I do not think, however, that morality can only be taught on a theological basis." The opposite view has been strenuously supported by eminent men. Their dictum is "that moral instruction must be preceded or at least followed by the exposition of those particular verities, which included those very moral truths they wished to teach. Morality without religion was an edifice without foundation." Those holding the latter view, will welcome the recommendation made by the Travancore Education Reforms Committee in their recent Report which says "we are strongly of opinion that some form of religious instruction is an essential part of sound character—forming. We recommend therefore, that subject to certain safeguards, religious instruction shoud be encouraged by Government." Let us hope and pray that such encouragement may soon be forth-coming. The evil of Irreverence among the young can only be overcome by training them in the true fear of God, and in the practice of solid piety. "The only safe and effective foundation on which to base moral training is Religion, with the motives and sanctions for conduct, which religion supplies."

"Tis Religion that can give
Sweetest pleasures while we live,
'Tis religion must supply
Solid comfort when we die.

After death, its joys will be
Lasting, as eternity;
Be the living God my friend,
Then my bliss shall never end."

Mathematics and Life.*

R. C. Bristow, M. Inst. C. E., M. I., Mech. E.,
Harbour Engineer-in-Chief to the Government of Madras.

I have been asked to give an address lasting half an hour on some aspect of Mathematics, and to make it as humorous as possible. At first sight and as the Americans say, "that is sure some job." I ask you, has anyone here ever found a joke in Euclid, or a funny story in Trigonometry ? Did Algebra ever raise a smile, except perhaps one of despair when at the end of a long problem on equations we made the belated discovery that $x=x$? But, you say, Mathematics is more than that. Originally it meant knowledge, perhaps the product of reason rather than of feeling and emotion. Can there not be humour in reason, wit in knowledge ? Yea, rather, is not humour the salt with which we season our reason to keep it fresh ? Are not grace and wit the sisters of the graver reason, making up a trinity of expression which is, or should be, universal in its application ?

These are some of the obvious questions which we ask ourselves when we consider such a subject as Mathematics and Life, and I start off with the frank confession that I am totally unqualified to deal with it as I can see it handled by a philosopher and all-round scholar of the Balfour type, or of an artist like Orpen or Collier, or, coming nearer home, by a Cotton or a Hilton Brown. The most I can do (at any rate in the hour or two I have had for preparation) is to give you as simply as possible some of the ways in which I personally have learnt by experience to apply certain laws of Mathematics to the wider problems of art and life as a whole.

Life as a whole. How much lies in that expression. To see life steadily, and to see it whole. Can any of us ever do that, I wonder ? Can we focus the binoculars of our mind to bring into one clear vision the facts and values of the past and present ? Can we see through the perplexities of the moment, even, much less those of the future ? I very much doubt it, and when I hear of philosophers, statesmen, authors, and others who in their later years were credited with the power of seeing life steadily and seeing it whole, I recall their tattered codes and values, the honourable relics of a bygone age, I remember the pathetic limitation of their knowledge, their total incapacity

* A lecture delivered before the Mathematics Association of the College.

to understand what lay outside their ken. Only one name in European history comes into my mind as a possibility, the ever-revered name of Shakespeare, the man who combined in his one person the observation of the scientist, the intuition of the author and artist, the technical skill of the professional, the aplomb of the man of the world, the religion of all time, the knowledge, humour and grace of humanity at its highest expression. Indeed, nothing would be easier than to extract from Shakespeare all the material necessary for this address, but I have promised to give you my reactions, not his.

Nevertheless I shall draw upon him for my first illustration :—

"Why, then, the world's mine oyster
Which I with sword will open."

Thus spake Ancient Pistol in the "Merry Wives of Windsor."

Now how do you think a sword will open an oyster, and why an oyster, anyway ? What does the sentence mean, or what does it recall to our minds. Speaking for myself I confess that I should think first of an oyster *as* an oyster, a most delectable article of diet, something worth the labour of opening and swallowing, especially with a little white wine to bear it company on its way. Oh! to be in England now we've oysters there ! Others would think of the oyster as containing pearls, perhaps a pearl of price, a means of sudden wealth, or a gift of beauty. The journalist would see a neat phrase, worth remembering ; the artist a possible subject for a picture ; the young man starting life a mental image of his keenness and determination to cut a way for himself in this busy world ; the mathematician ? Ah! the mathematician, we have reached mathematics at last. What on earth have Ancient Pistol, his sword and his oyster to do with mathematics ?

Well, I don't suppose anybody thinks of Pistol flourishing his sword over his head and bringing it down with a crash on the oyster shell. Not so. His sword has an edge and a point, and now, you mathematicians, what is the *shape* of that edge, and that point, what is its cross section ? Is it not that of a wedge, a slow wedge ? Now you know as well as I do, that there is nothing quite so ancient and important as the wedge. Wedges were used to build Noah's Ark, Solomon's Temple, and the Pyramids of Egypt. The eoliths of Kent were no doubt used as wedges by my ancestors for splitting wood. The mathematical principle of the wedge, the inclined plane, the Archimedian and all other screws, what is it but the primitive wedge ? And how do we utilize this principle in the affairs of our own lives? There is room for vast reflection here.

Do we use a slow or a quick wedge to get what we want, a soft or a hard wood or a steel wedge? Do we use any wedge at all? Think it over. As you know, in engineering, we look at something we want to lift, or move along, or topple over, and we say, ah!—*that* wants a very easy wedge and a few light taps with a hammer; *that* will take a quick wedge, and a heavy blow from a maul, *that* wants two wedges, folding wedges, driven together, and so on.

Now observe, a wedge to be successful, must be straight. A curved wedge is no use to anyone. Look at *this*, for a moment. What is going to happen when your wedge has got as far as X? The object being lifted is going to slip, is it not? Why? because you have exceeded the co-efficient of friction. Does that suggest anything to you? Your wedge was too thin to start with and you tried to bung it home too late. I could preach a sermon on that. Believe me, the power to size up your difficulties in life, whether in work or with people, to choose the right wedge, and to tap it with the right hammer is a matter of the highest practical importance. So there, besides the oysters and old Pistols sword, is a little food for thought. Let us get on.

Mathematics: the science of measuring, of judging effects from figures and shapes of forms; the power of judging and measuring by the eye. What is phrenology, for example; the location of the faculties of the brain in certain areas of the skull, to be known by what? — a system of skull measurements. *Not* by bumps, observe, but by a comparison of skull measurements. Here is a head. Now the experienced mathematician with a trained measuring eye and a knowledge of phrenology will tell you this man's natural inclinations and habits in a few moments. Here is the line from ear to ear across the eye brows,—that is Observation. Next above a line from ear to ear across the forehead,—Reflection. Above that again a line from the same origin taken over the forepart of the head,—the power of valuing the reflections, morally and philosophically—what some people call the religious line. Similar lines take you over the regions of fear and family affections and so on. The breadth from ear to ear,—capacity for self-preservation. The length from crown of head to eyebrow,—capacity for imagination, and so on.

Rapid comparison by means of optical or graphic measurement; to an engineer, an architect, a land surveyor, a builder of any kind I know of no faculty so frequently brought into operation as what may be called optical mathematics, and that is why mathematicians who are over-developed on the side of pure mathematics are frequently undeveloped

in observation and make poor engineers. Perhaps you think that mathematics applied to phrenology is a bit far-fetched. If you do, I advise you to think again. Optical mathematics gives you the bit more that we all want so badly to lift us out of the rut.

Take another homely and interesting example. Handwriting. Graphology. What are letters ? Shapes and forms, that is, mathematical data. Assuming that you know by experience, observation and a certain amount of study, something about graphology, can your eye rapidly observe, your reflective region weigh up, and your power of valuation judge the shapes and forms assumed by writing so that you get an idea of the broad characteristics of the writer ? Phrenology, graphology ; two most useful examples of optical mathematics.

I come now to the study of curves and their application to art and life, and before I go further, for the benefit of those here who may not be very familiar with the subject, let me give a few elementary forms.

(The lecturer then described and illustrated various simple curve forms on the blackboard.)

Now I wish to say this:—That in those few forms of curves we can describe more or less, not only all the perceptible forces of nature, but the imperceptible forces which influence either consciously or unconsciously the creative artist, as well as the ordinary working man in the street, and the woman in her home. And I say also with all the conviction of a fairly long and wide experience of life, that an understanding of these curves and their application to life enables one to understand motives, to be tolerant even of bad motives, to foretell the march of events, and to possess an insight into the constructive bones of art and beauty which is obtained in no other way.

It is probably true that creative artists, many of them, do not think in terms of curves. They are interpretting life through deep intuitional powers which ordinary mortals do not possess. But here is the point: it is none the less true that their intuition takes a curve-form in its expression. As an example of what I mean, take Edgar Allen Poe's famous poem "The Raven." We first read it carefully and absorb something of its beauty and cumulative intensity. Cumulative intensity — mark that term. Now turn to the poet's own account of how he built up the poem by a calculated form and I am certain that that account is not wholly satirical and derisive as most artists believe it to be. The man who wrote the "Gold Bug" and the "Murders in the Rue Morgue" had a deeply analytical and mathematical mind, besides being a poet. Ask Professor Nambiar to lend you the books of this remarkably versatile man.

Let me give you another literary example which you will all know. Thomas Hardy's "Tess of the D'Urbervilles." Do you remember how towards the end we *feel* the intensity of the tragedy descending upon us like a pall. Now, which of the curves I have put on the board expresses that? Is it the straight line curve? Is it the parabola? Or is it this which for convenience we will call the curve of infinity. Do you see how the author achieves his result by a process of this same cumulative intensity, until at last you feel that it is beyond words to describe it, and the tragedy passes into the realm of the infinite?

You will remember Macbeth. Is it not true that the play is built up mathematically in the same way? Do you not feel with a creeping horror the slow inevitability of retribution, until at last the very woods and trees of Nature appear to advance upon the unfortunate victim.

And of lesser works I will only mention Douglas' 'House of the Green Shutters." It follows the same law, but I do not find personally the same slow cumulative tendency. To my mind it is nearer a steep straight line curve and just misses being a perfect work of art in that infinity is not achieved.

Let us now consider, in principle only, for time is short, the mistake of the anti-climax. We all know in literature, in drama especially, the mistake of creating an anti-climax — of reaching our highest peak prematurely. Is it not just *this* curve in mathematics, or *this*? Can anything be tamer than to work up your situations to a real conclusion and then, because of a mistake in conception neutralize the effect by tailing off the importance, or descending in the scale, of the artistic significance? How many books and plays have been ruined because their authors did not, or would not, admit the inevitability and infallibility of these curves, these mathematical forms?

Consider another example. How many times in looking at pictures, and reading books, are we greatly attracted at first, and then find our appreciation either stationary at a certain level, or on the wane? Is it not expressed by *this* curve, a fairly acute hyperbola? You see, the cause of attraction in the picture is something rather obvious and superficial; all the goods are in the shop window, so to speak; they may be very attractive indeed, of their sort, but having seen them, there is nothing more. There is no suggestion of our being led up to the absolute values of truth and beauty, and left for ever "Feeling out of sight for the ends of Being and Ideal Grace," as Mrs. Browning put it,— the conception is finite and therefore limited; it is not properly art at all.

Now I want to turn for a few minutes to another department of art and life — that of Music. Most of you will know, of course, that in western music we learn the rules of harmony and the progression of chords by means of a figured bass,— that is, we are given the bass notes, and certain figures below them, by which we build up the chords above. That is merely a numerical convention. But have you ever thought of mathematical forms in relation to the Sonata, the Symphony, the Overture, or the Oratario. Let us consider first an oratario which has stood the test of time for nearly 200 years, the Messiah. In this I find a series of gradually ascending high levels separated by little valleys which serve the purpose of throwing the next high level into greater relief. So the great conception rises and falls and rises ever higher to the last grand finale, that which is known as the "Amen Chorus," where, both in structural perfection and in loftiness of imagination, the work passes into the infinite. Words fail us. I have not the least doubt that it was partly this development of the proper mathematical form, though he would not have spoken of it in that way, which caused another great master of form Ludwig Beethoven to say on his death bed, with a copy of the 'Messiah' in his hand. "It is all there, it is all there." Here is the curve I refer to. It is the infinity curve, you see, disguised by a series of rises and falls, which is part of the technique by which an artist secures his effect, each fall throwing into greater relief the high spot to come.

Now as a complete opposite, from the point of view of form, let us look at the Overture to Gounod's "Faust." Here the intensity rises to the middle point and subsides rapidly by means of a simple melody to complete tranquillity. The curve is *this* one, a slow curve to begin, a rapid one just before the half way, and an almost equally spaced return to zero. It is a most unusual form, and I can only suppose that the composer wished to heighten the effect of the somewhat mysterious opening of the opera itself,—with its repeated discords.

Similarly we can work out the form curves of such works as Beethoven's ninth symphony, the Bralu's No. 1, and a good deal of Elgar. But mark this the really big, *staying* works, are those which comply with a mathematical form — and especially the infinity form.

[Concluding, the lecturer hoped that what he had said would suggest lines of thought which they could work out for themselves and thereby discover that no part of knowledge was complete in itself. Knowledge was one and indivisible. Finally the lecturer drew a curve of his own lecture which he said was like a complete neap tide. It started at a moderate low water, rose to a moderate high water and returned to low water with a platitude or two to finish up with.]

Ezhuthachan's Malayalam

By

L. V. Ramaswami Aiyar, M. A., B. L.,

The language of Ezhuthachan preserves several older features of morphology, syntax and vocabulary. I have collected and classified below some of the more significant among these. The norm with reference to which I have measured the language of Ezhuthachan is the standard Malayalam prose written by well-known writers of today. The illustrations are taken only from those works which have been unequivocally ascribed to Ezhuthachan, viz., അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, മഹാഭാരതം, ചിന്താരത്നം, കൈവല്യനവനീതം, and ഹരിനാമകീർത്തനം.

Some of the forms and constructions classified below in Ezhuthachan were already "traditionary" in his time, while others were perhaps "current coins" in the speech of the period. All of them have ceased to exist to-day, except a few still persisting in "regional" and "communal" colloquials.

Ezhuthachan, viewed from the standpoint of formal grammar appears to have respected several traditionary constructions and forms. Even in the matter of the കിളിപ്പാട്ട് garb in which he robed his രാമായണം and മഹാഭാരതം, he had perhaps seen certain imperfect specimens composed by others before his time. It may not be correct to think that Ezhuthachan worked *in vacuo* and, like a magician with his wand, raised the കിളിപ്പാട്ട് *genre* from out of the void. Magician he certainly was, in a higher sense. His creativity lay in perfecting this literary form, in evolving a unique medium of thought rich in healthy, life-giving elements borrowed from Sanskrit but free from the artificialities of the earlier മണിപ്രവാള works, and in filling his writings with the fragrance of spiritual rapture.

For comparative and historical accounts of the features classified below, I would refer the interested reader to my "Evolution" of Malayalam Morphology."

Nominal Bases.

(1) പെരുമാൻ; വിണ്ണ്; വാന്തലകം (also വാന്തലോകം); ഉമ്പർകോൻ; മറയോർ; പോറീ (used today only in a restricted sense); ആയർകുലം; കാലന്തൂർ; പറവർ കുലകാലൻ; ക്രൂടലർകാലൻ; ചെന്തൊണ്ടി വായ്മലർ; താരിൽമാതു് (for Sita); മൊഴിമാതു് 'Saraswati'; എപ്പേരും; പൈ 'hunger'; വിള 'earth'; അന്തണർ

'brahmins'; കറവാർകഴലിയാലം; കണൽനേർമിഴിയാലം; മതിനേർമുഖിയാലം; മറകളെ മറപൊരുലം; ചോരിച്ചൊവ്വാ; അല്ലൽ; അത്തൽ; അഴൽ; ഇണ്ടൽ; പോതു; മാൽ ഇടർ; മൈ; പൈതൽ; കൈനിലയം; കള്ളക്കാട്ട് 'adharma'; കുരളക്കാരൻ; പാലന്നം 'swan'; ചാക്കു 'death'; ഉടമ; ഉടപ്പം; അരുതി; വിട്ടതി; നടേനടേ (modern colloquial നടാടെ); ചേകവർ 'servants'; കെട്ടതി.

(2) Adaptations from Sanskrit, like the following, are noteworthy :— ഭാഗവതന്മാർ 'bhaktas' (its modern meaning, 'songsters', is a semantic development, borrowed by Malayalam from Tamil); അന്യോന്യം 'friendship'; ആഭാസൻ (as in കുലഹീനനായുള്ളോരാഭാസൻ); ബദ്ധപ്പെട്ടക്കു 'to bind as a captive) beside ബദ്ധപ്പെട്ടു with the semantic development 'having hurried' (in അഷ്ടമ *skandha* of ഭാഗവതം); ഭ്രാന്തു 'madness'; സമ്മതം 'verdict of the great ones' (in സമ്മതം മറഞ്ഞിതു ഉമ്മതം നിറഞ്ഞിതു); വർത്തമാനം 'what has happened in the present' 'contemporary happening' (in പണ്ടു കീഴ്ക്കഴിഞ്ഞതും വർത്തമാനങ്ങളും മേലിലുണ്ടാവാൻ ഇരിക്കുന്ന വാർത്തയും, and in മുമ്പിൽ ചെയ്തതും വർത്തമാനങ്ങളും മേലിൽ ഭവിപ്പതും, in which വർത്തമാനങ്ങൾ is used in a more restricted sense than in modern speech); യോഗിപ്രതിയോഗികൾ 'combatants'; സാധുക്കൾ 'noble ones'; സംഗതി 'union'; ദ്വേഷ്യം 'hatred'; അവകാശം 'occasion' (as in കൃപത്തിൽ വീണ പോവാനെന്തവകാശം); ഗോഷ്ടി with the modern meaning 'prank' in ധാർത്തരാഷ്ട്രന്മാരുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ കാട്ടിയ ഗോഷ്ടികളും; ആർത്തി 'affliction.'

(3) Nominatives like വായ, കായ, പായ നായ do not occur in Ezh.'s works; but വാ കീറിക്കൊണ്ടു, വാപേശിയും, നാ നരികലം, are met with, beside വായ്, നായ്, കായ്.

The "second case"

(1) In എന്നുടെ രാമകുമാരനോളം പ്രിയം എന്നുള്ളിൽ ആരേയും ഇല്ല and ഭരതനേക്കാൾ രാമനെ സ്നേഹം എനിക്കു the postpositional കുറിച്ചു usually annexed to the "second" case forms ആരേയും and രാമനെ, is omitted; but Ezh. also has constructions like പാണ്ഡവന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള വൈരവും and even അവനെക്കുറിച്ചേറ്റം പ്രസാദിച്ചു.

പാത്തലം തന്നിൽ നമ്മെ കുറുള്ളോർ and ഞങ്ങളെയുള്ള തിരുവുള്ളം also show the accusative without any postposition.

(2) പിന്നിട്ടു, മുന്നിട്ടു and വേറിട്ടു are used transitively with direct objects :— രാത്രിയും പിന്നിട്ടു; മാസ്സവും പിന്നിട്ടു ദ്യോവിനെ മുന്നിട്ടു; രാമനെ വേറിട്ടു; പ്രകൃതിനിയെ വേറിട്ടു.

The "third case"

The ending ഒടു is associated with വേർപാടു by Ezh. (and by many Old Mal. writers). This is somewhat peculiar; for it is not warranted by

Tamil syntax. Perhaps it arose from ideas like — ഓട്ട് കൂടാതെ ഇരിക്ക where of course the use of the 'third case' would be normal. Ezh. however, does not uniformly associate വേർപാട് with the "third case," since there are instances where the "fifth case" is also used.

ഭേഹി ഞാനെന്നുള്ള മോഹത്തോട്ട് വേർപാട്;
അഹല്യയും കിൽബിഷത്തോട്ട് വേർപെട്ട നിർമ്മലയായാൾ;
പാണ്ഡുഭോമിനി ജനത്തോട്ട വേർപെട്ടിരുന്നാൾ;

but ഇവറ്റിങ്കൽനിന്നു വേറൊന്നു and കുമ്പസ്ഥത്തിങ്കൽ നിന്നാണു വേർപെട്ട show the association with the "fifth case." In late classical Sanskrit, वियोगः is associated sometimes with the "third case" (see Whitney's *Gr.* p.) but this is not a deep-rooted principle of Sanskrit syntax.

The "fourth case"

The "dative" or fourth case ending — ക്കു is used by Ezh. in the following, for which (at least communally or regionally) — ഇന്നു would be preferred today:— മതിലുപ്പു, വാതിലുപ്പു, തണ്ണീക്ക്, പോക്ക് (beside പോരിന്നു); but പാരിനു നാഥൻ പരീക്ഷിത്തു.

(2) ആയ്ക്കൊണ്ടു is a "reinforcer" in സുഗ്രീവനായ്ക്കൊണ്ടു രാജ്യം നല്കിനാൻ, ജാനം അരുന്ധതിക്കായ്ക്കൊണ്ടു ചെയ്തു. The use of ആയ്ക്കൊണ്ടു for the mere "dative" idea is somewhat "pleonastic".

ആയ്ക്കൊണ്ടു was often used to strengthen the idea of "purpose" in instances like ആമിഷഭോജികളെ വധിപ്പാനായ്ക്കൊണ്ടു (cf. ഭേദകായ്വാൻമായു ചെന്നു വാണീടിനാൻ), and since "purpose" is often conveyed by the fourth case (cf. നായാട്ടിനു പോയാൻ), ആയ്ക്കൊണ്ടു was used in contexts like ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ഹോമപൂജാദികളും പുത്രാഭ്യുദയത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചു, and analogically transferred to contexts where the mere dative idea is more conspicuous than "purpose," as in ഭവാനായ്ക്കൊണ്ടു നല്കിനാൻ, and even to "communicatives" as in പുത്രരോടായ്ക്കൊണ്ടേവം ജ്ഞാനവും ഉപദേശിച്ചു.

Similarly, since the directival idea is also associated with the fourth case ending (cf. ഭിക്കിനു പോയാൻ referred to below), ആയ്ക്കൊണ്ടു came to express the directival idea also, as in മൈഥിലരാജ്യത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടു പോകുന്നേരം; വനത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടെഴുന്നള്ളുകിൽ; ഭണ്ഡകാരത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടു ഗമിച്ചീടുക.

"The Directives"

The following types of Ezh. deserve notice.

(1) Like certain older writers, Ezh. uses forms with — ന or — ന്ന in instances like ഭിക്കിനു പോയിതു, വനത്തിനു പുറപ്പെട്ടു, കാലപുരത്തിനു പോകാം, കാനനത്തിനു ചെന്നു.

In Cochin State today, ഭിക്കിലേക്ക, വനത്തിലേക്ക, പുരത്തിലേക്ക are used; but in Travancore speech (I am told) the use of the older constructions like വീട്ടിന പോയ്, എറണാകുളത്തിന ചെന്ന, വൈക്കത്തിന എഴുന്നള്ളി is quite common.

(2) ആമ്മാറ് is used by Ezh. to denote the directival idea :— അയോദ്ധ്യക്കാമ്മാറെഴുന്നള്ളീടിനാൻ; അന്തഃപുരത്തിന്നാമ്മാറെഴുന്നള്ളണം.

(3) പിന്നോക്കി in ആരും ഒരു പദം പിന്നോക്കി വെക്കാതേ നേരേ പോരുവിൻ; പുരം നോക്കിപ്പോയാർ.

(4) For ആയ്ക്കൊണ്ട, see above.

The "fifth case"

(1) പോക്കൽനിന്ന (for പക്കൽനിന്ന) is a fifth case postposition popular with Ezh. I have not come across this variant of പക്കൽ in earlier works like ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, ലീലാതിലകം or the works of the പണിക്കന്മാർ; but ഭാഷാഭാഗവതം, the campus (of Punam) and ചാണക്യസൂത്രം have പോക്കൽ and പോക്കൽനിന്ന. Some instances from Ezh., are the following :— രാഘവൻ പോക്കൽനിന്ന; നിന്തിരുവടി പോക്കൽനിന്നൊരു തനയനെ.

(2) In വിദുരവാക്യം, the following sentence contains an instance of this association of the fifth case with the idea of 'fear':— അത്യന്തമധമന്മാക്ക അശനാൽ ഭയം പിന്നെ മദ്ധ്യമന്മാക്ക മരണത്തിങ്കൽനിന്ന ഭയം ഉത്തമന്മാക്ക ഭയം അപമാനത്തിങ്കലും — Similar instances occur in earlier texts; perhaps this concord arose as an "imitation" of Sanskrit casal concord; ലീലാതിലകം, however, had already in the 14th century denounced it.

The "sixth case"

(1) The use of ഉടെ for ൻറെ is of course poetic and archaic.

(2) മനസ്സെൻറെ എന്നും ജീവൻ എന്നുടെ എന്നും and ദേഹവുമെൻറെ പുനരിന്ദ്രിയങ്ങളുമെൻറെ show simple genitives where മനസ്സിൻറേതു, ദേഹവും എൻറേതു, etc., would be preferred today.

(3) കേൾപ്പിക്കേണം മമ and ബാലഭാവത്തെ മമ കാട്ടേണം ഭയാനിധേ! show the Sanskritic use of മമ imported into Mal. contexts.

The "seventh case"

(1) പോക്കൽ (for പക്കൽ) occurs as a "locative" postposition: എൻ പോക്കലുള്ള ദുരിതങ്ങളും; ഭൃത്യവിൻപോക്കൽ അകപ്പെട്ട.

(2) സുഖമേ and അകമേ appear to have a "locative" meaning as in the following :— സുഖമേ മയിച്ചുവരിക നീ; സുഖമേ വസിക്ക നാം എല്ലാവരും; ഭക്തി അകമേ വന്നഭിപ്രിതിനും.

The "eighth case"

(1) എടോ as a സംബോധന ending denoting familiarity without any association of 'inferiority' or 'contempt' (which എടാ and എടി always had) is today used only in communal and regional dialects in connection with women; but in Ezh. എടോ appears to have been quite commonly used thus: വല്ലഭേ, ബാലേ, പേടിയായ്ക്കുംതും എടോ (addressed by Rama to Sita); ഓത്തു കാണെടോ ബാലേ; രാമാഭിഷേകം അടുത്തനാൾ ഉണ്ടെടോ (the last two addressed by മന്ഥര to കൈകേയി); ആരുമേ വിപ്രിയം ചെയ്യുമില്ല നിനക്കെടോ (addressed by ദശരഥ to കൈകേയി).

(2) The സംബോധന ending ഉള്ളോവേ (so frequent in ഭാഷാഭാഗവതം and in കൃഷ്ണഗാഥ) is rare in Ezh., being represented only in മനകുലവരസമനായുള്ളോവേ.

Augments

(1) The use of augments in the following is out of vogue today:— സകലത്തേയും കണ്ടു, അയിരത്താണ്ടു, സവ്വത്തിനുമാധാരമെന്നതും, പതിൻമടങ്ങായ്.

(2) Ezh. uses അരികത്തു്, അകലത്തു്, ഒടുക്കത്തു്, ചാരത്തു്, അണയത്തു്, where അത്തു് has a locative force.

Plurals

Among the plurals, the following are interesting:—

(1) മൂവർ
നാല്വർ (നാലർ)
ഐവർ
അറുവർ
എണ്മർ
നൂറുവർ (the Kauravas).

(2) മകളർ (in ഭക്ഷനു മകളരായി) This form persists in the speech of the Nambudiris today.

(3) കുരളക്കാരർ, ചതിക്കാരർ, show — ക്കാരർ, the normal "ancestral" form of modern — ക്കാർ. — ക്കാരർ, with the change of ര് to ർ, I am told, is heard today in the southern parts of Travancore; this — ക്കാർ is old, as it occurs in old Travancore inscriptions and documents.

(4) ജീവനങ്ങളം and മീനങ്ങളം are old, while രാജാക്കളം and ഭ്രാതാക്കളം are less used today than രാജാക്കന്മാർ and സഹോദരന്മാർ.

നിമ്മ്യാഭങ്ങളം (beside നിമ്മ്യാഭകളം in ഭാഗവതം) is peculiar.

(5) മധുപന്മാർ is reminiscential of വണ്ടന്മാർ in ഭാഷാഭാഗവതം
ജീവന്മാർ is another plural not common today.

Pronouns

(1) എങ്ങൾ — as an inflexional case of the nominative ഞങ്ങൾ was exclusive in ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, common in ലീലാതിലകം and in the works of the Panikkars (beside ഞങ്ങൾ — alternatively, as an inflexional base). It is also met with in the campus and in Ezh., though not as frequently as in the earlier texts; this എങ്ങൾ — (as an "oblique" or inflexional base) exists today only as a regional form. Ezh. uses it as a rare form, beside ഞങ്ങൾ — as an "inflexional" base: എങ്ങളെ കൂടെ എടുത്തു പറക്കണം; എങ്ങളിൽ —; etc.

In പേപറഞ്ഞു കണ്ടിരിക്കുന്നതിക്കാലം എങ്ങളും, the form is used as a rare nominative (cf. എങ്ങളും വന്തു in കൃഷ്ണഗാഥ.)

(2) തനിയേ, അവൻ തനിക്കു, താനേ, തമ്മേ, തമ്മൽ, തമ്മോട്ടു are all rare today; but Ezh. has them all:— സമ്പത്തു താനേവരും; നീ ഒരു നാരീമണി താനേ വാഴുന്നിതും; ഭഗവാൻ തനിക്കു; അഷ്ടവസുക്കൾ മരുത്തുകൾ തമ്മോടും; മന്നവൻ താനേതന്നെ; തനിയെ പരിഭവനം ചെയ്യുതിന്നു.

(3) The use of താൻ in the following may also be noted:— ഇതാദരാൽ പഠിക്കതാൻ കേൾക്കതാൻ . . . ; അപ്രിയം ചെയ്യുതാൻ ചൊൽകതാൻ; മഴതാൻ വെയിൽതാൻ ഇരുട്ടതാൻ.

(4) തങ്ങളെ means 'themselves alone' in ശോക്കളും ശോശാലയ്യൽ തങ്ങളെ വന്നാർ.

കണ്ണകൾ തങ്ങളെ ചിമ്മുന്നിതു ചിലർ; തങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുള്ള വസ്ത്രങ്ങളെടുത്തും കൊണ്ടു; തങ്ങളാൽ തങ്ങളാലായ സല്ക്കാരവും; തങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ നോക്കാതേ മിണ്ടാതേ; തന്നുടെ തന്നുടെ ഗുഹ്യോക്തമാർഗ്ഗണ; തങ്ങൾ തങ്ങൾ ചുമന്നീടുവിൻ also illustrate older usages.

The Demonstratives

(1) The adjectival use of അതു in അതുകാലം; മരുവുന്നതുകാലം; ഇതുപൊഴുതു; കനിവൊടൊരു യാഗം തുടങ്ങിയതുകാലം is not common in modern speech or in modern prose, except in അതുമാതിരി, അതുപ്രകാരം though poets frequently employ this construction today.

(2) അവ and ഇവ, when inflected are generally used only with the augment — (അ) ററ്, as അവറെറ, അവറാൽ, ഇവറെറക്കൊണ്ടു, ഇവറിനു, etc.

The older അവയിറെ, ഇവയിറെ, ഇവിറെ occurring in ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം and കണ്ണശ്ശരാമായണം are not met with in Ezh., however.

അവ and ഇവ are used as such without augment in the second case and in അവകൊണ്ടു, ഇവകൊണ്ടു.

(3) അവയവ നദിയും കലയും കടന്ന് of Ezh. shows a use of അവയവ not common today.

(4) പല and എല്ലാ take on the augment in Ezh., generally speaking. എല്ലായിലും, however, occurs in Ezh.

(5) When പല is employed pronominally, predicatively or appositionally, Ezh. uses പലവ (പലവു്) and പലതു് alike to denote the plural idea. പലവു or പലവ appears in the following :— ഫലമൂലാദികളും പലവും; ഇതിപലവും അകതളിരിലോത്തു; പലവും നിരൂപിച്ചു; ചോരപ്പുഴകളും പലവ ഒലിക്കയും; പലവും ശാസ്ത്രങ്ങളും; ഭഗവല്ലക്ഷങ്ങളും പലവും. പലതു് occurs in instances like കായ്ങ്ങളും പലതുണ്ടു; കമ്മബന്ധങ്ങളും പലതു്; ഈശ്വരചരിത്രങ്ങളും പലതു്; ഈശന്മാരും പലതു്; ദുഷ്കൃനങ്ങളും പലതു്.

A form പലവയും is non-existent in Ezh though he has പലവ.

The optional use of പലതു് instead of പലവ appears in Mal. even before Ezh.'s time. This was obviously due to the feeling that since the plural idea was inherent in പല, there was no special need to use a plural ending. This feeling appears to have operated in other instances also. cf. Ezh.'s വസ്ത്രങ്ങളും ദിവ്യങ്ങളുമായുള്ളതും.

(6) The use of the expletives ഇയു (and — ഉ) for tense-forms, as in പെററിയു കൈകേയിയും; നിറഞ്ഞുതേ, etc. was perhaps already a "poetic archaism" during the period of Ezh.

Verb-bases

Some of the chief old verb-bases, used by Ezh., but no longer current today, are the following :—

ഉഴക്കു് (as in വാരിയും ഉഴത്തു്; കുളിച്ചുഴത്തു്)
ഉഴറു് 'to hurry' (used by Ezh. very often)
പൊലിക്കു് 'to extinguish' (as in തീയും പൊലിച്ചു്)
പതുക്കു് 'to become soft' (as in പല്ലവംപോലേ പതുത്തൊരു മേനിയും)
ഏകു് 'to order' 'to order the gift of' 'to confer as a boon.'
നീഴ്ക്കു് 'to become long'
കിഴയ്ക്കു് 'to become weak'
ഇഴയ്ക്കു് 'to grow slack'
അൻപു് — 'to feel affection' (as in അൻപേണം എൻമനസി നീലകണ്ഠ ഭവേ)
ഇറക്കു് 'to die' (as in ഇറന്നീടുവാൻ)
ഉഴലു് 'to roam'
വെല്ലു് 'to win'
നണ്ണു് 'to consider'
ഓർ 'to think' (as in ഒല്ലാതകായ്മും ഓരായ്കമൂഢപ്രഭോ)

കിഴിയുക 'to be humble' (as in കിഴിഞ്ഞു പറഞ്ഞു)

വായ്ക്കുക 'to increase'

ഇടർപോക്കുക 'to remove distress'

നീക്കൊള്ളുക — "to renounce'

അമൃത്തുക-

ഇഴയ്ക്കുക

ചുവത്തുക-

എറവുക-

വേണ്ടുക

കേഴുക

അടൽപൊരുക

എതുപൊരുക

അഞ്ചുക

ഇയലുക

വീയുക

കുറിക്കൊള്ളുക-

തൊഴിക്കുക (1) 'to beat one's breast'

പഴിക്കുക 'to blame'

പന്തിക്കുട്ടുക 'to prepare'

അകൈക്കുക 'to be rent asunder' (as in മഴകൊണ്ടു വെട്ടിയാൽ അകച്ചിടാം.)

നിരപ്പു പറയുക 'to make proposals of peace'

മൂളുക 'to approve.'

ചെവുക്കുക —

എഴു (as എഴും in compounds and also as എഴുന്ന)

തഴുക-

പിഴുക്കുക-

മൊഴിയുക-

ഓലുക (in ഓലോലക്കണ്ണീർവാത്തു)

ചെവിക്കൊള്ളുക-

മാഴ്കുക (as in മാലോറി മാഴ്കായ്ക)

ഇഴുകുക (in കളഭം ഇഴുകിയും)

കരയേറുക and കരേറുക (both with the literal and the generalised meanings)

(2) The different older personal forms of ഉൾ had all been mostly replaced by ഉണ്ടു, but a few instances mirror the older tradition :— ഉളരായാർ; ഉളർ; ഉളനായാൻ.

The "ancestral" construction from which the modern colloquial ഏതാണ്ടു, എങ്ങാണ്ടു, അതാണ്ടു are derived, occurs in Ezh. (as in കൃഷ്ണഗാഥ, ഭാഷാഭാഗവതം, etc) :— ഏതാനും ഉണ്ടു അറിഞ്ഞിട്ടു നീ എങ്കിലോ സീതാപുത്രനെന്നു ചൊല്ലിത്തരേണമേ; ഏതാനുമുണ്ടു അത്ഭുത ഭവാനെന്നു തോന്നീടും.

(3) The base വൽ occurs in forms like വല്ലാഞ്ഞു, വല്ലുകയില്ല, ചൊല്ല വല്ലോൻ (an old *cliche*), വല്ലാത 'not being able' വല്ലാതെ (used in the older sense) and വല്ല (only with the modern meaning.)

ഒൽ is represented by ഒല്ലാഞ്ഞു, ഒല്ലാ (as in പറഞ്ഞീടൊലാ, etc.) and ഒല്ലാത (as in ഒല്ലാതകായ്കും ഓരായ്കു മൂഢപ്രഭോ.)

---

(1) A passage containing this verb describes a combat vividly : കുടക്കൊടുക്കയും മൂടിത്തുടുക്കയും ചാടിക്കഴിക്കയും കേടിൽപ്പഴിക്കയും കോടിയൊഴിക്കയും മാടിവിളിക്കയും വാടിവിയക്കയും ഓടിക്കിഴയ്ക്കയും.

(4) The base എൻ appears rarely in some forms with the original signification of 'saying,' as in അല്പരാജ്യം കൊടുക്കയില്ലയെന്നാൻ.

എന്മാൻ, the infinitive participle (with-മാൻ) of എൻ-appears in മന്ത്രിലെ സുയോധനൻ കണ്ടു ചൊല്ലുതെന്മാൻ ഉമ്പർകോൻ നിന്ദ്രാഗൃഹം പ്രവേശിച്ചാൻ.

(5) അരുതു്, used as a verb-base, is represented in അരുതാഞ്ഞു, അരുതാതേ, അരുതാത, അരുതായ്കു (as in അരുനീ എന്നു തണ്ണീർ കുടിപ്പാനരുതായ്കു), അരുതായ്കിൽ.

അരുതു് is used (with the infinitive verbal participle prefixed to it) by Ezh. both in the more modern sense of 'prohibition' and in the older sense of 'difficulty or impossibility.' The former type is common; instances of the latter type in Ezh. are the following :—

ബ്രാഹ്മണശാപം തടുക്കരുതാക്കമേ;
ഗധായുദ്ധകൌശലമിങ്ങനേയെന്നു പറയരുതാക്കമേ;
വൈഭവശക്തി ചൊല്ലരുതു;
വിധിവിഹിതം ഇതൊഴിക്കരുതാക്കം.

when അരുതാതെ or അരുതാത is suffixed to the infinitive, the meaning is always that of 'difficulty' or 'impracticability' :— എങ്ങുമിരിക്കരുതാതെ തളർന്നു; പോകരുതാതേ; ഒരേടത്തും ഇരിക്കരുതാത വാനു്.

When അരുതു് is preceded by the participles having final -വാൻ, then too it has only the older signification of 'difficulty' or 'impossibility.' This construction occurs in Ezh., though no longer current today :— സേവകന്മാക്കു പോലും അറിവാൻ അരുതു്; എനിക്കിപ്പോൾ ചൊല്ലുവാൻ അരുതല്ലോ; ശസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു യന്ത്രം ഛേദിപ്പാൻ അരുതെങ്കിൽ.

Also in അരികുളെക്കൊന്നു ജയം തരുവതിനരുതു, the idea of 'difficulty' is conveyed.

(6) പൊടുക്കു് with its past stem പൊടുത്തു്—, വളുക്കു with the past stem വളുത്തു്—, and അമുക്കു് with the past stem അമുത്തു്— are met with in Ezh. In the works of the Panikkars and in കൃഷ്ണഗാഥ there were more bases of this type. പൊടുക്കു് is almost exclusive in Ezh as in മൽപൊടുത്തതും, പൊടിപൊടുത്തു്, വിഷം പൊടുപ്പാൻ; the more modern base പൊടുത്തു് — with its past പൊടുത്തി — (as in നിവുത്തു് — with past stem നിവുത്തി —) is very rare; but the base വളുക്കു് alternates with the *base* വളുത്തു് — in Ezh.

വളുക്കു് is the base of the relevant forms in the following :— പൈതലെ... വളുത്തു തുടങ്ങിനാൻ; പുതുനെ വളുപ്പതിനു; നാഭം വളുക്കും ചെറുഞാണൊലികളും; മുന്നം മടിയപൂവ്വന്മാർ വളുത്തതും ഇന്നു ഞാൻ ഇല്ലാതേയാക്കുവൻ നിണ്ണയം. But വളുത്തു്, the modern base, appears in instances like മകളായി വളുത്തുന്നേൻ; നീ വളുത്തിക്കൊണ്ടാലും; വില്ലൊളിവളുത്തിനാൻ; പുണ്യൌഘം വളുത്തുവാൻ.

അമത്തു in ഐവിരൽ അമത്തു് is a form of the base അമക്കു്; there are not, however, many representatives of അമക്കു് in Ezh.

Older writers have forms of other bases of this type, like താഴുക്ക, വിടുക്ക, and ഉയക്ക. [See my E M M]

(7) What is described as the കാരിത affix — ക്കു് of verb-cases appears in Tamil only in the present tense and in the future with ഉം directly, though indirectly it makes itself felt in certain other forms In the aorist negatives (and in the singular imperatives like ഇരു, എടു, കൊടു) this — ക്കു് does not appear in Tamil. The earliest stages of Mal., show many negative participles without — ക്കു്. Ezh. uses this old type beside the more modern Mal. type of negative participles :— പാരാതേ; ചൊന്നതു കേളാഞ്ഞാലും; കേളാതിരിക്കുന്നതാകിലോ; തോലാതവണ്ണം; പാത്തിരിയാതേ പടകുട്ടുകേവേണ്ടു; മടിയാതേ; and ചോദിയാതേ (beside ചോദിക്കാതേ), ദുഃഖിയാതേ; ദുഃഖിച്ചിരിയാതേ.

(8) Ezh. uses many denominative verbs (formed from Sanskrit roots) that are not current today :—

നമിക്കു്	ശോകിക്കു്
ഉഷ്ണിക്കു്	ഭത്സിക്കു്
ഗന്ധിക്കു്	കൃത്സിക്കു്
വ്യഥിക്കു്	സൃജിക്കു്
ചേഷ്ടിക്കു്	ഭീപിക്കു്
വേപിക്കു്	ശ്രോപിക്കു്
ഭാഷിക്കു്	മോചിക്കു്.

മോഹിക്കു്, used in many contexts with the specific meaning 'to swoon'; സമ്മാനിക്കു് 'to honour'; കല്പിക്കു് 'to order' and 'to plan in the mind.'

ശിക്ഷിക്കു് is used by Ezh. both with the primary ('to teach') and the secondary ('to punish' common in some other Dravidian speeches) significations; വഹിക്കു് (in വധിച്ചതില്ല കണ്ണനെ ഇതെന്നാലേ വഹിക്കുമോ എന്നതറിഞ്ഞതുമില്ല) shows how the generalised sense attached to modern Mal. വയ്യാ, വയ്യു had arisen even in Ezh 's time.

ബദ്ധപ്പെടുക്കു് 'to bind as a captive' appears in ബദ്ധപ്പെടുത്തു കളിപ്പിച്ചു കൊടുകയും, but ബദ്ധപ്പെട്ടു് with the meaning 'having hurried' occurs in ഭാഗവതം.

നിവൃത്തിച്ചിതു മുനിവര്ഗ്ഗവും has നിവൃത്തിക്കു് in the sense 'to leave.' ആമന്ത്രണം ഉണ്ണുക means ശ്രാദ്ധം ഉണ്ണുക.

Personal terminations.

The types of finite tense-forms for which Ezh. employs personal terminations (i. e. if and when used at all) are the following :—

Present tense : only the first person singular; but a very rare മരിക്കുന്നായോ നീ occurs in ഭാരതം.

Past tense : the first person singular and the third personal " rational " singular and plural, commonly; and rarely the second person sing., as in കാടിതു കണ്ടായോ ; ഹനുമാനേ നീ കണ്ടായല്ലീ.

Future tense : the first person sing., with the personal termination അൻ suffixed to the future stem having വ്, മ്, പ്പ്, as in നഷ്ടമാക്കുവൻ ഞാൻ,' അത്ഥപതിയാക്കി വയ്പൻ അവനേ ഞാൻ, മരിപ്പൻ ഞാൻ, ഇപ്പോഴേ കാണ്മൻ, നിന്നുടെ ദാസിയായി വാഴ്വൻ.

" Aorist " Negative tense : only in the *cliche* ചൊല്ലുവല്ലോൻ.

The personal terminations ഓം (first person plural) ഈർ (second person plural), അന (third person " irrational " plural), met with in the works of the നിരണം Panikkars, are never used by Ezh., even in deference to tradition.

Those personal terminations which Ezh. used in his works were in his time perhaps exclusively " literary." It is noteworthy that even the literary tradition evidences a gradual evolution; for, certain types of personal endings met with in രാമചരിതം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം and കൃഷ്ണഗാഥ appear to have fallen into desuetude by about the period of Ezh.

Past stems.

Among past stems, the following may be noted :— പുക്കു് (no പുകുന്നു്) of പുകു്; പുകഴ്ന്നു (more common than പുകണ്ടു്) of പുകഴു്, and മകിഴ്ന്നു; but കവിൺ്, താൺ്, വീൺ്, കേൺ്.

കിളറി appears as the past stem of കിളർ് 'to rise' in കുതിരകളുടെ കുളമ്പുകളും ഏറവു കിളറിപ്പൊങ്ങീട്ടും പൊടിയും.

ചാൻ (in ചാൻ ചേൻമള്ള ഭൂപാലരും), the past participle of ചാർ്, appears to be old.

The future tense.

(1) The first person future in Ezh. is commonly represented by forms like വരുവൻ ഞാൻ, വയ്പൻ, മരിപ്പൻ, etc.; but the ഉം future for the first person is not unrepresented :— മരിക്കും ഞാൻ.

(2) The following instances of future forms with ഉം may be noted :— മതിയാം (for മതിയാകും), പോം (for പോകും); ഉണ്ടാമോ; ആം in ജന്തുക്കളം ഭക്ഷിച്ചു് കാഷ്ഠിച്ചു് പോകിലാം വെന്തു വെണ്ണീറായി ചമഞ്ഞു പോയീടിലാം മണ്ണിനു കീഴായി കൃഷികളായി പോകിലാം; നാട്ടിൽനിന്നാട്ടിക്കളകിലും ആം വാട്ടം വരാതെ വധിച്ചീടുകിലും ആം.

The future relative participle exists in ആമ്പോലം (for ആകുമ്പോലം), ചാമ്പോലം, ആമ്മാറു് (for which, see below.)

The aorist tense.

(1) The "aorist" tense with ഉ, so characteristic of Mal., is represented in Ezh. by all the older syntactic varieties that I have discussed in my "Evolution of Mal. Morphology." A few instances of the older types are given below :—

മുന്നം നാരദൻ അരുൾചെയ്തു കേട്ടിരിപ്പു ;
മുന്നം എല്ലാം പറഞ്ഞു കേൾപ്പു ;
ഹേമത്തിലുണ്ടോ നിറക്കേടുകപ്പെട്ട ;
നിന്തിരുവടിയുടെ നാമമന്ത്രത്തെ സന്തതം ജപിപ്പു ഞാൻ ;
എന്നോടു് രാമഗുണങ്ങളെ വണ്ണിച്ചു മുന്നമെല്ലാം നീ പറഞ്ഞല്ലോ കേൾപ്പു ഞാൻ ;

(2) This ഉ appears in നല്ലു (ഇതേ നല്ലു, എന്തു നല്ലു നന്ദനന്മാരുണ്ടാവാൻ, എങ്ങു (as in ഉഗ്രാസനനെന്ന തമ്പി എങ്ങു, വിശ്വാസമുള്ള ശകുനി എങ്ങു); ഉള്ളു (as in സീതയ്ക്കാരൊരു തുണയുള്ളു ; എന്തൊരു വൃത്താന്തമുള്ളു ജഗത്തിങ്കൽ; അവം പെറുള്ളു നമസ്യ എന്ന നൃപൻ). ഉ appears in എവിടുത്തു (മാധവൻ എവിടുത്തു) and even after an inflexional ending :— സകല ധർമ്മങ്ങളും നിങ്കലു (cf. കയ്യിലു of കൃഷ്ണഗാഥ and എവിടുത്തു of ഭാഷാഭാഗവതം.)

(3) The participials with — ഉതു are not unrepresented in Ezh., though not as frequent as in ഭാഷാഭാഗവതം or in കേരളോല്പത്തി :— എല്ലാം ഈശ്വരനെന്നേ ചൊല്ലാവൂതു് എനിക്കിപ്പോൾ; എന്തൊരു വരം വേണ്ടതെന്നു; സുഗ്രീവൻ തന്നെ ക്കണ്ടു മിത്രമായിരിപ്പൂതു്.

ഒരു തേരാളിയേ വിജയനുള്ളൂതു; and കൊണ്ടൽനേർവണ്ണനും എഴുതു show ഉള്ളീതു and എഴുതും. cf. നല്ലതു and അഴകുതു of ഭാഷാഭാഗവതം.

The older infinitive participle.

(1) These participles with — *a* were extensively employed in Old Mal. texts. Ezh. has some of these older types :— വാനരവീരരെല്ലാം കാണവേ ജാനകിദേവിയെ വെട്ടിനാൻ നിർത്തിയം; പലരും കാണവേ; മുഷ്ടിചുരുട്ടി പ്രഹരിച്ചിരിക്കവേ; ഇടരൊഴിയ നടകൊൾകെ; നിറന്ന പീലികളം നിരക്കവേ കത്തി; കേൾക്കപ്പറഞ്ഞീല; വില്ലും കഴിയെക്കുലച്ചു; അടയസ്സംഹരിച്ചു; ചെവികഴിയെ വലിച്ചുബാണങ്ങളം; ചുഴലെ പ്രദക്ഷിണംചെയ്തു; കുറയക്കണ്ടല്ല പറഞ്ഞേതേ.

കേഴത്തുടങ്ങിനാൻ (beside the more modern കേണുതുടങ്ങി); പോകത്തുടങ്ങിനാൻ; ഉണ്ടാക്കപ്പോകാ; അറിയപ്പോകാ.

Many old infinitive participles of this type had become "crystallized" into forms with a postpositional, adverbial or adjectival force; among such old instances of this type, Ezh. has പെരികെ (used as an adjective, as in

പെരികെ പ്രസിദ്ധനാമാരും and as an adverb as in പെരികസ്സന്തോഷിച്ചു); and ഉറക്കെ used in a more original sense than today as in ഉറക്കെക്കെട്ടി.

In the older texts, the syntactic significations of this infinitive participle were "sequentiality," "simultaneity," "effect" and "purpose." Ezh.'s instances do not show "sequentiality"; the idea of "simultaneity" is conveyed by Ezh.'s instances like പലരും കാണവേ പുരം ദഹിപ്പിച്ചാൻ; the meaning of "effect" is conveyed by instances like വില്ലും കഴിയെക്കലച്ചു; "purpose" which came to be expressed very early in Mal. by the participle having final വാൻ, മാൻ, പ്പാൻ, is denoted by the older infinitive participle only very rarely as in പറക്കപ്പോകാതേ.

(2) The use of കാൺകെ in എല്ലാവരും കാൺകെ ദ്രൗപതിയെ പിടിച്ചിഴച്ചതും is peculiar; കാണെ would be more appropriate here according to Old Mal. usage, but കാൺകെ for കാണെ in this sense appears in the campus and in other works.

(3) The compound verbs constituted of the older infinitive participle and ആകു, represented today only in forms like ചെയ്യാം. പോകാം, എടുക്കാവൂ, മതിയാവൂ, etc., appear more numerously in Ezh:— ബാലിയെക്കൊല്ലായ്കയുമാം ദുഃഖം; ചിന്തിക്കായ്കയുമാരേണമേ; കലയ്ക്കായീല വില്ലെടുക്കായീല.

The participles with – വാൻ

The participles നടപ്പാൻ, എടുപ്പാൻ, കൊടുപ്പാൻ (like the plural imperatives നടപ്പിൻ, എടുപ്പിൻ, etc.) only very rarely appear in Ezh. as നടക്കുവാൻ, എടുക്കുവാൻ, etc. (or, in the case of the plural imperative as നടക്കുവിൻ, etc.)

The relative participles

(1) The ending — ഇന - in തിന്നിന ഭക്ഷ്യാ, പൊങ്ങിന, വന്നീടിന, ചൊല്ലീടിന, was an archaism even in Ezh.'s time.

ആകിയ similarly was a "traditionary" form.

(2) The type കേട്ടോളം, കണ്ടോളം, ഇല്ലാതോളം denoting 'extent' or 'measure' is less common today than കേട്ടതോളം, കണ്ടതോളം, ഇല്ലാത്തതോളം, etc.

(3) അളവ് denoting 'time' in കേട്ടളവ്, etc. is not heard today.

(4) ആവു 'way' 'manner,' suffixed to the past relative participles, preserves in Ezh. the meaning of 'manner' and also has in some instances the meaning of 'time.'

'Manner'.— മാർഗ്ഗം അറിഞ്ഞവാറെങ്ങിനെ; വിശ്വരൂപം കാട്ടിയവാറും; തഥ്യമായി ചൊന്നവാറും.

'Time'.— നാലഞ്ചു നാഴിക ചെന്നവാറേ; സൂര്യൻ മറഞ്ഞാറേ കൈനിലപുക്കാർ; മാരോ വിശേഷങ്ങളും പറഞ്ഞിത്തിരിനേരം ഇരുന്നവാറേ.

The meaning of 'manner' no longer exists today; but ആറേ denoting 'time' exists, I am told, in South Travancore colloquial.

(5) ഉള്ളോരു, in instances like the following, is attached to plurals :— ക്ഷത്രബന്ധുക്കളായുള്ളോരു ഞങ്ങളെ ; ചൊല്ലാതുള്ളോരു കഥകളെ.

(6) ആമ്മാറ് (ആകും ആറ്) is employed in instances like the following by Ezh :— മുന്നിലാമ്മാറങ്ങൊരു പുഷ്കരിണിയും കണ്ടാൻ; തേരിലാമ്മാറ് കരേറിനാൻ; വിസ്മയമാമ്മാറു കണ്ടു; ഇങ്ങിനെ വാസുകി ചൊന്നോരു വാക്കുകൾ മംഗലമാമ്മാറു കേട്ടോരനന്തരം; വിഷ്ണുപദത്തിങ്കലാമ്മാറുറച്ചിതു; ശ്രീരാമലക്ഷ്മണന്മാരെ കഴുത്തിലാമ്മാറങ്ങെടുത്തു; കല്യാണമാമ്മാറു; തേത്തട്ടിലാമ്മാറിരിക്കുമ്പോൾ; അടൽക്കളത്താമ്മാറു നിറഞ്ഞു കൊരവർ. In some of these instances, ആമ്മാറു is pleonastic. For ആമ്മാറ് with a "directive" force, see above.

(7) The Sanskrit വിധൌ suffixed to the future relative participle (having ഉം) expresses the idea of 'time':— ചെന്നു കൂട്ടം വിധൌ; ഓക്കും വിധൌ.

Optatives and Imperatives

The old optative was used as a second personal imperative from the earliest known period in the history of Mal. Gradually, the third personal forms became more and more restricted. Ezh. has, however, ജയിപ്പതാകരാമൻ; നില്പുതെല്ലാം; അറിയുമായ്വരിക; അങ്ങിനെ പോകുതെല്ലാം; in which the old form is associated with the third person.

The conditionals

The conditionals with - കിൽ and - ആകിൽ (as in എന്നാകിൽ, ചെയ്യുന്നാകിൽ) are quite common in Ezh. These are not common today, except in എങ്കിൽ and ഒന്നുകിൽ (colloquial ഒന്നാലോ). - ഇൽ alone (without the ക് preceding it) is met with in forms like ചെയ്തിടിൽ, വന്നിടിൽ beside ചെയ്തീടുകിൽ and വന്നീടുകിൽ. - കിൽ for the conditional appears from the earliest known times in Mal.; the type with - mere ഇൽ is occasionally found in early texts.

Verbal nouns with – ക, ക്ക.

While the verbal nouns with - ക or - ക്ക (like ചെയ്ക) are used with many syntactic functions and declined frequently in the "third case," the "seventh case" forms like the following from Ezh. are rather rare today :— കാൺകയിൽ ഇച്ഛയില്ല; താപവുംകൊണ്ടു ധരണിയിൽ വാഴ്കയിൽ നല്ലമരണം; ശത്രുക്കൾ വന്നവളെ ബദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു കണ്ടിരിക്കയിൽ മൃത്യുഭവിക്കുന്നതുത്തമമേവനും; മോഹമെനിക്കില്ലിനി ജീവിക്കയിൽ.

Appellatives

Third personal appellatives like നല്ലൻ, ഉടയോർ in ഞങ്ങൾക്കാരുടയോരിനി, എവിടത്തോൻ, എങ്ങോൻ exist in Ezh.; എങ്ങോം of Punam and എങ്ങോൻ of കൃഷ്ണഗാഥ may be compared.

Negative verb-forms

One of the most characteristic developments of Mal. morphology is the type based on a negative stem followed by tense-endings or other verb-affixes. This is unique in Malayalam; see my E M M, ch. VI, for a discussion of the evolution of this type.

This type had been developed in Mal. long before Ezh., as representatives occur with varying frequency and numerousness in all the Old Mal. works. The only forms of this type which have persisted in present-day Mal. are the past forms and the verbal nouns like അറിയായ്ക; but in Ezh. the older forms exist :—

Present tense : there are not many instances in Ezh. :— എന്നിവ നിരൂപിച്ചു ഞാൻ ഇവ ചെയ്യായിന്നു; മറെറാരു പാതിപ്രകാശത്തോടു കൂടായുന്നു. This form occurs frequently only in ഭാഷാഭാഗവതം; even in ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, കൃഷ്ണഗാഥ and Panikkar's works, this present tense form is represented only by a few instances. A few also occur in the campus.

Future tense : in Ezh. there are no finite tense-forms as such, but future participial nouns like കൂട്ടാക്കായ്കയുള്ളൂ, വരായ്കതിന്നു, etc. exist. The future finite of this type is very rare even in Old Mal. texts.

Inf. participles : ഭരിച്ചിടായ്കാൻ എന്തേ; ഭംശിച്ചീടായ്കാൻ; ഹാനിവരായ്കാൻ; കേടു വന്നീടായ്കാൻ.

Prohibitives :— സന്തതി ഉണ്ടാകായ്ക (third person); മോഹിപ്പിയായ്ക മാം; ഖേദിപ്പിയായ്ക; ദുഃഖിക്കായ്ക; വീഴായ്ക തക്ഷകൻ (third person); plural ഭയപ്പെടായ്കിൻ; ഉഴറായ്കിൻ; ചൊല്ലായ്കിൻ.

Other negative forms

(1) The aorist negative tense with -അ (as in വരാ, പോകാ), restricted in Tam. to the third person "irrational" plural, was employed in Mal. from an early time for other persons and numbers. Modern Mal. has only a few of this type : കൂടാ, പോരാ, വയ്യാ, വേണ്ടാ. Ezh.'s works have more numerous instances of this class :— പ്രാണനാഥനു പൊറാപിരിഞ്ഞാലെടോ; ഉണ്ടായ്‌വരാ; നാണക്കേടകപ്പെടാ; ചെല്ലാ നിനക്കധമ്മത്തിങ്കൽ മാനസം.

(2) ഇല്ലാത and അല്ലാത appear in Old Mal. as ഇല്ലയാത and അല്ലയാത; Ezh. has അളവില്ലയാത വെളിവു; ഫലമില്ലയാത; ഭയമില്ലയാത; കണ്ടതില്ലയാഞ്ഞു; കൃതമല്ലയാഞ്ഞതും; അവനില്ലയാഞ്ഞതു കാരണം; അല്ലയായ്കിൽ.

(3) നീക്കാവതല്ല; തടുക്കാവതല്ല; ചൊല്ലാവതല്ല; മിണ്ടാവതല്ല; ഇതിനൊടെ മഹതപം ചൊല്ലാവല്ലേ; : these represent a type very common in the older texts.

അതുകമിക്കാമല്ല stands for a similar old type.

(4) The combination of the type of ചെയ്തുകൂടാ, പൊയ്ക്കൂടാ is used today to denote both 'impossibility' and 'prohibition' according to the context. Ezh. employs it only for denoting 'difficulty' or 'impossibility':— ഇവനതുവും അതുക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ ചൊൽവാൻ; ലോകവാസികൾക്കാക്കും ജയിച്ചുകൂടായല്ലോ.

Miscellaneous

(1) The semantic history of മതി 'enough' in Mal. has been discussed by me in my E M M. The old compound മതിപോരുക 'to be satisfied' (used by കണ്ണശ്ശൻ and in the campus) occurs in Ezh.:— കണ്ണാ മതി മതി പോരും പറഞ്ഞതു; അയ്യോ മതി മതിപോരും (the anguished cry of കീചക).

മതിയല്ല, മതിവരാ, മതി അതുക are the other compounds met with in Ezh.

പോരും 'will be enough' in പോരും ഇനി മമ പോരും; പോരും പരുഷം പറഞ്ഞതു, and പോര in ഭീമൻ സന്യസിക്കലേ പോര illustrate the use of the second constituent of മതി പോരുക in the sense of 'to be enough.' പോരുക with this meaning persists today only in the negative പോരാ, പോരേ.

(2) The "ancestral" forms of present-day കാണാണ്ട്, പോകാണ്ട് are often written in printed texts and in manuscripts as കാണാതേകണ്ട്, പോകാതേകണ്ട്, et. I think that there is some "confusion" here arising from "folk-etymology." കണ്ട് in these contexts is hardly appropriate; on the other hand, these forms are, in Mal., the negative counterparts of ചെയ്തുകൊണ്ട്, കണ്ട്കൊണ്ട്, പോയ്ക്കൊണ്ട്, etc. in which കൊണ്ട്, the past conjunctive participle of the verb-base കൊൾ, is employed with a special nuance (in Mal. and other Dravidian languages) implying that the effect of the verbal action in some way enures to the subject. The negative counterparts of these forms should appropriately be ചെയ്യാതേകൊണ്ട്, etc. Indeed, confirmation for this is available from Ezh.'s കൊല്ലാതേ കൊള്ളാഞ്ഞതെന്തവൻ തന്നെ നീ കൊല്ലിക്കയത്രേ നിനക്കു രസമേടോ where a conjugated form of കൊല്ലാതേ കൊള്ളുക is conspicuous. Similar instances are available from കൃഷ്ണഗാഥ: കൊല്ലാതെ കൊണ്ടാകിൽ; ക്രമാതെ കൊള്ളുവാൻ; താരാതെ കൊള്ളുവാൻ; and from ചെറുശ്ശേരി ഭാരതം: എന്നെ നീ വൈകാതെ ഒക്കെ പിടിച്ചീടുകിൽ നിന്നുടെ ഹാനി വരാതേകൊള്ളാം.

(3) The so-called ending -വാൻ expressive of 'surprise' or 'doubt' is, as I have pointed out in my E M M, constituted of the back glide വ് and

ആൻ (from older ആയിൻ = ആകിൽ). Ezh.'s ഭാരതം has only one instance ആക്കുവാൻ; but ചിന്താരത്നം and കൈവല്യനവനീതം have ആരുവാൻ; എങ്ങിനേവാൻ; ആത്മാവോവാൻ; ഉണ്ടോവാൻ; ചൊല്ലീടാമോവാൻ; ചിരിക്കയില്ലയോവാൻ.

(4) എന്നി (from ഇൻറി, the conjunctive past participle of ഇൽ (when ഇൽ is treated as a verb-base) and എന്നി-യേ (from - y - e, the ഏ being the നിപാത of clearness or emphasis) occur freely in Ezh. The നിരണം Panikkars have ഇൻറി, ഇന്നി and ഇന്നിയേ.

(5) അല്ലയല്ലീ, അല്ലല്ലീ; ഇല്ലയല്ലീ, ഇല്ലല്ലീ are all frequent in Ezh.

Jaunts in Japan

By

T. C. Sankara Menon, M. A., (Cantab.)

(The following is not the product of 'tranquil restoration'

'in lonely rooms, and 'mid the din
of towns and cities"

but of frantic recollections in a room subjected to the incessant attack from the editorial heavy battery, which every hour boomed, "Something for the Magazine !")

The first bell and the second bell had gone on board the P. and O. liner "Naldera," and the stewards were running about the decks shouting "All friends ashore." This is a procedure necessary when a steamer is about to leave port to prevent friends who would have come on board to see passengers proving too affectionate and sailing right away with those they had come to see. Then rang the third bell "Ding, Ding, Dong," and the big ship released from her moorings, was skillfully manoeuvred round in the busy river Wangpoo, to steam down to the sea from Shanghai, that great metropolis in North China.

I was on the last lap of my voyage from Colombo to Japan. The river broadened out, the banks receded farther and farther, disappeared, and soon a slight roll of the vessel told me that we had entered the open sea. Two days more, and we would be in Japanese waters.

Those two days I spent exploring such sections of the "Naldera" which were till then tabooed to the second class passengers. We were only about forty passengers on board that liner meant for about seven hundred. The commander ordered the closure of the second class section, and about twenty of us second class passengers were transferred to the First Saloon. Though one of the oldest liners in the P. and O. fleet, first class accommodation in "S. S. Naldera was very comfortable, and made one wonder about the super-luxuries on board a "Bremen", a "Normandie" or a "Queen Mary."

Soon, however, a greater excitement was provided, than that of honestly obtaining first class service for a second class ticket. The third morning I saw the notice outside the Purser's office,— "S. S. Naldera is expected to arrive at Moji at 10 a. m." I could see Moji harbour also. This was unexpected, for, since our ship was scheduled to touch only Kobe and Yokohama I had

hoped to see only those two Japanese harbours. Moji is a fortified harbour guarding the entrance into the famous Inland Sea of Japan. The fortifications are a carefully guarded secret, sketching and photographing are strictly forbidden, and tourists were not quite welcome. This did not damp my spirits. Opposite Moji at this bottle-neck entrance is the picturesque town of Shimonoseki, where one can wander free, unsuspected. Thither I crossed over. Shimonoseki is a fishing town, yet there was a scrupulous neatness about the place. Even some of the scrap-iron and metal-ware shops I entered were cleaner than many hotels nearer home, where food and refreshments are served to human beings. Wandering two hours there I could not discover any insanitary and gusting locality, which tourists could discover in certain Capital Towns, within two minutes of their landing at an aristocratic jetty or a prominent Railway Station. There I did not come across any ground used as "open" latrine by the public, surrounded by educational institutions, hostels and hotels, Law courts and temples. About the shops or the inhabitants in Shimonoseki there was very little of the squalor or slovenliness which one generally associates with a fishing centre. Going by the shops I wished that in some of our arts and crafts and other exhibitions articles could be arranged more effectively harmonising colour and form, with the same artistic sense that these Japanese fisher-folk showed in the arrangement of goods in their shops for day to day business. That little unexpected visit to Shimonoseki gave me my first glimpse of Japan and it whetted my appetite to see more.

We had touched at Moji to take in coal. Coaling was still in progress as I returned to the ship after my jaunt in Shimonoseki. Huge barges were lying alongside the steamer. Gangs of men and women were transferring the coal from the barges into the ship. Strenuous, unceasing, dirty work it was, filling the baskets, passing them from worker to worker and shooting the coal down the chutes into the bunkers below. But those gangs of men and women worked like machines, scooping and heaving rythmically, without end. Occasionally one would withdraw from the chain of loaders, and squatting on a coil of rope, snatch his meal of rice, prawns and chillies. Watching them at work gave me an idea of the Jap's capacity for work which has made it possible for Japan to supply her goods to all the markets in the world.

Weighing anchor, we started in the evening from Japan's mystery port. That night, while at dinner, stories were passed round of how carefully Japan guarded the secrets of her fortifications, how once the films had been extracted from all cameras on board a ship from which it was suspected that snapshots had been taken, how the officers of an American cruiser had been

warned for allowing some of the crew to bring their cameras up on to the open deck, and so on. We remarked about the thoroughness with which the Japanese did things. Veteran travellers sitting at the same table with me observed to us amateurs that we were yet to see more, and understand other reasons for the astonishing rise of Japan. Later in the night, in my berth, with the picture of the neat, colourful Shimonoseki fresh in my mind, when I was being lulled to sleep by the rythmic subdued throb of the ship's distant engines, and the swish of the divided waters of the sea slipping against the ship's side as she raced onwards, I was wondering what experiences were in store for me in Kobe, one of the busiest ports in Japan.

We passed through a good length of the Inland Sea that night. But enough of it remained at morning to show the traveller something of its nature. The sea was calm, almost like a mirror. There were countless little islands, some of them just a hill or a group of hills emerging from the sea. The smallest ones appeared to be more like some floating monsters than islands. The scenery sometimes reminded one of the description of the fjords of Norway. The high hills and the deep sea; huge liners going by, with cattle grazing on dry land barely a stone's-throw away; the deep blue waters of the sea, the dark grey granite of the rocks, the various shades of green on the sides of the cultivated hills, patches of white or cream of the walls of the houses, all kinds of watercraft, wind-steam-oil or man-driven the dignified liners and the impudent, mostnon-descript craft with noisy outboard engines,—all we saw and passed. It was the approach to Japan in its unceasing bustle and infinite variety.

As the steamer goes along the most confusedly broken coast-line of Japan, one realises what remarkable facilities she possesses for aquatic industries. She has taken advantage of those valuable gifts of nature and to-day her aquatic industries are of the biggest in the world. Pearl culture, capture of fish and crab, and their manufacture into food, canning and distribution among the markets employ 1,500,000 people. The value of the product is estimated to be 350,000,000 yen (about 30 crores rupees). Of fish and crab Japan's annual catch is 3,500,000 tons, the total of England, U. S. A. and Norway together being only 2,600,000 tons.

Kobe, we reached that afternoon. As the ship floated, engines off, towards its wharf, some huge buildings rose into view. They were warehouses belonging to some of the great business houses of Japan. One of these mammoth structures belongs to Mitsui Bussan Kaisha Ltd., which controls a variety of big businesses, from mining to millinery, aircrafts construction to banking. Wandering along the

streets of Kobe, I saw the new Japan. It was less of the true Japan. Kobe might be Bombay or Colombo, Geneva or London, only very much neater. Big ports cannot keep national characteristics. There were places, however, in Kobe, like the Motomachi which with its avenue of arched lights, and a variety of attractive, well-stocked shops was unlike any other shopping centre I have ever seen. The hustle and bustle in the city and harbour of Kobe would give one an idea of the tremendous economic activity going on in Japan. If Kobe and Yokohama can be so busy during a time of depression, those places must be a sight to see when production and trade are restored to normal.

There is a very good express service between Kobe and Yokohama but I went up to Yokohama by steamer, hoping to come overland on return. Twelve years back, one day there was no Yokohama. The city had disappeared overnight. An earthquake of unprecedented magnitude had razed it to the ground. To us in Malabar, where nature is so generous, it is difficult to conceive the destruction that can take place when nature is up in arms. On September 1st 1923, a city with a population half as big as that of the Cochin State, just crumpled up, and where it was, chasms belching forth steam and fire, mounds of twisted steel, hillocks of shattered brick and cement works, and things, animals, human beings burned or crushed out of shape, met the sight of the visitor. The appalling story of that terrible disaster was graphically shown by means of dioramas at the Yokohama Reconstruction Exposition during the spring of 1935. To-day the new Yokohama greets her guests with palatial hotels luxuriously equipped, departmental stores and business houses of enormous size and great architectural beauty, broad, firm, well-surfaced roads, parks and museums, theatres and picture-houses, all the comforts and luxuries of a modern, well-planned metropolis. I cannot remember a parallel to the story of the reconstruction of Yokohama in the whole history of the world. It is a story which must inspire with courage and hope those who are faced by stupendous disaster.

From Yokohama electric trains leave every eight minutes to Tokyo, twenty miles away. In one of them we travelled to the capital of Japan. The landscape reminded me of the English countryside during spring time. The farms, suburban residences with colourful gardens, avenues, allotments, orchards, roads and paths winding in and out, up and down, across, over and below the straight iron road, with groups of labourers, taking things easy and cattle taking things still more easy, made the scenery restful, refreshing and picturesque.

Neatness was most noticeable everywhere.

As we got out of the train in Tokyo, and stepped out from the station, a fine Studebaker car glided to our side, stopped, and the chauffeur, all smiles, enquired, "Taxi?" We were puzzled for a moment, what with our not knowing where to go, not knowing Japanese, and the chauffeur not knowing English. But a helpful sign-board was sighted. "The Japan Tourist Bureau-Enquiries," it said. We went up there and found out that there was a Y. M. C. A. Hostel in the city. The young man at the bureau wrote out for us the address in that puzzling picturesque Japanese script and also told us that a taxi would take us there for 50 sen (6½ to 7 as.) We showed the address to the chauffeur, stepped into that car which had nothing of the taxi about it and started. As we were sweeping round the curve of the drive from the station, there was a sudden application of the brakes, a jerk, and the car stopped. It had bumped into another car! "Nice beginning," I thought, "now for a brisk exchange of choice Japanese epithets, an exhibition of Jiu-Jit-su, and perhaps the Police court." I had imagined these developments because I had no experience of Japanese psychology. What did take place was that the drivers stepped out from each car, examined the damage done, and began the argument. From the way they talked to each other I thought that each was trying to own up the fault! There was a quick settlement and in less than quarter of an hour we were in front of the Y. M. C. A. Hostel, a fine six storeyed structure. The 50 sen fare was paid, and I awaited expectantly for the haggling. Nothing at all. With that smile with which he first requested for patronage, the smile he had while settling about that accident, our chauffeur took the fare, touched his cap and drove off. In Ernakulam I have paid the same fare for about the same distance—for a tumble-down rickshaw. Petrol in Japan is only 7½ as. per gallon!

We were given a fully furnished two-bed room (even the kimono and slippers being provided, besides soap, towels etc.) for 3 yen per day. Food, Japanese or English, we could have in restaurant attached to the Y.M.C.A. From our room in the fourth floor we could see substantially built residential and business houses, offices, schools, stores and so on, some of them of the modest two-storey dimensions, others rising seven or eight floors high. From childhood I had read that houses in Japan are made of bamboo and paper.

Some private houses I visited, that of Prof. Y. Noguchi, for example, were lightly constructed structures, compared to the heavy wood and stone structures of India. But that beautiful room in which the great Japanese poet received us was snug and homely enough without the brazier of live coal which he directed to be placed by our side to

warm us. That room was of immaculate cleanliness, simply but most artistically furnished and arranged. In that room, regaling us with tea, while he talked of the culture of Japan, the place of Mount Fujiyana in the cultural life of Japan, the permeation of Indian art and culture into Japan and similar topics, it seemed to me, as if some magic casement, opening before my eyes had shown me a Japan so unlike the Japan of cheap large-scale production. Listening to his talk I felt that here was a great soul who could give from Japan to India an ennobling and inspiring message, altogether different from the message of cheap canvas shoes and flimsy celluloid toys.

It would be wrong to say that, because in Japan some houses are not as substantially constructed as in India, Japanese houses are mostly constructed of bamboo and paper, as it will be wrong to say that houses in Cochin are made of bamboo and palm-leaves. Earth has been hysterical too often in Japan and familiarity seems to have bred contempt for these attacks among the Japanese, except when the convulsions were too bad. The Japanese have learned that re-enforced concrete buildings which are earthquake-proof can be constructed and to-day their many industrial and commercial cities can show up many buildings of a size and height as can be seen in centres of such activities elsewhere in the world.

Tokyo is an immense city, the third largest in the world, with a population three to four times as large as that of our State. Japanese artistic genius has so laid out the city with public buildings, business quarters, shrines and parks, so that, walking or driving through the streets, one had endless variety. There was a suggestion of clearness and space, rather than of murkiness and congestion one often gets in such big centres of population in our country.

The Japan that one sees in these big new cities is the New Japan of large scale, capitalistic industry. In this new Japan as an industrial dictatorship by capitalists, a social dictatorship by "Ammuricans," has come in which has affected everything,— "church-going, shoes and lipstick, dances and novels a' la mode, thought, food, recreation." "You do not see Japanese Japan in these places" your well-intentioned friend tells you, "for that you must go to Nara or Nagoya or Kyoto." In those places, free from the noise of factory sirens and of the hustle of cities, in the shadows of ancient castles and under the roofs of shrines, steeped in the tradition of national festivals or of the "Samurai," the Japanese children still grow up to be the most loyal and patriotic people in the world. There the Japanese artistic genius finds scope for free expression unrestricted by the processes of standardisation of factory production.

The progressive-mindedness of this industrious race, their spirit of adventure, their artistic sense which enables them to make the most common things (the notice of a meeting, for example) attractive, their sense of discipline which has made organisation easy and effective, be it for war or economic production, and their great patriotism which inspires them to make supreme efforts or costly sacrifices for their country, — to these I would certainly give a place, among the factors which have led to the phenomenal rise of Japan.

Our Library System.

A GALLOP AND A GOSSIP.

By

K. S. Marar, B. A., Cert. Lib.

'Life being very short and the quiet hours of it few, we ought to waste none of them in reading valueless books ; and valuable books should, in a civilised country, be within the reach of every one.'

John Ruskin.

'But words are things, and a small drop of ink, falling like dew, upon a thought, produces that which makes thousands, perhaps millions, think.'

Lord Byron.

'Progressive' Cochin is advancing rapidly in matters of education, and she is no longer what she used to be a decade ago when ignorance prevailed to a great extent, causing crime and disease. There never was a time, when there was more promise of education than there is today, never was there a time when the educational machinery was in better trim. But no honest attempts have been launched in these parts to try the present library movement, which has been so much applauded by the most erudite scholars on educational matters. In the East as well as in the West, we see signs of the growth of this new movement and a perceptible change in library activities. The library is now considered as an integral part of public education, an important component of that vast mechanism employed in imparting education on a universal basis, to the literate and the illiterate.

The number of primary schools, where education is imparted on a free basis has increased enormously within the last decade. What we need to-day besides ordinary college and school libraries are public and village libraries scattered throughout the State, containing useful and simple books of general knowledge, of history, biography, fiction, industry and science together with a series of simple periodicals and standard newspapers. To the busy worker and the toiling peasant of of the soil, who attend the adult education class or the night school, the

provision of interesting and instructive books to his or her own standard will act as a sweet refresher. It will be of incalculable help to improve the efficiency of industrial labour, to make our people understand the social and economic problems of this complicated modern world, and to know the laws of health and sanitation. Half of those who imbibe knowledge from some primary school or other, lapse into absolute illiteracy after a few years; and the majority of those in rural parts, of whatever vocation and position in life, can neither read nor write. The supply of libraries and reading rooms in such areas ensures their ability to read.

The guiding principles of the present library movement are liquidation of illiteracy, cultural advancement and uplift of the nation. The movement was started in Great Britain a century ago, and it has been growing ever since, nurtured by the active enthusiasm of the people and the growing interest of the Government. "Strongly and steadily, but by degrees, little by little," the sister State of Baroda has during the last decade organised a system of village libraries from which books are loaned to the villagers. To foster and develop this new movement here, the sustained enthusiasm of a growing nucleus of devoted workers, the help and encouragement of the government, the increased interest of philanthropic individuals and local bodies like the Panchayats, Municipalities and Co-operative Societies as well as legislative support and sanction are very much needed. Scattered here and there, we have at present only half a dozen public libraries and a score of village libraries. But the panacea for absolute illiteracy is only the establishment of more libraries on a broad scale. In every taluq, we must have at least a dozen village libraries and reading rooms attached to them. The local bodies or the Government should undertake the task of strengthening and maintaining them. There must be a Central Library with feeder libraries in each and every taluq and the latter can be made the local unit supplying books to the village libraries situated in the outlying areas. It is true that a voluntary and pressing demand does not exist. But once the service is set up by the government, it will be well appreciated and patronised. The government and the local bodies should fight against the danger due to the fact that unlike the electric and water supplies and similar projects, the library is a non-revenue-producing concern. One may say there is nothing on the profit-side which can be shown in the annual budget immediately in rupees, annas and pies. The revenue from the library consists of an improved knowledge among the community, the

number of people made happier by the recreative reading provided, and more fully equipped to carry the different vocations in life. Library provision and State aid to libraries is now recognised in all civilised countries as an economic necessity, in the sense, that in its absence, the money spent on primary education is largely wasted by wide-spread lapse into illiteracy.

Art and Life.

By

C. L. Paul, B. A., (*Old Boy.*)

Literature reflects life, may be, the life of the author himself or of the world around him. It may be internal or external or in a more technical sense, subjective or objective. The desire for self-expression is a mighty impulse behind literature. This is equally true of the interest of the artist or the poet, in the people and their doings in our world of reality, or in the world of imagination which the artist conjures into existence. In any case there is the obvious innate union of art with life. With W. H. Hudson we may say, 'Art grows out of life,' it is fed by life and reacts upon life.

This inseparable connection of art and life, is of practical value. Abercrombe's theory that the function of great poetry is the translation into language of unusually intense and vivid experience, if taken for granted, carries the interesting proposition that the reading of great poetry has a practical value in providing an enlargement and intensification of experience.

Two extremes are to be avoided in postulating this necessary connection of art and life. We are to bear in mind that art always comes under life and that art even in its fullest functions always comes up only to a limited sphere in life. Life has a wider connotation. It denotes all arts, all sciences and a thousand other things. Life and art are not identical. Those who require 'Art for life's sake' seem to try to cover up the whole life with their artistic gifts to the detriment of their work of art, and to the utter failure in life. Shelley is a typical example. Life and art to him were identical. He was an extremist who failed to make that important fundamental distinction between life and art. Taine has rightly said that Shelley's error consisted in giving full sway to his emotions and his imagination—yes, the true artistic gifts—in daily life instead of confining their spontaneous activity in the realm of art. Such an unreserved application of art to life in all the plenitude of its gifts is a sad mistake, a mistake which is the bane of all idealists.

There is the other extreme. It is also a mistake to assume that life and art have substantially nothing in common. In practice they who assume like that, keep literature and the

business of living in water-tight compartments. To them poetry or any art for that matter, is no source of growth, power, or inspiration. Those who follow up the arguments in favour of 'Art for art's sake' to an unlimited extent would do well to escape from this mistake which is more grievous than that of Shelley.

Shelley's nobler mistake was only unconscious. The true union of art and life was in his very nature. Those who now proclaim the dictum 'Art for life's sake' commit this mistake consciously. A modern like G. B. S. would join with them and say 'For art's sake alone, I would not face the toil of writing a single sentence' and he wants natural artists to be fettered by the reforming zeal. This perennial obsession in them of being useful to the world through each work is suicidal to all true art. Art becomes utilitarian, perhaps corresponding to the world of science and industries. "The plays of G. B. S. show the preacher struggling in the embraces of the siren art." The pity of it is that the struggle is consciously created unlike that of Shelley. However, we are led to think that such struggles would only end in the atrophy of all arts.

The natural functions of art in life are ignored by such domestic artists who impose new pressure over it, thus giving a handle against themselves as artists. By consciously making art subservient to life they restrict themselves, or they surrender their liberty. The true 'emancipation of the poets' is inimical to this reforming zeal in them. They are influenced in their composition by the results or the practical significance of that in life.

Thus viewed, the dictum 'Art for life's sake' is untenable. Equally untenable is the other extreme, 'Art for Art's sake.' "Art for art's sake" people shut up art and life in water-tight compartments. These two sides of the relation between art and life form the basis of much heated controversy. What we want is an effective reconciliation of the two, so that we can escape from the fads of fastidious critics.

Shakespeare escaped them and gives us a reconciliation of the two sides of the question. He was no extremist like Shelley. His idealistic tendencies were strong, but he always curbed them and took shelter in the actual world. Dowden elaborates this point and shows us how Shakespeare's art is practical and useful in life, how he at the same time satisfies the enduring principles of art. Take it for Art's sake alone. It satisfies the most exacting critic. Take it for life's sake. There it is supreme. This is the fortunate reconciliation of the two sides of the question, effected by a superb

genius like Shakespeare, a reconciliation which shines all the more brilliant in view of the fact that it was most natural on his part—quite characteristic of that 'Nature's darling.'

Dr. Tagore seems to satisfy both the distinct parties of critics by a proper explanation. According to Tagore "A piece of art produced by a poet is but a picture of what is taking place within, like a tear or a smile, and this utterance of feeling need not be the statement of a fundamental truth of life or a scientific fact, or a useful moral precept. If science or philosophy or life itself may gain anything from it they are welcome, but that is no reason of its being. If while crossing a ferry you can catch a fish you are a lucky man but that does not make the ferry boat a fishing boat, nor should you abuse the ferry man if he does not make fishing his business."

On Yawning.

By

K. S. Ganapate, *(Old Boy)*

The Treasury gong began to voice forth the passage of time. One.....two .....three..... With the twelfth stroke, there came a dead stop. My room-mate, Kurup, was sitting opposite to me with his 'Macaulay' wide open before him on the table. The lights in all the neighbouring rooms had been put out, and the inmates were apparently voyaging in the land of dreams. Everything was so still and silent; I was musing over Goldsmith's verdict about those who keep late hours at night, when suddenly the blood in my veins was almost frozen by a horrible sound. In a few seconds, however, my mind regained its balance and I was conscious of an approximately circular cavity and a pair of 'tire'd eye-lids falling on tir'd eyes' opposite me. It was my room-mate, Kurup, yawning. It was not unusual for this gentleman to make very queer sounds whenever opportunity offered itself, and his voice is one which Stentor might have every reason to be envious of. He shut his book with something of a sleepy flourish, and with a paternal admonition to me about the inadvisability of keeping late hours, he spread out his bed and began to snore tremendously in a very short time.

* * * *

If you step into our Hostel at about 9-30 or 10 at night, you will find in every room odd physiognomies with infundibular hiatuses of various shapes and sizes — circles, oblongs and polygons — a new subject by the way, for zealous mathematicians conducting research work. As an accompaniment to this performance, outre intonations will reach your ear—intonations which are presenting insurmountable obstacles in the path of the worthy labourers in the realm of acoustics.

When it is the examination season, the lecturer has perforce to be exposed to the poison gas — the poison gas emanating out of the deglutitory orifices of half a dozen human beings, sitting in front of him. The other day, an eminent College lecturer — who, by the way, is a Doctor of Philosophy and justly considers himself to be fit enough to occupy the professorial chair placed on Olympian heights — was heard to declare that he is going to initiate a

campaign for training members of the pedagogic fraternity in the wearing of gas masks during examination time.

I am now reminded of an old woman, who was my neighbour while I was residing at C—, in the North, who yawned approximately at regular intervals of 15 minutes. She used to eat her scanty supper at about eight o'clock, and her first yawning was usually at 8-15, so much so, I found it convenient to reckon the time without the aid of a time-piece—which as you know, is no small saving, considering the pecuniary difficulties in these 'depression' days.

Not far from my flat in C—lived another woman who was famed to possess certain sorcerous powers. For example, if you are suffering from stomach-ache, she is certain that a hungry person has cast the 'evil eye' on your food. She would bring some water in a 'lota', and begin to mutter certain incantations. If you have actually had the evil eye of greed cast upon your food, she would begin to yawn tremendously and continuously within a minute of chanting the 'mantrams'. The yawns would continue until the charm had removed all the effects of the evil eye.

Perhaps, my reader is already weary of my narrative and has begun to yawn too. Adieu, dearest reader.....Ngh wa — a — a — a — h !!!

Students' Miscellany.

Reflections on Armistice Day.

By

S. Padmanabh, Cl. IV.

" Blessed are the Pure in heart, for they shall see God "—
Sermon on the Mount.

" Love thy neighbour as thyself "— *Jesus Christ.*

" Enjoy thou what has been alloted by Him. Do not covet anybody's wealth " — *Upanishad.*

NOVEMBER 11, 1935! It was the Armistice Day. At 11 o'clock the busy World was ordered by the govt. to lapse into silence. Peace as that of the Grave, reigned supreme for full two minutes. Conventional Prayer was offered by religious mankind for the souls of the war-dead so that they, who had been lured into the belief that they were sacrificing their lives for a noble cause, may rest in Peace in the bosom of the Lord. Wreaths were laid at the war memorials by Monarchs, Presidents, Viceroys, and Governors. Sermons were delivered by Archbishops, Bishops and Abbots. Inspired and enthused, the people, 'the passive and obedient flock of sheep' as they are, prayed with one United voice for the abolition of war and hastening of 'the far off divine event of Peace and Goodwill among mankind! Philanthropic ladies were seen selling Poppy Flowers to chivalrous gentlemen passing along the roads or working in offices. The proceeds of the sale, of course, go for the relief of the distress of the disabled soldiers and for the maintenance of their helpless and starving families.

As the World lapsed into a pin-drop silence I could distinctly hear the doom of the people of Ethiopia thundered forth by the machine-guns of Italy, the moaning of the helpless and suffering women and children—the victims of the cruel, atrocious and merciless air-bombing by the 'civilising' aggressor. The Ethiopian tragedy was whispering its message in that hour of solemn prayer, " Man in the long run is only a beast and Victory rests with the most Brutal." *

" The Great War was fought to make the world safe for Democracy and Peace. But it has brought us autocracies of the worst type and made the world safe for imperialist militarism ; this because, the masses vainly imagined that statesmen and prelates, parsons and soldiers were learned and wise people

* Utterance of De Valera in the Assembly of the League of Nations.

who knew better how to manage the world than did the son of Joseph and Mary, who at a supreme moment of His life declared, 'Those who take the sword shall perish by the sword' — a truth which all human experience has proved to be true" † I am afraid Christian Lansbury must either modernise his views or be prepared to become a museum-piece ere long. The 'Civilised' world is more charmed by the Philosophy of great imperialist prophets than by the antique commandments of Christ or the Ahimsa Doctrine of 'the naked Fakir of India.'

The history of the world is a history of the glorious achievements of the Unholy Alliance of Political Humbug, Religious Hypocrisy and Economic Vandalism. This confederacy is to-day all in all. It educates the people and guides their action. It is powerful and skilful enough to play upon the passions of the Demos—the feeble and ignorant Political Sovereign. The members of this alliance are most practical and do not believe in ideals, Utopian in nature. They do indulge in high sounding platitudes to placate credulous humanity, but such performances are more an exception than a rule. They pray but to deceive the world; they scoff at the quintessence of Religion; they manipulate Religion to develop the Brute in Man; they break the commandments and exploit the weaker and barbarous nations of the earth so that they may save the people from a State of Nature, civilise them, give them the benefits of peace, order and efficient civic organisation; they gird up their loins to convert others while remaining most irreligious themselves. To the Statesman and Prelates we say in the words of Shelley, "All religions and civilisations are good which make men good and fear the wrath of God and the way that you can prove that your method of worshipping God and civilising man is best, is for yourself to better and civilise than all other men."

The time spent in Prayer is a sure waste of time if the leaders are unwilling "to apply Christian principles—principles enunciated by Christ, the saviour of humanity but only professed by Christian people—to the problems which confront the world." *f* "The remedy lies in the giving up of greed and the promotion of neighbourly feelings between nations as between individual men." * At any rate the acquiescence of the blind nations to the government action of piling up more and more armaments, inventing more and more poison gas, preparing the women and children of all nations for slaughter, does not warrant the hope that true light will dawn upon the rulers and the ruled for centuries to come.

† George Lansbury in his lecture entitled "Where I stand: A Frank Confession of Faith."
f Lansbury. * Rabindranath Tagore.

"Whoever Thought of This"

(A SHORT STORY.)

By

C. Bhaskara Menon, CLASS III.

I

To Mr. Gopinath money meant everything. "It's a key that opens every door," he used to say. "And hark ye, fellows, one single pie in these hard days is capable of working wonders."

Mr. Gopinath was a graduate in Physics, popularly known among his friends as "King Midas." Even during his college career he was characterised by an extreme lust for money. He would unnecessarily hunt after lotteries and try-your-luck raffles, would buy magazines after magazines with a greedy eye on their lucky numbers, and would do a thousand other deeds which apparently promised to bring in more and more of the jingling commodity, of which he was so greatly enamoured.

"And see what I've been able to achieve with the help of money!" was his proud boast. "I've taken my B. A., have toured all over India, have gone to England, am the owner of a palatial bungalow and a cosy Rolls Royce, and to crown all, I have married the handsomest damsel of the locality."

Yes, this was actually true; had it not been for his enormous wealth Kamalam would never have been married to him. She was a very beautiful girl reputed for her melodious songs; and she was a lamp among the moth-males of the town. To speak the truth Mr. Nath's proposal and its ready acceptance by her parents proved a great shock to her, as she had all along been having fond dreams about a *handsome* husband. Mr. Nath, she knew, was ugly; an early attack of smallpox had left his face branded with its repulsive marks; and as regards his age, the tragic struggle between an actual forty and presumptive twenty had earnestly begun in his features. Kamalam's father too who had been looking out for an educated son-in-law with a tail of unearthly degrees to his back, at first winked at Mr. Nath's proposal. But a series of curtain-lectures convinced him that he should make hay while the sun shone. "Out of the shallowness of your mind you are letting this golden opportunity to slip by you," reprimanded his wife. "Haven't you eyes to see that the chap is wealthy?" It was thus, owing to the powerful influence of money that the marriage, in spite of all oppositions, eventually took place at Gopi Vilas, the

bridegroom's residence, one fine summer evening.

* * * *

II

It was a dim, beclouded afternoon. In the parlour of 'Gopi Vilas' sat four men talking. They were, the host himself, and three of his most intimate friends — Vasu, Chandran and Sreedhar — who were regular visitors to the bungalow. Their conversation on diverse topics of varying interest, from the Abyssinian Problem down to the latest changes in fashion, by chance turned upon detective stories. Mr. Nath was the first man to condemn them as being full of unbelievable incidents. He reached out his hand and took down a dog-eared volume from his book-shelf.

"Here's a book," said he, chuckling, "written by Maurice Le Blanc. In an endeavour to eulogise his Arsene Lupin the author goes a bit beyond limits and begins to talk nonsense. Here is he, for instance, writing about a robbery. Lupin issues a note to a certain millionaire stating in mild terms that he intends to break into his house at a certain time on a certain night to steal away a pouch of jewels or so from his iron-safe."

Sreedhar hemmed, and the shadow of a smile lit up his face. "An over-bold, out-spoken robber with a couple of screws loose, perhaps," he opined.

"And did the millionaire keep watch?" put in Vasu.

"He did"—Gopi was all excitement— "and the beauty of it all is—Lupin keeps his word and commits the robbery without the millionaire's knowledge..... Sounds like a grandmamma-tale, doesn't it ?"

And with that he leaned back in his chair and burst into boisterous peals of laughter.

Chandran alone kept quite calm and collected. "What on earth are you giggling for ?" said he, slapping Mr. Nath's back. "Do you think these are all impracticable feats ? Lupin has done but what a man of genius can do. 'Impossible' is a word, says Napoleon,... ....."

Mr. Nath shrugged his shoulders. "That's all very well said, my dear friend, but when its comes to a matter of stealing under these peculiar circumstances, well, that definition goes down. Robbers, so far as I know, prefer to attack unawares."

"Then you don't know much about them, I'am sure. Even after issuing reminders they can attack — the geniuses among them, I mean — so dexterously that people keeping watch will scarcely notice their approach."

"Your statement carries no weight," said Sreedhar.

"I shall be convinced of the truth of your statement," said Nath, "only if you

prove it practically by committing a robbery yourself after informing the person you intend to rob the exact date of your arrival." He paused dramatically and lit a cigarette. "I'am sure, my dear sir," he continued, "you won't take courage to steal anything from this house on a fixed date—say, a week hence, next Friday."

There was a pause for a short while. Then quite suddenly, as though stung by a scorpion, Chandran burst out: "Do you bet, Mr. Nath ?" There was challenge in his eyes.

Gopi widened his eyes and beamed on him. "Quite willingly, Monsieur Lupin," he replied derisively. "Pray, what are the terms ?"

"The most important term is that the stolen thing should on no account be asked back. Do you agree ?"

"Yes. And if you fail ? —I mean, if you are caught red-handed ?"

"In that case I am prepared to pay a hundred rupees," replied Chandran, an air of nonchalance about him. "I swear I will commit a robbery in this house within 3 A. M. the next Friday. Keep fully awake with castor oil in your eyes if you like, but you can't catch me, take my word for it....."

"Shut up, you vain braggart," snapped Mr. Nath. "Remember there is one thing; it isn't enough if you simply take away a match-box or a piece of paper from the waste-paper basket and then boast that you've stolen something. It should be something really valuable and ....."

Chandran nodded. "Something the loss of which will aggrieve you beyond limits," he supplemented. (Was it Gopi's imagination, or did Chandran really steal a glance as he spoke at the jewel-studded statue of Napoleon upon the book-shelf ?)

"Exactly," Gopi emphasized. "I'd like to experience a shock, you know. I've never had shocks in my life. Moreover—halloa, Chandran, please replace that time-piece on the table, will you ? It's a gold-plated one, costing me something like five-hundred."

* * * *

III

Some days elapsed.

Vasu was sitting on a rickety bench in the Park one evening when Sreedhar accosted him cheerfully.

"It seems Chandran hasn't yet turned up," announced the former. "Last evening as I was returning from the bazaar I dropped in at his house. He was not in, his servant told me, and wouldn't be back till 12. He has grown awfully busy of late, I gather."

Sreedhar gave a snort. "Personally I despise the fellow," said he. Yes, I do. I wish the rumour floating hereabouts regarding that dandy were true. Did you hear....."

"Yes. I too heard that he has recently left the town for good, too

ashamed to show his face in public any longer."

"Ashamed ?" echoed Sreedhar. "No, sir. He is devoid of even an iota of shame. Gopi doesn't like him at heart. Kamalamma too—ditto. She hasn't so far favoured him even with a look. And the fellow himself knows he is an unwelcome visitor there. Ashamed, you say ? Then why does he under these circumstances put in his appearance at the Gopi Vilas so regularly ? Is it not shamelessness ? or, what do you call it ? "

Vasu laughed. "You have some definite enmity towards him, I'am sure," said he. "As for me, I sympathise with him. He's p'r'aps now hunting for the 100 Rs. Nobody would lend him the amount. Even if the poor chap absconds, it is no wonder. I can't help feeling pity for him."

"Really ? O !, what a melting heart ! I think it is only two or three months since you have begun to develop such symptoms of sympathy in you. Last year.....shall I say the rest ? Your strange experiences with that little peach of a....."

"Enough !," boomed Vasu. "One doesn't like to be reminded of one's past. I am too much concerned with the present and future to steal a glance at the past. With regard to the present, Sreedhar, what is your next move ? I intend to stand by Chandran and congratulate him or console him as the case may be."

"And I'll be at the Gopi Vilas on the appointed day. If Gopi triumphs (I don't feel inclined to think otherwise) I can enjoy an excellent tea-party. One of the finest of its kind. Why, Mr. Vasu, not only your heart, but your tongue as well seems to be a melting one now !"

* * * *

IV

The clock chimed nine. It was a dull, miserable night. A biting wind was whistling round the Gopi Vilas blowing the dirt and rain against the windows. The sky looked ghastly, intimidating. The atmosphere was oppressive. Every now and then sheet lightning flickered about the horizon.

Mr. Gopinath, dressed in pyjamas, with a formidable-looking bludgeon dangling from his belt, sauntered into the central hall of his bungalow, humming one of Kittappa's favourite ditties. A servant who was following him at his heels coughed modestly to attract his attention. He swung round.

"Oh, yes," said he. "I called you, Kunju, only to give you certain instructions. Kamalam seems to have a slight attack of head-ache, and I think she'll be retiring to bed sooner to-night. So prepare her bed and serve her meals

quite early. As regards to-night's vigil two of you will as usual guard that treasure-room on the right wing, and two the adjoining room. No one need be at the gate or anywhere in the compound. It is enough if you keep watch over those two rooms into which we've packed all our valuable things. Go and set free the dog. Arm yourself with the clubs I gave you last week. Just a couple of hours more, chappies, and — 100 Rs. ! Just think of it !''

Dismissing his servant, he turned towards Sreedhar and gently slapped his shoulders. "Tell me, Sreedhar, what shall we do with the 100 Rs.?'' he said laughing gaily.

"A sumptuous tea-party,'' came the prompt suggestion. "The laddu—boli—jilebi type—you know ! Well, don't forget oranges and pine apples. You will do well to include soda and lime-juice as well in the end. And.....er .....a plate of ice-cream too would be welcome.''

Indeed as Goldsmith's "Strolling player'' puts it, no meat eats so sweet as that for which we do not pay.

It was a long and weary vigil, and it took more than five uneventful hours. It was three o'clock. The door slowly opened and Mr. Chandran framed in the doorway. He was dressed in blue trousers and a sleeveless scarlet shirt. His hair was dishevelled and unkempt. An enigmatic smile was on his lips.

"Gopi,'' he called in a shrill voice, both his arms akimbo. "I have robbed you of the most precious thing in this house.''

Mr. Nath jumped up from his seat agitatedly. His eyes involuntarily flashed in the direction of the gold-plated time-piece ; it was still there upon the table, ticking and ticking. He darted a hasty glance towards the jewel-studded statue of Buonaparte—that too was there.

He smiled a counterfeit smile. "Look here,'' said he with the air of a professor demanding the attention of the students. "Are you really joking, Chandran ?''

But Chandran had disappeared as abruptly as he had come.

Gopi pursed his lips and whistled thoughtfully. Slowly he began to pace up and down the room, entirely in the dark as to what the stolen thing was.

All on a sudden a new possibility dawned on him. He held his breath at the thought, his eyes goggled, and he felt as though his legs were giving way under him.

Quick as thought, he made a dash for the door. Flinging it wide open he slid into the narrow verandah outside and fled like a disembodied spirit up the creaking stairs. He paused before the door of his wife's room.

"Kamalam!'' he bawled out.

No answer came from within. A solemn awe-inspiring silence prevailed over the whole scene.

Mr. Nath snarled. The veins stood out on his forehead. His stout, bony hands were clenched in a convulsion of restrained emotion.

"Kamalam !" he ventured once more, "Ka—ma—lam!"

It was the guttural twang of a love-stricken bull-frog that now answered his call. With an audible oath he applied all his might to the knob of the door, and at last it gave way.

In a flash Mr. Nath was inside the room. He took in at a glance all the essential details of the room. His wife's bed was neat and empty ; it had not even been slept in. A mild breeze was stealing in through the half-open window by the side of the bed. His nerves and senses all tingling, he thrust out his head through the window. The clouds had all cleared away from the sky, and the first blush of dawn was rising up behind the trees.

His eyes rolled flusteredly for a while, and then rested on a crumpled piece of paper on the bed. Eagerly snatching it up he began to read with bated breath.

"My husband,

I regret my inability to bid you adieu, save through writing. You must surely realise by now that things between us are over, definitely and for ever. Our marriage was a big mistake. I have now found a man after my own heart, and I heartily thank you for giving me this opportunity of being joined to him.

Please remember the first and most important term of the bet, that you will never recover the stolen thing.

With best regards,
Yours,
Kamalam."

Gopi snarled again; his mind was in a tornado of indignation. "You profligate wretch!" he exploded, tearing the paper into small fragments. Then turning towards the door he exclaimed almost under his breath. "Whoever thought of this—of such a d—d trick ! You tomnoddy! You muddy—pated...!"

A great lump rose up in his throat, choking further words. With a muffled moan he threw himself on the bed, cursing, sighing and trying to sleep.

Reminiscences of an Idler.

By

C. G. Chandrasegharan, CLASS III.

It was some time ago, and I was then quite new to the place. I was a fresher, and like all freshers, I delighted to go out and meet friends and talk out all the news I had, in the company of listless hearers. Then all that we had to talk about was college news — our impressions of various professors and new acquaintances. And, after a time, even these began to wear out. Perhaps it was not unnatural, dear reader ; Titans grow wearied.

It was a wet day when I first stepped into the College, and it was raining cats and dogs. There was everywhere the noise and fuss of elections. Busy bodies were fleeting across with strange and mystic looks. They all had the most serious faces, and nobody made a joke. They talked in strange terms—terms that exist only in college circles. These were all Greek to a new-comer like me. For a time, I felt that the magic casement had been flung open before me and that I was there to explore fresh fields and pastures new.

There were certain voices ringing ever and anon in my ears, even before I came here. Tales were afloat then of the cosmopolitanism of college life, the sense of exuberant freedom that the youngsters enjoyed, their extra-curricular activities and most of all the business-like atmosphere of a university house. The preponderance and omniscience of Cranford society, was however, a phenomenon against which I had not been sufficiently forewarned.

Under such hopeful circumstances my new life was given a start. Soon however, I began to realize that I was a misfit everywhere ; I was the wrong man in the wrong place—'Laugh and be merry,' had all along been my motto, but in my college there could not be had any laughing without work. There was to my left in the classes, a bevy of demineering young ladies, who I thought were rather rude and assuming. In the class and elsewhere, I began therefore, to keep at a safe distance from them. There was to my right the endless expanse of waters and every wave that beat against the shore conveyed a secret message to me. To crown all, was the ingenuity of those who had located the institution at the right place —to the left of it the Temple of Piety and the Temple of Justice ; to the right the Temple of Mercy. I marvelled at

the instinctive propriety of building the Temple of Learning in the centre. These thoughts sent the strongest message of hope through every vein in me and I felt satisfied at my happy lot.

Thus one month passed by and another ; so sweet it was then to dream and dream in endless satisfaction. I was getting reconciled to my new ways of life. Fortunately or unfortunately I was admitted to a group where leisure was a current privilege. My mind grew vacant and gradually it became distressed.

I shall ever look upon the hours that I have spent in some of the big halls, as almost events in my hitherto eventless career. On the broad platform before me would be the majestic professor of whom I had heard so much. More interesting scenes would be going on behind me but I pretended absolute indifference to them. I was then all concentration. Amidst such moments of reverie would come the finger of the mighty man pointing towards me. "Give me the definition of the essay that I have been giving." I was flabbergasted and with mouth wide open in surprise, I looked up to the ceiling. I was then like a denizen of another world, blissfully ignorant of such things going on, on earth. That was at least what he had been telling me often and often. I would pause for a moment or two, then would ask, "Pardon Sir." He would fly into a rage. "Hum—Hum—Fellow, was dreaming—were you here ?" he asks. "I believe, I was sir," I would reply. The professor is evidently amused. "To dream and dream is the youth's privilege," he snubs me. "Why Sir" I would say, gaining courage at this pleasant remark, "we are ourselves such stuff as dreams are made of." This gave additional momentum and vigour to his remark, and the eternal snub came all too soon, " I admire his pedantry, but condemn his negligence." The whole class was in an uproar and amidst such tumult I sat down.

The sports-ground and the Eastern Virginia colony have never been items of great attraction to me. I had only little regard either for the importance of physical education or for people who had regard for these. I cannot remember to have seen the games-fields twice in all, ever since I stepped into the portals of the college. "There was a heavy storm gathering around such culpable neglect of games," so it was rumoured in communicative circles, "and it was sure to break out violently in the end." But I for one, relied emphatically upon the instinct of kindness possessed by all men. And.....

All this time, I had nothing to do and I grew to be Mr. Leisure. I told so to my friends but I had not many friends then. The few that I had were all of them serious-minded folks who would not allow my philosophy of idleness ;

nay, there were even respectable muggers in my company. I told them some times that they were simply killing their creative faculty thereby. I cited it almost as a universal rule, that the world's greatest men have been those who were irregular and idle at school. Byron entered Trinity College with the reputation of a born idler ; Shelley himself admits that he was one of the dullest men in the establishment of Eton.

I do not view my idling days as having been completely without any use. Perhaps, they are necessary stages of development through which everybody has to pass, at a certain period of his life. Every day began to take me nearer and nearer the final ordeal—I began to have premonitions and visions of an ensuing catastrophe. If I were going to fail ? Well, the perverted philosopher from inside re-assured me, "Failures are but stepping stones to success." Is it not easier, dear reader, to ascend the heights by a ladder, rather than ascending it by a leap ? But some submerged voice told me that I was going to get through—yet, I dared not halloo till I was out of the woods.

The day of examination came. The day of torture and repentance, it was. I approached these familiar halls where I had so freely laughed many a time before, only with a fast-beating heart. They were all smiling. My part of it had been done before. I felt nauseated in that atmosphere of eleventh hour preparations. Nobody could afford time or will to explain things to a no-knowing man. 'Every man to himself,' was a cruel motto then. I felt the tyranny of knowledge around me—that knowledge was to wreck me and make them all pass. 'Ding—Dong—Dong' sounded the bell and those were moments of tense expectation. I got the paper. All others got it—I answered all the questions. In fact, every other man in the hall did. But when I stepped out, I had been able to gather more wisdom from the questions themselves than I had been able to display in my answers. There were then hot discussions after each paper was over. I preferred to be more constitutional in my methods and agreed with the views of the majority.

So the examinations came and went and somehow or other fate pushed me a step forward. But I have always found a Nemesis overtaking all conscientious workers. They did not always reap the harvest they were expecting while lesser people surpassed their own expectations. There is therefore, I believe, such a potent factor of poetic injustice existing in the world that enables many of us to live our little lives.

A Thing of Beauty.

By

M. M. Ambat, CLASS I.

John Keats, the celebrated English poet, who, but for his premature death, would have flooded this world with poems on 'beauty,' has said, "a thing of beauty is a joy for ever." The world thinks that Keats has summed up the fundamental truth about beauty. Really a thing of beauty fills our hearts with joy and happiness. It is only natural that beautiful things exercise a power of attraction upon us. When there are two things, one beautiful and the other ugly, and when we are asked to choose one of them, our choice naturally falls on the beautiful object.

The first time that I read the 'thing of beauty' of Keats, I was greatly impressed by its meaning. Thenceforward I became a great admirer of Keats. My admiration for him went so high that I even reflected upon the cruelty of God in taking Keats away from this earth. But it was only recently that I saw the other side of the picture.

The other day I saw a notice regarding a grand clearance sale of Messrs. A. B. C. and Company. Just to see how it went on, I paid a visit to the firm. It was all very nice. There were toys, ties and tooth-brushes, pens, pencils and powder-boxes. The inviting glances of the dainty damsels were more attractive. As I stepped into the shop, one sweet, young girl came to me and asked me whether she could have the honour of selling me anything. After careful selection, a gaily-coloured, neat, nice, toy-car, "going" on clockwork mechanism and christened "Rolls-Royce" was purchased by me. I thought of my nephews. It would do very well for the amusement of the little folk at home.

What was their joy, what their fun, when I presented the thing to my young nephews !. The news of the death of their tuition master would not have made them more happy. I then remembered Keat's words.

"A thing of beauty is a joy for ever,
Its loveliness increases, it will never
Pass into nothingness."

They all with one accord confessed that the car was indeed the triumph of the automobile architect's art. That compliment, from innocent hearts really gladdened me.

But soon I discovered that Keats was wrong. Raghu, the eldest of my nephews soon claimed the dictatorship ; this was

not very pleasing either to Sreedhar or Krishnan. Sankaran wanted it all for himself. When matters reached such a stage, my attention was arrested by a shout from Raghu. It was his cry of victory; for, when I came to the scene of their activities, I felt sorry for having bought the car. It would have adorned the shop and would have remained unmolested and unperturbed. The wheels lay in one corner of the room, the spring and cog-wheels in another, while the body was in the firm grips of Raghu who seemed to be proud of his triumph. The sight made me stand still, as if rooted to the spot. Soon my sister also came to the room. She did not want to spoil her children and as such she had no mind to spare the rod. She rained blows all round, until her temper had blown over. Finally, she picked-up the ruins of the toy, and deposited them in the tank. After that she seemed as calm as the Pacific Ocean itself.

I then remembered my favourite poet. The thing of beauty here did not prove to be a source of joy. Its loveliness did not increase and finally as it sank in the tank it passed into nothingness (though not according to the 'conservation of mass' law of Chemistry.)

Thus the tiny toy revealed the wrong side of Keats' theory. I then seriously pondered over the matter. I reached the conclusion that either Keats had no nephews, or, if he had any, he did not love them as I do mine. Anyone who has gone through the life of King Harischandra will know that to Harischandra truth was not at all a form of beauty, though according to Keats "Truth is beauty, and beauty is truth." I still remember the several blows from my headmaster that I got during my life in the High School, as a result of speaking the truth. Truth, to me, is not beauty; nor is beauty truth.

Now-a-days, my admiration for Keats is not so great as once it was.

Sir Salar Jung.

By

V. K. Hamsa, Cl. III.

"Lives of great men all remind us,
We can make our lives sublime."

One of the most loyal and true-hearted nobles who ever lived in India, was the Mussalman Prime Minister of Hyderabad, Sir Salar Jung. Very early in life, he entered service at the Hyderabad Palace, and by his ability and push he soon rose from one position of distinction to another, until at last he became the Prime Minister of the Great Nizam. Soon after he became Prime Minister, he had to face many grave and serious problems. He had to fish in the troubled waters of Indian politics. Elements of disorder and strife were rife everywhere in the country. Jungle tribes, robber gangs and free booters were plundering villages and towns. The Sultan's treasury was empty. Under such trying circumstances Salar's chief aim was to exalt the dignity of the Sultan and thereby take preventive steps against future danger.

For this a well-disciplined and well organised army was necessary; but the Hyderabad army at that time was too weak as a fighting force, and was notorious for the large number which lacked spirit. They were undisciplined and unorganised and were not properly controlled by the government. One division of the army consisted of Rohilla Afghans and Arabs. Salar Jung, young as he was, followed the innovations of Allauddin Khilji and introduced severe reforms of military administration in order to extinguish the prevailing cruelty of the soldiers. With an efficient and well-organised army at his back, he stamped out sedition, quieted the refractory nobles and imparted solidarity to the central authority against all prevailing troubles. With the help of a thoroughly efficient force, Jungle tribes and robber gangs were hunted out of the country. He ordered that justice should be meted out with scrupulous impartiality and with complete disregard of kinship and friendship even in the case of official abuses. Thus as an administrator and ruler of right ideals he struck at corruption and oppression and breathed into his Government a new spirit; we find how with him dawns an epoch of unbroken peace, prosperity and contentment for the State of Hyderabad. The foregoing facts speak clearly how within

the course of four years he made Hyderabad a happy family of different tribes living under an international system of liberty, equality and fraternity for both great and small.

In order to enrich the treasury he initiated several schemes. These schemes of Salar Jung proved very successful in course of time. He re-organised the land revenue system. The pay of the army was cut short and a new Panchayat office was established where accounts and records were properly kept. All non-Quranic taxes and official corruption were put a stop to and perfect peace and prosperity was established in the country. With a heavy treasury at his back he began schemes of road construction as a measure of territorial pacification. He became successful in all his attempts and it is said that during his prime ministership the roads were so safe that a young and lonely beautiful maiden could travel from one end of the country to the other, unhurt and unmolested. He himself was an example to his loyal subjects in steadfast loyalty to authority even at psychological moments.

But nowhere was his loyalty clearly exhibited than during the period of the "Great Indian Mutiny" of 1857. A large portion of the people of Hyderabad joined the rebels. Many people tried to persuade Salar Jung to follow the people; but Salar was bent upon continuing his own principle of loyalty to his authority. This policy caused great resentment towards Salar. People took him to be an enemy. They tried several foul methods to end his life. But by his great leader-ship and masterly ability Salar Jung over-came all difficulties and faced all dangers without fear, with the result that all his enemies were brought under subjection within a very short period. Thus even at the cost of his life Salar Jung stood firm and loyal to the British Government. When an armed crowd attacked the British Resident at Hyderabad, Salar Jung with the help of his spirited Arab army drove the rebel chieftains, along with their followers, out of the city and closed the city gates in order to protect from danger the British Representative.

During this period of great unrest the Nizam was being persuaded by the masses to join their side against the British, but Salar Jung stood as an imperishable barrier between the rebels and the Nizam. All risings against the British at Hyderabad were put down with an iron hand, by Salar, with the result that all rebels were hunted out of the Nizam's dominion.

With the failure of the Mutiny Salar Jung got ample time to introduce his benevolent schemes of reform and improvement which increased his reputation as a ruler of right ideals. His achievements in the field of politics and architecture were as remarkable and efficient as in those of justice and loyalty.

As the *defacto* ruler of Hyderabad he restored peace and order within thirty years of his rule, with the result that the country became rich in population and prosperity. The people who were crying for reform and reconstruction became quite satisfied with his measures of road construction, of equality, loyalty, humanitarian measures etc. He planted avenue trees on both the sides of the newly constructed roads, the remnants of which can be seen even to-day at Hyderabad. But the most important scheme he had in view was to build a railway in his country, to foster easy means of communication and to encourage trade and commerce, which he executed on a stable basis, and it is this work of his that redoubles the glory of that great man. More important still were his humanitarian measures. In order to make his people sincerely loyal and law-abiding he wanted to establish peace and prosperity in the country, to check the growth of diseases and to make his kingdom one of the most prosperous in the world. With this end in view he introduced and established permanently, one of the old humanitarian measures of "Asoka, the great" in its developed conditions and started hospitals in large numbers, equipped with well-tried, able, medical practitioners, English and Indian. He then wanted to encourage education, sports and literature in his country. The construction of schools and colleges and the appointment of well-qualified tutors into these institutions are but a few of the praiseworthy encouragements he gave to literature and education, with the result that students came to Hyderabad from various distant provinces for higher education. He had a zeal for sports and literature. Several sportsmen in those days, found shelter at his court which also contained many notable and much admired authors in prose and verse.

By these he stamped-out sedition, quieted the ferocious and war-like chieftains, imparted solidity and efficacy to the central power and guaranteed security against all danger. The reforms made living cheap and enhanced the happiness of the people with the result that the land revenue which was only four lakhs before, rose to 1½ crores of rupees. The commercial and material prosperity of the kingdom increased. Its small vessels which were continually increasing in size and numbers visited all the harbours of the peninsula. Many families of the neighbouring principalities who had fled from war and conquest during the Mutiny found a safe refuge in the adjacent principality of Hyderabad which was prospering under the Government of Salar Jung. Such a long period of peace and prosperity for the land won great honour and great reputation for Salar Jung. All people applauded his schemes, historians exalted his dignity and praised him for his success in making his kingdom flow with milk and honey.

Marks of public esteem were soon followed by marks of Royal favour. More honour and more reputation awaited that great man. When the Prince of Wales visited India in 1875, Salar Jung had an interview with the prince at Bombay and was invited by the prince to accompany him to England. Just before this he was Knighted and was afterwards known as "*Sir Salar Jung.*" In response to the invitation sent to him by the prince, Salar visited England in 1876, and was greatly honoured by the queen who was really glad to meet the "Loyal Mussalman Gentleman."

He lived about seven years more after his return, in the enjoyment of cheerful spirits, of faculties not impaired to any degrading or painful extent and of health such as is rarely enjoyed by those who reach his age. At last in the fifty-third year of his life he met death with tranquil and decorous fortitude,

He was very affectionate and tender-hearted and was very simple in his habits. Like Aurangzeb, "The Fakir King of India" who refused to sell the soul to the Devil, SalarJung led a life of purity and of refinement. He was one among the greatest peace-makers, one among the most loyal subjects so far born and one of the greatest souls infused with the genius of God. He practised to perfection the principles of toleration and of peace between man and man. We cannot regard without admiration the amplitude and fertility of his intellect, his unusual ability for command, administration and controversy, his fervent zeal for the betterment of the State, his dauntless courage and his noble balance of mind, generally found in very few statesmen of his time.

A great ruler, statesman and General who saved Hyderabad at a critical moment — a great man whose heart was filled with the milk of human kindness and activity — a soul of indefatigable energy and untiring devotion and selflessness —a statesman, who steered the ship of State clear of rocks when the horizon became clouded and murky and one who stood as a towering monument of moral grandeur and practical statesmanship worthy of imitation, Salar Jung will ever remain a great figure in history. Chequered, like ordinary men, with spots of virtue and frailty, he was nevertheless, one among the greatest rulers and administrators of our country. We search for such people again and again but we can hardly believe that we are the descendants of such great men. Brave we may still be, and strong, perhaps, like them, but the great moral principle and ability which helped to mix in them courage and capacity in its proper proportion is departed from us for ever.

[? Ed.]

MUL
094162

The three Friends.

By

Esther Salem, CLASS II.

"The evil that men do lives after them ;
The good is off interred with their bones."

Shakespeare has said; superb words these ; what a world of wisdom they convey! We often see that one of the curious things in life is that it is often a matter of great effort to do good, and ridiculously easy to do evil, that it is often painful and toilsome to do good, and apparently pleasurable and profitable to do evil. This observation must make us ponder and wonder whether there is not something wrong with the scheme of things. But things are not quite what they seem, or at least in the end they do not turn out as they appear to promise, as will be seen from the story that follows :—

Once there lived a well-to-do man who had three friends. To the first he was very much attached ; he bestowed upon him his greatest love and affection, and could not do too much for him. He was ready to cross dry deserts and stormy seas for the sake of this friend with whom his soul was bound up. The second friend too enjoyed his affection, though not to the same degree as the first. He was ready to do what he could for him, provided it did not entail too much sacrifice. The third friend was often neglected, and the man did not attach very much importance to him, as he did not think he could be of very much use.

One day misfortune befell the rich man. An enterprise into which he had sunk all he had, went wrong, and all his wealth vanished. He fell into arrears with his taxes and was summoned to the King's palace of Justice to answer for his default. He saw dire punishment staring him in the face. His thoughts then turned to his three friends. He approached the first and reminded him of the love and affection he had bestowed on him in his palmy days. Now he was in need of help and begged of him to intercede for him in the Palace. But to his great surprise and disappointment the man answered him gruffly and told him that he did not want to have anything more to do with him. He no longer had pleasure in his society and refused to do anything for him beyond giving him a couple of garments to clothe himself with.

Greatly distressed, the man sought out his second friend. He reminded

him how on many occasions he had rendered him assistance in days gone by. Now he needed help in return and besought his friend to escort him to the King and plead on his behalf so that the impending peril might be averted. But the friend replied that he was sufficiently burdened with troubles of his own, without taking on those of other people. He had nothing to offer him as he had barely enough for his own subsistence. All he was willing to do was to accompany the man to the gate of the Palace. "Here I must leave you" he said, "and you must shift for yourself."

Almost in despair, the man diffidently called upon his third friend. "I know," he said, "that in the past I often neglected you and did not treat you with the attention and devotion which were your due. Now it is dire need which sends me to you and I know you will return good for evil and will not desert me in this my hour of need." And he explained his position. The friend told him not to worry, as he would do all he could for him. He went with him to the Palace, put in a good word for him before the King, and rescued him from the danger which threatened him.

This tale has an inner meaning. The first friend is gold and silver and wordly goods. Man devotes all his affection and attention to these during his lifetime but when he is no more all that they can do for him is to purchase a shroud in which to wrap his remains. The second friend represents one's relatives and friends who, when life quits our mortal frame, can accompany us only to the graveside. The third friend stands for our good deeds which in life we often neglect but which alone after we are gone will speak for us in the Palace of the King of Kings, and avert the evil decree.

Of course, there may be difficulty in doing the right thing. It may cost effort, it may involve sacrifice, but the difficulty can be overcome; all the trials and troubles will be forgotten and the reward will remain not only in the pleasant consciousness of duty done, but in the good name won, the acclamation of one's fellows, and the approbation of Heaven.

On the other hand when evil is done the pleasure that seems to accompany its performance soon fades, and all that is left is the remorse, the gnawings of conscience, the sense of guilt, the frown of Heaven and the shame of it all. In the other case the joy finally to be attained is lasting, while here it is fleeting and can never recur. This sort of pleasure

"Brings as surely in her train
Remorse and sorrow and vindictive
pain."

So let us all be good in thought, word and deed, give everything its due value; we shall then have the Divine bounty that will crown all our endeavours with success and make our life sweet, our journey smooth and easy.

Just in time.

By

R. M. Thottakkat, CLASS I.

Our story leads us to a secluded valley some fifty miles to the east of Nepal. It is surrounded by some of the snow-capped brothers of Mount Everest. Only the murmuring of the flowing rivers and streams broke the stillness of the rugged rocky slopes, that sunny afternoon.

In that valley stood a lonely cottage surrounded by a very beautiful garden. In it lived an aged man of sixty-four, his daughter, and her maid. The aged man was sitting on a couch and by his side stood his daughter who came to answer his call. Suddenly the man looked up into his daughter's face and said, "now my child, "you are the only thing that I possess. My end is near; so I must let you into our great secret."

"My dear, thirty years ago, I was the ruling monarch of Nepal. Then your uncle, my brother whom I loved very much turned against me, deposed me, and drove me out of my kingdom. Your mother and your present maid who was so loyal to us that she followed us everywhere, came and lived with me here.

"An year passed and your brother was born....."

Jodbai: "Then where is my brother?"

Old king: "Be patient my child. I will tell you all."

After Ranjit was born, we were happy. It was eight or ten years after him that you were born, and just after your birth your mother died. When you were five or six years, Ranjit left us saying that he was going to seek his fortune. I protested; but that gallant youth went, arrayed in the coat of mail which had brought success to me in many a battle in my prime, and which in turn I trusted with all my heart. Ah! even now I hear the distant clinking of that mail, I can't bear this life any longer. I don't know when my heart is going to break. Now child, go to the temple and pray for your brother's safety."

Jodbai: "Yes, father, we are going."

The old king lay back on the couch and the girl went into the inner room from where she soon emerged ready for the temple. Jodbai and the maid went to the temple where she made a piteous appeal to God. While they were returning they heard the trampling of hoofs behind them.

At first they took no notice of them. Then it began to sound nearer and nearer.

They looked behind and lo ! there came a score of robbers in full gallop and in hot pursuit of them. They came and surrounded the two poor women and began to strip them of their jewels. The robbers were about to go when a sound of trampling, which they had noticed, suddenly ceased. From a bush near by a dozen soldiers and two men emerged. Before the robbers had time to take a step, they were caught and bound. Then the soldier who was commanding the rest turned to Jodbai and regarded her with curiosity. Then suddenly exclaimed, "Jodbai! do you know me?I am your brother. Where is father?"

Jodbai: "Father is at home."

Ranjit: "Then we shall go there."

The party consisting of the soldiers, the ladies and the two men proceeded to the old king's cottage. There the king was lying, still thinking of his lost son. Into the room Jodbai ran and cried out "Oh father ! brother is come." The old king sprang up from the couch as if he were a lad of twenty, and almost ran to the door. Whom did he see there but the Prime Minister of Nepal and his lost son with some soldiers. The old king wept for joy when Ranjit fell at his feet and asked his blessing.

Old king: "I was on the verge of committing suicide because I could not bear to live any longer without you, Ranjit."

Ranjit: "So I was 'just in time' to save you."

Old King: "Come in and let us have some dinner." They went in and took their dinner. After dinner they assembled in the front room and while they were chatting, the minister said, "Oh King! your son Prince Ranjit came to Nepal and joined the army. There, by dint of his ability and honesty he rose to the post of the Commander-in-Chief. One day while we were chatting I asked him of his parents and he said that he was your son. We were overjoyed to hear that your majesty was alive. Some way or other the people found out this secret. They rose in rebellion, deposed and killed the other king. So we came here to conduct you to the kingdom. Oh my Lord ! do come and reign over us !"

As these words died away there came the grating of wheels and the trampling of horses and soon the cottage was surrounded by the king's bodyguard and at the door stood a magnificent carriage to which eight horses were harnessed.

... ...

Three days later a messenger arrived at Kat Mandu announcing that the king had reached the borders of Nepal. The people were revelling when on the fifth day the king arrived at Kat Mandu where he was greeted with all kinds of welcome, and there he reigned for seven years more after which he died and was succeeded by Ranjit. His daughter was married to the son of the old prime minister.

A Peep at the Jetty.

By

T. D. Subramanian, CLASS II.

Only those who have had the privilege of actually visiting the Ernakulam foreshore and enjoying the arrival and departure of a boat in all its pomp and splendour, can fully appreciate the magnificence of such a scene. On my recent visit to the jetty, I was so struck with the grandeur of the scene which indelibly impressed itself on my mind that I could scarcely recall the various incidents that went to make up the imposing splendour of the spectacle without actually relishing them once again.

The tumult, bustle and confusion in the place,— the vigilance of the boatmen,— the rush of the travellers to and from the boat,—the vivacity of the petty tradesmen,—the hurly-burly of the ticket purchasers,—the calmness and occasional indifference of the booking clerk,— the hurrah—rah of the riksha-walas,—the "Alapuzha-Vaikom" of the line-boat people,— the zeal and enthusiasm of little children,—the curiosity of way-farers — are sure to captivate the rambling attention of the casual observer. The boat now bids adieu to the shore, and a few people glare and curse, having just missed the boat. Soon they too disappear, and "all is quiet on the western front."

Now begins the majestic State band to play; the bandmaster in his gorgeous uniform beats time in the air with fluttering arms, the petty "medicine-seller" begins to baul out boisterously,— the translator follows suit,—the cunning magician rises up and attracts a good many,—the auctioneer comes out and makes thundering calls,—and so on.....

The sinking sun which had so long been showering his golden rays on the marina, adding to the splendour of the whole, gradually begins to fade. The multi-coloured clouds scattered in the sky approaching the farthest end of the horizon seem like carpets spread in the Durbar Hall of Heaven.

The back-water is no less attractive. The erstwhile quiet and calm waters await but the disappearance of the sun to exhibit their characteristic tremendous turbulance and agitation. Then rises the moon with her calm and serene face rousing as it were the latent violence of the vast sea and

"Then the wild white horses play,
Champ and chafe and toss in the
spray."

The heart which is untouched by this scene is indeed harder than diamond, more callous than rock and more brutal than Shylock's.

To My Love.

Man's hopes and fears, his smiles and tears,
They rise and fall ;
Winter and spring, and the birds that sing
Do change withal.
Joy ebbs and flows and the lovely rose
(Beyond the bounds of sorrow!)
Bids us part with a jubilant heart ;
This, this the law I know.

But nor change, nor time, will mar your prime
Through storm or strife ;
Thy love lends the dark its graceful spark
Soothing the bitter life.
Thou greetest me, like the moon and sea,
With a dear smile and cheer,
But why from my gaze turnest thou thy face
When we two are near ?

R. S. RAJU, B. A., (Old Boy)

A Grand Variety Entertainment in the College.

Long drawn dramas with musical stuffing that tried to make up in quantity what they often lacked in quality, had been a frequent feature of our college entertainments ; a welcome departure was therefore made, when the Principal decided to put on the stage a full-fledged variety entertainment, where bearded sheikhs from Ispahan and bonny lairds from Scotland, rubbed shoulders with ancient sanyasins and 'Manu-Vamsa' heroines, not to mention the lone gentleman from Gujarat, so ill at ease amidst native belles and bullying vakils. Most conspicuous of all was the Magician from Abyssinia, who, unlike the proverbial Ethiopian, could not only change his skin, but also grow a beard within four and twenty hours !

Among the various items, pride of place undoubtedly goes to the 'Poetasters of Ispahan' where Hallaj, the hero revealed all the suavity of manners and cunningness of intellect characteristic of the glamourous denizens of the Euphrates valley. It was great fun watching the hard-boiled suitors of the charming 'Silver Moon' try their hand at poetry-making — Guleesh especially, seemed visibly affected by the situation. Rumour has it that Alladin, the dealer in perfumes, used real scent for the occasion ; but his efforts were in vain.

That tempts me to add that a few thirsty souls among the audience were really worried at the thought that the bottles on Falstaff's table might contain the 'real goods'; in fact, they went to the extent of volunteering to act Falstaff themselves.

The 'scenes from Macbeth' also went off very well. The weird shrieks of the witches blended with the peals of thunder and flashes of lightning to produce a most lurid effect. Macbeth and Banquo deserve praise for their immaculate attires.

The Malayalam farce naturally proved most popular, and the intelligent acting of Mr. and Mrs. Daulat Ram drew rounds of applause from a hysteric audience. The make-ups were well-nigh perfect and the actions and speeches good all-round; the 'southern' accent, however, was unduly prominent.

'Shadow-graphs' formed another interesting item where Chakko and his gallant choir tried hard to infuse the spirit of romance into the 'Student from Bangor', who, however, appeared to handle the situation very gingerly—in spite of convenient darkness.

The Cast of the Malayalam Farce (Punarjanmam) staged in the College in connection with the "Quetta Entertainment."

UNIVERSITY LIBRARY
29 DEC 1935
MADRAS

The members of the Cosmopolitan Hostel at Home to their new Warden.

A View of the College House

[*Photo by H. R. M.*]

The Hockey Teams that Played the finals at Palghat.

The 'Operation' scene was much more realistic and the 'Chloroformist' confided to me later on that he had information straight from a filly's mouth that the softer section of the audience actually shuddered at the gruesome ritual enacted on the stage. I may assure them that the patient has completely recovered, except for a squashed ear-lobe due to a minor misunderstanding between the chloroformist and his hammer.

The much-looked-for event was of course the women-students' drama. But pleasant anticipations gave place to dire forebodings and the mere male quivered and paled beneath the never-ceasing battery of vituperative abuse that 'Kalakandi' hurled against her emaciated husband during ten crowded minutes of inspired bullying. For this masterly display of great histrionic talent and greater moral courage, the young lady deserves all congratulations. The tension was at last relieved by the melancholy appearance of 'Harischandran' and his retinue, and thereafter the drama dragged on as most Indian dramas do. But the music was sweet, very sweet ; and made one pray that the talented artists who sang so well indeed, would serve the Muses with at least half the zeal they serve their text-books.

R.

Field Notes.

By

P. V. Verghese, *(General Captain.)*

Foot-ball Club. In foot-ball a series of matches were played during this term with local teams, and the College Team did fairly well in all of them. The match played with the Cochin Sports Club was the most exciting among these. In the first match played in the local Palace grounds the home team led by two goals in the first half:—but in the second half the visitors scored two goals after a fast and thrilling encounter with the defence of the home team. The match resulted in a draw.

The return match was played in the parade ground at Br. Cochin. The standard of play was very high. The College again drew with the Sports Club by 3 goals to 3.

The College entered for the Inter-Collegiate Foot-Ball Tournament organised by the University of Madras and conducted by the Cochin Athletic Association. The college met the St. Thomas College, Trichur team in the first round. The match was played on the local palace grounds. The game was intense and exciting throughout. The St. Thomas College lost by 7 goals to nil.

In the second round we met the Alwaye Union College Team. The game started well, but after about 22', the play had to be postponed on account of heavy rain. The match was resumed on the 12th inst., and we won by two goals to nil.

Hockey Club. This year's Hockey team may be considered to be almost the best that we have had in the past few years. The team did very well in the matches played with local teams. We won in all the matches played this season excepting the first match we played with Peirce Leslie team at Cochin at the beginning of the year.

In the Inter-Collegiate Tournament the college qualified for finals by defeating the Union College Team, Alwaye, in the first round by 3 goals to 2. In the finals the college met the Agricultural College Team, Coimbatore, on the Union College grounds, Alwaye. The game was interesting throughout. The score stood at 2 goals to 2 at the end of the hour. At the last minute the Agriculturists scored one more, thus winning the match by 3 goals to 2. Kurup and Sudhakaran scored for us.

Cricket. The cricket club played as many as five matches with local teams including Princes, Cochin Gymkhana, Old Boys' Team, etc. In all these the College did fairly well.

In the Inter-Collegiate Cricket Tournament, the College met the St. Thomas College team in the first round in the local Durbar Hall grounds. The College won by 114 runs to 57 thus qualifying for the finals. Prince Rama Varma played best for our College and S. N. Chettur for the visitors.

Score. Maharaja's College

Abraham	23
Prince Kerala Varma	46
Kuruvilla	10
Tharakan	12
Raja	3
Nata Rajan	3
S. N. Chettur	5 for 41
Parameswaran	2 for 15
Subramanian	2 for 38

St. Thomas College.

S. N. Chettur	32 (not out)
Krishna Iyer	6
Kumara Das	7
T. P. Balagopalan	2
Padmanabhan	4
Subramanian	3
Abraham	3 for 16
Kuruvilla	2 for 20
Ponnurama	5 for 11

Volley Ball—This is one of our favourite games. We played two matches with the old students and the Santa Cruz School respectively. In both these matches our team proved its superiority by defeating the opponents by two straight games in both matches.

In the Inter-Collegiate tournament, we met the Union Christian College, in their grounds. Without much exertion, we were able to run over the Alwaye team. For the second round we met St. Thomas College, Trichur, in their grounds. Both sides were well balanced. Those who witnessed the game, had the opportunity to see Volley ball at its best. Very little did some of us think that such wonders could be wrought in Volley-ball. Our front line offence was too much for our opponents and we won the day after playing three games. The score being 12 to 15, 15 to 4 and 15 to 3. We met the Victoria College, Palghat in the finals and carried off the laurels.

Tennis. This year we have reserved one court for the women students. There, are about 15 members in that court. Our courts are kept in such a good condition, that the standard of game has improved considerably. A general interest for Tennis is created this year, so much so, there was a great rush for entrance to the club. A new court has been started in the College House, where regular game is played with untiring enthusiasm.

The Inter-Hall Tournaments are a new feature of our sporting activity, introduced by the new Principal. We find the innovation attractive, and more conducive to the fostering of true sporting spirit.

Societies, Clubs and Associations.

The Maharaja's College Students' Co-operative Society, Ltd., No. 207.

It is gratifying to note that larger and larger numbers of students are coming to realise the advantages of a firmly established Co-operative Society like ours. The increase in the membership of the society proves that the society is doing real work, though we are conscious that this increase is not in proportion to the increasing number of students in the college itself.

The Aud itReport for the year, 1934 35 bears out the significance of the above optimism. We have been able to record the highest profit ; the maximum dividend of 9% and the maximum bonus of 1 anna for every rupee-worth of purchase have also been declared. The most praiseworthy of the Society's attempts has however been the recent proposal to give scholarships to two poor deserving students from among the members of the Society on the basis of the marks obtained at the selection examination (one from Senior B. A. and the other from the Senior Intermediate.) Not less gratifying to note is the help that is rendered to the members in financial difficulties by means of Loans.

"Co-operation," said Dr. Kilden, "is a sovereign remedy for all social maladies." We are sure that before long many of our friends will come to realise the truth of this statement. When once a feeling like this is engendered in the minds of all, we can affirm without fear of contradiction, that the society has done its work.

T. SUDHAKARA MENON,
Secretary.

The Arts Club.

Though the regular activities of The College Arts Club did not begin as early as usual this year, there is a marked progress in the strength and enthusiasm of the club. The number of members has risen from twenty-five to forty. In a general body meeting, the following office-bearers for the current year were elected :—

The Principal—President
(*Ex-Officio.*)

Mr. N. Balakrishnan Nair, M. A.,
Vice-President.

Mr. N. Vasudevan, *Honorary Secretary.*

COMMITTEE MEMBERS :

Mr. M. N. Hariharan.

Miss. T. Sarojini.

It was resolved at the meeting that a subscription of Re. 1 per year be levied from each member, that a few journals on Art be subscribed for, and a few works on Art purchased.

Gentle reader, in human life tragedy is never far asunder from comedy. The cup of life is a sweet-bitter one. The noblest ideal in life is the attainment of happiness. But, as we find in this world, this is restricted to a small percentage of humanity. The maximum benefit in the shape of eternal joy in life can only be derived through a taste for Fine Arts. It gives you a spiritual joy whenever you are in depressed condition, and this is the only thing to cheer you up in your later life in times of dejection and dismay.

The evening air is filled with sweet music, and our budding artists are busy with brush and palette. Why don't you also co-operate with us in this noble enterprise while we promise to help you in developing the latent artistic talent in you, enabling you to "To drink life to the lees"?

Our Principal, who is a talented artist himself, is extending to us help and encouragement in all possible ways, and we are grateful to him for his patronage.

N. VASU DEVAN,
Honorary Secretary.

Maharaja's College English Association.

The English Association owes its origin to the inspiration of the members of the English Staff led by Prof. P. Sankaran Nambiar, M. A., and to the enthusiasm of a handful of students. It was inaugurated at the end of the last academic year by Mr. C. G. Herbert, I. C. S., the then Dewan of Cochin. After tea, the distinguished guest was garlanded and photographed along with the Principal and the organisers of the Association. The inaugural function began with a welcome speech by Prof. Nambiar who explained at length the object of the infant Association. After a short introductory speech from the chair Prof. K. J. Augustine, M. A., L. T., initiated a discussion on "The Future of Poetry." Many members took part in the lively debate. All the speakers save the solitary mover were poetic enough to dream of a bright future for Poetry, which, the unconvinced mover asserted has been murdered by science and materialism. The concluding speech from the chair wishing the Association all success and a bright future of brilliant activity was followed by thanks-giving Cheers and applause.

Early this academic year the organisers of the Association met in a business meeting under the Presidency of Prof. Nambiar. The organisers approved of the constitution of the Association drafted by the President and duly en-

rolled themselves as the members of the newly constituted Association. It was decided to throw open the membership to the staff and students of the college on payment of the prescribed yearly subscription. A governing body with Prof. Nambiar as the ex-officio President was formed. Mr. T. C. Balakrishna Menon, M.A., L. T., and S. Padmanabh were elected as the Joint Secretaries of the Association, which including the new admissions has at present a strength of 40 members.

In the month of September, Mr. Grant Duff addressed the members twice on his reminiscences of some English Poets. He also gave some interesting recitations.

The 1st ordinary meeting of the Association was held at 4-15 p. m., on Wednesday, 16th October under the presidency of Mr. T. C. Sankara Menon, M. A., (Cantab). Mr. George Moses of Cl. III read a paper on "Shakespeare's Treatment of History." In a clear and comprehensive treatment of the subject the essayist pointed out that we can with confidence say of the Great Master Artist what he himself says of the noble Brutus with a slight change of a word or two.

'Oh, he sits high in all the people's hearts
And that which would appear
base in others.
His genius, like richest alchemy,
Will change to virtue and worthiness."

The crude, dry-as-dust, uninteresting chronicle of events is little worth when he takes it, and passing through the crucible of his genius is greatest where he leaves it. 'His characters live and move.' His deviations from history are mainly changes of time and place. The dramatist, however, in certain places makes accuracy of secondary importance to art. Prof. Nambiar and Mr. R. S. Raju supplemented the essayist in brief but eloquent speeches. After a humorous speech from the chair by way of conclusion and thanks-giving by the Secretary the meeting terminated at 5-30 p. m.

On Friday, 24th October 1935, Mr. P. G. Gopalakrishna Iyer, M. A., Prof. of English in the Rangoon University delivered an interesting and instructive lecture on 'Poetry', in the course of which he said that he got more 'mental sublimation' and pleasure from the reading and the study of Sanskrit Poetry than from English Poetry for the simple reason that he was an Indian by birth. The members were at Home to the guest.

S. PADMANABH,
Secretary.

Physics Association.

Our second ordinary meeting was held on Saturday, 24th August 1935, when an interesting speech on " Photography "

was made by Mr. Gopinathan of the B. Sc. class.

The next ordinary meeting took place on Thursday, 5th September 1935 Miss P. S. Ammini, in collaboration with Miss Sunanda Bai, gave an instructive discourse on "Liquid skins, drops and bubbles."

At a meeting of the Executive Committee of the Association held on 1st November 1935, it was settled to continue subscribing for "The Popular Science," "Current Science" and "School Science," as usual. The committee also decided upon giving two prizes of Rs. 10 and Rs. 5, to the seniors and juniors respectively, on the basis of a competitive examination (open to members only) in General Science.

The Association has started separate photographic and wireless clubs. The entrance fee is Re. 1, and the subscription, 2 as. per mensem.

The number of members has been limited to 12 and 8 for the photographic and wireless clubs respectively.

We are glad to say that the lists have been filled up and that we have begun our work in right earnest.

K. SANKARA NARAYANAN,

K. GOPINATHAN,

Secretaries.

Maharaja's College History & Economics Association.

The following is a brief resume of the activities of the association during the second term: —

There was an ordinary meeting of the members of the association on 20th August 1935. Mr. B. M. Mulloth, B. Sc. (Hons) Wales, occupied the chair and Mr. V. A. Augustin, Class IV, spoke on 'The Struggle for Liberty.' The Lecture was an interesting one and was well applauded by the audience.

On 27th October Rao Bahadur C. Gopala Menon, Treasurer of the Madras Central Co-operative Land Mortgage Bank delivered under the auspices of the association a very thought-provoking address on Land Mortgage Banks.

During the course of his lecture, the learned speaker pointed out that the proposal to constitute conciliation boards to reduce rural indebtedness involved serious handicaps and said that the least controversial means of tackling the problem was the extension of the Land Mortgage Bank system. His lecture kept the audience spell-bound for more than an hour.

On 29th November 1935, Prof. C. J. Varkey, M. A., of the St. Aloysius College, Mangalore, addressed the association on 'Warefare in History.' It was in a very humorous way that he dealt with his subject and his witty remarks were punctuated by roars of laughter.

G. P. NAIR,

Honorary Secretary.

Diamond Jubilee Celebration—Statement of Receipts and Expenditure.

No.	Particulars.	Receipts. Rs.	A.	P.	Expenditure. Rs.	A.	P.	Remarks.
1	Contribution from Government ...	1,050	0	0				
2	Do. from H. H. the Maharaja of Cochin ...	500	0	0				
3	Subscriptions ...	913	10	7				
4	Donation from the Old Boys' Association ...	50	0	0				
5	Sports donations ...	60	0	0				
6	Sports Entrance Fees ...	62	6	0				
7	Sale proceeds of Entertainment tickets...	286	4	0				
8	Interests on Deposits ...	8	10	2				
9	Miscellaneous ...	2	2	1				
10	Address to H. H. the Maharaja of Cochin				43	11	0	
11	Cost of Casket to enclose the address ...				125	0	0	
12	Exhibition ...				300	0	0	
13	Sports ...				532	7	0	
14	Social Gathering ...				386	9	3	
15	Stage Equipment ...				71	2	5	
16	English Drama ...				145	2	0	
17	Malayalam Drama ...				126	2	0	
18	Tamil Drama ...				137	10	0	
19	Ladies' Drama ...				92	10	6	
20	Volunteers' Account ...				104	10	6	
21	Repairs ...				51	3	0	
22	Printing, Postage, Service, Garlands and other miscellaneous expenses ...				473	11	9	
23	Amount returned to the O. B. A. being the annual subscription collected by the committee ...				28	9	0	
24	Cash Balance ...				314	9	5	
	Total ...	2,933	0	10	2,933	0	10	

K. N. MENON,
Treasurer.
Diamond Jubilee Celebration Committee.

AN APPEAL.

THE NARASIMHA PAI MEMORIAL FUND.

A Committee of the students and the staff of the College with H. H. Kerala Varma, B. A., (President, O. B. A.) as President, has been formed to concert measures for perpetuating the services to the College of Mr. Narasimha Pai, late Principal and Professor of Chemistry. The Committee earnestly appeal to all old students and admirers of Mr. Pai to contribute to the Fund. The amounts may be sent to the undersigned.

G. R. Narayana Iyer,

Treasurer.

Literary and Debating Society.

The activities of the second term began with an extra-ordinary meeting on 2nd October, when Dr. Cousins, Principal, Madanapalli College, delivered a very thought-provoking and interesting lecture on "The Renaissance in India." There was a fairly full house and the audience was kept well amused by the lecturer's characteristic wit and humour. The meeting ended with the usual vote of thanks.

A debate on the inter-varsity model was conducted on the 28th of October. The motion before the house was that "Modern Civilization is a menace to Humanity." The principal himself was the speaker. Mr. S. Padmanabhan moved the resolution which was supported by Mr. K. V. Gadadharan and Mr. A. S. Victor, M. Sc., Messrs. K. Sivasankaran, M. I. Thomas and Mr. M. Krishna Menon, M. A., M. Sc., opposed the motion. After their speeches a few questions were asked from the floor of the house. There was enthusiasm among the members when the debate

was thrown open. Many students made interesting speeches. Then the motion was put to votes and was carried by a majority.

Two ordinary meetings were also conducted this term. The first was presided over by Mr. H. R. Mills who gave an introduction about *extempore* speaking. Humour, dreaming, Napoleon and his personality, Students are wasting too much of time in sports etc., were some of the selected subjects; and members enjoyed the meeting immensely.

The second ordinary meeting was presided over by Mr. S. Padmanabhan of Class IV. E. M. Madhavan of Class I read a paper on "Duties of Man." The paper proved quite interesting and it was a great pity that more of our members were not there to appreciate it.

P. A. MATHEW,
Hony. Secretary.

University of Madras—Extension Lectures.

A. HOW AND WHY WE INHERIT.

By

Mrs. J. B. Macfarlane, D. Sc. (Lond.)
M. S., Ph. D. (Michigan.)

LECTURE I.

The Physical Basis of Inheritance.

The Cell and its parts—properties common to all living matter.
The invisible generation in plants and animals—the gametes.
The nucleus and chromosomes. (Cytology)
Essentials of fertilization. Which came first, the chicken or the egg?
Continuity of the germ-plasm from generation to generation.
Chromosome numbers in plant and animal body cells.
How the number is kept constant after fertilization.
What we inherit.
Dual inheritance—the menace of a stupid uncle or aunt.
Why brilliant men may have commonplace offspring.
Role of Environment.

LECTURE 2.

Is Cousin Marriage Eugenic? — The Determination of Sex.

Mendel's Laws of Inheritance (genetics)

Dominant and Recessive (or hidden) characters.

Idiocy or "feeblemindedness." Two intelligent parents may produce an idiot child.

Hereditary factors in the chromosomes — The Genus.

Chromosomes which cause maleness and femaleness.

Why more men than women are bald and colour-blind.

Sex-linked and secondary sex characters.
Hermaphrodites, gynandramorphs, inter-sexes and free martins.

LECTURE 3.

Evolution of the race—Some Popular Superstitions.

Mutation.
Fitness — Natural Selection.
Inheritance of acquired characters.
Why are there more dark people in the tropics than further north ?
The immortality of the Genus.
Recessive mutations.
Alcohol — its effect on the unborn. Pearl's alcoholic rats.
Is disease inherited ?
X-rays and mutations.
Do we have our parents' blood in our veins ?
Can maternal impressions affect the unborn child ?
Does a previous mating affect the later offspring by a different father ?

Reference Books. *(Available in Ernakulam).*

Doncaster, L.—Heredity.
Do. —Heredity in the Light of Recent Research.
Lock, R. H.,—Variation, Heredity and Evolution.
Thomson, J. A.—Heredity.
Walter, H. E.—Genetics.
Coulter, M. C.,—Outline of Genetics.
Ford, G. B.—Mendelism and Evolution.
Bower Kerr and Agar,—Lectures on Sex and Heredity.
Popenoe, P., & Johnson,—Applied Eugenics.
Wells, Huxley & Wells,—Science and Life.
Castle, W. E.—Genetics and Eugenics.

More Advanced.

Galton, F.—Hereditary Genius.
Bateson, W.—Mendel's Principles of Heredity.
De Vries, Hugo,—Species and Varieties, their Origin by Mutation.
Babcock, E. B. & Clauson,—Genetics in Relation to Agriculture.

Books recommended for further reading.

Agar, W. E.—Cytology.
Sharp, L. W.—Introduction to Cytology.
Darlington, C. D., Recent Advances in Cytology.

B. Kerala Architecture—A Comparative Study.

By

V. K. R. Menon, M. A., M. Sc., (London.)

LECTURE 1.

A General Survey of Kerala Architecture.

1. The meaning of the term Architecture — The relation of Architecture to History and Science.
2. "Form" in Architecture — The conflict between the Cube and the Sphere, between "linear" and "plastic" architecture.
3. *Circular* structures in Kerala — Their remarkable resemblance to Chinese Pagodas. *Rectangular* structures built in enclosures — Their historic continuity — Examples from Kerala and other countries — "Sreekoils" and "Gopurams."
4. Pillars — Decorative devices.
5. Churches and Mosques.
6. Relation of Architecture to Painting and Sculpture.
7. Modern trend of Kerala Architecture—The Ernakulam College Building compared to the Vihara at Ellura, and to a modern structure in England.

LECTURE II.

A Critical Review of Kerala Architecture.

1. Kerala treatises on Architecture — Comparative insignificance of most of the treatises now in vogue — Authoritative works on the

subject. The "Manushyalaya-Maha-Chandrika," a brief synopsis, showing that a few chapters only are essentially relevant to Architecture proper.

2. A critical estimate, *from the architectural standpoint*, of (i) the Trichur Temple — Sreekoil — Enclosure — Gopuram and walls— Close resemblance to Pallava structures. (ii) the Tripunithura Temple as it has been recently reconstructed.

3. The "Nalukettus" — their historical importance—fixing of site; allocation of rooms, their disposition and dimensions — a universal plan for cities, temples and palaces — Recent developments.

4. Superstitions connected with house-building — The "Shadvarga" formula — an attempt at a rational explanation.

5. Historical importance of Kerala Architecture as the connecting link between the Wood and Stone Architectures of Ancient India.

LECTURE III.

The Scientific Aspects of Architecture, Ancient & Modern.

1. The Sun-dial — its structure and use in ancient times.
2. The Arch, the Vault, the Dome — their evolution.
3. Division of squares; proportion of parts, and arrangement of pillars.
4. Symmetry and the want of it in Architecture — Deliberate symmetry in Indian Architecture, in Southern Egyptian Architecture, and in Modern Architecture.
5. Science and modern architecture — Acoustics — Insulation — Use of wood, metals etc. — Mass production — The principles underlying ferro-concrete construction.

C. Anglo-Dutch Relations in India Proper.

By

T. I. Poonen, M. A.

LECTURE 1.

The prelude. European nations in the East. Position of the English and the Dutch at the beginning of the 17th century — general causes for rivalry. Common advantages of the two nations for foreign trade. Characteristics of the 17th century. Contrast between the two nations. Indian conditions in the 17th century—political and economic. Anglo-Dutch relations in India during the twelve years' truce between Spain and Holland (1609-21) (a) Affairs in Coromandel and Guzerat, (b) The treaty of 1619.

LECTURE 2.

The Treaty of 1619—Its causes—Criticisms. The aftermath of the Treaty - 1621 - 27. Failure of the joint trade. Combined naval action against the Portuguese. General effects of the rivalry in trade.

REFERENCE BOOKS.

Edmundson G. i —History of Holland (Cambridge 1922)
ii—Anglo-Dutch rivalry (Cambridge University Lectures).

Cambridge Modern History—Vols. i - iv (Cambridge 1902)

Clive Day : History of Commerce 1922.

Anderson : Historical & Chronological deduction of the origin of Commerce 1764.

Moreland : From Abkar to Aurangazeb.

Balkrishna : Commercial relations between India and England.

De Laet : *De Imperio Magni Mogolis* (1631) translated into English by Hoyland.

Bruce : Annals of the East India Company.

Foster : English Factories.

Danvers : Letters received by the East India Company from its servants in the East.

Pelsaert : Remonstrantie (English translation).

BOOKS IN DUTCH.

UNTRANSLATED INTO ENGLISH.

Menisme T. T. : Geschiedenis van de Nederlandsche Oost Indische Bezittingin (Delft 1872.)

Vander Chijs J. A. : Geschiedenis der stichting van de Vereenigde O. I. Compagnie (Leyden 1857) 2nd edition.

De Jonge J. K. : De Opkomst van het Nederlandsche Gezag in Oost Indie (Amsterdam 1862)

Valentyn : Oud en Nieuwe Oost Indie 1862)

The Batavia Dagh Register (1624-27)

Heeres : Corpus diplomaticum Neerlando Indicum.

Terpstra : i Koromandel (1911.)

ii De Opkomst der Wester Kwarterien van de Oost Indische Compagnie (1918.)

Macleod : Oost Indische Compagnie als Zea mogend-heid in Asie (1917.)

Anonymous : Begin ende Voortgangh (Amsterdam 1636.)

College Notes.

By

THE EDITOR.

Birthday Greetings.

His Highness Sir Sree Rama Varma, G. C. I. E., our beloved Maharajah, and the patron of the magazine celebrates his 74th birthday on December 25th—May that day be a birthday of another long lease of happy life to His Highness! May the message of Peace and Goodwill associated with Christmas day echo in the hearts of all, in unison with their feelings of loyalty and devotion to their illustrious sovereign! "May the best of His Highness' past be the worst of His Highness' future," is the humble prayer of the College Magazine.

Quetta 'Quake Relief Entertainment.

We publish elsewhere a spicy account of the entertainment, written by a well-known contributor to our Magazine. The enthusiastic co-operation of the staff and students of the College, the sympathetic response from the generous public, the unerring guidance of the Principal, the patronage of the Political Agent and the Dewan, the presence of distinguished guests like Lady Chetwode and the Consort of the Elaya Rajah of Cochin, all combined to make the function an unqualified success. The sum of Rs. 500 — realised from the entertainment has been handed over to the Central Committee, at whose request we got up the show. The accounts, after audit, will be published in the magazine. Our hearty thanks to all.

University Extension Lectures.

A series of these lectures given at the College, formed a note-worthy feature of our academic life this term. All the lectures were interesting in their own way; but perhaps the most popular of them all, were those by V. K. R. Menon, M. A., M. Sc. (London), whose subject —Kerala Architecture—is one of absorbing interest to all students of our ancient culture. The lecturer enlivened his discourses with lantern slides of drawings and photographs specially prepared by him for the occasion. His wit, humour, and occasional eloquence on subjects of topical interest, were very much appreciated. Analytical summaries of these lectures, and also of those by Mrs. J. B. Macfarlane and Mr. T. I. Poonen are printed elsewhere in this number.

Recent Appointments in the College.

Miss. C. Thankam, M. A., L. T., who was appointed last year by Mr. Pai as

the Superintendent of the Women's Hostel, and allowed to do Honorary Tutorial work in the English Department, has now been appointed as one of the Asst. Professors. The Vice-Chancellor of the University who saw her lecturing in the B. A. class is said to have been agreeably surprised that an Indian Woman should have the courage to handle a huge class of men students. Mr. C. P. Verghese, B. A., who has been transferred from the High School, Kunnamkulam as our Assistant Physical Director, is a very good sportsman. Both are our own students.

The Hall System is a novelty introduced by our Principal. In a notification the system is outlined by him in the following words:—

"*Outline of the Hall System.*

Mainly for the purpose of conducting well-contested Sports and Tournaments within the College, the whole College will be divided into four Halls. Each Hall will be named after one of the first four Principals of the College. Each Hall will have its own colour (Red, Brown, Blue or Green) and will elect its own Captain by show of hands at a meeting of the Hall. Inter-hall Tournaments will be conducted this year on the Knock-out system and in future years on the League system. Points will be awarded in all games—10 for Wins and 5 for Draws in Foot-ball, Cricket, Hockey and Play-ground ball; 6 for Wins and 3 for Draws in Basket ball, Volley ball and Badminton Fives; 3 points for Tennis and Badminton Doubles and 2 points for Tennis Singles. These points will be officially recorded by the Physical Director. The Annual sports will also be conducted as an Inter-hall sports meet and points will be scored in each event—e. g., 10, 5 and 2 for 1st, 2nd and 3rd respectively. These will be added to the points already scored in the tournaments and the Hall leading with the greatest number of points will receive the Inter-hall Trophy.

The division has been made in the College with a view to obtaining four groups of approximately the same strength in sports and games so that competitions will be keener than can be obtained on the Inter-class system. In each of the four classes there will also be four groups of approximately equal strength so that in the organised Physical training classes conducted as per University requirements, competitions on the Hall system may be held within a class.

A student once put into a Hall will remain in that Hall throughout his or her college career.

The women students will also be allocated to the various halls, and tournaments in women's games will be conducted and points scored by the women students will also be counted for the Inter-hall trophy. Captains for the

women's sections will be elected to organise these tournaments.

Each member of the staff will be assigned to one or the other of the Halls and it will be the duty of the staff so assigned to a particular hall to take a special interest in the activities of the Hall and to give it every encouragement possible."

Any comment on this laudable system would be superfluous. As we are going to press, the Hall Tournaments are in full swing, and Hall loyalty is effectively replacing the "class" and "communal" patriotism of the previous years.

The "Students' League" is an Anglo-Vernacular Manuscript Magazine conducted by a league of that name formed in the College by certain old boys of the local High School, who have joined the J. I. C. this year. We have gone through some of the numbers and find them very interesting reading. We congratulate the promoters of the league and the able editor on the success they have achieved in their new enterprise. Though we do not quite approve of some of the sentimental and satirical articles we have seen in the second and fourth numbers, we have no hesitation in saying that as a Junior Students' Magazine, "the League" deserves every praise and encouragement. We suggest that the editor would do well to take a member of the staff into his confidence, to help him to prune and correct with a firmer hand.

Exit—"Language Block."

The several departments of the College used to be located in separate "Blocks," presided over by their own respective Heads. Thus we had the English Block, the Physics Block, the Natural Science Block, etc. The Old High School Building formed the Language Block. Our new Principal has tentatively abolished the "Block-Head" system as far as the Arts subjects are concerned,—and made the Language Department share the western buildings with English and History. The old Language building which stands by itself, detached from the rest of the magnificent pile, is now used for housing the private room of the student princes, the Co-operative Society Office and Store, the Arts Club, the Physical Directors' Office, separate Tiffin-rooms for men and women students, common-rooms for men and women students, and common and tiffin-rooms for the staff. Provision is made in the common-rooms for Indoor games; the more studious are supplied with magazines and other periodicals subscribed for by the College. As Sir Shunmugham Chetty, the Dewan of Cochin remarked at the formal opening of the staff common-room, the Principal in his endeavour to supply some of these long-felt wants in the

College, is following the foot-steps of the great educationist who said that if he were entrusted with the building of a University, he would begin with the Kitchen.

Tournaments.

In the Inter-Collegiate Tournaments conducted under the auspices of the University, our College has done very well. In Volley ball and Foot-ball, we have won the finals for this centre. Our hearty congratulations to the victorious teams!

College Day.

As has already been announced, this year's College Day is being celebrated on the 20th inst. In order to give our old boys two opportunities for associating themselves with the activities of the *alma mater*, and also to avoid an over-crowding of items, we are putting off the College Day sports to a more convenient day, some time next term. With this minor alteration in the usual programme, the celebrations will run their due, magnificent course. We are glad to learn that this year's public meeting will be presided over by one of our distinguished old boys, whose bright career as a student and as a servant of the State will be a source of inspiration and hope to the present generation.

Reviews.

Higher English Grammar (for High School Classes.)—By **A. M. Walmsley**, M. A. (Oxon.)—Publishers: V. SUNDARA IYER & SONS, TRICHUR.

This book is designed to provide a complete course dealing in a logical and carefully planned way with the fundamentals of English Grammar; and the author does succeed in this attempt. The chapters on 'Idiom in the use of Prepositions; 'Transformation of Sentences,' and 'Synthesis of Sentences' add to the usefulness of the book. The large number of exercises given at the end of chapters, will help the teachers to convert Grammar into practical English. The diagramatic rather than tabulated presentation of sentence-analysis is a welcome departure in the right direction. As the book is meant to cover a three years' course, as per suggestions given in the concluding paragraph of the Introduction, we should think that the "Spiral Method" of treatment could have been adopted throughout. To teach the Noun in Form IV, the Verb in Form V and the Preposition in Form VI, is to lose sight of the Psychological basis of language.

Personally, we do not attach much value to text-books on Grammar. "Any peg will do to hang the hat on; the hat is the thing." Success in the teaching of grammar depends more on the teacher than on the text-book. And we know from personal experience that it is by no means easy to make grammar lessons interesting. Nevertheless, if Mr. Walmsley's text-book is put into our hands, we would venture to make a trial, with a fair hope of success.

K. J. A.

The Madras States Directory, 1935.—Publishers: THE PEARL PRESS, COCHIN—Price Rs. 5.

In our Review of a previous year's Directory, we said—"within 800 well-printed pages of this Directory is compressed all the official and non-official intelligence relating to the political, social and economic conditions prevailing in these States. The Who's Who rendered lively by appropriate illustrations, and the statistical, historical and dynastic data furnished by the Directory, make it indispensable to any modern institution or individual, interested in conditions in the southern parts of India. The indefatigable compiler of the publication deserves credit for the

many improvements recently effected, and we should urge that his efforts should meet with the encouragement which industry and talent so conspicuously deserves."

We have only to add that this year's Directory is in every respect an improvement on those of previous years. The announcement that the next year, when the Directory celebrates its tenth birthday, Mysore also is proposed to be included along with the South Indian States, will we are sure, be welcomed by the large clientele of the Directory, who make use of it for reference and advertisement.

K. J. A.

Exchanges Received.

The Cochin Argus

The Madras Christian College Magazine

The National College Magazine

The Gosree Scout

The American College Magazine

The Educational Review

The Scholar

K. R. High School Magazine

The St. Thomas College Magazine

Magazine of the University Students' Union, Maharaja's College, Vizianagaram

St. Berchman's College Magazine

Pudukotah College Magazine

The Kumbakonam College Magazine

The New Review

The Mysore Economic Journal

The Light of the East

Macmillan's Educational Bulletin

The Kairali (കൈരളി)

UNIVERSITY LIBRARY
31 MAR 19 6

H. M. King Edward VIII.

VIDYA VILASAM PRESS ERNAKULAM.

UNIVERSITY LIBRARY
31 MAR 1936
MADRAS

A Sportsman's Views on some Educational Problems.*

By

N. R. Sahasranama Iyer, B. A., B. L.

Your Highnesses, Ladies and Gentlemen,

I am sincerely thankful for the great honour you have done me, by inviting me to preside on this occasion. It is indeed a high privilege to be permitted to address the rising generation of my countrymen — a unique distinction for which my sole claim is perhaps the fact that I have spent many happy years as a student of this college, and have always tried to co-operate in its activities.

I am very pleased to gather (from the Principal's report) that the names of the first four Principals of this college have been perpetuated by naming after them the four halls appropriated respectively to the four Halls into which the students and professors have been divided. My sympathies shall naturally be with the Cruickshank hall, for, I had the good fortune to study under Mr. Cruickshank and shall always remember with grateful feelings, the kindness, consideration and fostering care with which he treated me. Decades have passed by since those happy days. But my re-collection is quite vivid and I verily enjoy contemplating those days. It has often fallen to my lot to appear in the midst of large assemblages; sometimes in the capacity of a peace officer, a magistrate, but much more often in the welcome capacity of a sportsman. Now it is my turn to appear before this distinguished audience in the new role of a President. Is there any need for me to add that this is a role for which I am peculiarly unfit? Yet the immediate presence of so large a number of young and energetic students re-kindles in me the smouldering embers of a long-lost youth. Within the college quadrangle, I feel young once again, my age, my weight, my other well-known disabilities vanish, and I stand up before you with all the youthful enthusiasm of those college days. In short, I feel as though I were fit to play the central half back in a foot-ball match.

For, the 'sporting spirit' never grows old. Age cannot wither its strength, nor custom stale its infinite variety.

*Presidential address at the College Day Public Meeting.

True sportsmanship is the glorious heritage of all Malayalees. Historians of all climes and all races have complimented us on our courage, our valour, our sense of honour and our chivalry. To take just one example from history, the Maharajah of Cochin, to keep his word of honour, refused to give up to the infuriated Zamorin, the handful of Portuguese refugees who had trusted themselves to his protection, thus entailing himself in a long and fearful war. The Zamorin was another monarch who followed the six rules of sportsmanship laid down in the Mahabharatha, and during his fights with the Portuguese, never attacked the enemy after night-fall nor engaged in battle without trumpeting forth his hostile intentions. The Zamorin's fate has been the fate of most Indian Rulers when waging war against alien foes. An over-refined sense of honour, of chivalry, shall I say, of sportsmanship, had led them to defeat and ruin, when a ruthless advance would have meant triumph and independence. It is therefore an irony of fate that we should now be taught a thing called the 'sporting spirit', that we should be advised always to 'play the game' and care not for victory or defeat.

You are living not in the age of Mahabharatha, or even that of Kautilya or Michiavelli ; you are living in an age of much more intense competition, when even the ablest individual has to give of his very best if he is to hold his own. You have therefore to guard yourselves against the characteristically Indian weakness for exhibitions of an ancient chivalry which has cost us so dearly in the past. The first duty of the sportsman is to win, and playing within the rules is the surest way to victory. Games make the man, and if you practise one system of rules in games, you instinctively follow the same code in actual life. If, for instance, you are representing your college in tennis or foot-ball, you have no right to pull your smash, because, it is an easy one ; or delay shooting at goal, because, the goal-keeper is out of position. If you do that, you won't be doing your duty. And if you put as you ought to, not only your arms and legs, but also your heart and soul into the game you are playing, you are naturally bound to be elated by success and saddened by failure. But the true sportsman, instead of trying to forget these feelings, will re-live these contests in his memory and try to improve his technique from past experience. As I said, play fairly, but always play to win. If you have certain advantages over your opponent, don't hesitate to use them. You should, of course, take good care that you scrupulously follow and respect the laws of the game, or in other words, play within the rules. After all, when it comes to shooting a tiger, the Western sportsman does not say, 'Hallo, Mr. Tiger, let us have a fight. What weapons will you choose ?

Shall it be with the claws, or with the guns? What he does is to perch himself on a tree and shoot down the sporting tiger — with a gun.

A few among us must have realised, bitterly realised, that games alone do not count for success in life or in examinations. I am told that the Selection Examinations have just been over, and left the usual tale of woe behind. I confess that I have neither the right nor the erudition to criticise the ordeal known as the 'Selection Examination.' But from a sportsman's point of view, I feel it my duty to say that your Selection Examination comes at a very inappropriate moment. The monsoons of our climate make it virtually impossible for us to take part in out-door games till perhaps the end of September. But when the deluge has at last ceased, and the sun has begun to shine, the college athlete is left with barely two months to prepare himself for the four major events of his career — I mean, the inter-collegiate tournaments, the Cochin Olympic Sports, the College Day Sports and the Selection Examinations. It is only the thorough-bred athlete that gets past all these hurdles and reaches the winning post, just as it is only the thorough-bred colt that wins the 'Grand National.' But then, the trials of the winner of the — 'Grand National' cease with his triumph and he can look forward to a long and peaceful existence in a stud-farm, surrounded by all sorts of pleasure and comfort, whereas the victorious sportsman of the college has, looming before him, yet another ordeal in the shape of the Annual Examination. I hold the view — and I am sure, the average lay-man and lay-woman will agree with me — that students tested during the Annual Examinations and certified fit to be promoted to the senior classes, may very well be given a sporting chance to try their luck at the University Examinations. Speaking for myself, I have no faith in this system of Selection Examinations in which there is often much scope for the play of chance and in which instances now and then occur of students with a very fair chance of success at the University Examinations being victimised by a cruel fate. I have perhaps detained you a bit too long upon this topic of sports. But I have a good excuse for doing so. I have always been a believer in sports and sportsmen. There are many like me to whom the term 'sportsmen' is almost synonymous with 'gentlemen'. In my experience, I have not come across a true sportsman who is not at the same time a gentleman in the true sense of the word. Some of the best and most ennobling elements which make up character are seen to be intimately associated with what is called the 'sporting spirit'. Courage, a true sense of honour, a correct appreciation of the advantages of team work or united action, a spirit of tolerance, a capacity

to take a liberal and broad-minded view of things, cheerfulness of disposition, an optimistic temperament and an aptitude to take defeat calmly are among the lessons learnt on the play-ground.

This leads us to the vital topic, why is education undertaken, what are the aims of education and how should teaching be conducted to achieve these ends. "It is the privilege of convocation orators," Mr. Sastri once remarked, "to formulate counsels of perfection to their bored audiences." But I am not aiming at that dubious distinction. I claim to be a Plebian, a mere commoner, who has never been admitted to the esoteric councils of erudite scholars and educationists. I would however, venture to say that any system of education which treats your youths as mere machines rather than as reflecting responsible beings, which over-charges the memory instead of disciplining the mind, which paralyses instead of invigorating the intellect is an essentially unsound system. Yet while it is so easy to criticise the examination system, the educationists of all nations appear incapable of offering an alternative. After extensive researches, an International Institute Examination Committee, sponsored by the Carnegie Foundation in 1931, has at last arrived at the conclusion that the examination is an unpleasant necessity. If then the students have to undergo this travail, it is up to the teachers to nurse them with tender care. I am one who would very much like to see that these trials are reduced to the barest minimum possible, and that the students are freed from the nightmare of an impending examination which, under the present system, is perhaps calculated to unnerve many among them.

It may perhaps not be out of place to warn our countrymen not to be over-elated by the flattering tribute that is being showered on our State as being the most literate part of India. A great professor once complimented the Americans on being the best half-educated people in the world.' It is perhaps the same sort of compliment that is being paid to us. If we measure our education by the expenditure of moneys upon schools of every type and sort, then the amounts are truly enormous. If we measure our education by the splendour of the buildings recently put up in the name of education, and by the certified excellence of their equipments, moveable and immoveable, the impression gained is equally flattering. If, however, we seek for those surer evidences of education which are marked by the power of intellectual and moral growth and by the use of scientific methods in the approach to new problems of public and personal import, our search is likely to be in vain. Can we be sure that in no aspects of culture have we suffered deterioration from what the standard was at the time of the advent of the

Portuguese ? Have we produced a creative genius who could wield our mother-tongue with the subtle dexterity of a Kunjan Nambiar or a Thunchath Ezhuthassan or a philosopher near so eminent as Sankaracharya ? On the other hand, are we not revealing some symptoms of a decadence ? The martial valour for which we were renowned even in the court of King James I, has all but disappeared. Even our sense of honour, of chivalry, of moral integrity seems to be on the downward path. It is easy to blame the government for all the ills our flesh is heir to, just as it is easy to go home and kick your mother, because you have been kicked in the market. The very liberal policy pursued by our State in the matter of education, has in recent years resulted in a marvellously rapid increase in the quantity of education, and in that respect, our State occupies a unique and enviable position. That being so, we can very well afford to bestow some more attention on the quality of education that is being imparted in our schools and colleges. From the advent of the Greeks onwards, we have been blindly fond of imitating others. In education, as in other matters of life, we often adopt the ideas of other nations just about the time they are themselves discarding them. It never seems to strike us that we ought to be capable of evolving a system of education, more, in harmony with our ancient traditions and modern aspirations than a newly imported idea from outside. There are undoubtedly difficulties in the way, and as Professor Wadia recently pointed out, some of these difficulties are almost insurmountable. It will be a good idea to make an attempt in that direction to the extent practicable.

It is of momentous importance that the activities of the school and the college should be blended with the life of the nation. But nowhere is the demarcation between life and education more clearly revealed than in the study of history in our State. If you question a student of History in the B. A. class, he will at least pretend to know all about the causes that led to the downfall of the Greek republics or the Roman Empire, about the concept of democracy or the evolution of the British parliamentary system. But if you ask him whether Kerala was a republic once, and practised a system akin to the election of Presidents in America, he will be unable to give any answer. He will certainly deny that the origin of the Ernakulam College may be dated back beyond the Great Indian Mutiny. He may attribute an antiquity of at least five centuries to Sakthan Thampuran. He may even be ignorant of the number of elected members in the Cochin Legislative Council. I shall be the first to admit that the student may well be ignorant of some at least of these facts, but I hold that to know these is infinitely

better than to know the name of the particular game that Drake was playing when the Spanish Armada was first sighted. Indian History has always been an ordeal to the student, perhaps because, he has not been guided to take an intelligent interest in it. Due to various reasons, the teaching of Indian History in all its aspects may at the moment be beyond the teacher, but such difficulties need not exist in the teaching of the history of Kerala and more particularly of Cochin. I believe that a critically thorough and careful research into the history of Kerala will be both interesting and educative and will not be unworthy of your attention.

This is an age of Specialisation. The seed of specialisation is planted in you in the Fourth Form and has taken deep root by the time you join college. Thereafter it grows with great rapidity, so that students barely out of their teens claim to have specialised in one thing or another. I am told that America affords the maximum scope for such specialisation and that you can take your doctorate in subjects varying from Cytology to dish-washing, from Political Theory to golf-playing. From the same country comes the definition of a specialist as a man who 'keeps learning more and more about less and less,' a saying which, according to Mr. Alfred Noyes, represents a really critical truth. It is not given to every man to become a specialist. In the sciences, specialisation requires not only a keen intellect but also infinite application. It has to be a life's mission if it is to produce beneficial results. It also necessitates enormous expenditure. A poor country like India should be very careful in the selection of candidates for specialisation. For the chances of a research-degree-holder of getting job outside his narrow groove are very remote. I have heard it said that it is not the function of a university to provide appointments for its graduates. That is a very pedantic doctrine. For, we all know that the average student considers education as a means towards an economic end. A living system of education should satisfy the growing and varying needs of the nation, and no need is more felt in India than that of finding food for its starving millions. I would therefore advise the average student not to be led astray by what Mr. Sapru so aptly terms the 'elusive cry of culture,' but to choose that course of education which is likely to be of the greatest material benefit to him in after-life.

One of the most noticeable features of your college is the large number of women students flocking to the classrooms. The problem of higher education for women is a very thorny one. There are those who are unkind enough to think that sending a girl to college is mere waste of money. I do not share that view. Speaking in the abstract, there is no reason why the blessings of

a higher education which brings about a joyous and cultural expansion of both the mind and the intellect should be denied to women. In all cases, therefore, where it can be afforded, the womenfolk should have the benefit of it. I am, however, conservative enough to think that, while in the case of the man, it is a necessity, in the case of the woman, it is perhaps in the nature of a luxury. It should never be forgotten that it is the duty of the woman to equip herself at the same time for a home-life after her education has been completed. It is well known that the Malayalee girl has many charming and enviable qualities and that, in many respects, she leads her sisters in other parts of India. I am told by certain friends that in spite of the very wide spread of education, habits of life conducive to thrift and economy are sometimes not included among those excellent qualities. The qualities of a good housewife are tested in the kitchen. If my information be well-founded, it is a matter worthy of your earnest attention. Friends tell me that the London University has recently started a diploma course in 'Household Sciences.' Such a course if practicable, would be a welcome innovation in our schools and colleges.

It is the duty both of our young men and young women to equip themselves for the arduous social tasks that will be confronting them when they leave the college. Like the rest of India, our State is also suffering from many social evils which it is your duty to eradicate. Some of you may hold the popular view that 'untouchability' and 'Unapproachability' are by far the worst of those evils. To my mind, it is not so. We have suffered these evils to continue, not because of our innate faith in them but because of our characteristic inertia, our aversion to sudden change, and our ignorance of their emasculating effect on our suffering brethren. For, the most orthodox among us are perhaps more sympathetic towards the Harijan movement than some of those whose brave public utterances are unfortunately wanting in sincerity. You must bear in mind that prejudices of ignorance are more easily removed than prejudices of interest, to which class belong provincialism, communalism, and the more dangerous aspects of religious dogmatism. These evils from which we were so long immune have now begun to disintegrate our social unity. I appeal to the youth of our State to suppress these dreaded symptoms before they reach an epidemic stage. You are young, you are educated, you are full of the joy of living. You have had the experience of moving within the college as members of one big family. I beseech you to carry forth into the world this glorious heritage of yours. Be determined that the slings and arrows of outrageous fortune

shall not unnerve you from following the path of truth and equity. You will then be achieving a triple aim, for you will be doing your duty to your college, you will be furthering the best interests of your State, and most important of all, you will be doing an inestimable service to the cause of the national unity of our beloved mother country.

Mr. S. K. Subrahmania Iyer— An appreciation.

By

C. Mathai, Retired Director of Public Instruction.

I gladly avail myself of the opportunity given me by the editor of the Magazine to contribute 'a short appreciation' of Mr. S. K. Subramanya Ayyar, a former Principal of the College. I presume I owe this privilege to the fact that I happened to be the Head of the Department during the time that Mr. Subramanya Ayyar was in charge of the College as Principal.

Mr. Subramanya Ayyar had earned a name as an educationist even before he entered the service of the State; of this period of Mr. Subramanya Ayyar's career, I cannot speak from personal knowledge. But ever since he took up work in the College I was brought into close contact with him and learned to appreciate his varied abilities. As Professor of Physics he achieved a remarkable degree of success, as I have no doubt will be testified to by his numerous old students, who after all are the best judges of a teacher's work and the best critics of his gifts as well as of his foibles. Mr. Subramanya Ayyar's high attainments in his special subject, his powers of clear exposition, and the practical character of his teaching rendered his lectures stimulating and impressive. He introduced a much-needed reform by emphasizing the experimental and demonstrational side of science teaching. I know in what high esteem Mr. Subramanya Ayyar was held by my predecessor, the late Mr. Davies who, as Principal of the College for many years and later as Head of the Department had ample opportunities of forming a correct estimate of Mr. Subramanya Ayyar's talents and capacity and of his valuable services as a senior member of the College Staff.

Mr. Subramanya Ayyar was Professor of Physics when the College was raised to the first grade, and in regard to the equipment of the laboratory and other developments necessitated by this change the brunt of the work naturally fell upon him. He discharged the task with his characteristic energy and thoroughness so as to earn the approbation of Government and the encomiums of the University authorities. Soon afterwards on the retirement of Mr. Venkateswara Iyer Government signified their confi-

dence in Mr. Subramanya Ayyar and their appreciation of his past services by appointing him as Principal of the College. Mr. Subramanya Ayyar's tenure of principalship marks an era of remarkable growth and consolidation in the history of the College. His powers of organisation, his practical bent of mind, and his quick grasp of details were brought into play with conspicuous success, as evidenced by the rapid and many-sided development of the College under his regime and its maintenance of a uniformly high level of academic efficiency. He worked for the College with single-minded earnestness and devotion and he had the gratification to see that his labours bore fruit in abundant measure.

As Warden of the College Hostel Mr. Subramanya Ayyar contributed greatly to their development and increased usefulness. His management was characterised by sympathy as well as by careful and efficient scrutiny so as to promote a healthy life among the students. His eminently social qualities helped him to maintain happy and cordial relations with his students and colleagues, enabling him to achieve the ends of discipline without the obtrusion of authority. Apart from work connected with the College Mr. Subramanya Ayyar's services were utilised by the State and by the public for various purposes, educational and otherwise, too numerous to mention; and his sound common sense and business-like qualities were manifested in all such activities which he undertook ungrudgingly for public good. Mr. Subramanya Ayyar carries with him into his retirement the good wishes and kindly thoughts of his friends and old students whose name must be legion.

Burke as an Orator—His Style.

By

K. J. A.

Burke is considered to be one of the greatest of English orators. Hazlitt says, "Burke was the most eloquent man of his time, his wisdom was greater than his eloquence. By his intensity of ideas, by his vehemence of fancy, by the novelty of his combinations of ideas, by the force of contrast, by the harmonious blending of materials, and by his masterly reasoning which though not profound, is yet admitted to be eminently true, he has established an imperishable name as one of the greatest luminaries of the British Senate." Burke had one great advantage; it was his good fortune to be furnished by time with imperial themes — the freedom of nations, the justice of rulers, the fortunes of great societies, the sacredness of Law; and even when discussing local and accidental topics he had the knack of scattering remarks that take us to the regions of lasting wisdom. While, therefore, the greatest speeches of many men who were in his time considered to be much better speakers, are almost forgotten, Burke, along with Sheridan, Fox and Chatham, is still read with reverent admiration. In order to bring out the distinguishing features of his eloquence, Hazlitt in his essay prefixed to the extracts from Burke in the *Eloquence of the British Senate*, institutes a comparison between him and Chatham. He says, "The only public man that in my opinion, can be put in any competition with him, is Lord Chatham..... They were in every respect the reverse of each other. Chatham's eloquence was popular—his wisdom was altogether plain and practical. Burke's eloquence was that of the poet; of the man of high and unbounded fancy; his wisdom was profound and contemplative. Chatham's eloquence was calculated to make men *act*: Burke's was calculated to make men *think* ..... In research, in originality, in variety of knowledge, in richness of invention, in depth and comprehension of mind, Burke had as much the advantage of Lord Chatham as he was excelled by him in plain common sense, in strong feeling in steadiness of purpose, in vehemence, in warmth, in enthusiasm, and energy of mind. ..... The power that governed Burke's mind was Imagination: that which gave its impetus to Chatham was Will."

It may at first sight appear strange that so great an orator was so little

appreciated in his own time. Of course, discerning judges recognised his greatness even from the beginning ; after his first speech he was complimented by Pitt ; and in his next speech he distinguished himself so well that Dr. Johnson wrote to Langton that Burke had gained more reputation than any man at his first appearance had ever gained before. Nevertheless, he failed somehow to arrest the attention of the house. Burke's speech on the Nabab of Arcot's debts is considered to be one of the finest he ever made : but Pitt thought that it did not deserve an answer. Miss Burney has described her feelings when she was listening to his impassioned eloquence at the opening of Hastings' impeachment ; she concludes by saying that the spell was but momentary, and very soon she found herself a mere spectator in a public house. When the great Speech on conciliation with America was being delivered, seats were being steadily vacated ; many members used to refer to him as the 'dinner bell', and this is satirically hit off by Goldsmith who in his imaginary epitaph of Burke in the *Retaliation*, says that Burke went on refining while the members of Parliament thought of dining.

To account for this absence of immediate effect is not, however, very difficult. Clumsy gestures, sonorous, harsh tones, his peculiar Irish accent, hurried and eager utterance, and similar other mannerisms which he could not completely shake off even after strenuous effort ; his too frequent excursions into the realm of generalisation which tired and disappointed the mediocre men who were expecting particularities, and clinching arguments ; the subtlty of his own mind which delighted in ideas which the dull-witted could not easily grasp—these were chiefly responsible for his failure to kindle the spark of enthusiastic appreciation in the hearts of his audience. Nevertheless, even in his time, by virtue of his eloquence he had won the respect of the whole house, and it was with an indulgence and patience seldom granted to other members that the house listened to some of his vehement outbursts.

The style of his writings and speeches, when critically studied, is found to be not altogether free from some faults. "Stiffness, over-colouring, absence of humour and pathos, an occasional vulgarity in expression," are some of the charges levelled against his style. The absence of delicacy, charm, subtle harmony and exquisite suggestion in Burke's style has also been pointed out and commented upon. But these defects are nothing amidst the many excellences of Burke's prose. Saintsbury, summing up his remarks on Burke, in his history of English Prose Rhythm, says, "He has shown that majesty is compatible with clearness, with order, and with an abstinence from any excessive indulgence in unusual, or unfamiliar words. The

style and the rhythum of Burke are still classical." He cites two passages, one from The Reflections, (It is now sixteen or seventeen years) and the other from the Letter to a Noble Lord, (such are their ideas) and scans them in order fully to bring-out their rhythmic beauty. Commenting on the second passage he says, "you may like some other style if you please ; I myself prefer several others; but if you do not like this, if you do not see the mastery and the beauty of this, there is a blind facet to your eye for style, a deaf spot in the drum of your ear for rhythm." Every close student of Burke's style will fully appreciate the justice of these remarks.

Professor Elton, in the chapter on Burke in his *Survey of English literature*, devotes two sections to a discussion of Burke's literary and rhetorical devices. He points out as a striking feature of Burke's style, that his pages abound in quotations from, and verbal reminiscences to, passages in Virgil and Horace in particular and the English writers in general. Another characteristic pointed by Elton is the prevalence in profusion of all kinds of figures of speech. He quotes a passage in which eight sentences contain more than eight figures of speech. This undoubtedly accounts for much of the attractiveness of Burke's Prose. Another noteworthy feature of Burke's style is its great variety. Macaulay points this out and expresses his surprise at a strange fact in reference to Burke's style. He says, "TheTreatise on the Sublime and Beautiful, though written on a subject which the coldest meta-physician could hardly treat without being occasionally betrayed into florid writing, is the most unadorned of all Burke's works. It appeared when he was twenty-five or twenty-six. When, at forty, he wrote the Thoughts on the Causes of the Existing Discontents, his reason and his judgment had reached their full maturity; but his elcquence was still in its splendid dawn. At fifty, his rhetoric was quite as rich as good taste would permit : and when he died, at almost seventy, it had become ungracefully gorgeous. In his youth he wrote on the emotions produced by mountains and cascades, by the master-pieces of painting and sculpture, by the faces and necks of beautiful women, in the style of a parliamentary report. In his old age, he discussed treaties and tariffs in the most fervid and brilliant language of romance. It is strange that the Essay on the Sublime and Beautiful and the Letter to a Noble Lord, should be the productions of one man. But it is far more strange that the Essay should have been a production of his youth, and the Letter of his old age."

When we make a study of his sentences, we find the same variety in structure and length. Occasionally his sentences can be longer and more intricate than those of any author between Clarendon and Coleridge, says Elton; and

their patterns are endless." But his working sentence is neither long nor short, but of the middle scale ; its duration is fixed by the power of attention of an average audience. It moves fast but not without effort.' Monotony is avoided, not merely by the variation of length, but also by skilful arrangements of words into groups. The epigram, the triplet, the four-fold arrangement are all effectively introduced by Burke, and his skill lies, not so much in using them as in leading up to them.

Critics very often inquire into the sources of Burke's style ; some have suggested that Bolingbroke, whom he imitated in spite of his attempt to ridicule his logic, was his model. Elton, however, thinks that this position is hardly tenable. He thinks that while Burke now and then imitates the style of Milton's pamphlets, his true master, as indeed the master of other great stylists of the 18th century such as Johnson, Gibbon and Bolingbroke, was Cicero. And that is one of the reasons out of many why Burke is frequently called the British Cicero.

On Education, Books and the Reading Habit.

(A Sympcsium)*

One of the saddest sentiments in Shakespeare's sonnets is contained in the line, "My grief lies onward and my joy behind." Many of us are forced to repeat this every day, either with a grim smile or a barely concealed tear. As we grow older, it is not much that life has to offer us. We become more and more exposed to hours of boredom and depression. During such a state, we unmistakably realize the supreme value of the habit of reading, which brightens up the prospect before us, and makes life worth-living. It is indeed a cheerful, friendly, life sustaining habit, which may even pluck us back from the brink of suicide. The habit of reading, when once it has been formed so as to become a second nature, secures that the path through life, however narrow and stony and unromantic in its surroundings, often becomes pleasant, and at times exciting.

The habit of reading is a life-sustaining habit.

It must be formed betimes, and persisted in.

It is indeed a cruel fate for any child to be born within bookless walls. It is not, at the same time, enough if the books are on the shelves; they must be constantly taken down and kept exercised. The habit of reading is different from many other habits in this respect, that even when once acquired, it is easily lost. How many men turned forty read anything save their newspaper! Once they may have had the habit, but, if so, they have lost it. It is, therefore, essential that after having once formed the habit of reading—and that preferably *betimes* in life — one should take care to stick to it.

As to the exact manner in which the habit of reading is to be cultivated, Augustine Birrell suggests that we may begin by breeding an easy familiarity with the outsides and title-pages of books, and trying to feel comfortable in their company, as an ostler amongst horses. We may then proceed more or less diligently and day by day to read what we like best. We should make it a point never

How to Cultivate it.

to force our taste, but ever to feed it. In due course, our faculty of judgment develops and we are in a position to discriminate clearly between good books and bad books — and what is perhaps, more important still— between what Ruskin calls *'books of the hour'* and *'books of all time'*. The distinction is not one of quality only, but of species, rather. There are good as well as bad books coming both under 'books of the hour' and under 'books of all time. Let us, for the present, leave out of count the bad ones altogether. The good book of the hour is simply the printed talk, useful or pleasant, of some person with whom you would like to talk — bright accounts of travels, good-humoured and witty discussions of a question, lively or pathetic story-telling in the form of novel etc. Books of this kind multiply among us as education becomes more general, and we ought to be entirely thankful for them, and entirely ashamed of ourselves if we make no good use of them. But we make the worst possible use, if we allow them to usurp the place of true books; for, strictly speaking, they are not books at all, but merely letters or newspapers in good print. However valuable otherwise, they may not be, in the real sense of the term, 'books to be read.' All that can be said about them is that their authors, through them, talk to thousands of people at once. But a good book of all time contains *the best* of a master-mind, given out by him in an immortal way. The author has something to say which he perceives to be true and useful, or helpfully beautiful. So far as he knows, no one has yet said it, and no one else can say it. He is bound to say it, and he sets it down in good prose or verse, as he may. That is a "book." Now, books of this kind have been written in all ages by their greatest men. These are at our choice — and — life is short. There is, therefore, great point in Ruskin's question:

Choice of books.

Two classes of books, according to Ruskin.

"Will you go and gossip with your house-maid, or your stable-boy, when you may talk with queens and kings?"

But if we desire to enjoy their company, we have also to fit ourselves for it. They will not stoop to us; we have to rise to them. The court of the past differs from all living aristocracy in this:— it is open to labour and to merit but to nothing else. "No wealth will bribe, no name overawe, no artifice deceive, the guardian of those Elysian gates."

It is true that not all men can read all books; it is only in a chosen few that any man will find his appointed food; and the fittest lessons are the most palatable and make themselves welcome to the

Books that influence different individuals.—e. g. R. L. S.

mind. Only that which suits will be assimilated. For instance, the books which have influenced one great man may not be exactly the same as those that appealed to another. To R. L. Stevenson, the most influential books, and the truest in their influence, were works of fiction, poems and romances "where we breathe a magnanimous atmosphere of thought and meet generous and pious characters." Then, in order, come Montaigne's Essays, the New Testament (particularly, the Gospel of St. Mathew), Whitman's *Leaves of Grass*, Herbert Spencer, Goethe, Marcus Aurelius, Wordsworth, and above all, Meredith. Meredith's *The Egoist* attracted Stevenson most for the universality of its satire which hunts down every one and exposes the faults that lie hidden in us. He says of it: "Here is a Nathan for the modern David; here is a book to send the blood into men's faces." By reading books of this type, a man rises to understand that he is not punctually right, nor those from whom he differs absolutely wrong. "He may hold dogmas; he may hold them passionately; and he may know that others hold them but coldly, or hold them differently, or hold them not at all. Well, if he has the gift of reading these others will be full of meat for him. They will see the other side of propositions and the other side of virtues. It is men who hold another truth, or as it seems to us, perhaps, a dangerous lie, who can extend our restricted field of knowledge, and rouse our drowsy consciences. Something that seems quite new, or that seems insolently false, or very dangerous, is the test of a reader." If he tries to see what it means, what truth excuses it, he has the gift, and let him read. If he is merely hurt, or offended, or exclaim upon his author's folly, he had better, take to 'books of the hour,' to daily papers or magazines. He is evidently wanting in that vast intellectual endowment — the gift of reading.

The gift of reading its test.

Talking of books that are of general and common interest to all, as distinct from those which appeal only to individuals of particular professions and local or personal interests, we are reminded of De Quincey's classification of them under the two heads—*literature of knowledge*, and *literature of power*. The function of the former is to *teach*, by appealing to our discursive reason, our logical sense. The function of the latter is to *move*, by appealing to our emotions, and through the emotions, perhaps, to our higher understanding or reason. In life's vast ocean, as diversely we sail, the literature of knowledge acts as a rudder, and the literature of power, as an oar or a sail. From literature of power (e. g., P. L.) we may not be able to learn anything new, while literature of knowledge (e. g. a Cookery book) may

Two Classes of books, according to De Quincey.

give us much new information. This does not mean that the latter is superior to the former. It is just the reverse. For "it is a mean or subordinate purpose of books to give information"— though this may sound paradoxical to many of us. "What do you learn from *Paradise Lost*? Nothing at all. What do you learn from a Cookery-book? Something new — something that you did not know before — in every paragraph. But would you therefore put the wretched Cookery-book on a higher level of estimation than the divine poem? What you owe to Milton is not knowledge, so much as power — that is, the capacity of sympathy with the infinite. All the steps of knowledge, from first to last, carry us forward on the same plane only, without raising us one foot from our ancient level of earth; whereas, the very first step in power is a flight — is an ascending movement into another element where earth is forgotten. The effect of books belonging to 'literature of power' is analogous to the effect, for instance, upon society, of children — namely, to strengthen, and keep continually renewed, the primal affections of man. Such literature is never superseded. The *Iliad*, the *Prometheus* of Aeschylus, *Othello*, *King Lear*, *Hamlet Macbeth*, *Paradise Lost*, etc., have always remained and will ever continue to remain triumphant over time. On the other hand, the greatest book that has ever existed in the literature of knowledge, is but a *provisional* work. Let its teaching be even partially revised, let it be but expanded, nay let it but be placed in a better order, and instantly it is superseded. (Compare the fate of books of science, for instance) "And hence the pre-eminency over all authors that merely *teach*, of the meanest that *moves*" * * With this, we shall leave off "literature of power" here, and proceed to say a few words about "literature of knowledge."

Books meant to Teach.

Many books,
Wise men have said, are wearisome; who reads
Incessantly, and to his reading brings not
A spirit and a judgment equal or superior—
And what he brings, what need he elsewhere seek?—
Uncertain and unsettl'd still remains
Deep verst in books, and shallow in himself."

Thus wrote the sublime Milton in *Paradise Regained*. There is, perhaps, some point in the contention that "many books are wearisome"; but the parenthesis — "And what he brings, what need he elsewhere seek?— is obviously fallacious. For was not this Lord Foppington's excuse for never reading anything at all, being well satisfied, so he declared, with the sprouts of his own brain? — and yet, it is certain, Milton

would never have tolerated his lordship for two minutes.

Will book-learning bring us no good?

It is, no doubt, a gross exaggeration to say that book-learning would bring us no good. At the same time, we have to admit that it is the exaggeration of a partial truth.

How much we can depend on books in true Education.

The truth is that impressions gathered from books and from maps — secondary impressions, as Hilaire Belloc calls them — are often deceptive when they stand absolute, without any reference to the primary impressions, that is, impressions gathered through the channel of our senses, or the interpreting voice of the living man. But as adjuncts to primary impressions, the value of secondary impressions is incontrovertible. It is when they are allowed to usurp the primary impressions, instead of supplementing them, that they become misleading and even dangerous. For instance, what exactly is the sort of impressions which a boy gathers from maps and books about rivers and mountains and seas, about wars and societies and governments? Either he forms no clear concepts at all about their *reality*, or he forms distorted notions about them on the false analogy of whatever may be familiar to his senses — "making of the unseen things of which he reads, things in the image of the seen." What does the boy know from maps and books about the glaring differences that exist between rivers of diverse types, or the awe inspired by a particular mountain, or the perils of the ever invincible sea, or the true state of a people under a particular Government, or the exact nature of a war? If the advice of the elderly wise men fall flat upon the young, it is just because that advice is mere words to them, and the reality can come only with years. Reality is brought home to men's minds in due course by Time and Experience, if not by true Poetry and Philosophy.

The value of direct knowledge.

x x x

Importance of Education through the Senses.

This, in fact, is the fundamental basis of Education through the senses, as Dr. John Brown puts it. The knowledge that is given to the young should not be merely external to their inner and real self, but should go into their strength and life. It should be assimilable to them, so as to become their own. Hence it is that the self-teaching that a baby and child give themselves — being of their essence —

remains with them for ever. A boy need not *know everything*; instead, he should be able to *do something*. The adventurous boy who goes bird-nesting would be better educated in Natural Science than the boy who has merely learnt it at school by hearsay. Second-hand information is not "knowledge" in the true sense of the word, especially if it be received mechanically without relish, and without any energizing of the entire nature. Teachers should draw out the minds, the energies, the hearts of their pupils, through their senses. Their minds should be forged, rather than furnished — fed, rather than filled. The true life of the child is exercise -- the play of the faculties. Education should aim at securing the wholesome and entire growth of the boy in due sequences and proportions. He should not be started off at his full speed, nor made to do work inconsistent with his powers of assimilation.

x x x

Evil of Cramming due to Examinations.

Is it not, therefore, perfectly clear that if there is anything to be discouraged in education, it is the cramming system ? And yet what has got greater vogue in our educational institutions than cramming ? Lamentable as this state of affairs is, its explanation is not far to seek. To be successful in examinations is the one goal which students aim at, though examinations ought not to be allowed to play anything more than a very subordinate part in the work of education. But unfortunately, in our country, they have come to dominate it. Sir William Ramsay, in his address on the scientific ideal, has clearly and convincingly discussed the functions of a University with reference to examinations. The chief function of a University (and for the matter of that, of every educational institution) is, not to examine its pupils, but to teach them to teach themselves. The spirit which ought to prevail among its members—staff as well as students—is the spirit of gaining knowledge not so much for the satisfaction of one's own sense of acquisitiveness, as for being able to increase the sum-total of what is known—to diminish man's ignorance. Besides being (or rather than being merely) a technical school for law, medicine, engineering and other professional studies, a University ought to be a place for the advancement of knowledge, for the training of "philosophers," that is, of those who love wisdom for its own sake. In other words, it should be a place for research, which would be profitable both to the intellect of the nation and to its industrial prosperity. Unlike the lower animals, mankind is characterized by the desire to know the 'Why' of things—

Real function of an educational institution—esp. a University and the place therein of examinations.

which essentially pre-supposes a knowledge of the "how" of them. Research is the attempt to answer the question, "Why ?" in regard to any subject—A University should provide for the successful prosecution of inquiries in all subjects—arts as well as sciences. The goal to be kept in view by the Teachers, is to awaken in each of their students a love of his subject, and a consciousness that, if he persevere, he too will be able to extend its bounds. Teachers should always keep in view the fact that their pupils should themselves learn how to investigate, and they should endeavour to inculcate that spirit in them. The best preparation for success in any calling is the training of the student in methods of research. It may be that one of the functions of a University is "to train men and women fit for the manifold requirements of the Empire," but, Sir William Ramsay adds, the most effective way to do it would be to give them the power of advancing knowledge. As for examinations, students should look forward to them not as solemn ordeals which they are compelled to go through with the prospect of a degree in the event of success, but as a means of showing how much they have profited by the work they have done. Those who pursue knowledge in this spirit, and those who examine in this spirit will look forward to examination with no apprehension ; not, perhaps, with joy, for after all, it is a bore to be examined and perhaps a still greater bore to examine ; but it is a necessary step for the student in gaining self-assurance, and the conviction of having profited by his exertions ; and for the teacher, as a means of insuring that his instruction has not been profitless to his student. Let us take comfort, however, in the thought that examinations for the sake of examinations are coming to be looked upon with disfavour more and more as the years go by, and that a less baneful substitute for them will be found out by somebody ere long.

* * * *

Woman's Education—Ruskin's Views.

What has been said so far about education in general, applies to all, without reference to sex. Ruskin, however, has chalked out a special scheme of education to suit, in particular members of the softer sex. According to him, Woman's true place is home, which is a place of peace, and shelter from all injury, terror, doubt and division—a sacred place, a Vestal temple. Her power is for rule, and her intellect is for sweet ordering, arrangement and decision. Her great function is praise—infallibly adjudging the crown of contest, without ever entering into the contest. The education that is imparted to her should necessarily be consistent with her place and power as indicated above. First, she must have such physical training as would make

her healthy, and perfect her beauty, which, however, comes only from freedom of heart — from "vital feelings of delight." Loveliness depends upon happiness, and so, no restraint should be put, says Ruskin, upon a good girl's natural instincts of affection or of effort. All such knowledge should be given her as may enable her to understand, and even to aid, the work of men ; and it should be given her through the emotions—by means of books belonging to "literature of power." Whether she studies any particular science or not, she should be trained in habits of accurate thought, and should know enough of some one science to be able to appreciate the loveliness and inevitableness of narural laws, and to realize the limits of human knowledge, and be humble. In studying History, her object must be to enlarge her sympathies and make general inferences. Above all, she should be taught to extend her sympathy to the multitudes of those who have none to love them. Such, in brief, is Ruskin's outline of a separate scheme of education for women.

* * * *

* *Vide*

P. S. N.

1. **Augustine Birrell :** The Habit of Reading.
2. **John Ruskin :** (a) A Noble Fellowship
   (b) Woman's True Place and Power.
3. **R. L. Stevenson :** Books which have Influenced Me.
4. **De Quincey :** Literature.
5. **Hilaire Belloc :** Reality.
6. **John Brown :** Education through the senses.
7. **Sir William Ramsay :** The Scientific Ideal.

"My never-failing Friends are They."

By

K. S. Marar, B. A., (Cert. Lib.)

"In my study, I am sure to converse with none but wise men ; but abroad it is impossible to avoid the society of fools," Ponder well on this, and remember, that the writings of the wise are the only riches that posterity cannot squander nor custom stale. When you make your slow pilgrimage through the world of books, you feel as if a certain sense of beautiful mystery gathers and grows around you. Here you are given your passport to the greatest, the purest and most perfect field of pleasures that God Almighty has prepared. In books you get close enough to the life of the people in different ages. The thoughts of the learned and the great lie embalmed in their books. You feel the throb of their impulses : your own faculty of thinking receives a new flavour.

"For books are more than books, they are the life,
The very heart and care of ages past,
The reason why men lived and worked and died,
The essence and quintessence of their lives."

When you enter the threshold of your library you come across innumerable inviting authors. Select them for your daily reading to get clear conceptions, to arrive at a critical sense of what is best in literature, to have a knowledge of facts and events and to take a just view of history and great personalities. To get the best out of books, spend a quarter of an hour for your reading and the rest of the hour entirely for thinking over what you have read. Systematic reading is a very good habit which stimulates in you a love of knowledge for its own sake, which will stand you in good stead in later life. It is the duty of every one to avail himself of the opportunity for self-study and the acquisition of general knowledge which the library and reading room afford especially in your scholastic career.

In order to forget your cares and to get relief from the day's 'fever and fret' in class rooms and laboratories, you go to the playground. Likewise, why do'nt you deign to step into the play-ground of literature which is wide enough and alive with bracing excitement ? It is a

field so rich and vast that while you travel along from delight to delight, you come across something that opens up a whole new world. It is books and books alone which become responsible for the accomplishment of your cherished desires, your sorrows and afflictions get alleviated and happiness is restored— yet how many of you that are really greedy of acquiring knowledge do ardently spend your leisure hours in those plainly furnished halls — the library ? Why do you deprive yourself of the real store house of happiness ? Why do'nt you linger long even after your class hours among those silent, becalming book-shelves — the glorious monuments of hard labour, tasks patiently undertaken through slow dragging hours ? Why do you concentrate on mark-getting devices ignoring totally the higher values of text-books ? It is indeed an appaling tragedy that the library classes, where students could acquire the habit of rapid and silent reading are not at present utilised as they ought to be.* From those silent shelves in the library, where all the souls of all the writers repose wit vibrates and squirts, humour springs up exuberantly as from a fountain and runs on as a perennial cataract. Take a book of Macaulay and read — you wonder what he will say next. In Addison, you linger on what is said listening with rapt attention and eager expectation of something apposite and congenial. Of Tennyson, you will say with confidence that no poet has excelled him in precision and delicacy of language and completeness of expression. Dig deep day in and day out in quest of the pure, undefiled well of literature and quench your thirst for knowledge. But young friends, drink the fountain of literature drop by drop, do'nt gulp it down at a stretch. Cultivate the habit of reading original works. Avoid books of criticism as far as possible. The habit of reading lasts when all other worldly pleasures fade.

As Southey sang,
"My never-failing friends are they
With whom I converse day by day."

---

* Of course, the librarian must know.—Ed.

The Mural Paintings of Chemmanthatta Temple.

By

K. Achyutha Menon, B. A., B. L.

Diwan Peishkar.

Fine arts generally and painting in particular, occupied a high place in ancient Malabar, which was justly famous for the high degree of civilisation it had reached, even in the far off seventeenth century A. D. Some of the best productions of the Malabar artists are now found only on the walls of the houses of the landed aristocracy of Malabar, the Nambudiris and the Sthanies, where they are not easily accessible to the generality of art-lovers. The high excellence of some of these mural paintings, their technical perfection, and their wonderful colouring, are such as to excite the admiration of even the most fastidious of critics. It is surprising to see that, in spite of the rigours of the Malabar climate, which is not noted for its preservative qualities, the colours remain in many cases as bright and effective to-day, as when they were mixed and used centuries ago, and that the various kinds of colours used, are without exception, what are called vegetable colours. In place of canvas, the Malayali artists very often used the white walls of temples and palaces, to portray their art. Some of these latter examples are even to-day seen in an excellent state of preservation. The famous temples at Guruvayur and Trichur, contain some of the finest specimens of the orthodox Malayalee school of wall paintings. Even surpassing these in exquisiteness and finish, are the paintings on the walls of the inner shrine of the little-known temple of Chemmanthatta, in the Talappilli Taluk of the Cochin State. The paintings, according to tradition and appearance, are over four hundred years old, and for their age, in a wonderful state of preservation. There are about twenty frescoes in all round the walls.

The first thing that strikes the interested observer is the wide range of the paintings, which cover some of the best known episodes of the more important of the Hindu Puranas. The artist, whoever he was, must have been well-versed in the sacred writings of the Hindus, for his knowledge of the reli-

gious books, as evidenced by the wealth of detail enshrined in the paintings, was both extensive and critical. It can also be inferred that the artist was a high caste Hindu, in all probability a Nambudiri, or an Ambalavasee, for it is clear that the execution of these masterpieces must have extended over a number of days, and only the higher castes that have free access to the temple, even during Puja hours would have been employed to do the great work. The temple is dedicated to Siva, but it is curicus that many of the paintings represent the great God Vishnu, in some of His many-sided aspects. Frescoe No. 1, for instance, depicts the coronation of the divine Sree Rama, the king of kings, the greatest of the Solar line. It is interesting to compare the work of the early Malabar artist, with the famous picture of the more modern Ravi Varma of trans-continental fame. The latter day artist depicts Sree Rama sitting in regal splendour, arrayed in his Royal Robes, on an exquisitely carved throne, beneath the umbrella of State, with Sita, his consort, the most perfect of all women, by his side, surrounded by his Royal brothers and the ever-faithful Hanuman and a number of devotees, in worshipping posture. The throne is of massive gold, and the state Crown, resplendent with gems and the state umbrella, of costly and shining silk, is reminiscent of the magnificence and the pomp of the Regal Court of Ayodhya, the seat of the mighty kings of the famous Solar line. The obscure, but accomplished artist of Talapilly, strikes altogether a different and in my opinion, a more effective note. The artist has very wisely refused to be bitten by what Mr. Wells calls 'the Mad dog of Modernity' and has concentrated on the religious aspect of the very important ceremony. We see the greatest of all kings squatting in orthodox style, fresh from the sacramental bath, a loin cloth, his only dress, and Vibhuthi marks, the only ornaments adorning his perfect body. Two *Rishis* stand on either side of the sitting king, engaged in the act of Abhishekam. Sita, the ideal wife and Hanuman, the ideal Bhaktha, stand near, their faces beaming with joy and their eyes lit with respectful adoration. There is nothing striking, nothing magnificent in the treatment of the theme, but the frescoe still lives in your memory, long after the glitter and pomp of the more pretentious presentations have faded out of your mind.

One of the most striking of the frescoes is that in which the artist has depicted, what has always been a favourite theme with Hindu artists, the great Nata Raja dance. I am not an artist myself, but speaking from a layman's point of view and judging from the effect it produces on the average person who looks at it, I will certainly make bold to say that the Talappilli artist does not suffer in the least from comparison with other great artists, who have depicted the great theme, notably some

of the more well-known artists of the Bengalee School. The poise of the body, the outstretched arms, and the raised leg, express, even better than words, the poetry of motion and the undulations of the ethereal garments gently fluttering in the air, make it possible for you 'to see' and to hear, with some of your ordinarily unused senses, the exquisite floating melody of the divine music accompanying the dance.

Not less remarkable in point of grandeur of conception or design and the finish and the delicacy of execution, is the frescoe, depicting Lord Subramania, son of Shiva, and the great generalissimo of the celestials, who stand for the eternal verities of virtues, leading them into battle and success against the destroying hordes of cruel *Asuras*, who represent, I suppose, the evil forces of the world. He is the Holder of the destinies of this Kali Yuga, and his votaries number all those who seek shelter from the torments of the powers of darkness, which lay incessant seige to the divine fortifications within which our immortal souls are entrenched. The Mighty Vel, or spear, the weapon of the Great God, which points, probes, and sometimes pierces yet saves the evil heart, is beautifully depicted. Why, however, the artist has painted in place of the usual Vahanam the pea-cock a powerful horse, spotlessly white, with the trappings, the saddle, bit and girdle all complete, is something which I have not been able to make out. I leave it entirely to others, well-versed Hindus in Shastraic lore to decipher and to explain.

I would, if I had the permission of the Editor, have liked to deal with all the frescoes, one by one, with all the assurance and arrogance of a non-artist dealing with artistic matters and subjects, but I feel there must be a limit to aimless writing. I will therefore close, with an invitation to all those who have time and leisure, to pay a visit to these beautiful paintings. I can assure them that they are well-worth a visit.

Recreative Leisure, a Necessity and not a Luxury.

By

C. P. Verghese, B. A., Dip. in Physical Edcn.

Every one will agree that the greatness of a nation is not in its material wealth, or even in its intellectual standard, but in the character and quality of its people, and no one will deny that organised team games teach character and for this reason are rightly coming to be regarded as a necessity and not a luxury.

The vast strides made in the mehcanisation of industry have added enormously to the leisure time at the disposal of most members of the community. This gradual reduction in the hours of labour—a process which seems likely for economic reasons to develop still further has slowly but inevitably created fresh problems which are now facing all countries throughout the world. In the words of a famous authoress, 'Important as it is to organise the industry of the world, it is more important to organise and direct the leisure time of the world.'

Mr. Ramsay MacDonald once wisely said, "let our young folks play, play manly games, which train the eye and the hand and the spirit, which subordinate the individual to the team, the vanity and egotism of the one to the honour of the whole company. The playing field is truly the trial practising ground for the grand game of life." This has been recognised by all the civilized nations of the world and in many public schools well-laid-out recreation grounds are deemed to be as important as the provision for properly equipped laboratories and libraries.

There is no good in education, unless we see that the child is physically fit to assimilate its intellectual food. Indeed there is a greater danger in over-educating the mind without paying proper attention to the fitness of the body. Instead of more money being spent in increasing the accommodation in schools, let it be spent in providing playing fields and teaching the boys and girls to "Play the Game." If the meaning of this is not learned primarily in the schools, it is unlikely to be learned afterwards.

Since character is a more valuable national asset than intellect, that type

COLLEGE DAY—THE PUBLIC MEETING

Prof. Karunakaran Nair reading the Report.

The Presidential Address.

INTER-HALL SPORTS.

Women Students in the netball Relay Race.

Sack-race — Off they Go!

Musical Arms by the Women Students.

[Photos by the College Photography Club.]

of education which pushes to the background the essential character training is of little worth. It should be our aim to place the chance for out-door pleasure with all its means, within the grasp of the rank and file of the people, irrespective of class. Those engaged in industry need the opportunity for out-door life and recreation no less than they need the opportunity for employment. On holidays, thousands stream out to watch other people play. Very few of them will play themselves—in fact they don't get opportunity and facility for it. A great majority will pass their time idly finding no outlet for the physical energy that is within them, much as they may need it. This constant disappointment, this habitual denial of the means of physical expression, produces a hard mind which views with indifference all healthy out-door recreation, with all its invigorating refreshment both of mind and body. "Youths would have a place in the *sun* as well as a place in the *slum*." There is little doubt, that as man's command of mechanical processes is developed, the hours of work will be progressively reduced and the hours available for recreation will correspondingly increase.

The activities of leisure hours shall indeed be recreative. It is rather painful to learn that many of these most precious hours are either killed or misused. There can be no finer service than that which helps others to turn those hours to good.

Students' Miscellany.

The Editor is very much gratified at the enthusiastic response from our young "Writers in the making;" and in order not to disappoint and discourage them, he is including in this number quite a number of students' articles, though some of them do not come up to the expected standard. Would-be contributors to this section are advised to make their articles shorter, more humorous if possible, and more original. A reference to the best of our exchange magazines from other Colleges will show them the kind of articles they should and could write.

Wit and Humour.

By

C. Bhaskara Menon, CL. III.

A small school-boy was once asked by a teacher to offer a definition of humour, whereupon the boy stood up nonchalantly and burst out laughing, saying at the same time : "This, Sir, is the best representation of humour that I can think of." The boy perhaps was perfectly right. Humour is a term which not only refuses to be defined, but in a sense boasts of being indefinable. Some say that it is "Sympathetic laughter at the incongruities and absurdities of life ;" others call it "Thinking in fun while feeling in earnest." But it would be idle to hunt after definitions of humour ; for it would commonly be regarded as a deficiency in humour to search for a definition of humour.

On one point, however, there seems to be a consensus of opinion—namely that sympathy forms the very essence of humour. Humour when it is devoid of its sympathetic outlook, ceases to be humour, and dwindles into something akin to mere satire. Wit and humour are very often taken to be synonymous, but this is an erroneous notion. Wit is something intellectual, while Humour is essentially emotional. An example will make it clear. Sydney Smith offers a definition of the term 'marriage.' "It resembles," he writes, "a pair of shears, so joined that they cannot be separated ; often moving in opposite directions, yet always punishing anyone who comes between them." This we call wit. The ingenuity displayed by Smith in framing this simile with a plurality of applications is really admirable. Dr. Johnson's famous definition of a cigarette as "a piece of tobacco with fire at one end and a fool at the other" is another instance in point. In these cases it is the cleverness and intellect of the persons who make these remarks that we are tempted to admire. But as regards Humour it is not so much a case of admiration as of pure enjoyment. When we read a humorous book, such as "Don Quixote" or "Henry IV," we forget for the time being everything about Cervantes or Shakespeare, and we feel ourselves transformed into a Don Quixote or a Falstaff till we finish the book. Thus wit appeals to our intellect and compels our admiration, while humour appeals to our emotions and elicits our laughter.

Wit is reason on its judgment seat ; and though the offenders may be touched lightly, the point is that the judge is not touched at all. But Humour always has in it some idea of the humourist himself being at a disadvantage and caught in the entanglements and contradictions of human life. Goldsmith's humour, for instance, consists largely in his playful self-depreciation. He laughs more at himself than at others. Whoever can doubt that he was good-humouredly laughing at himself and his own plain, unattractive face, when he professed to be jealous of the admiration excited by the Miss Hornecks ? Wit therefore corresponds to the divine virtue of justice, while Humour corresponds to the human virtue of humility.

We now pass on to a detailed consideration of the various 'allotropic' modifications of humour.

Mischief.

The Practical Joker may be given a very lofty place in the realm of humour, for it is he more than anyone else who is gifted with a *natural* sense of humour. The imp who scribbles "Fool" on a piece of paper, pastes it to somebody's back, and then affects a serious I-do-not-see attitude, does it all not with a view merely to display his sense of humour, but out of a desire to bring into play the latent mischief in his heart.....And what is mischief ? If it is of this turn, is not mischief itself a mainspring of humour ? In nine cases

out of ten he who is a humourist is also an expert mischief-maker at heart.

Retort.

Dr. Johoson is said to have been the greatest conversationalist of his time. Why? What contributed to his tremendous success in society as a conversationalist? Certainly his admirable ability to give polished, witty and crushing retorts whenever and wherever necessary. Boswell at the time of his introduction to Dr. Johnson was much agitated because he had heard of the violent dislike that the famous Doctor had towards the Scotch. Boswell apologised to Dr. Johnson for being a Scotchman in these terms: "I do indeed come from Scotland, Sir, but I cannot help it." Johnson at once retorted by interpreting 'come from Scotland' as 'come away from Scotland' and said: "That, Sir, I find, is what a great many of your countrymen cannot help."

x x x

Allow me, friends, to take an instance from the law-court. A lawyer is cross examining a witness. "Tell me," he shouts, "was your grandfather a liar ?"

The clever witness immediately fires a retort: "Well, my grandfather was a lawyer.....I leave the rest to your inference."

x x x

Another instance is that of the wife in the kitchen trying to please her husband by all possible means. "Day in and day out," she tells him one day, "I try as hard as I can to get a good word from you—I prepare this dish, that dish, and every possible dish. But I'am sorry, my dear, I don't get anything."

The husband is practically unmoved by this. He quietly replies: "You say *you* get nothing, Martha, but *I* get indigestion."

x x x

A certain gentleman is said to have once asked Swift whether his uncle Godwin had not given him his education. Swift who had a contempt for his uncle replied: "Yes, he gave me the education of a dog!"

"Then, Sir," cried the other, striking his first on the table, "you have not the gratitude of a dog!"

x x x

A Hindu, getting into a railway compartment one day, was so audacious as to sit between a Christian and a Mohammedan who were seriously conversing with each other. On seeing that their conversation was interrupted by the advent of that pot-bellied Colossus of a Hindu between them, they began to jeer at him. "You are a donkey, Sir," the Christian muttered to the Hindu. "You are a monkey, Sir," supplemented the Mahommedan from the other side.

UNIVERSITY LIBRARY
31 MAR 1936

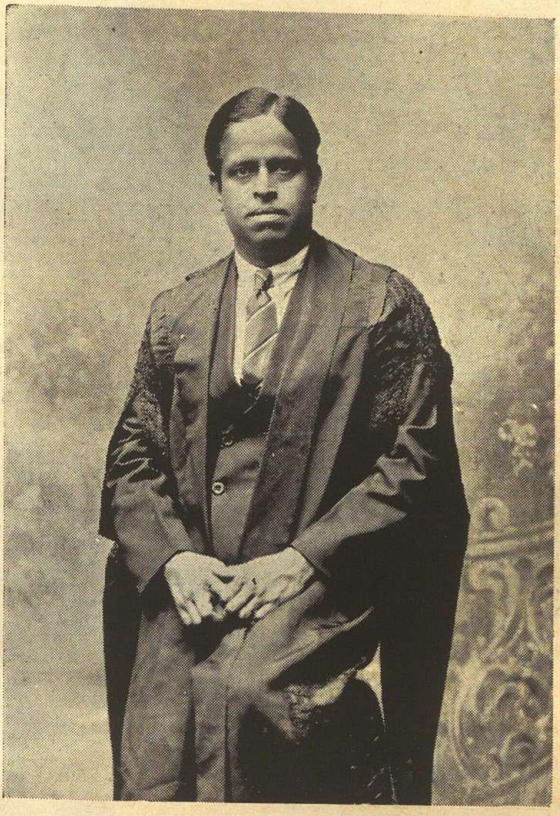

Rao Sahib I. N. Menon, M. A., B. Litt. (Oxon.),
Director of Public Instruction.

Mr. S. K. Subramania Iyer,

The Retired Principal of the College, who recently completed his Sixtieth year, is as vigorous as ever.

The Hindu made a grimace. "No, no," said he. "Neither a donkey nor a monkey. I am between the two."

x x x x

The Irishman's witty retorts are famous. Here is one instance.

An American and an Irishman met at a German railway station.

"The trains here are awfully slow," began the American. "You ought to visit America, my dear friend. The speed of our trains there is simply wonderful. To a man seated in any compartment milestones would seem as closely situated as stones in a cemetery."

The Irishman shook his head. "In our country such a speed is deemed slow, dear Sir. I'll tell you why..... Getting into a first class compartment in Ireland one day, I was about to take my seat when the porter outside (who had followed me with the luggage) clamoured to me that the train was just starting and that he should have his fare at once. I took out a coin hastily and threw it out of the window. With a shriek of amazement I realised the fact that the coin landed on the platform of the next station !!! "

Without a word the American turned right-about-turn and walked off.

Unconscious Humour.

Suppose a man blurts out a statement in a very serious attitude, utterly unconscious of the humour which is in fact contained in the statement — this we generally term as "Unconscious Humour."

Two lawyers were quarrelling with each other in the open court, and the judge was about to interfere; but he interfered at a very ridiculous juncture as can be seen presently.

Lawyer No. 1 shouted to lawyer No. 2 —"You are the greatest fool in the world."

"Order, Order," snapped the judge interrupting. "You seem to forget *my* presence here."

x x x

The manager of a certain firm, a foreigner ignorant of English, is in need of an ass. He somehow or other makes his subordinates understand his desire. A she-ass is immediately brought to him, but on the other hand he wants a male one. Beaten in all his attempts at making others understand what he really wants he finally blurts out in broken English :—

"Well—gen'lemen—I—er— wants — not an ass—like my wife—but—an ass like myself."

x x x

Here is another instance :—

At the annual meeting of a certain institution the Secretary introduces the lecturer of the day:

"I'am sure we are all most grateful to Mr. Klenny for kindly coming over here to give this lecture, and we shall be still

more grateful when his course is concluded."

x x x

Two aged people meet. "How is your daughter ?" asks one. "She's an idiot, a confirmed idiot," replies the other. "Not an iota of brain in her cranium. She'll be twenty next month. It's time for me to hunt out an idiot for her..... How is your boy ?"

x x x

Now, let us take an instance from Germany.

Two Germans A and B are walking arm-in-arm down a German street.

"It's a disgraceful Government," says A.

Then the voice of a policeman is heard from behind. "You are arrested."

"What on earth for ?," asks A. "We were talking about the Abyssinian Government."

But the pugnacious policeman retorts with a triumphant smile, unconscious of the humour in his statement, "No, you can't fool me. There is only one disgraceful government. You *are* under arrest."

x x x

An illiterate old woman one day met the post-man of her locality, and, expecting a letter from her son, asked him, "Any letter, postman? "

The postman regarded her keenly and said, "your name, madam ?"

The old hag turned visibly red in the face. "How impudent ! " she spurted out. "What on earth have you got to do with my name ? Give me my Sonny's letters, if any. And—look here —don't you talk rot."

Incongruity.

Just picture to your mind a very lean rickshavalla running along with an old rickety ricksha which is literally filled with a man of extra-ordinary dimensions. No one can deny that this is a very humorous situation. The spindle-legged ricksha-man's perspiring body on the one hand, and the supineness and serene air of the person in the ricksha give rise to the humour.

Again, think for a moment what a ridiculous situation would be created when a fat plumpy man of fifty runs from one end of the Park to the other to reach the jetty and catch the just—departing boat. The humour of incongruity here is all the keener if he hugs a huge bundle and holds the hand of, say, a young wife.

It is a necessity more or less of this kind to which Falstaff was driven when the Prince and Poins set upon him unawares.

Thirdly, we shall take up the incongruity in name—which is as a matter of fact not at all a superb variety of humour. Incongruity in name consists in an evident conflict between the

significance of a man's name and the real nature and character of the man himself. Thus a man of the name of Mr. Fox, if he does not prove himself to be as cunning as a fox, ceases to have a *significant* name. What is in a name after all ? A lady named Miss Lightbody may weigh sixteen stones; Miss. Rich may not be able to muster a guinea; and Mr. Moses may not prove prophetic enough. I have actually seen a man who bears the name "Gandhi" and who very often goes about dressed tip-top in European fashion. This conflict between name and character or nature is an interesting subject to think upon and offers a good line of diversion during leisure-time.

Perverse Interpretations.

Miniature Ruskins are very often met with at the present day—people who have got that peculiar knack of giving ingenious interpretations to passages with an entirely opposite sense.

Tennyson sang in days of yore:

"Man for the field, woman for the hearth ;
Man for the sword, for the needle she;
Man with the head, woman with the heart ;
Man to command, woman to obey."

A lady once went through this passage. While reading the first three lines, however, she kept quite calm and collected; she put up with the rather disquieting ideas contained therein. But when she came to the fourth line—"Man to command, woman to obey"—she could contain herself no longer and she burst out cursing and swearing. " 'Command' is decidedly a wrong word," she said. "An awful Printers' Devil or the carelessness of some Editor. Poor innocent Tennyson must have written two words there—'come' and 'and' instead of 'Command.' Instead of being 'Man to command, woman to obey,' the line should be 'Man to come and woman to obey'—which is of course a poetical way of expressing 'Man to come and to obey woman.' "

Can ingenuity go farther ?*

x x x

Not only women but men as well are capable of deliberate misinterpretation. A certain man while in a jolly mood highly complimented his wife by comparing her to Helen of Troy. "Your sweet face reminds me of Helen's—'the face that launched a thousand ships,' " said he. But an hour later they fell out with each other for some trivial reason, and the husband (to the wife's astonishment) made use of the same simile to ridicule her. "Your face is one into

* With regard to the first line of the passage also, she has some suggestion to offer. "Field," according to her, refers rather to the ploughing field than to the battle field (and hence the necessity for changing "Sword" in the second line into "Spade") ; and 'hearth,' she says, is evidently a slip for "Park."

which a thousand ships can be launched, Balu," said he.

x x x

The priest in the *Canterbury Tales* who has got the reputation of a great Latin scholar quotes the Latin sentence: "*Moliere est hominisconfusio.*"* and then he proceeds to explain it for the benefit of the nun thus:

"Madama, the sentens of this
Latin is—
Woman is mannes joy and all his
blis."

x x x

Humour consisting in Parody.

Parody in the strict meaning of the word, implies a comic imitation of a serious poem. Poetic parody, partly through the accidents of history, has acquired a small literature of its own. When parody is used in a much enlarged sense, it may be said that Cervantes' 'Don Quixote' is a parody of mediæval romances of chivalry. Shakespeare parodies the bombastic, poetic style of the tragedy of King Cambyses and the artificial prose style of Eupheus in his Henry IV. Likewise contemporary dramatic entertainments are parodied by him in the episode of Bottom and his merry companions in "A Midsummer night's Dream."

Dr. Johnson who had no high appreciation for the old ballads parodied the ballad style in the lines—

"I put my hat upon my head
And walked into the strand,
Where I saw another man
With his hat in his hand."

Wordsworth had a fantastic theory that the language of poetry should approximate itself as closely as possible to the language of everyday use, particularly among the rustics. Hence many passages in the poetical works of Wordsworth read like mere prose. The baldness of Wordsworth's style was a subject of ridicule at the hands of many poets and critics. Here is a sample of the parody of his style.

"My father's walls are made of
brick,
They are neither too thin nor too
thick."

John Philips composed "The Splendid Shilling," a burlesque of Milton's "Paradise Lost," and is consequently described on his monument in Westminster Abbey as "a second Milton."

Pope's "Rape of the Lock" forms the best illustration of a mock-heroic poem. All the formalities of an epic like the *Iliad* or the *Odyssey* or the *Paradise Lost* are scrupulously observed. The story is told in an apparently dignified and sublime tone, but the subject-matter is ridiculously trivial, if not absurd. We feel, while we read the poem that the author is laughing in his sleeves.

---

* 'Woman is man's destruction.'

Humour diluted with Satire.

Splendid side-strokes of satire abound in the pages of Fielding. Here is an instance in which he endeavours to illustrate the value of contrast in art by directing a satirical hit at ladies who like ugly companions to set off their own beauty. "The ladies themselves seem so sensible of this," he writes, "that they are all industrious to procure foils ; nay, they will become foils to themselves ; for I have observed (at Bath particularly) that they endeavour to appear as ugly as possible in the morning, in order to set off that beauty which they intend to show you in the evening."

This reminds me of Congreve's famous Tattle—Prue Scene—the scene in which the so-called well-bred persons of his time are held up to our laughter. Tattle (a town-bred gentleman) and Prue (a country lass) are making love to each other ; and the former is instructing the latter as to what rules she has to observe while making love.

Prue: Well ; and how will you make love to me? Come, I long to have you begin. Must I make love too? You must tell me how.

Tat: You must let me speak, miss, you must not speak first ; I must ask you questions, and you must answer.

Prue: What, is it like the catechism? —Come then, ask me.

Tat: D'ye think you can love me?

Prue: Yes.

Tat: Pooh! Pox! you must not say yes already ; I shan't care a farthing for you then in a twinkling.

Prue: What must I say then ?

Tat: Why, you must say no, or you believe not, or you can't tell—

Prue: Why, must I tell a lie then ?

Tat: Yes, if you'd be well-bred. All well-bred persons lie. Besides, you are a woman, you must never speak what you think ; your words must contradict your thoughts ; but your actions may contradict your words. So, when I ask you, if you can love me, you must say no, but you must love me too. If I tell you you are handsome, you must deny it, and say I flatter you. But you must think yourself more charming than I speak you ; and like me for the beauty which I say you have, as much as if I had it myself. If I ask you to kiss me, you must be angry, but you must not refuse me. If I ask you for more, you must be more angry—but more complying ; and as soon as ever I make you say you'll cry out, you must be sure to hold your tongue.

Prue: O Lord, I swear this is pure ! —I like it better than our old-fashioned country way of speaking one's mind ; and must not you lie too ?

Tat: Hm!—Yes, but you must believe, I speak truth.

Prue: O, Gemini ! Well, I always had a great mind to tell lies ; but they frighted me, and said it was a sin.

x x x

In Butler's *Hudibras* there are numerous instances of this type of humour. Colon, the ostler (for example) is compared to a centaur for his riding, and

"Sturdy he was and no less able
Than Hercules to cleanse a stable ;
As great a Drover and as great
A critic too in Hog and Neat."

x x x

Again, excellent instances lie scattered in *Gulliver's Travels*. See how the Emperor of Lilliput is described.

"The Emperor's features are strong and masculine, with an Australian lip, an arched nose, his complexion olive, his countenance erect, his body and limbs well-proportioned, and his deportment majestic. *He is taller by the breadth of my nail than any of his court, which alone is enough to strike an awe into beholders.*"

x x x x

The Doctor's Mistake.

By

A. Kuttan Menon, CL. IV.

When Dr. Govinda Menon came to Madras, fresh from the University, with the degree of L. M. P. in his waist coat pocket, he was very hopeful. He was not at all dejected when he thought of the many M. B's. and M. D's. in the locality because he believed that, after all, he possessed all the qualifications that go to make a full-fledged doctor. For example, he knew very well the value of money and loved it better than an M. B. or even an M. D. for that matter. Moreover, as we all know, he was an expert in bartering with his patients and trading upon their credulity and ignorance.

Even in his childhood Gopi (this was how his parents called him) showed a remarkable skill in higgling and haggling and his parents prophesied that one day their dear son would become either a flourishing merchant or a doctor. It was the firm belief of his sentimental parents that he would one day outshine the greatest. They did not fail to consult Kittu Kurup, the astrologer of the locality. Now, Kittu thoroughly knew the business of an astrologer and that was the very reason why he basked in the sunshine of popularity. And on such momentous occasions it was his practice to do his best. So, when he was called, he recited with extreme solemnity certain Sanskrit slokas, and by way of explanation said to the ignorant parents that Gopi would and should in all likelihood become a figure and a problem to be dealt with.

And Gopi did not disappoint his parents. Very early did he show prognostics of his future pre-eminence. It was his practice now and then to stone a frog to death and to dissect it with a blunt knife, which he had somehow or other managed to take away from the kitchen room without the knowledge of his mother. These tendencies of Gopi, only tended to strengthen the hopes and expectations of his parents.

To save misunderstanding, it may be said at the outset that Mr. Govinda Menon was not born with a silver spoon in his mouth. Far from that. But, still he was hopeful. Mr. Menon was sure that if there was money anywhere he could attract at least some of it into his own pocket. So, when on a fine May morning, a board bearing the name and address of Mr. Menon was installed

in front of his two-rupees-rent-bungalow, a new epoch in the history of Mr. Menon had begun.

At first Govinda Menon had to encounter many hardships and privations. But, always, as a rule, the strong and sturdy spirit of Mr. Menon came out victorious. For example, when Mr. Menon, who had always a prejudice against foreign goods felt the need for a stethoscope, he had very little of cash with him. But, undaunted, he went straight to the gold-smith's, and got an instrument made which though not very much attractive in workmanship, still served the purpose very well.

Mr. Menon spent a fruitless month at Madras in search of situations. But nowhere could he get an appointment. However, Mr. Menon did not lose heart; he was hopeful. He then evolved in his mind the idea of a dispensary to dispense with his difficulties. However, this idea entailed the outlay of a considerable sum of money; and Mr. Menon was penniless — however, the fertile brains of Mr. Menon soon carved a way out of the difficulty.

II

From that day onwards, we see Mr. Menon going daily, morn and eve, to the hospital and complaining that he was ill. If he suffered from fever in the morning, it was head-ache that ailed him in the evening. Mr. Menon's servant, also, followed the lofty example of his master. Thus when a full month was over Mr. Menon and his servant had already suffered from 120 different diseases. And, as becomes a wise man, Mr. Menon bottled and labelled carefully the medicines he brought from the hospital. Now he was in possession of enough medicine to treat his forthcoming patients for 120 diseases. Mr. Menon thought that this was a sufficient and efficient preparation. "This art of labelling and classifying," said Mr. Menon to himself, "also saves the necessity of appointing a compounder."

III

It was at this stage of his career, that I one day went to Mr. Menon's. I suspected on seeing the dispensary, that Samuel Garth might have drawn the original of his *Dispensary* from Mr. Menon's. Labelled bottles, dirty shelves, dusty floor etc., were the peculiar features of the dispensary. There, amidst all this paraphernalia, I saw the doctor seated on a lofty stool, the unquestioned monarch of the room, meditating on his achievements. I stepped into the room and wished him 'good morning.' The doctor eyed me with filial interest and offered me a seat. I told him I was suffering from severe tooth-ache. He then put me a series of questions.

"Do you suffer from wickets"? he asked me. I understood that the word he meant was rickets.

"Yes, Sir, I suffer from cricket and wickets in the evening," I gently snapped.

"Yes, I knew that; this cricket is a jumping insect which is a source of nuisance to the world," said the doctor in broken English.

I did not like to indulge in conversation. So I said that it was getting late and that my wife would be waiting for me. Thereupon, he rose from his seat and opening a bottle asked me to take in some of its contents. I looked at the label and it was clearly written on it 'Mag. Sulph.' I asked the doctor what Mag. Sulph. had to do with tooth-ache. The doctor assured me that whatever was the disease it was the practice to administer first some purgative to the patient. Then the doctor opened my mouth with a crude tongs, and before I could say Jack Peterson, had already extracted a tooth—I shrieked ; I shuddered. For it was the wrong tooth that the doctor pulled out. I told the doctor that. He shrugged his shoulders. But like all doctors, he was resourceful. He said to me that he did it deliberately so that even the good tooth might not suffer from being in the vicinity of the bad one. He assured me that prevention was far better than cure. Then he drew the other tooth. I was much relieved though irritated. I remembered then the statement of Bernard Shaw about doctors and Englishmen.

"A Vision"

By

Esmie Dias, CL. IV.

"De Quincey was capable of casting his mental visions in the air," roared the thundering voice of our venerable professor, "and of viewing it actually as if it were a drama depicted on the stage. So wonderful was his imagination ....." Well, could no person other than De Quincey do such a thing? De Quincey was an opium eater. No doubt, this must have been the cause of his being so very imaginative, or rather dreamy. His 'wonderful imagination' is nothing but the result of the intoxication caused by that injurious Laudamum. A small doze of opium is sure to make one a second De Quincey. The experiment is worth trying. And, if luckily I could recall before me some great heroes of ancient Rome, something like the scenical flight of the Tartars (from Russia, the mightiest of X-'ian thrones to China, the mightiest of Pagan,) a Royal Mail coach or at least a charming Fanny, then, I shall not have tried in vain. If I don't succeed, well, I shall lose nothing....." Ting! Tong! went the bell.

"Get up! I say, or I shall have to jump over you", said my friend pushing me rudely with his elbow. "Did the bell go?" asked I; I was sure it went. For, one by one I saw the "better half" rising, my friends rushing out of the class room with their usual boisterous buzzling. I followed them unconsciously, my head full of that "Great English Opium Eater."

Why the hell I bothered so much about him, I can't say. The day began badly with me and I could have very well chosen a better place to feed my fancy to its full, than the noisy corners of the several class-rooms. No patient endeavours of the gracious lecturers did attract my attention on that mysterious day. But a beginning is sure to have an end! At last, the College hours were over. I was soon on my way back home. The joy of the prospect, the fear of being detected in the course of my enterprise, elevated and thrilled me at the same moment. I came home, all in a hurry, threw the books on my table. I combed my dishevelled hair, looked at the mirror twice and thoroughly pleased with my appearance set forth in quest of opium. I was soon in an opium depot, purchasing a strong dose. The old man, who by his looks,

I fancy, could beat even De Quincey in opium-eating, asked me very kindly—kindly because he was well pleased with the small white coin I gave him. "For whom is it, master." " For my grandfather," said I, quite annoyed. Pooh! what business had he to ask me such a question, when I was so full of something else? At least I was not prepared to tell him that I was just going to try an experiment. I did not like the idea of being thought mad by such inquisitive undesirables. Off I ran to my house — to my room. I pulled out an easy chair into the garden for, there I thought I could enjoy a more extensive panorama. I thought myself the wisest of men under the canopy of Heaven. "

"Now, how am I to get this into my stomach? Won't it be bitter? A cup of tea will make things quite easy" I thought, and without wasting a moment I ran to my mother. She, the loving soul, was coming to meet me with all affection in her eyes and sweet-meats and tea in her hands. I snatched the cup of tea from her hand, " What rot is all this! I don't feel inclined to eat anything, mother," I said. She scolded me gently. But who cared?

It took a pretty long time before I succeeded in devouring a fairly big quantity of that medicine. I came out into the garden and lay flat on my easy chair. With 'De Quincey' in my head, I lay there pretending to be very studious.

"Chandra my son," cried my mother, "Why don't you walk about a little? You will get ill, child, if you read so hard!"

Mothers are usually like that. They are incapable of understanding the high-flown ambitions of their sons. Why can't she remain quiet and have for her son, a De Quincey?

"An examination, tomorrow," snapped I, "I have a lot to read, mother dear; Please don't disturb me."

Poor soul! She went away offering silent prayers for her darling son!

A couple of long hours passed away. "The curfew tolled the knell of parting day....."

Yet I lay unobserved on my cosy chair. A chill breeze lulled me to a pleasing state of mind. There was serene calmness all over and as I stared at the wide sky listlessly, I saw the maid of darkness proceeding westward, lighting the tiny lamps of heaven behind her. Within a short time the moon rose high in the sky and there wasn't even a 'moping owl' to stir the placid air. I stared and stared at those eternal immortal lights of heaven. I know not how long. But all this languidness was but short lived.

"As whence the sun gines his
reflection,
Ship wrecking storms and direful thunders break."

Thick clouds of darkness spread all over. The tiny twinkling globes of heaven were put out one by one and within a few moments the sky was pitch dark. The earth began to shake underneath and the trees turned round about me with a wonderful maniacal speed. In Gods name! a great storm was raging, the earth will be dashed into pieces! There arose curious and threatening sounds from all sides. Was there going to be a terrible Earth Quake?

I tried with all my might to get up from my chair and escape the thrilling consequences. But, was every inch of my body tied up tight to something? To raise a finger from its position, in vain I tried. What again was the white rectangular thing that pressed my hand to my lap so cruelly. What! was it a shining heavy weapon? I lay quite perplexed in that helpless condition for few seconds. The noise of horses' hoof and rolling of the wheels of a great 'mail coach' swept past me. It was not my fancy, gentle reader, for I actually saw with the help of the occasional flashes of lightening, the huge bulky mass of the coachman posted in front of the carriage. Distinctly enough I heard the loud voice of a prophet calling out "Beware! ..... ". Then all of a sudden came a deadly scream! —

The scream of a girl it was, shrill and even musical! I rose to my feet. "The whole world is in disorder," Quoth I, "and something dreadful is happening! why can't women remain indoors and leave us men in peace!" I ran instantly with all my might towards the place from where the voice came. At last I came to an open lawn—what did I see there? A sight that dazzled my eyes! A fair skinned beautiful damsel was running fast towards me, gasping for breath. She was as pale as the moon and her large eyes were almost circular in shape. Her shapely mouth was opened wide. Her flowing robe of a saree, crushed and crumbled her long flowing hair let loose, her hands held up in despair — added much to her enchanting beauty. Why, I named her Fanny. Yes, Fanny, she exactly was. She demanded my chivalry by her horrid looks! What danger had befallen her?

Gur - r - ! What was it that followed her — A great ghastly figure — A tremendous giant-like being. A crocodile was it? Indeed! I had no time to waste. Our lives were now in danger. "If I do not now make a heroic effort to save myself and the fair lady who is in my care, from such an unprepared for death, surely, surely, the world will call me a coward." I exclaimed in despair. 'Between us and eternity there was but half a minute." The ugly black beast was but a foot behind us. Could a crocodile 'run' so fast? I pushed that terror-stricken helpless damsel away from that wretched being. Fortunately, there

was that shining weapon in my hand! Gathering all my might I threw that only thing that accounted for our safety, at that ghostly being. It struck the stony skin of the animal and tumbled down! But, the great reaction of the force I exerted threw me down on my back and alas! I lay helpless. "Fanny, run! save your life," groaned I. "There was the end of my life. One moment will I exist. But Fanny is saved. A sacrifice indeed!" I thought almost fainting with fear.

"Chandran! are you serious or are you playing, man! Oh how it pains me, old chap!"

Wonderful, again! Could a crocodile speak, and so gently? Was this a devil or what? However my spirits rose. "Why did you try to kill me and my Fanny, you wretched ugly brute!" I exclaimed with what remained of my strength.

"I say, are you dreaming?" coolly answered my opponent holding up my hand, "Why, it is hardly 8 o'clock and you are asleep! which Fanny do you mean, poor boy? I don't understand a bit of all this!"

I struggled hard to free my hand from his tight grip and looked round for my Fanny. Fanny had 'vanished into thin air,' gone, never to return! Women are ungrateful, ungrateful beyond measure! Gopi, my friend was standing before me, all aghast with wonder, looking steadily at me, with my pulse between his fingers.

"Chandran! You are not well! Go in and lie down at once. Your Fanny has brought you to this pitiful state. Ah! dear me! Your De Quincey came right on my chest, my man! What did you think me to be?"

"A crocodile, Gopi, a crocodile" whispered I, "Opium..... De Quincey ....." for I was ashamed of what I did.

Thirty Years Hence.

By

M. Vasu Menon, (CL. IV—iv B.)

[Scene.—*A Bed-room in Indira Mandiram — Time 8-30 a. m.*]

Indira — [*Still in bed, calls the Servant*], *Ayyappa, Ayyappa* !

[Then her husband *Rajan* hurrying up], Yes, my dear !

Indira — Where have you sent Ayyappan? What a fool is he? How many times have I told him that he should place coffee on the table before I wake up ?

Rajan — He would turn up soon. I have sent him to get me a packet of cigarettes.

Indira [*Indignantly*]— You could find time for all this only now ? I have not yet had my coffee ; and before that you have sent him to the shop. Look at the impudence and selfishness of men !

Rajan — Don't be offended, my dear ! I myself shall bring coffee.

[Rajan *brings the coffee* ; *and she sips it lying on the bed*].

Indira — I believe, today I have slept longer. And you hadn't the courtesy to wake me up. Where is time for my bath ? Well, I'll be returning from office, exactly at twelve. See, that Ayyappan makes ready my dinner by that time.

Rajan — Yes dear ! I shall see to it. Need I ask him to prepare hot water also for your bath ?

Indira — I don't know.

[Rajan *stands silent heaving a deep sigh.*]

Indira — I say, what is the meaning of your sigh ? Don't be silly ! Are you going to weep ? Poor fellow ! Y— Yes, now I see the truth of my sisters' remark that modern males are silly and they have no manliness.

[Indira, then goes to her dressing room ; within an hour and a half, having decorated herself in all the gorgeous apparel of fashion — and got herself scented with all the "*Perfumes of Arabia*," gets into her *Baby Austin*". Before starting, she calls Ayyappan; since he was not there Rajan himself responds to the call. As desired by her,

Rajan takes to her a "suit case." And she drives to the office.]

x x x

It is twelve o' clock. Indira returns home.

Indira — Ayyappan, I cannot tolerate your impudence! Have I not told you many a time, not to spread the table before my return? Have you no brains? I don't want such people here. I have not yet had my bath. Has your master advised you to serve the dinner now? Where is he? Call him hither. Is hot water ready?

[Rajan *enters.*]

Indira — (to Rajan.) Did you not see what Ayyappan has done?

Why — ? You, yourself must have told him to do like this. What about hot water?

Rajan (angrily) Did you ask me to arrange the hot water ?

Do you remember what you said this morning? You say something to mean some other thing.

Indira — How can I be patient with this clay-headed man even though he is my husband? The fellow couldn't catch what I said. Still he comes with his perverted logic, well. No more of that. Please arrange hot water at least now.

Rajan — If you had said like this before-hand, I would have arranged it already. I know these are the days of women. Still husbands are always husbands. I have been treating you as a true wife. But you .....

Indira (*Interrupting*) — Don't be offended. I didn't mean to.

(After bath and dinner, Indira retires to her bed-room. Exactly at 2-45 p. m. she wakes up. After tea, Indira, in a new dress scented with *Pomade*, having whitened her face by four successive coatings with the "*Cuticura Talcum Powder*," appears at the threshold, ready for office. In good time she drives off.)

x x x

It is just 5 p. m. Ayyappan is busily engaged in the kitchen. Indira's Children, *Balan* and *Radha* are sitting in the corridor with a book. Suddenly Radha bursts into tears. A few minutes later Indira enters the house.

Indira — What is the matter? Why do you weep Radha?

Radha — Brother has taken my book. And he doesn't give it, mother!

Indira — I say, Balan, why did you take Radha's book? What have you to do with her books? Why can't you help your father in his household duties in your leisure hours? Here after, if you touch her book, I shall see that you

are not given even a handful of rice for three days. Be careful! Where is your father? Just call him here.

(Rajan *enters with a book.*)

Indira — These fellows were quarrelling with each other. And you were engaged otherwise. Were you sleeping there? That rascal does not allow Radha to read her book.

Rajan (*Smiling*). I was just completing a novel.

Indira — [*Her face is reddened with indignation.*] Yes. Now I understood it clearly. You are wasting your time in reading these novels. Where is the book? Let me burn it. I'm sorry I have no time just now to give you a bit more of my mind. I am going to the "Lily Club." Today I have to deliver a lecture there on "The folly of Men's Education."

If it is too late, would you mind calling at the club?

[Rajan *remains silent*; Indira *drives to the club.*]

Then *Rajan* soliloquizes!

This wretched hen-pecked condition of mine! Always she finds fault with me in spite of my discharging the work even of a servant. How happy shall I be if I can find a moment when Indira would behave as a true wife! The golden age of hushands is gone! What was the position of husbands thirty years ago? But now?.....

The Innocent Mischief.

By

T. J. Margaret, Cl. III.

"I tell you Jaya, that 'puff-pot' Ammu has grown quite intolerable," said Sarojam walking up to where the five of her six college-mates were sitting engaged in some discussion.

"Yes," supported Rajam. "Ammu is really unbearable. How she irritates one with her fluttering ways and vain airs!"

You are right Rajam: she tries to make herself prominent in our company in such ludicrous ways that she often makes us blush with shame," opined Santa!

"Oh, how she affects attitudes, trots and whirls about, and giggles all the way to college! I told her straight off once that her sham ways will only rouse the contempt of those whose attention she is anxious to arrest," Padmani contributed.

"I too have been marking her behaviour," interrupted Sarada. "When we try to avoid being the butt of her flippant ways, she makes us her accomplices by screetching out from behind on the road and by grinning from ear to ear and making significant grimaces as if she had something very important to tell us."

Jaya, who seemed to possess a recognised position among them, listened to their remarks about Ammu with concern and seriousness. "She abuses the propriety of her companions by her mad demeanour. She must be taught her real worth and taught also to maintain decorum." There was determination in her voice when Jaya spoke. The vexed countenances of her friends brightened up with a gleam of satisfaction.

x x x

It was a Saturday some three or four days after the conversation described above. With a face flushed with excitement, and grinning all round the head, Ammu entered the refectory with an open letter in her hand, which she glaced over occasionally. "Dear me, I hope the Warden will grant me just this one request. What will they think of me if I don't oblige them? My! what chivalrous fellows those cinema managers

are! Ah! Ah! What a splendid idea! 'We know your popularity. That is why we request you to oblige us.' Grand, is it not? Oh, now I remember — I think he must be the man; but I spoke to him only once — just requested him to get a chair for our chaperon. Oh, me....."

She continued her unintelligible jabber; it seemed, with the idea that she expected all to understand and appreciate it. Santa and Padmam who were there among others, looked at each other knowingly and quitted the room. Some of the others tapped their temples with their forefingers and winked at each other. No one bothered herself to inquire into the outburst of Ammu; such incidents they knew were occasional with her.

But Ammu was too much self-absorbed to notice what was going on in front of her. She tossed the note in her hand and pulled out a yellow slip from the envelop and scanned it with a smile of satisfaction, and she continued afresh "Didn't you see it? I'll at once go to her and get permission and then I'll take you all." Her companions watched her as she fluttered off out of sight towards the office-room of the Warden, and burst into mocking laughter. "What a flaunting, vain-glorious creature she is!" With this remark they soon dispersed for better business.

With unhesitating trots she entered the room in which an austere majestic-looking lady, with an "approach-me-not" expression, sat enveloped in the news-paper she was reading. The lady started up, surprised at the unceremonious intrusion. Without waiting to greet her or to apologise for her hasty entrance, Ammu gasped out excitedly, "I must go to the pictures to-day," and tossed the letter which was in her hand on the table in front of the superior who was the Warden of the institution. With an inquiring look, in which irritation predominated, the lady took it up and silently read the note which ran as follows:—

The Ecstacy Talkies,
Main Road,
Jayanagar.
11—8—1110.

Dear Miss Ammu,

We are going to screen a very engrossing moovie to-night for which we have much pleasure in sending you a complimentary ticket herewith. I would be very grateful to you if you would be kind enough to get the students of your hostel too to come for it. I shall be sending over to you thirty students' concession tickets at 3 p. m. sharp to-day. Hope you would come and oblige us. We know your popularity; that is why we have ventured to make you this request. Thanking you,

I remain,
Yours sincerely,
(Sd.) BALAKRISHNA PILLAY,
Manager.

Ammu did not concern herself about noticing the frown which was spreading over the Warden's stern features as she was bending over the letter. The lady next looked up questioningly at Ammu, her piercing round eyes aflash with a fixed stare. "Look here, don't you know that these are examination days ? "

"But Madam, " explained Ammu. I must go for it since they have invited me so specially." The Warden could not tolerate such a situation. "But I say Miss Ammu ! " She interrupted sternly. "If I determine 'NO' for a thing, it will be 'NO' for ever. You can't go ! "

Ammu's face coloured deeply. She escaped from the awful atmosphere of that room. She ran up to her apartment and tried to regulate her mind for further action. She turned restlessly in her chair till at last she suddenly started up as if some new light had come upon her. Quickly she fetched the writing pad, scribbled a note hastily, and despatched it to her cousin and college-mate Padmanab. Somewhat satisfied by her strenuous efforts, Ammu came out to join her companions. She explained to them how she wished to take them to the pictures, and how the warden refused to have it. She continued, as though it was a solace meant for her friends, that she has sent word to Padmanab to take her out in the evening. "You are lucky," they readily put in.

The rest of the forenoon Ammu spent aimlessly prowling about the hostel. But soon Jaya brought news which pricked her up into very high spirits. They were all given permission to go for the show ! Ammu's exhaltation leaped over bounds. She vigorously applied herself to the preparations for the trip.

The tickets arrived in time and at 5-30 p. m. sharp, a file of young ladies, two and two, streamed out of the hostel with Ammu, invested quite conspicuously in sea-green silks and glittering stones, at the lead. A sort of happy restlessness prevailed among the girls as they marched off. Being busy about arranging her saree which the breeze was shuffling and reshuffling, Ammu did not notice the Warden looking over them from the terrace. Nor was she conscious of the whispered jest and stealthy game which were going on between the others. Ammu was quite jolly and contented. She grinned a good lot and tried to be very humorous, and at the same time very important too. She called out to Jaya in a patronising manner and waved to her.

They tripped along briskly and soon reached the theatre. Everything was bustle and hurry there. The great crowd about the place was swelling rapidly, and the increasing din of the gathering confused the tune of the band. The hostel party marched past the theatre, and according to Ammu's suggestion, went over to a quiet corner of the

'maidan.' With an air of great independence Ammu said, " Listen, I shall go and see whether it is time for you all to go in." She walked a few paces ahead and then turning round she added, " I think, that stirring about the entrance is the preparation for us to go in. See how the waiters are flitting to and fro and running against each other. Anyway, I'll go and find out." Her companions looked on after her as she skipped away with her silks, all trembling at her sides. There was a general confusion among them, but it was soon hushed, and they watched Ammu with brimming anxiety. She was soon entangled among the crowd and lost sight of.

" Jaya, how are we to know what passes on there?" Gasped Sarojam. Jaya calmed her saying, " Wait just a few minutes more."

Presently, they heard a roar of laughter, and shouting, and at the top of the bustle, a cry of "A counterfeit, a counterfeit." Jaya held her breath; so too her friends. Suddenly Ammu issued forth from the throng, extremely confused and infuriated, and blurting out certain spiced epithets, while a hooting followed her from the crowd behind. She ran up to her companions with great precipitation, and trying to look as well as she could, she made an attempt to speak calmly. " Ruffians! — er - no - o - - on - ly - too crowded - - come - for - er - - yes - - early - tomorrow - - " Her voice was too plain and the words escaped in jerks. This provoked a peal of laughter from the company. Her eyes flashed. It called forth another outburst. Ammu twisted her face and eyes into an expression very much like that which is usually produced by eating gooseberries very early in the season. Soon Jaya came to her rescue. "Why, you are not well, Ammu? That crowd has made the ' little kid ' quite uncomfortable. Come on friends, let us return, and come some other day. "

Quite in contrast to the expectation of the others, Ammu kept on hurling rebukes at the manager of the pictures. She did not explain what had befallen her, and no one worried, for they rightly gathered everything from her rattling. " Hem, what cheek! ' Complimentary tickets are not accepted today.' What was he dreaming of then, when he directed one to me? Wait, I know! What was the other old idiot howling about counterfeit? Damn him! ..."

Ammu's company hurried on — each trying hard to stifle laughter, and not daring to look at the other lest she should burst out on the road. But no sooner were they at the gate of the boarding than the gang rushed in led on by Santa, and raised a great uproar. With a joyous whoop the whole cluster took to their heels, and spreading themselves about, shouted and laughed. But they quickly mustered round Ammu who stood dazed in the midst of that roaring laughter. Quite annoyed, she darted off to her room, and when alone,

she gave vent to the anger and wounded vanity with which her breast was overcharged. But a summons came for her from the Warden without delay. Hurriedly she laved her swollen face with water and hastened off for interview. The Warden addressed Ammu curtly as she approached. " What is all this confusion about, Ammu ? "

Ammu impatiently administered a volley of threats at the manager of the theatre, and finally wound up by saying something to the effect that she was not expected there that day with a complimentary ticket.

" But Ammu, look here ..... " I beg your pardon Madam.'' The Warden was interrupted by an apologetic voice from behind. She turned round and saw Jaya approaching with a grave face.

The rigour of her countenance relaxed a little. Jaya came forward and continued in a sincerely apologetic tone. " It was all my fault, I told you, Madam. I'm sorry for all that it has created. "

Ammu looked surprised at Jaya. The gleaming white streak which was a characteristic of Ammu's face had disappeared and now she looked a picture of dismay. Many thoughts evidently passed through her mind.

With an encouraging smile the Warden said, "Come on Jaya, explain yourself to Ammu."

Jaya unhesitatingly resumed, while Ammu stood puzzled, her eyes expanded with anxious eagerness. " We felt that Ammu's behaviour was quite unbecoming of the propriety of a young lady. We easily saw that it was her vanity that gave her certain mistaken notions about attaining popularity. It was responsible for her unseemly behaviour which sometimes verged on the ridiculous. We realised that she was not aware of the awkwardness of her position. So I just thought of tickling her vanity by means of that letter, the authenticity of which, I was quite sure, she would never question. I also enclosed a counterfeit complimentary ticket which successfully passed as a genuine one. "

A flood of thoughts came rushing into Ammu's mind. She realised how vainly credulous she had been. A clear picture of a mortified flaunting girl rose up in her mental vision. The seriousness of the situation penetrated the thick crust of her vanity and dawned upon her understanding. She hung her head down. She recollected the exhortations and warnings of her companions and now she could at last realise the magnanimity of the motive behind their mischievous scheme.

Ammu was suddenly surprised anew

by Jaya. "Excuse me, won't you Ammu?" Jaya's request brushed away the fog of vanity which had all along been clouding Ammu's real nature. She raised up a face over-shaded with contrition and gratitude. The Warden could discern there a tinge of humble mortification too.

"O, Jaya!" cried Ammu as she extended her hand to the other who willingly clasped it. Something choked her which made her silent. The two stood still hand in hand. The Superior who was a mute witness of the scene got up abruptly and with her naturally stern face beeming with pleasure and her right hand outstretched over the bowed heads of her wards, said in the kindest tone.

"Now girls, go back cheerfully." That single sentence from her spoke volumes. A choir of "O, thank you Madam" burst forth from outside the room which drowned the inarticulate utterances of Ammu and Jaya.

Gopi's Stratagem.

By

C. Balakrishna Menon, CL. IV.

Examination indeed! A set of people, with heads and eyes like me, to examine me! And that too, on payment of fees—silver coins to get myself examined! Who are they? What are they? What do they pretend to know? D..... d.....!" Such were the thoughts of Gopi a month before the University examination.

Gopi was not Gopi when he entered the race course of life. He was not ushered into this world with the name Gopi tied to him like an umbilical cord. Six months after his birth, in an auspicious hour, his grandmother named him Gopinathan and kissed him affectionately once, twice, thrice, four times. Whereupon the little fellow grew hilarious to an extra-ordinary degree and kicked her in the face with filial devotion once, twice, thrice, four times. The grandmother who instantly discovered in her infant grandson a prodigy—a prospective Ramanujan, perhaps — lavished all her caresses on him and showed her increasing affection by contracting his name into Gopi. Little did she think at that time that everything with him was to become a *Gopi*. Everyone called him Gopi. Lakshmikutty Amma of the opposite house, Krishnamurthy of the adjoining street, and Balakrishnan and Sukumaran, his best chums all called him Gopi and Gopi only. And he became everybody's Gopi and nobody's Gopinathan.

No wonder then that he called himself Gopi for fear of losing his identity while he was in the College, and was always going about as gay as a lark, humming a tune or chatting with his friends.

Well, it was a fort-night before the woeful day. He had just come from the park and was reading an article on 'Unemployment.' Suddenly a thought came to him. "What is, after all, the use of working so hard for a pass? Suppose I do pass. What then? I shall have to sit idle at home. Why not I spend one more year in the College, the paradise of indolenec?

No, not so fast ..... He saw before him the image of his terribly angry father who would probably disown him, if he were to fail.

Yes, Yes. He had to read hard at least to escape his father's frown. He at once ran to the bazaar and bought a tin of Lipton's tea. Ordering his cook to prepare tea regularly every evening, he ran to his study. He spread a new cloth over the table and arranged his

never-before-touched books on the shelf.

At 8 p. m., he was heard roaring from the door of his study. "Look here! None should disturb me. None should make any noise. Mother, you should keep the child silent. I am going to study. Eh, Muni, you should not allow the dog to bark like that, do you hear?"

After delivering this introductory speech, he sat at the table with a grim determination to work hard. But alas! his eyes fell on the picture of a Movie star hanging on the wall in front of him. Her graceful form floated before him and made him dizzy.

Day after day some devil or other came in his way and each day, thanks to his love of good cheer, the intruding visitors met with a warm welcome.

The night before the examination he did not read anything. It would be futile and foolish to attempt to master two years' portions in a few hours. And that too with the movie star above. Therefore calmly stretching himself on his cot he lighted a Passing Show. Ringlets of merry smoke floated around him. It was a splendid show indeed! His brain began to work. It began building illusive castles in the Island of hope.

Then the screen covering the future was lifted up by Mr. Futile Imagination. And what a vision did he behold! A great cyclone sweet across the whole of the town. Trees fell and the sea swelled and threatened to swallow up the whole town. All were hurrying to the Railway station to escape from a watery grave! And most important of it all, the examiners, the Superintendents and all were carried away by the cyclonic wind, none knowing where -- ! His heart beat violently like that of a rat released from a trap, at the very idea of the imagined disaster; but oh, the wakeful dream proved a mere dream.

The next day,—the most eventful day in the life of a college student, dawned, more peaceably. No hurricane, no cyclone! Promising a hundred and one cocoanuts to the Elephant God, he entered the examination hall clad in his best suit. The bell rang, the question paper reached his hands and he started and stared.

Then an idea struck him. He thrust two of his fingers into his throat, and his breakfast was again spread on the table. One of the Superintendents hurried towards him.

"What is the matter? Your name? Gopi Menon? Where do you live? Peon! bring a Riksha, be quick!" he shouted out.

Gopi reached home chuckling within himself. His father cursed the detestable Goddess of illness. Gopi too wept voluminous tears—but his were those of joy. His father could not accuse him of neglect of study or scold him for having failed in the examination.

It was no fault of his. He did study but what could he do if he suddenly became sick? Gopi, thy name is *Gopi* indeed.

An Appreciation of the thirteenth Canto of Kalidasa's Raghuvamsa.

By

A. Hariharan, CL. I.

The thirteenth canto of the Raghuvamsa of Kalidasa, which describes in a beautiful and picturesque manner the journey of Rama with his wife and followers from Lanka back to Ayodhya in the Pushpaka, is, perhaps, one of the best pieces of Kalidasa's poetry. The elegance and dignity of diction in the stanzas which are full of very pleasant and appealing ideas, adorns the canto with the refined ornaments of the Muse. The metre (Upajati) in which the greater number of stanzas are written, is very agreeable and if they are recited by one who has *some taste for music* in him, even the most *idiotic idiot* will be inspired by poetry!.....

That Kalidasa was a student of human psychology is clearly seen from the purpose with which he has written this canto. Sita who was till then in the Kingdom of demons, separated from her lord, was entirely transformed and she became totally averse to the pleasures of a palace. She was dejected and depressed. The world was to her an illusion. Now Rama was returning to Ayodhya where he would be crowned king. He was to live in a splendid palace and not in a forest eating fruits and shoots. He had to make Sita fit for the new mode of life. A sudden change in the way of life may make one who is already depressed, even mad. So Rama had to take Sita step by step to the palace at Ayodhya in his company, from the shade of the Asoka tree surrounded by wicked demonesses.

The canto is a description of the places where Rama lived in the company of Sita and Lakshmana, and wandered in search of the former when she was lost. Sita is slowly but steadily converted into a happy damsel by the speech of Rama which *abounded in his love for her.*

The first part of the Canto describes the ocean. Since Rama was flying in the Pushpaka it was quite possible for him to describe the ocean. The description is lively and picturesque and a foamy sea split by water—elephants and huge whales appears before the reader's mind. Kalidasa's knowledge of physical science may sometimes appear to us to be very limited, but if we make allowances for the unrestricted imagination of a poet, it would not be ridiculous. *Incidental and occasional* stanzas

full of the sentiment of love make the description more and more fascinating to an average reader. While, the apt comparisons and well-suited and profound ideas make it very appealing to the mind of a cultured man. The introduction of the sentiment of love also helps to awaken in Sita a longing for the enjoyment of long-forgotten pleasures.

Then comes the description of the coasts thickly forested, where the zig zag rivers roll on with a rattling music and the innocent deer feed on the Kusa grass without any care or anxiety. Rama remembers with gratitude how the deer with their long black eyes directed to the south informed him of the course pursued by the wicked Ravana after having deluded Sita and taken her away by force. The Pushpaka went along various paths; sometimes through the path of the gods wherein the atmosphere was impregnated with the sweet fragrance of the rut flowing out of the temples of the intoxicated elephants of gods, sometimes through clouds where the frequent flashes of lightning seemed to form an additional bangle to Sita's tender hands as she extended them through the window to touch the clouds out of curiosity; sometimes through the path of the birds where multi-coloured birds flew about singing a monotonous tune.

Next Rama points out to Sita the hermitages of the sages, who had purified their souls and bodies by means of hard penance. The lake called Panchapsaras, surrounded by wild forests, which appeared like the disc of moon hidden under massive clouds, used by sage Sata Karni for sporting with the heavenly nymphs appeared first in the range of vision of Rama. The contrast between sage Sata Karni who was easily entangled in the bewitching glances and actions of the celestial damsels sent by Indra to make him abstain from penance and sage Sutikshna, whose hermitage came next in Rama's sight, who was not disturbed in the least by the half-naked nymphs who discharged at him piercing arrows of cupid by means of gesticulations and side-glances accompanied by a fascinating smile on their rosy lips, is very striking and effective. Then Rama passes on referring to sage Sarabhanga who sacrificed his purified body in the propitiated fire and Atri as a result of whose penance the surroundings were sanctified, all the animals lived without any fear from one another and trees and creepers put forth blossoms in abundance.

Rama then informed Sita that they were approaching Ayodhya where Bharata would be very eagerly waiting to welcome them. He then showed to Sita the kingdom of the lord of hunters where Rama matted his hair when Sumantra shed tears in torrents saying that the desire of Kaikeyi was fulfilled.

This verdict came from the mouth of Sumantra and Rama is saved from incurring the sin of accusing his own mother. This device on the part of Kalidasa is praiseworthy.

The canto comes to a close with the narration of the union of Rama and Sita with Bharata and the queen mothers. The pangs of separation which Rama endured while Sita was in the kingdom of wicked Ravana are not to be described by others. If the way in which Rama spent those days of separation is described by anyone else it would be awkward and demeaning to Rama. Kalidasa skilfully brought out the hardships that Rama had to endure during the separation from his own mouth. Moreover the conversation between Sita and Rama in the Pushpaka was in a private apartment. This narration helps Sita to understand the great love that Rama had for her.

It is said that the thirteenth canto of the Raghuvamsa was the fore-runner of the Megha Duta—The Cloud Messenger—a later production of Kalidasa when he completed this canto perhaps the fancy to compose a work solely connected to aerial paths, came to his mind. It is as a result of this fancy that Kalidasa makes the cloud the messenger of Yaksha who longed to send a message to his love in separation.

The style of the composition of this canto is very scholarly ; the subject matter of the composition, namely a description of the places where Rama lived and wandered is very pleasant; the purpose of the canto—enlivening Sita—has been completely carried out. In short this canto is one of the best portions of Kalidasa's productions and some European critics have remarked that but for the thirteenth canto, the Raghuvamsa would not be appreciated as much as it is now appreciated. Poor Indian Critics !!

List of Life Members of the Maharaja's College Magazine.

The names and addresses of the Life-Members of the College Magazine as at present recorded in the Magazine Office are given below. Any correction or change of address may be intimated to the Secretary. Otherwise the Magazines will hereafter be sent only according to the address noted in the following list.

S. No.	L. M. C. No.		
1.	1.	H. H. Ravi Varma (Valia Kunhunny Thampuran) 2nd Prince of Cochin, Amba Vilas, Trichur.
2.	4.	M. R. Ry., K. Govinda Menon Avl., M. A., (Oxon) Retired Conservator of Forests, Trichur.
3.	5.	„ Gouda Sankar Valia Raja of Punnathur, Guruvayoor Post.
4.	6.	„ Thatchudaya Kaimal Avl., Irinjalakuda.
5.	7.	Sir K. Ramunny Menon Avl., 'Lakshmi Sadan', Vepery, Madras.
6.	9.	„ C. P. Achyutha Menon Avl., Retired Secretary to the Dewan, Trichur.
7.	11.	Sir J. W. Bhore Esq., I. C. S., Retired Secretary to the Government of India, Simla.
8.	12.	„ Ambadi Sankara Menon Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
9.	13.	Rao Sahib C. Mathai Avl., Retired Director of Public Instruction, Trichur.
10.	14.	„ S. Renganathan Avl., M. A., I. C. S., Collector, North Arcot, Vellore.
11.	15.	H. H. Kerala Varma, Elaya Raja of Cochin, Trippunithura.
12.	16.	„ B. K. Raghavan Nambiar Avl., Retired Judge, Trichur.
13.	17.	„ K. Menon Avl., Retired Inspector of Boilers and Factories, Ernakulam.
14.	18.	H. H. Rama Varma, B. A. (Maru Thampuran), 22nd Prince of Cochin, Palace, Chalakudi.

S. No.	L. M. C. No.	
15.	20.	M. R. Ry. K. Kelar Thirupad Avl., Retired Superintendent of Devaswams, Ernakulam.
16.	21.	,, P. Krishna Menon Avl., B. A., Chief Court Vakil, Ernakulam.
17.	22.	,, Captain K. N. Pisharodi, General Hospital, Park Town, Madras.
18.	23.	,, Hon'ble K. V. Rengaswami Iyengar Avl., Sreerangom, (via) Trichinopoly.
19.	24.	H. H. Rama Varma, B. A., 9th Prince of Cochin, (Pareekshit Kunhunni Thampuran,) Palace, Trippunithura.
20.	25.	M. R. Ry. A. Viswanatha Iyer Avl., Imperial Dairy Institute, Bangalore.
21.	26.	H. H. Rama Varma, M. A., (Kunhunni Thampuran) 25th Prince of Cochin, Sree Krishna Vilas, Trippunithura.
22.	27.	H. H. Rama Varma (Kuttappan Thampuran) 27th Prince of Cochin, Kensington Palace, Trippunithura.
23.	28.	H. H. Rama Varma, B. Com. (Anujan Thampuran) 28th Prince of Cochin, Crystal Palace, Trippunithura.
24.	29.	H. H. Rama Varma (Kochunny Appan Thampuran) 30th Prince of Cochin, c/o M. R. Ry. Ambady Sankara Menon Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
25.	30.	H. H. Rama Varma (Valiettan Thampuran) 31st Prince of Cochin, Trippunithura.
26.	31.	H. H. Rama Varma (Anujan Thampuran) 32nd Prince of Cochin, Kanavalli House, Ernakulam.
27.	32.	,, Rama Varma, M. E. (Kochettan Thampuran) 34th Prince of Cochin, Palace, Trippunithura.
28.	33.	,, Kerala Varma, M. A., LL. B., (Kochunny Thampuran), 36th Prince of Cochin, Elamkulam.
29	34.	,, Rama Varma, B. A., (Kunjunny Appan Thampuran) 37th Prince of Cochin, New Road, Trippunithura.
30.	35.	,, Kerala Varma, (Kochanujan Thampuran), 38th Prince of Cochin, Warriam Lane, Ernakulam.
31.	36.	,, Rama Varma, B. A., (Kunjikidavu Thampuran) 39th Prince of Cochin, 'Santi Kunj,' Trippunithura.
32.	37.	M. R. Ry. C. M. Venkatachala Iyer Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.

S. No.	L. M. C. No.	
33.	38.	Swami Thyagisananda, The Sri Ramakrishna Gurukul, Puzhakal, Trichur.
34.	39.	M. R. Ry. A. Sankara Poduval Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Trichur.
35.	40.	H. H. Rama Varma, M. A., (Appan Thampuran) 24th Prince of Cochin, Trippunithura.
36.	41.	„ Kerala Varma, B. A., B. L., (Ammaman Thampuran) Professor of Languages, Maharaja's College, Ernakulam.
37.	42.	„ Rama Varma (Kochunny Thampuran) 26th Prince of Cochin, Trichur.
38.	43.	„ Kerala Varma, B. A., (Kochanujan Thampuran), 12th Prince of Cochin, Trippunithura.
39.	44.	K. T. N. Menon Esq., Thotekat, The Drive, Ickenham, Middx.
40.	45.	M. R. Ry. P. Sankaran Nambiyar Avl., M. A., Professor of English, Maharaja's College, Ernakulam.
41.	48.	„ T. K. Krishna Menon Avl., B. A., Chief Court Vakil, Ernakulam.
42.	49.	„ T. D. Nambisan Avl., M. A., Assistant Professor, Arts College, Trivandrum.
43.	50.	H. H. Rama Varma, M. A., (Kochunny Thampuran), 16th Prince of Cochin, Headmaster, Trippunithura.
44.	51.	„ Ravi Varma, 23rd Prince of Cochin, Bhanu Bhavan, Trippunithura.
45.	52.	M. R. Ry. C. S. Narayanaswami Iyer Avl., M. A., Sekharipuram, Kalpathi, Palghat.
46.	53.	„ T. S. Narayana Iyer Avl., M. A., B. L., Retired Diwan of Cochin, Ernakulam.
47.	56.	H. H. Kerala Varma (Kunjikidavu Thampuran), 7th Prince of Cochin," Devi Sadan" Palace, Ayyenthole, Trichur.
48.	57.	„ Kerala Varma (Kelappan Thampuran) 10th Prince of Cochin, Trippunithura.
49.	58.	M. R. Ry. K. Achyutha Menon Avl., B. A., B. L., Karimpat House, Ernakulam.
50.	59.	„ V. R. Venkateswara Iyer Avl., c/o Dr. V. V. Narayanaswami Iyer, Medical Practitioner, Vaikom.
51.	60.	„ V. Krishnamachari Avl., B. Com., Income Tax Office, Madura.

List of Life Members of the Maharaja's College Magazine.

S. No.	L. M. C. No.	
52.	61.	M. R. Ry. C. Krishnan Unni Mannadiar Avl., Nalleppilly.
53.	62.	,, A. Subramania Iyer Avl., B. A., B. L., Magistrate, Irinjalakuda.
54.	64.	,, K. Rama Varma Thirupad Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
55.	65.	,, Marayil Nanu Menon Avl., Contractor, Ernakulam.
56.	67.	,, **V. L. N. Ayre**, Avl., (Address unknown.)
57.	68.	,, T. V. Venkateswara Iyer Avl., c/o P. Venkatarama Iyer Avl., Pleader, Cochin.
58.	69.	,, C. S. John Avl., Chittezath House, II/1195, Pullaippadi Road, Ernakulam.
59.	70.	H. H. Rama Varma, (Kochammaman Thampuran) 3rd Prince of Cochin, Leela Vilas, Chalakudy.
60.	71.	M. R. Ry. N. R. Vaidyanatha Iyer Avl., Retired Chief Court Registrar, Nemmara.
61.	72.	,, P. I. Varugis Avl., B. A., B. L., Retired Chief Judge of Cochin, Trivandrum.
62.	74.	M. R. Ry. T. S. Narayana Iyer Avl., B A., B. L., Secretary to the Government of Cochin, Ernakulam.
63.	75.	H. H. Ravi Varma, B. A., B. L., Retired Sub-Judge, Trippunithura.
64.	76.	M. R. Ry. V. B. Vaidyanatha Iyer Avl., B. A., B. L., Retired Puisne Judge, Trichur.
65.	77.	,, Perincheri Raman Menon Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
66.	78.	,, T. Sankarankutty Menon Avl., East Thotekat House, Ernakulam.
67.	79.	,, A. Rama Iyer, Avl., M. A. (Hons.), National College, Teppakulam P. O., Trichinopoly.
68.	80.	,, C. V. Viswanatha Iyer Avl., M. A., Law Secretariat, Fort St. George, Madras.
69.	81.	,, Ambat Eachara Menon Avl., Chittoor (North) Cochin State.
70.	82.	Mrs. A. K. Menon, Soap Works, Calicut.
71.	83.	,, V. K. Achyutha Menon Avl., Retired Senior Inspector of Schools, Trichur.
72.	84.	,, K. Rama Pai Avl., M. A., Controller of Patents and Designs, The Patent's Office, 1, Council House Street, Calcutta.

S. No.	L. M. C. No.	
73.	85.	M. R. Ry. M. Narayana Menon Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
74.	86.	H. H. Sir Sree Rama Varma, G. C. I. E., Maharaja of Cochin, Hill Palace, Trippunithura.
75.	87.	M. R. Ry. V. V. Ramaswami Iyer Avl., B. A., B. L., High Court Vakil, Kottayam.
76.	88.	„ V. Sanjeeva Rao Avl., Mechanical Assistant Engineer, Ernakulam.
77.	89.	„ K. Sankara Kurup Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
78.	90.	„ Marayil Krishna Menon Avl., Vakil, Ernakulam.
79.	91.	„ S. K. Subramania Iyer Avl., M. A., L. T., Retired Principal, Maharaja's College, "Skanta Nivas," Chittoor Road, Ernakulam
80.	92.	**H. H. Kerala Varma**, 44th Prince of Cochin, Residential Palace, Ernakulam (present address unknown.)
81.	94.	H. H. Rama Varma (Appan Thampuran) 8th Prince of Cochin, Ayyenthole, Trichur.
82.	95.	M. R. Ry. N. A. Parameswara Iyer Avl., Retired Professor of Logic, Chittoor Road, Ernakulam.
83.	96.	A. B. Salem Esq., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Cochin.
84.	97.	H. H. Kerala Varma, Bsc., Agr. (Kochunujan Thampuran) 40th Prince of Cochin, Palace, Chalakudi, A. O.
85.	98.	M. R. Ry. R. Devaraja Iyer Avl., Retired Lecturer, Warriam Road, Ernakulam.
86.	100.	„ P. S. Ramakrishna Iyer Avl., M. A., L. T., Professor of History, Maharaja's College, Ernakulam.
87.	101.	„ K. Narayana Menon Avl., 'Parvathi Vilas,' Wadakanchery.
88.	102.	„ T. K. Sankara Menon Avl., M. A., Professor of English, Maharaja's College, Ernakulam.
89.	104.	„ K. Govinda Menon Avl., B. A., B. L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
90.	105.	„ S. V. Venkatachala Iyer Avl., M. A., L. T., Head Master, High School, Nemmara.
91.	106.	„ U. Kandir Menon Avl., B. A., B. L., Retired Devaswom Commissioner, Trichur.

List of Life Members of the Maharaja's College Magazine.

S. No.	L. M. C. No.	
92.	107.	M. R. Ry., P. Nilakanta Menon Avl., Commissioner of Police, Trichur.
93.	108.	,, I. Itty Avl., B. A., L. T., Retired Headmaster, Ebenezer, Taikad, Trivandrum.
94.	109.	,, K. P. Narayana Menon Avl., B. A., B. L., Vakil, Cranganore.
95.	111.	H. H. Rama Varma, B. A., B. L., Munsiff, Payyoli, N. Malabar.
96.	112.	M. R. Ry. Rao Bahadur P. Narayana Menon Avl., Retired Dewan of Cochin, Trichur.
97.	113.	,, Rao Sahib K. J. Guna Pai Avl., B. A., B. L., Vakil, Ernakulam.
98.	115.	Dr. P. P. Antony, L. M. S., Assistant Surgeon, Hospital, Chittoor, (Cochin.)
99.	116.	M. R. Ry. N. K. Kalianarama Iyer Avl., B. A., B. L., High Court Vakil, Chalapuram, Calicut.
100.	118.	,, T. R. Raman Nambiar Avl., B. A., L. T., Headmaster, High School, Mulanthuruthy.
101.	119.	Srimathy K. Ammukutti Amma, B. A., L. T., Headmistress, Girls' High School, Trippunithura.
102.	120.	M. R. Ry. K. Rama Pisharody Avl., M. A., L. T., Annamalai University, Chidambaram.
103.	121.	,, Rao Sahib K. Kochugovinda Marar Avl., Marar Road, Trichur.
104.	122.	,, T. M. Krishna Menon Avl., Retired Judge, Ernakulam.
105.	123.	,, M. D. Narayana Iyer Avl., Assistant Engineer, Ernakulam.
106.	124.	,, S. Govinda Menon Avl., B.A., B.L., Chief Court Vakil, Ernakulam.
107.	125.	,, Mrs. A. Velayudha Menon, B. A., L. T., Headmistress, Girls' High School, Ernakulam.
108.	126.	,, G. R. Narayana Iyer Avl., M. A., L. T., Professor of Mathematics, Maharaja's College, Ernakulam.
109.	127.	,, A. Chuppan Nayar Avl., Anthur House, Vithenassery, Nemmara A. O.
110.	128.	,, Rajasabhabhushana K. Chandy Avl., B. A., Kottayam.
111.	129.	**H. H. Rama Varma**, 82nd Prince of Cochin, Cochin House, Madras.
112.	130.	Dr. Ambadi Krishna Menon, Ernakulam.

Babu Rajendra Prasad.

By

R. Subramanian, CL. II.

It was a bright and sunny morning. Ernakulam was at its best. In front of us lay the picturesque strip of land opposite the backwaters silhouetted against the dark blue sky. It was the grandest day in my life. I was out on a pilgrimage. Ever since I had come to know of India's great men, I had been longing to meet that great man and worker — that champion of India's liberty and of her rights — Babu Rajendra Prasad. My heart throbbed as the evening sun went down. I was in high spirits, yet occasionally a wave of anxiety and doubt passed through my mind. Would I be inspired by this great man or would I return disappointed?

The place was gaily decorated. People had gathered in their thousands. The prince and the peasant, the Harijan and the orthodox Namboodiri, the official and the non-official—all were gathered there at the same time. He should have come at 5-30. It is already six. The expectation is tense. All eyes are turned to the north.

Presently, a beautiful Chevrolet Car stopped in front of us. In it was seated a man—a very dark-skinned man. He has a Bihari moustache. He is clean-shaven. He is tall and lean. He is dressed in pure white Khadi. His is a pathetic face. His care and anxiety for the 350 millions of the sons and daughters of his Motherland are reflected there. The clear lines there seem to suggest his determination to break off the fetters of thraldom—political, social and economic and to liberate India. His transparent eyes are the index of his sincerity and simplicity.

The crowd carried him rather than accompanied him to the platform. "Who is this, thus clad in pure white Khadder, that ascends the platform?" asks a voice. He is Babu Rajendra Prasad, the President of the Indian National Congress, come here to preach the gospel of the Congress, the teachings of the Mahatma.

The great leader rose to address the gathering. A clapping of hands greeted him. He spoke in a low voice and in a measured tone. He spoke in a language that was at once simple, cogent and clear. Verily, "style is the image of the man."

I hear presently continued applause and then I see people rushing in the direction of the Chevrolet Car.

The orthodox Brahmin whispers, "Babuji is going—Ah!, he is gone."

"That sweet, that melancholy face, how elated did I feel when I saw him," cries the Harijan. What is it that has endeared him to us so much ? What is the secret of his personal magnetism ?

He has neither the vehemence nor the rashness of the Kashmiri Pandit of Prayag, nor the bellicose attitude of Bose. He has not the eloquence of Desai, the ready repartee of Satyamurthy, the sparkling genius of Tagore, the poetic soul of Mrs. Naidu or the intellectual incandescence of Dr. Pattabhi. Then, what is it ?

It is the purity of his private life, the integrity of his motives, his transparent honesty that is responsible for his personal magnetism. He does not blow his own trumpet, he does not beat the drum of self-advertisement. He does not seek any sort of publicity. With an intellect as penetrating as that of Hamlet's and a mind as sharp as a razor, Rajendra Babu has completely subordinated himself to the Mahatma, whose word is gospel to him.

His sensitiveness to pain and suffering is indeed remarkable. When Bihar was ravaged in 1934 by that dire calamity, it was Babu who toured the length and breadth of the land organising relief and administering help with an ardour rarely surpassed, with a devotion that won universal recognition.

His unfailing and unflinching courage is worthy of emulation. Though an invalid from an early age he never seeks rest or tranquillity. He never goes for an European Tour to recoup his health. He works feverishly at the cost of his life for the sake of his country.

The country manifested its faith in him by electing him the President of the Indian National Congress at a most critical time. It was the Bombay Congress and the subsequent meetings of the Working Committee that brought out the inherent qualities of his head and heart. Many a rift in the lute has he mended by his humour.

The secret of his success is his strong character. In these days when communalism is devastating the land, when everywhere the cry is "Down with the Hindu," "Down with the Muslim," Rajendra Prasad rises above these narrow and vulgar mob passions. One sees in his towering personality a soul of eagle force. To say that he is one of the half-a-dozen influences of contemporary India is to put it mildly.

I cannot think of Rajendra Prasad without thinking of Gandhiji. Both are leaders of men, both are overflowing with the milk of human kindness, both lead simple lives, both are very sensitive to public pain and suffering and both have an insight into eternity like Carlyle or Lenin. And when the emotional fervour and wild hysteria of the present are forgotten and when posterity judges India's leaders, the place of Rajendra Prasad will be secure. Along with Gandhiji's his name shall also be written in golden letters. Like him, he shall also be the inspiration and idol not only of the present generation but of generations yet unborn.

My Love of Mathematics.

By

Tedious.

Let me first of all make an earnest apology to men of the Macaulay type to whom Mathematics is the arch-enemy of humanity, but which from my angle of vision is the most blessed of all sciences, the divine storage of knowledge, the unique treasure-house of happiness, and the never-failing companion of all reasoning creatures, in woe as well as in weal. After the manner of Dr. Johnson —students of literature will please excuse me — who defined 'Patriotism' as the last refuge of a scoundrel, shall I venture to define 'Mathematics' as the worthy refuge of all thinking men? Shall I venture to suggest that Macaulay would have surpassed Shelly in the field of poetry or Johnson in the sphere of philosophy had he the slightest inclination to the study of Mathematics? Shall I venture to assert that all those who possess at least an atom of the sense of humour will have a real feast of delight if they chance to glance through the pages of Euclid or through the works of Newton? Shall I promise to all, a world of thought-provoking ideas if they only take it into their heads to skim through the Geometry of A or through the Algebra of X?

Mathematics = humour. This may well be considered an identity inasmuch as both consist in sympathetic laughter — the one of the head and the other of the heart respectively. Mathematics! If reasonings are the alms of gentle spirits, Mathematics is the best provocative. Behind the 'belated discovery' that $a=a$ or $1=0$ which a poor mathematician is not unlikely to make after a strenuous effort at solving an equation, there lie ideas which are often too deep for philosophers and poets. The discipline and forbearance which this apparently absurd invention requires of him are indeed covetably great, though disappointingly severe. Let that poor mathematician rest contented with that elusive genius in him, and I may assure him that the day shall come, sooner or later, when his intrinsic merit will manifest itself in one worthy form or other.

To think of an arithmetical problem is to think of the 'golden past' of my school life! To think of a quadratic equation is to think of my mathematical friends! To think of a trigonometrical identity is to think of a sumptuous feast! — To think of a geometrical proposition is to wander pleasantly in the realms of knowledge! To think of a logarithmic calculation is to think of my mathematics professor! To think of an astronomical observation is to become myself a Sir Isaac Newton, " a great experimentalist and manipulator, a profound mathematician and theorist, a clear and logical thinker, a fine exponent and writer, whose impression on the scientific work of humanity as a whole, has remained one of the indelible imprints on the sands of time! "

Our Poets' Corner.

Alone.

Alone I toss awake,
This sinful world forsake,
And bend my eyes to seek,
The Lucid glassy Lake.

The flushing flood of Light,
From up the satellite,
Now kiss the sleeping site,
And spreads a splendour bright.

Along the swaying sheets of silver splendour sail my eyes,
And burning drops of tears as gore from tortured heart arise,
While gently sweeping midnight western breeze now waft my sighs
Towards the endless ; stars in sorrow weep and sympathise.

Alone — a wreck — I float.
So torn and tossed about.
Ah ! helpless soul ! no coast,
To land thy shattered boat.

And in Life's raging war
A stripling from afar
As yet to win the spur
Groans trodden in despair.

Thou horrid sisters ! ghastly ones that weave the web of Life,
Add blacker Lives and blackest threads with tragic woes arife ;
I care not, care not, welcome dearest darkest shades of grief
Surround me ; hellish ghostly dances give for time not brief.

Alas ! the morning Light
Is fading from my sight
And deepest darkest night
Now creepeth ov'r the site.

Upon the rock of fate
My dawning hopes innate
Ah ! dashed with fury great
And splintered float abate.

The single star that shed the silver streaks of Love serene
Through darkness dense, now glide beyond my eyes with steps unseen,
The ocean reached, I stand with bleeding heart ; to wean
Unable ; heaping one more scorching keener deadly pain.

The past before my eyes
In varied hues arise ;
"Oh ! Forget, Forget" cries
The far off breeze, and sighs.

"But how ?" The echoes roll
"How to tear the soul
"And leave a tale of dole
,'To melt in death-knell-toll " ?

Alone in far off climes in weary winter when I roam,
And crowding clouds in anger roar and crash to seal my doom
And when above the sable vault I seek thy fairy form,
My sweetest star, arise, and smile, to guide me through the storm.

P. P. ANANTHANARAYANAN, CL. IV.

A Student's Dream.

(With apologies to Thomas Campbell)

The bell boomed loud — for work-time had approach'd,
And Sentinel tutors set their watch on the class ;
And hundreds had slunk to their seats reproach'd,
The lazy to muse and the studious to pass.

x x x

When dosing that hour in my convenient seat,
By the plodding students who lacked in brain,
During the period a sweet vision did I meet :
And thrice ere the hour I dreamt it again.

x x x

Methought from the Professors' dreadful sway
Far, far I had wandered 'long a fairy way ;
It was morning — and sunshine arose on my way
To the home of my parents, that called me away.

x x x

I flew to the pleasant room traversed so oft,
When, in that morning, my favourite books among,
I heard my dear mother calling me aloft,
And knew the sweet strain my better half sang.

x x x

Then pledg'd we the tea-cup and fondly I swore
Never to go to college which always did bore ;
My little ones kissed me again and again,
And my wife opined, I mustn't go again.

x x x

"Stay,—stay with us—rest, thou art weary and worn"
And fain was the college—dried brain to stay ;
But sorrow returned with the booming of Ben,
And the vision in my dream soon melted away.

V. SARVOTHAM — CL. IV.

Human Destiny.

Man a powerful King and Lord I call,
Who has a noble kingdom to rule ;
All his powers of body and soul
Should but obey him as his tool.
Man a little God on earth I call,
Who has heaven as his home for ev'r,
And divine life to feed his soul,
And angels to befriend him every hour.
O being so great, so noble, stoop not low,
But higher and higher may you soar
For the good things that heavens show
As the reward of the just for ever more.

T. G. GEORGE CL. II.

Sweet seems the Pleasure.

Sweet seems the pleasure when it gleams
On you but scarcely and at intervals ;
And if toil intervenes the charm of pleasure grows
Tenfold, seeming bright like

A hard-earned holiday that breaks
After a week's hard work ;
More kindly are those friends who meet but far between ;
The spring it seems so blooming because it stays not long ;
So too is the day, for it comes after night.
The roses seem so precious, why ?
For transcient are their lives ;
But so long as they stand
Their lustre they diffuse.
That is why the sea of life
Undulates with ups and downs,
Just to make man work with might.
So work on, and move forward
And the things that greet you there
Will surely be more pleasant
Than the spring-tide or the rose.

V. N. MENON, Mulloth.

Sports.

Football Club.

The College Football Team had a very successful season, winning the Inter-Collegiate Championship, by beating the College Teams from Trichur, Alwaye and Coimbatore, without a single goal being scored against the team. The fine positional play of the forwards and the perfect understanding between the players were largely responsible for these victories. Itoop in goal, and Verghese and Natarajan in defence, were outstanding performers.

V. K. Hamsa.

The Hockey Club.

It is with a sense of pride that I look back upon the achievement of the Club during the academic year. It is pleasing to note that the freshers are taking a great interest in the game. I daresay, that the elders will find it a hard task if they are to meet the youngsters one of these days.

A series of matches were played with local and mofussil teams and in all these we did excellently well losing only the match with the P. L. Club, Cochin. Though we lost in the finals of the Inter-Collegiate Tournament, we are proud to say that we played the game in the right sense. With one budding Dyan Chand and Gopalan in our midst, I hope that luck will favour the next year's Captain.

I take this opportunity to thank all my colleagues for their hearty co-operation. My thanks are also due to our worthy President, Mr. H. R. Mills, and the members of the staff for the keen interest evinced in the activities of the Club.

M. P. Venkatachalam,

Captain.

The Cricket Club.

The Cricket Club this year aroused a tremendous enthusiasm, quite a lot of boys taking part in the game while our President Mr. K. G. Krishna Rao, and a few other members of the staff encouraged them with their frequent visits to the 'nets'.

The College XI played as many as eight matches and our boys always put up a good fight. The batting of the College side has improved much. Thanks to the brilliant batting of Prince Rama Varma who saved many matches. His 61 against the Princes and his 46 against the St. Thomas College was scored when we were badly in need of runs. Deva Rajan and Nata Rajan were

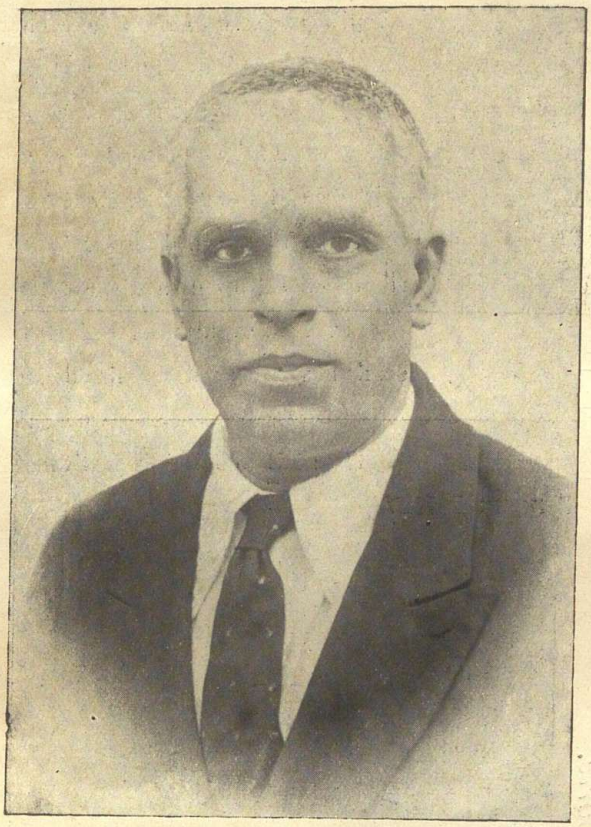

Mr. Ambadi Sankara Menon, B. A., B. L.,
The Deputy President of the Cochin Legislative Council.
This distinguished Old Boy presided at the Inter-Hall Sports, and gave away the prizes.

Sports.

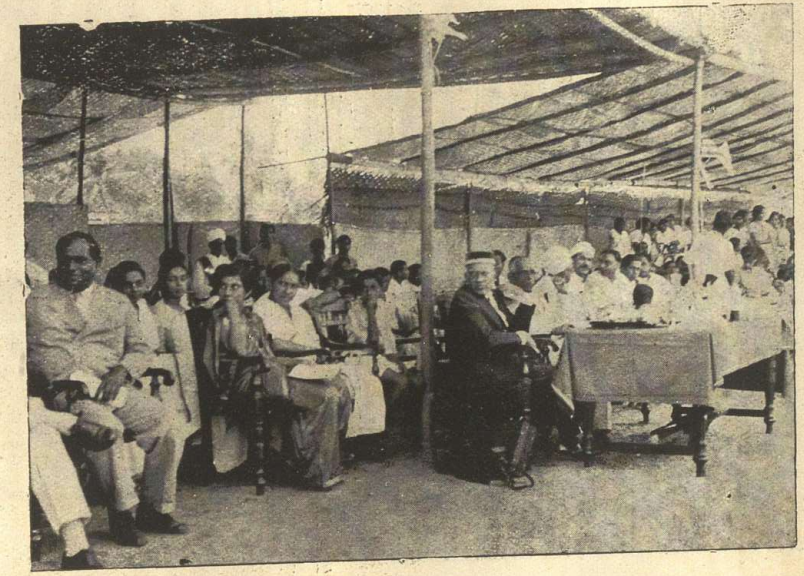

Some of our Guests.

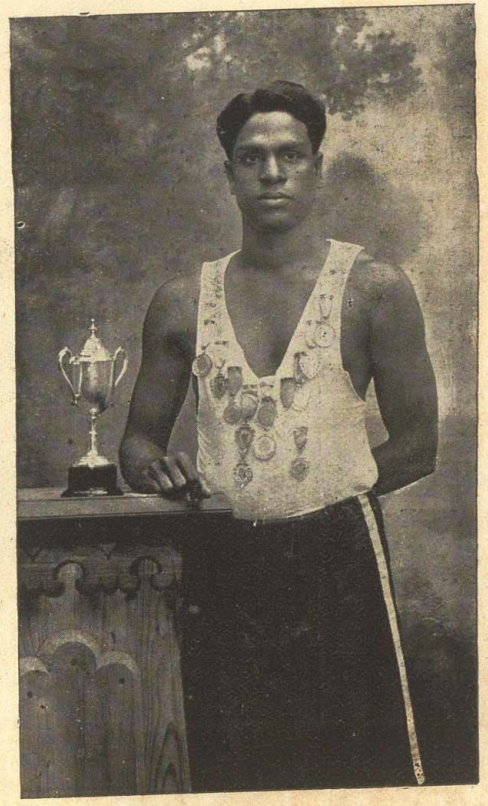

Mr. N. J. Chacko,
Our Athletic Captain who secured this year's Champion Cup.

also useful with the bat, the former having scored a half century in the match against the Princes 'B.' Tharakan scored moderately in almost all the matches and his brilliant effort to save the game at Coimbatore in the Inter-Collegiate final, was in vain.

As for the fielding the College has very much to improve. Still we are proud to say that we have skittled out the Old Boys for 40 and the St. Thomas College for 56. We possess two fast medium bowlers in Prince Kerala Varma and Kuruvila, while Prince Rama Varma is a very useful slow bowler. Sudhakaran and Tharakan are also useful charge browlers.

The juniors have shown much improvement and I wish them every success for the next season especially to the Captain for the next season, Mr. K. I. Kuruvilla.

We are much indebted to Mr. H. R. Mills for popularising the game among the junior students by introducing the Hall system.

We are also thankful to H. H. Kerala Varma, Kochanujan Thampuran for instituting a prize for the best all round cricketeer.

Captain K. I. Abraham.

The Basket Ball Club.

So popular has the game become now-a-days that almost every day finds a new recruit to our Court. We have a brilliant record for the year. The standard of the play has been slowly but surely raised. Our new Assistant Physical Director is himself an ardent and enthusiastic player who is always at pains to give a practical hint to the budding player.

Fixtures were arranged both with local and outside teams. Of the several matches we played this year, two were played against the old boys in both of which we won. The contests were keen and the opponents were old but in name. We also played a match against the Alwaye College Team, which we lost.

The Captain is indeed proud of having under him a fraternity of enthusiastic and spirited players. To all of them he extends his heart-felt thanks and congratulations. He could give them no better advice than this :—Keep the stone rolling. What if it gathers no moss? Whoever wants such worthless stuff ?

Captain.

Tennis Club.

Ding, Dong ; the four o' clock bell. What ! the first stroke in the Tennis court. Thus we began practice early and punctually this academic year. An unusual and virulant form of "Tennis fever" had driven a great number of students to seek admission in our Club which could unfortunately accommodate only thirtythree.

In the second term the matches and tournaments were conducted on the basis of the newly introduced Inter-hall system. The "Davies" hall proved meritoriously to be the Champion Hall and our hearty felicitations go to Messrs. Shenoy and S. K., the players from that hall.

We were fortunate to get Mr. T. B. Balagopal, the young advocate from Madras, and for years the tennis ace in South India, to play a few exhibition games in our court. Many of the best players in the locality and some visiting players from Trivandrum and British Malabar had the kindness to accept our occasional request to come and play with us. Their kindness was most encouraging. To all those fine players we are very grateful and specially to Balagopal who gave us an opportunity we never had had before to watch a Champion in action.

This academic year is a land-mark in the history of the Tennis Club. Women students have joined the club. We welcome them and note with joy the great enthusiasm shown by them for the game.

We take this opportunity to thank our worthy President Mr. T. C. S. Menon for his keen interest and valuable advice for the proper conduct of the Club.

My good wishes for a happy future to the Club and its members.

K. B. Menon, *Captain.*

Sealy Hall.

Now that the Inter-Hall Tournaments have come to a close, it remains only to write a report of our activities this year. Ever since the inauguration of this novel system we have been evincing a keener interest in sports affairs. It gives everybody a decent chance. It is what socialism is in politics.

We had every reason to hope for success. However, the absence of Mr. M. P. Venkatachalam, our veteran hockey and tennis player disheartened us. This was a terrible disablement.

The women deserve warm congratulations. In the Sports field too they have shown themselves as good as men—if not better. The enthusiastic women captain and vice captain have set a model and standard for future generations of students to follow.

We take this occasion to thank all the other competitors, who willingly co-operated with us, and responded to our requests with alacrity, to make the Sports and Tournaments a success and enjoyment.

M. I. David, *Captain.*

Cruickshank Hall.

There was keen competition among those who strove for the laurels of victory. Sealy, Barlow, Davies, all in turn hoped the Mark-shield would be theirs. So, it was with some sort of religious emotion that they looked forward to the final day.

At last the day came. Dismal anticipations, dire forebodings and murmured intimidations rent the air. Success seemed at first like the weed on a river bank in cyclonic weather; or the vascillating politician or the ship tossed and buffeted by the tempest; or again like the shuttle cock. None the less the captains were undaunted. Cruickshank Hall had least to fear and most to hope. We had a start ahead of others, thanks to our success in Cricket and Volley. But what was our surprise when we learnt that the Atlantos of the Sealy Hall scored a large number of marks and baffled our calculations!

But the day was ours. Reviewing at such a distant date what comes uppermost in memory is Kuruppachan dashing like a devil, Tharakan flying like a Pegasus and Natarajan (in the Tug of war) pulling the rope in hand with the speed of a 100 yards dash.

It would indeed be a grave injustice if I fail to note with gratitude the excellent and valuable work turned out by the women's enthusiastic Captain.

T. V. C. Baran, *Captain.*

Athletics.

This year marked a great step forward in Sports and Games, and though our athletic field is not yet in good condition, our athletes took the fullest advantage of the extensions layout.

The finals of the Inter-Hall sports were held on the 'College Grounds' on 1st January in the presence of a large and distinguished audience. Two new features were the running of the sports on the Hall System, and inclusion of a few athletic events for the women students. Mr. N. J. Chacko was the individual champion among the men students, and Miss. T. J. Margaret among the women students. There was keen competition between the halls for the championship shield. Cruickshank Hall headed the list with 98 marks while Sealy Hall came second with 87 marks. It was gratifying to note that a large number of 'Old Students were present. Tea was served to the guests during intervals, and at the end of a very pleasant evening, the President, M. R. Ry. Ambady Sankara Menon, (Deputy President, C. L. C.,) distributed the prizes.

We are deeply thankful to the 'Judges' and the 'Old Students' who co-operated with us.

It may not be out of place to add that Mr. K. P. C. Lonan was selected to represent the State for the Madras Olympics.

K. O. Cherian.

Barlow Hall.

Our Hall suffered during the month of January through the absence of M. Surendran, our hockey stalwart and

a wonder behind the wickets, who was unexpectedly attacked by fever. Our tennis players were lacking in practice while our foot-ball players boxed the Compass between Calicut and Cochin.

Much of our expectation depended upon the sports. One of the most remarkable things that has happened during the twenty-five and odd years of the late King George V's reign is the way in which the sport has conquered the whole world. It was the day for our splendid exhibition. On the final day several college records were set up by our hall athletes. Unprecedented enthusiasm and excitement characterised the final day in sports. The day gave all of us some idea of the struggle for supremacy. Our score mounted to 74, a rapid change from 27. We stood third. I have to congratulate all the competitors from my hall and especially N. J. Chacko who won the "Herbert Cup" and set up new records. He deserves every congratulation.

I congratulate the women's captain of my hall for her hearty co-operation and especially I thank her for adding new honours to Barlow Hall in a surprising manner. The closing ceremony and the presentation of trophies and certificates carried with it a piece of true Olympic symbolism and idealism. The thunderous cheers which greeted Chacko rather perplexed him.

All the outgoing students and I especially encourage those who follow and it will not be long before Barlow Hall hoists the flag as the winner in the Inter-Hall Championship.

G. K. Nash, *Captain.*

Davies Hall.

How can I look back upon our achievements in sports and games especially without my own share of justifiable pride? The Hockey cup, we won easily and gracefully, by defeating the Cruickshank comfortably. In Cricket we went down fighting, fighting till the finish. For a moment it looked as if we were going to win. But the formidable array of a few of the "College Eleven" was a bit too strong for our aspiring colts. Our most thrilling win came in the basket-ball finals. Against Sealy, we had to fight, and we fought for our honour and won. The last minute rally of our panting players saved the game and with the narrow margin of a single point we won the hard fight. It was a victory indeed. I feel myself elated when I look up at our achievements in Tennis. Our indomitable Shenoi and intrepid S. K. won the "Doubles"—Davies Cup for the Davies Hall! In Singles it was an easy "walk-over" for our Veteran Shenoi.

Of Sports—with little difficulty our Lonan won the 440 yards race. Unfortunately owing to a nasty kick on the back, our great half-a-miler and dasher, M. V. John was unable to contest and

with our Love-lock, we had to drop our hopes of winning the Shield.

As to the women students and their Captain. I wish to thank them for their heroic and 'manly' fight to retrieve the day. The valuable points that they earned for us pushed the score high up.

Hearty thanks to all my sports-women, sportsmen and players for their unwavering loyalty to the Hall and their unflinching courage. With sincere prayers for the future Davies Hall Captain ; for better luck.

C. M. Krishnaswamy.

The Women Students' Tournaments and Sports were held this year on a larger and grander scale than last year. In past years Badminton used to be the only game in which women students joined ; but this year we had, besides Badminton fives and doubles, Tennis, Koit, Ping-Pong and Carrom. Next year we hope to be able to send up good teams in Tennis and other games from each Hall. Our competitions were all of course, held on the Inter-Hall system. As each Hall could boast of budding champions in every game we had rather an exciting time of it till the tournaments were over.

Our sports were conducted on two occasions. The larger number of items and these were the rougher sort of sports like Obstacles Race, Running Race, Running Relay etc.—was gone through before the sports day in the College Quadrangle. We had invited a few of the distinguished ladies of the locality and the old students (women) of the College and the occasion was graced by their welcome presence. But it was not a purdah affair by any means. The competition had the edification of receiving encouragement from the men students of the respective Halls who stood around eagerly watching the various items. Our thanks are due to Mrs. I. Mills, B. Sc., and Miss. G.Vatsala Bai, B. A. (Hons.) for their kindness in acting as judges on the occasion and to our guests who enlivened the occasion with their presence.

For the first time in the History of the College, this year the women students joined in the sports items on the sports day. Our items, indeed were few, but we could say we did fairly well for a first attempt. We hope it is but the beginning of greater things to come in the future.

General Captain, Women's Section.

College Day Sports & Tournaments.

List of Prize Winners.

(a) Women Students.

1. *Badminton Fives.*

Winners—Davies Hall — *Runners up—Sealy Hall.*

2. *Badminton Doubles.*

Winners—Barlow Hall. — *Runners up—Cruickshank Hall.*

P. K. Satirathnam. — Leela Chettur.
T. Thulasi. — Ameena Bibi.

3. *Table Tennis.*

Winners — Cruickshank Hall. — *Runner up—Davies Hall.*

Leela Chettur. — K. T. Sosamma.

4. *Tennikoit.*

Winners—Cruickshank Hall. — *Runners up—Davies Hall.*

Leela Chettur. — K. T. Sosamma.
Ameena Bibi. — P. Kallianikutty.

5. *Carroms.*

Winners—Barlow Hall. — *Runners up—Cruickshank Hall.*

Lily Koder. — Sister Bernardine.
T. C. Susila. — V. T. Aley Kutty.

6. *Net Ball Shooting Relay.* — 1st :— Sealy Hall. 2nd :— Davies Hall.

7. *Musical Arms.* — 1st :— Davies Hall. 2nd :— Cruickshank Hall.

8. *Lime and Spoon Race.* — 1st :— Sealy Hall, T. J. Margaret. 2nd :— Davies Hall.

9. *Running Race.* — First — Sealy Hall — A. Lekshmikutty. Second — Cruickshank — V. J. Aley.

10. *Three-legged Race.*

First — Sealy Hall — T. J. Margaret & C. C. Mary.
Second — Cruickshank — Ameena Bibi & Leela Chettur.

11. *Relay Race.*

First — Sealy Hall — A. Lekshmikutty & T. J. Margaret.
Second — Cruickshank — V. J. Aley and C. Gourikutty.

12. *Blind Fold Race.*

First — Barlow Hall — C. Subhadra.

13. *Obstacle Race.*

First — Sealy Hall — T. J. Margaret.
Second — Davies Hall — Bertile Dias.

(b) Men Students.

1. *Tennis Doubles* — 1st Prize — Davies Memorial Cups.

Winners — Davies Hall.	*Runners up — Cruickshank Hall*
N. Sadananda Shenoi.	T. M. Simon.
S. K. Subramanian.	K. S. Sivasankara Menon.

2. *Tennis Singles* — 1st Prize — Cup instituted by Mr. A. S. Menon.

Winner.	*Runner up.*
N. Sadananda Shenoi.	Simon T. Manjuran.

3. *Badminton Doubles* — 1st Prize — Mathai's Cups.
2nd Prize — do.

Winners — Cruickshank Hall.	*Runners up — Davies Hall.*
T. I. Ittoop.	N. Sadananda Shenoi.
T. R. Namadeva Pai.	N. Vasudevan.

4. *Basket Ball* — 1st Prize — Students' Cup.

Winners — Davies Hall. *Runners up — Sealy.*

5. *Volley Ball* — 1st Prize — Students' Cup.

Winners — Cruickshank Hall. *Runners up — Barlow Hall.*

Hockey — 1st Prize — Students' Cup.

Winners — Davies Hall. *Runners up — Cruickshank Hall.*

Football — 1st Prize — Students' Cup.

Mr. R. Gopala Iyer's Cup for the best team work.

Winners — Sealy Hall *Runners up ... Barolw Hall.*

Cricket — 1st Prize — Students' Cup.

Winners — Cruickshank Hall. *Runners up — Sealy Hall.*

Prize presented by H. H. Kerala Varma Kochanujan Thampuran for the best all Round Cricket Player excluding the Princes.

Cricket — Old Boys vs. Present Boys.

Princes Cup.

Winners — Old Boys' Team. Runners up — College Elevens.

Captain : M. Narayana Menon.

SPORTS EVENTS.

1. 100 Yards Race.	1st :—	N. J. Chacko.
	2nd :—	K. P. C. Lonan.
2. Pole Vault.	1st :—	M. N. Hariharan.
	2nd :—	M. I. David.
3. 120 Yards Hurdles :—	1st :—	M. N. Hariharan.
	2nd :—	P. L. Vareed.
4. One Mile Race :—	1st :—	M. I. David.
	2nd :—	K. M. Kuriako.
5. Shot Put.	1st :—	T. M. Simon.
	2nd :—	P. L. Vareed.
6. Long Jump.	1st :—	N. J. Chacko.
	2nd :—	C. Gopalakrishnan.
7. 440 Yds. Race.	1st :—	K. P. C. Lonan.
	2nd :—	U. Madhavan.

8.	High Jump.	1st :— P. L. Vareed. 2nd :— Govindasankar.
9.	880 Yds. Race.	1st :— E. U. Madhavan. 2nd :— P. A. Mathew.
10.	Hop-step & Jump.	1st :— N. J. Chacko. 2nd :— M. N. Hariharan.
11.	220 Yds. Hurdles.	1st :— M. N. Hariharan. 2nd :— C. M. Krishnaswamy.
12.	220 Yds. Race.	1st :— N. J. Chacko. 2nd :— G. Gopalakrishnan.
13.	4 x 220 Yds. Relay.	1st :— Barlow Hall. 2nd :— Cruickshank Hall.
14.	220 Yds. Race (Old Boys.)	1st :— N. R. Kodanda Raman Pillay. 2nd :—N. Narayanankutty.
15.	Tug-of-War. (Inter-Hall)	1st :—Cruickshank Hall. 2nd :—Sealy Hall.
16.	Markshield—(for the hall scoring the highest No. of points.)	Curicksbank Hall.
17.	Herbert's Cup for the Competitor scoring the highest No. of 1st places.	N. J. Chacko.

1.	*Tug-of-War.*	Old Boys vs.	Present Boys.
		1st Prize.	Old Boys.
		2nd Prize.	Present Boys.
2.	*Boat Race.*	1st Prize.	"Savada" team.
		2nd Prize.	"Jose" team.
3.	*Swimming Race.*	1st Prize.	Ananthakrishna Iyer.
		2nd Prize.	P. P. Jacob.
4.	*Peons' Race.*	1st Prize.	Cheeku.
		2nd Prize.	Santhiavu.

The College Day Celebrations.

20th December 1935.

After the usual annual meeting of the Old Students at 3 p.m., the celebrations began with the social gathering at 4 p.m.

The public meeting commenced at 5 p.m., under the Presidentship of M. R. Ry., N. R. Sahasranama Iyer, B. A., B. L., Puisne Judge of the Chief Court and a distinguished old boy of the College.

Srimathi M. Madhavi Amma, one of the oldest women students of the College and the Joint Secretary of the celebrations of the year, welcomed the audience in a short speech. Two messages were then read. One of these was from Mr. A. M. Varkey, Principal of the Union Christian College, Alwaye, offering his felicitations. The second was from our Principal Mr. H. R. Mills who being laid up in the Government Hospital was unable to take part in the proceedings of this the first College Day after his taking charge of the institution. His message of greetings and good wishes coming straight from his heart must have touched a responsive chord in one and all of the audience by their sincerity and goodwill for the institution and all that it stands for.

In the unavoidable absence of Mr. Mills, the Principal's report for the year was read by Professor Karunakaran Nair. (The report is printed elsewhere). The President then delivered his address. (Printed as the first article in this issue). The prizes were then awarded.

H. H. Kerala Varma, Prince of Cochin, President of the Old Students' Association then requested the President to unveil the portrait of Mr. K. Narasimha Pai, former Principal, which had been presented to the College by the Pai Memorial Committee.

The toast of 'The College' was then proposed by Srimathi G. Vatsala Bai, an old student of the college and was responded to in suitable words by two of the present students, A. Kutten Menon of Cl. IV and R. Subramanian of Class II.

After the garlanding and thanksgiving speech by Mr. V. K. Hamsa, the Student Secretary, the fun of the evening was contributed by the Fancy Dress Competition. Though there were only 4 competitors, the impersonations were all very good.

The evening function then came to a close.

COLLEGE DAY ENTERTAINMENTS.

The opening Scene.

Our Women Students'
Tableaux representing Sree Krishna Leela.

Tamil Drama.

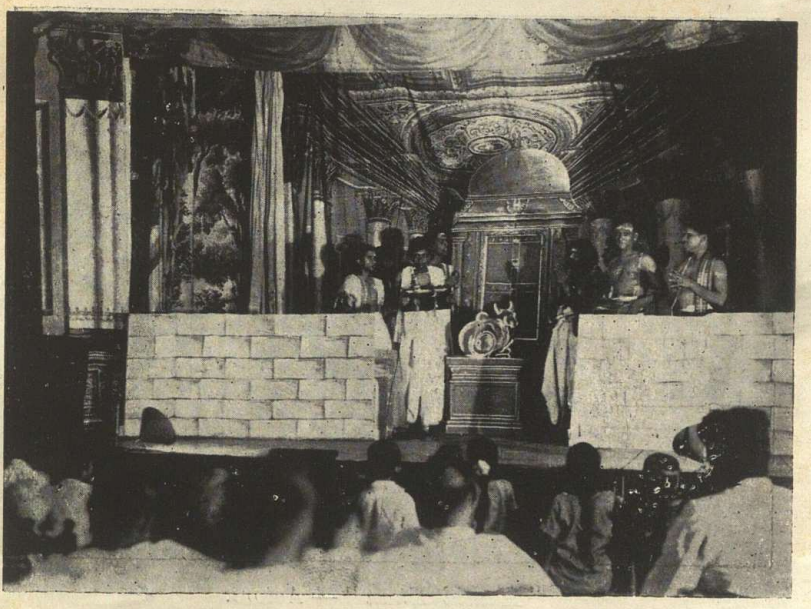

A Scene from Nandanar.

[Photos by the College Photography Club.]

English Drama.

"The Coachman's Daughter." — *Actors & Producers.*

Malayalam Drama.

"Hamid Khan" — *Actors.*

[Photos by the College Photography Club.]

The College Day Celebrations.

A Variety Entertainment was staged at 9 p. m. the same night to which the public were also admitted. The students of the College had been admitted to a special purview of the same on Thursday night.

The entertainment opened with an impressive tableaux (by the women students) in colour, of Sri Krishna and the Gopis. A short orchestral item was then contributed by the women students, followed by a one Act Farce in English The'Silver Vase' also by women students. Special thanks are due to Srimathi Vatsala Bai, an old student for her help in the 'make up of the women actors.

An outstanding item of the variety show was the 'Mohiniattom' or Malabar version of 'Bharathanatyam' which was rendered by Mr. Subramanian (better known as 'Suppa') an old student.

The other items were all staged by the men students. One of these was a fine orchestral combination of Violin, flute, Harmoniam and Tabla with vocal accompaniment. There were also a few scenes from the Tamil play, 'Nandanar' a one act play in Malayalam (adapted from English) 'Hamid Khan,' and a farce in English, 'The Coachman's Daughter ! Considering that all these items had to be got up within a few days' time all the actors acquitted themselves creditably.

N. R. R.

The Principal's Report for 1935.

Mr. President, Your Highnesses, Ladies and Gentlemen,

I have great pleasure in placing before you the following report on the working of the College since we celebrated the Diamond Jubilee, last year.

The retirement of Mr. Narasimha Pai, and the appointment of Mr. H. R Mills as his successor ; the opening of the B. Sc., courses in Groups I, II, III and V, and the consequent appointment of four additional Assistant Professors, Dr. Papali's appointment as a Professor in the Dungar College, Bikaneer, and the filling up of that vacancy by the appointment of a Woman Assistant Professor ; the appointment of an Assistant Physical Director to cope with the heavy work in the Physical Education Department ; these are some of the important changes that took place in the College, in the course of the year.

There are at present 657 students in the College as against 570 last year ; of

these, 385 are in the Intermediate, 215 in the B. A., and 57 in the B. Sc. classes, respectively. The total number of women students in the College is 145 of whom one is a Brahmin. There are seven junior scholarship-holders in the College and 76 students enjoying half-fee concessions.

At the University Examination of last March, the College fared very well, as usual. In the B. A., there were 83% passes in English, 67 in Languages, 78 in Mathematics, 79 in Physics, 86 in Chemistry, 81 in Zoology, 55 in History and 91 in Economics. The first in the Presidency in English and in Physics, the Second in Economics, and the fourth in Sanskrit were from our College. There were equally good results in the Intermediate, comparing very favourably with those of other Colleges.

The Hostels are practically full this year, and they are working very smoothly and efficiently. The boarders have been given, through their representatives, their due share in the internal administration of these institutions. The strength of the Cosmopolitan Hostel is 76, including 22 in the women's section. In the Christian Hostel there are 31 boarders. Besides these hostels under the direct management of the College, there are also a few recognized Hostels aided by Government, such as the Thiya and Muslim Hostels, the Sadanam and the Y.W.C. A.

To meet a long-felt need, a separate non-vegetarian mess has also been started this year. The necessity for converting the temporary shed in which this section is located, into a permanent structure is keenly felt, and the Government have been already addressed on the matter. Likewise, the urgent necessity for providing more suitable accommodation to the Women's Hostel, has also been brought to the notice of the Government, and it is hoped that the Government will take up these matters at as early a date as possible.

Students seem to take a very lively interest in sports, games and physical exercises this year. For purposes of compulsory physical training and games for the men students in the Intermediate classes, they are divided into batches and each batch is to participate in physical activities in accordance with a scheme of rotation, whereby every student is given opportunity to play every game.

Other Activities.

The College played a series of matches during this term with local teams, as well as teams from Alwaye, British Cochin, Trichur, etc., in Foot-ball, Hockey, Cricket, Volley Ball etc., and did fairly well all round. We entered for the Inter-Collegiate Tournaments, organised by the University of Madras and conducted by the Cochin Athletic Association in Foot-ball, Hockey,

Cricket and Volley Ball. These Tournaments are open to six Colleges, viz., the Colleges at Ernakulam, Trichur, Alwaye, Palghat and Coimbatore. Our College won the Volley Ball Tournament, and lost in the finals in Hockey and Cricket. In Foot-ball, we have to meet the Coimbatore Government College in the finals on the 20th of January 1936.

The College Athletic team competed for the Cochin Olympics held at Trichur on the 16th and 17th December this year and won 12 prizes including 3 first prizes.

Play Grounds and other facilities.

The levelling and other improvements of the site acquired for the College play grounds have not been completed. The construction of the gymnasium, the staff and students' Club House, Tennis Courts fencing etc., have yet to be attended to.

A temporary gymnasium was improvised in College House, with facilities for playing games such as Basket ball, Volley Ball, Badminton, etc., during rainy days, and it did splendid service during the monsoon months.

Separate clubs have been formed under the Physics Association for Photography and Wireless. These new societies and Clubs and the Old ones such as Literary Union, the History and Economics Association, Mathematics Association, English Association, The Bhashasahitya Mandalam, The Arts Club, and the Co-operative Society are doing active work as would be seen from the reports of their work published in the College Magazine.

The two scholarships to the value of Rs. 30/- each per mensem, kindly instituted by the Government for Research work in Chemistry have given a fresh impetus to the pursuit of scientific study in relation to local industry.

Mainly for the purpose of conducting well contested sports and tournaments within the College, the whole College has been divided into 4 Halls. Each Hall has been named after one of the first four Principals of the College. The division has been made in the College with a view to obtaining four groups of approximately the same strength in sports and games so that competitions will be keener than can be obtained on the Inter-class system. In each of the four classes there will also be four groups of approximately equal strength so that in the organised physical training classes, conducted as per University requirements, competitions on the Hall System may be held within a class. Each member of the staff will be assigned to one or the other of the Halls and it will be the duty of the staff so assigned to a particular Hall to take a special interest in the activities of the Hall and to give it every encouragement possible.

There appeared to be a great need for a Staff Common Room, Students' Common Room, Students' refectories, Physical Director's room and a suitable Arts Club Room ; and the Old High School

Block seemed eminently suitable for the purpose. With the co-operation of the Departments concerned, it was found possible to vacate the Old High School Block and to have all Language classes in the Main Building. In all Colleges, the so-called Union building consisting of common rooms, Refectories etc., is of vital importance, and we trust that the beginning we have made will do much to further consolidate the activities of our College. If I may say so, only after 8 months' survey of the field, I would urge that the main work that lies ahead of the College is one of consolidation.

The compound wall has been completed, but we have as yet, no gates and a wall in these parts is of no great value without a gate. Plans are already before Government for having this piece of ground on which we are now assembled, made into a delightful garden, complete with a Lotus pool and a fountain.

The Vice-Chancellor of the Madras University paid us a visit in last August and gained first hand knowledge of conditions obtaining in our College.

You will have noticed that there have been several large and important changes during the past six months. Some of these have been in the nature of an upheaval in the traditions of the College dating from 1875, but change is a sign of life. I would like to have, recorded here, my sincere appreciation of the excellent support and co-operation which I have received from all members of the staff during these changes and if it is not out of place at this function, I would like to say that the Staff and students work together as a well balanced team.

Before concluding, I have only to thank you all, and to thank the Government, for the keen interest they have been all along evincing in the welfare of the College, and for their great generosity which has enabled the Maharaja's College, Ernakulam to enjoy the distinction of being one of the best equipped and most efficient and magnificent institutions in South India.

College Day.

List of Prize Winners.

Rama Varma Shashtipurthi Memorial Medal Devaraja Iyer Memorial Medal	K. S. Ganapathy.
The Rama Varma Memorial Medal S. K. Subramania Iyer Memorial Medal	M. Damodaran.
The Cruickshank Memorial Prize V. R. Venkateswara Iyer Memorial Prize	C. G. Chandrasekharan.
The Maharaja's College Prize ...	K. A. Sreedharan.
Subramania Iyer Memorial Prize ...	E. Ramankutty.
The Sealy Memorial Prize ...	Mary Poonen.
The Padmanabha Menon Memorial Prize ...	A. V. Ravunni Menon.
Karimpet Raman Menon Memorial Medal ...	C. G. Divakaran.
The Rama Pisharodi Memorial Prize ...	K. Rama Varma.
The Panchama Prize ...	K. K. Madhavan.
The Davies Memorial Scholarship ...	T. D. Subramanian.

Fancy Dress Competition.

First Prize — M. Hyder Ali Khan	...	Fisherwoman
Second Prize — A. Govindan	...	Velan.
Third Prize — K. J. Thomas & P. Venkateswaran	...	Beggars.
Third Prize — P. N. Madhavan Pillai	...	Sweeperwoman.

Maharaja's College Union Anniversary.

The Anniversary of the Associated Societies of the Maharaja's College, Ernakulam was celebrated on the 27th of February last, with Sir C. V. Anantha Krishna Iyer, (Retired Judge of the Madras High Court) in the Chair. This Union of the several societies of the College for the purpose of an annual celebration is a novel and attractive feature that owes its inspiration to our Principal. Such meetings will in future be organised by the newly formed Students' Union, where all Societies are able to combine together for a common purpose. This year's experiment has been a remarkable success from every point of view.

The meeting commenced exactly at 5-30 P. M., with a short welcome speech by the Principal and the garlanding of the distinguished guests of the evening by the Secretaries. After the presentation of the annual reports by the Secretaries, the President addressed the gathering. He said :— *

"Youth is a very valuable possession and whoever has possession of any valuable property, whether youth or money, is responsible for the proper use of the same. Money lost may be secured, but youth lost could never be regained."

The President then gave the students some valuable pieces of advice. In his interesting exhortation, he advised the students to make the best of the opportunities that are afforded to them in the College, to acquire the habit of being true to themselves, of being friendly and charitable to one another. "Acts lead to habits, habits lead to character, and character leads to Destiny."

Fr. Carty in the course of his address emphasized the very important part that College Societies played in the work of the College. He contrasted the kind of work done by the Society with the kind of work done in the Class. In class the teacher is all important and is mainly the source of information and this kind of work is very necessary for University students. The students in a society have quite a different outlook. They are unfettered by regulations of attendance and compulsion and being thus free, students are able to investigate problems of their own and from their own standpoints. Of course, some of this kind of work is done in

* Our thanks are due to Mr. K. P. Maniccam, Principal's Stenographer for the notes of speeches kindly supplied.

Presidents and Secretaries of the College Associations,

(Seated in the centre are **Sir C. V. Ananthakrishna Iyer**, **Rev. Fr. Carty**, S. J., *and* **Prof. J. Mundasseri** *who addressed the valedictory meeting.)*

Class, but in a Society, the whole thing is voluntary and free. "It is," said Fr. Carty, "done with love and where there is love, tasks are never irksome."

The lecturer then explained how these College Societies help us to make up for the inadequacy of our University courses. The evils of over-specialisation are, to a great extent, counteracted, by the work of such societies which are called upon to deal with problems of a varied character.

Continuing he said: "There is perhaps still another benefit which we can draw from our Societies, and which perhaps in the long run, will be more beneficial to us than those I have already mentioned. It is in societies we are trained in the very difficult art of how to meet other people's views. In debates and discussions of students and youngsters in general, their keenest idea is to get a victory or the final success in a debate whatever be the proposition they move. But it is not merely the point of winning, but the point of making the truth appear, which is really the important thing. At least 80% of mankind's troubles is due to the selfishness of individuals urging their own point of view without sufficient clearness of truth in it. Whatever the discussion that goes on, we should not simply assume that we are right and the opponents are wrong. Study the problem as seen by the other side and try to find out all that can be said in favour of that. Take the attitude of aiming at the truth and when that is achieved, you will see how much more useful your debates and discussions will be. I believe you will now understand surely why I spoke on a 'Broader Vision.' The College Societies are made to help you to a broader vision as compared to the minimum which we might get by the poor teaching of College work. Let us learn how to appreciate each other's views, and turn the good of all to the best of the possible solution for the greater good of our country."

The prizes were then distributed to the winners in the various items like the Extempore speech and Elocution competitions, music, painting, sports etc. S. Padmanabhan of Class IV, got Sir Ananthakrishna Iyer's Prize for being the all round champion at the various competitions.

Then Professor Joseph Mundassery of the St. Thomas College, Trichur, delivered a very interesting lecture in Malayalam. He exhorted the students to cultivate taste for Malayalam literature and to develop the same.

With a vote of thanks the function came to an end.

K. V. K.

College Notes.

By

The Editor.

"The King is dead. Long Live the King.'

These memorable words have once again echoed round the world, proclaiming the passing away of King George V, and the accession of Edward VIII. The vastness and histriocity of the Empire, and the ideals she stands for, have given the event an importance and a significance which it would be superfluous to comment upon. We tender our respectful homage to the New Sovereign, who promises to follow in his father's footsteps.

College Day.

We publish elsewhere an account of this year's College Day Celebrations. It was unfortunate that Mr. Mills could not be present at the first College Day of his regime. Though Professor Karunakaran Nair who officiated for the Principal, and the energetic Secretaries tried their best to let the Principal's absence go unnoticed, the touching and inspiring message from the hospital ward only made it doubly felt. The unveiling of Mr. Pai's portrait on this occasion was a genuine display of gratitude to the ex-Principal. In our opinion, the most remarkable thing about this year's College Day, was the excellent Presidential Address which we publish *in extenso* elsewhere, and to which we have ventured to give the title it bears in the magazine.

Rao Sahib I. N. Menon.

The Director of Public Instruction whom the Government of His Majesty honoured with the well-merited title of Rao Sahib, attended a Staff Tea arranged in his honour in the Staff Common Room. This delightful function was noted for its sincerity and spontaneous gaiety. The Rao Sahib remarked that he appreciated our sentiments because the whole of Cochin was being honoured by the title.

Inter-hall Sports and Tournaments.—

Inter-hall competition was a unique feature of this year's athletics. We are glad to find that our students have so readily taken to the Hall idea. We hope that the Hall system will be even more vigorously worked next year. Our congratulations to the Cruickshank Hall for winning this year's Championship. The proposed institution of new trophies is bound to make the contests livelier hereafter.

Women Students and Sports.

We used to have separate competi-

tions for women students in previous years also, but these were held *in camera*. This year, however, they emerged out of the *purdha*, and exhibited their sporting skill to the gaze of an admiring crowd. Surely, the study of history, ancient and modern, has its advantages!

At other competitions.

The women students used to have a separate section of the Literary Union all for themselves. Under the auspices of this section of the Union, competitions used to be held separately for them. This year a wholesome departure was made by all the associations. Women students too, had to compete at the same time and on the same platform as men, though prizes were given on the 'Reservation' basis. The results, however, showed that an open "mixed" competition would have probably deprived the men of many of their first prizes. In this connection we wish to thank Sreemathy V. K. Lekshmikutty Neithyaramma, the Consort of H. H. The Elaya Raja of Cochin, who was pleased to award, as usual, special prizes to the women students who won in the *Sahityamandalam* competitions.

Principal Subramania Iyer's Shashtipoorthy.

Mark Antony's mischievous remark on the 'evil that men do,' is certainly untrue of Mr. S. K. Subramania Iyer, one of our retired Principals. Even now we hear dozens of people talk in eulogistic terms about Mr. Subramania Iyer's virtues, both as a man, and as an educationist. In fact, we have heard of him *nil nisi bonum*, all along. It may be objected that retirement is only a Euphemism, and that Shakespeare's lines are applicable only after the real event. We do admit that Mr. Subramania Iyer is very much alive to-day; in fact his life is fuller and more active today than probably ever before. His great work in connection with the Co-operative Society still continues with undiminished vigour; the time he used to devote to Science is now devoted to his poojas, pilgrimages and Sanskrit studies. May he live long, and be for ever happy! We heartily associate ourselves with those who recently celebrated his *Shashtipoorthy*, and trust we shall have him frequently in our midst.

University Extension Lecture.

"Government of India Act, 1935" was the title of a series of two instructive lectures delivered under this scheme by Prince Rama Varma, M. A., Bar-at-Law, now the Commissioner of Excise in the State, and a close student of Indian Politics. The lecture naturally attracted a fairly large and representative gathering and was highly appreciated by competent judges.

"The Chathu Panickar Memorial Lectures."

Vadakkankoor Raja Raja Varma Raja was the eminent Scholar chosen for this

year's lectures under this Endowment. The subject of the discourse was *"Kerala's Contribution to Sanskrit Literature."* Dr. Kolatheri Sankara Menon occupied the chair. As the speaker and the President are two of our best known students of Sanskrit, the speeches were much appreciated by the attentive audience.

The Jubilee Memorial Lectures.

We have great pleasure to announce that Sir R. K. Shanmukham Chetty, K. C. I. E., the Dewan of Cochin, has kindly agreed to deliver these lectures in the first week of July.

Gifts to the Library.

Miss D. M. Cruickshank has presented to the College Library a copy of Abbot's Shakespearean Grammar and a copy of a Smaller Classical Dictionary. Over and above their intrinsic usefulness, these volumes have an additional value because their donor is an *alumnus* of the College, and their owner was the late Principal Cruickshank whose memory is still affectionately revered by his students.

Mr. L. V. Ramaswamy Iyer, M. A., B. L., has enriched the Library by the presentation of eight volumes of literary, linguistic and pedagogic interest. Pater, Quiller Couch, Ogden and Wallis are certainly names that would lend dignity to any modern library.

G. Balachandra Pai, our artist medalist has presented to the Library a date Calendar and a Pencil sketch of Tennyson, made by himself.

Our sincere thanks to this thoughtful trio. We hope that more members of the staff and more of our students past and present will emulate their example.

Valedictory meeting of College Societies.

In former years we used to have a separate annual meeting for each Society in the College. To minimise the expenditure of money, time and energy involved in this procedure, it was proposed that all the societies should co-operate and celebrate a combined anniversary. The wisdom of this suggestion was proved by the event. The Valedictory meeting (of which a fuller account is given elsewhere) was quite a success.

Prizes and Medals.

Competitions were held as usual under the auspices of the College Societies, and prizes awarded at the Valedictory meeting. Sir K. Ramunny Menon's Gold Medals for Music and Painting and Rama Varma Shashtipoorthy Memorial Prize were also given away on this occasion. Our congratulations to all the prize winners.

On the next day, Rev. Fr. Carty, S. J., who delivered the address, kindly consented to have tiffin with the staff in the staff C. R. The Members of the staff

were introduced to the distinguished visitor; he was delighted to find that there were a good many St. Josephians among them. We hope to have many more of such guests and parties.

The Proposed "Students' Union."

"In order that the main body of students may be more unified," as the Principal puts it in one of his proceedings, it is proposed to form a "Students' Union" at the beginning of the next academic year. The working committee of this Union shall be called the "Students' Council," and will consist of the Hall Captains, Games Captains, Class Representatives, Secretaries of recognised College Societies and Hostel Secretaries. Every student of the College has to become a member of the Union and to pay a subscription to form a fund which will be administered by the Students' Council. The Treasurer of the Council will be a member of the staff nominated by the Principal, but the Council will elect its own Secretary and President from among themselves. The President of the Students' Council will take the place of the present College Captain. This is only an outline of the Principal's Scheme which will be discussed and worked out by the Council later on.

Wedding.

Early this term, Dr. K. N. Menon, our Professor of Chemistry "was made the happiest of men," by P. Meenakshi Kutty Amma, M. L. C. The wedding-guests were given a princely entertainment at the bride's residence. Our hearty congratulations to the happy couple.

Farewells and Socials.

The College atmosphere is full of the echoes of farewells and socials—of printed invitations, fruit salad and ice-cream Music, Mangala Slokam and toast-blessing, clapping and group-photo. In their eagerness to demonstrate their affection and gratitude towards the staff, in their enthusiastic anticipation of a happy release from the thraldom of books and regulations which they have been suffering ever since they were five years old, and in their intense longing to breathe the free air of an independent public life, most of our students do not see the uphill path ahead of them, once they leave the seclusion of their beloved *alma mater*. Perhaps it is better that they do not. When they have enjoyed to the full the luxury of their delightful dream, we would give them a gentle hint. "Things are not what they seem." The world is not a paradise. Many disappointments are in store for you. Many of your golden images will be found to possess feet of clay. But do not lose heart. Take courage. Have the courage to endure. Have the courage to say 'No' under trying circumstances, and courageously adhere to your convictions. As the Motto of another College reminds us,

"They are slaves who dare not be
In the right with two or three."

List of Exchanges.

1. The New Review, (Macmillan & Co., Madras.)
2. The Scholar, Palghat.
3. The Gosri Scout, Cochin.
4. The Educational Review, Madras.
5. The Mysore Economic Journal, Bangalore.
6. The Teachers' Magazine, Cochin.
7. The Kishori Raman High School Magazine, Muttra.
8. The New Outlook Magazine, Ahamedabad.
9. The Punch of India, Madras.
10. The National College Magazine, Trichinopoly.
11. The St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly.
12. The Madras Christian College Magazine.
13. The Loyola College Magazine, Madras.
14. The Madras Law College Magazine.
15. The Viswa-Bharathi, Santhiniketan, Bengal.
16. The Andhra Christian College Magazine, Guntur.
17. The Government Victoria College Magazine, Palghat.
18. The Hindu College Magazine, Masulipatam.
19. The Vizianagaram Maharaja's College Magazine.
20. The Pudukottah College Magazine.
21. The Kumbhakonam College Magazine.
22. St. Berchman's College Magazine, Changanachery.
23. St. Xavier's Magazine, Calcutta.
24. The American College Magazine, Madura.
25. The St. Thomas' College Magazine, Trichur.
26. Macmillan's Educational Bulletin.
27. The "Light of the East" Magazine, Calcutta.
28. The Cochin Argus, Br. Cochin.
29. The Kairalee, Trichur.
30. The Lakshmi Bhai, Trichur.
31. The Sadguru, Trichur.
32. The Old College Magazine, Trivandrum.
33. The Cochin Government Gazette.
34. The Cochinite, Trichur.

UNIVERSITY LAW
MADRAS

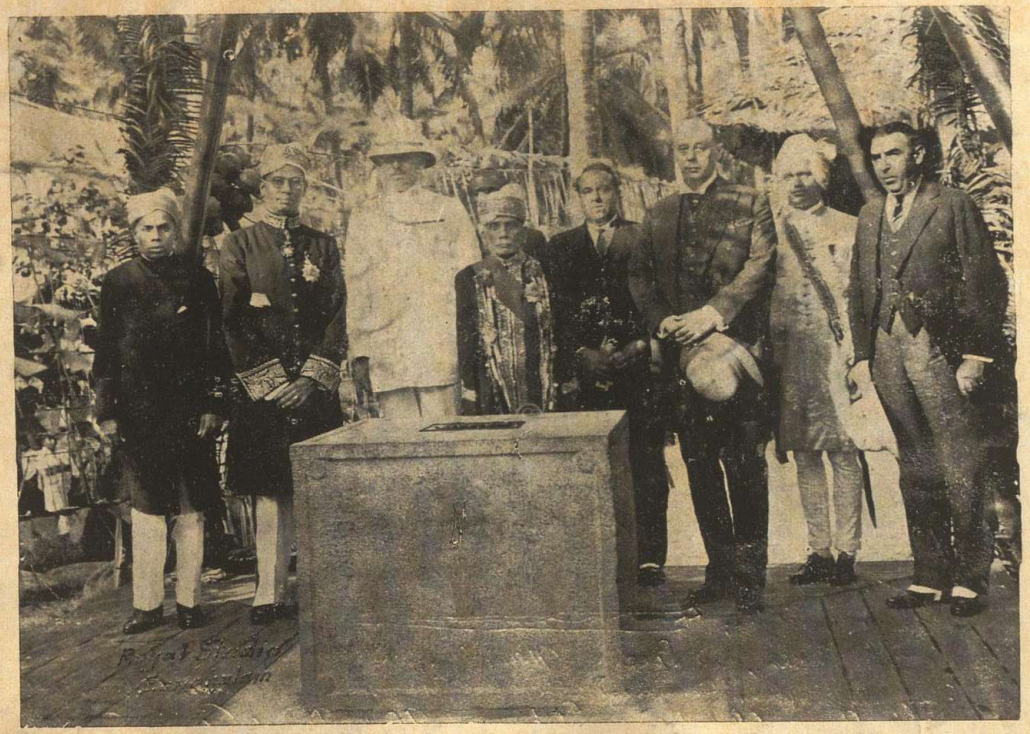

H. H. The Maharaja laying the Foundation stone of the Monument commemorating the starting of the fourth stage of the Cochin Harbour.

MADRAS

"SAKTAN"—MAN AND MONARCH.

Introduction.

A large abdominous torse supports a wide domical skull, the crowning tuft of hair accentuating the general ugliness of the features,—long sinewy arms, broad hairy chest, thick everted under-lip, and a huge beaked nose lending grim dignity to the pock-marked face. As school-children we have all gazed upon this awe-inspiring portrait of 'Saktan Tampuran', and shuddered at the grim austerity of the man and the gruesome punishments he meted out to offenders. Books purporting to contain 'true stories' of his imaginary exploits have been widely circulated and even prescribed as texts for the credulous young. Saktan, in short, has attained legendary greatness. In popular estimation he occupies the same exalted position as Mahabali or Cheraman Perumal. Even to-day, when an act of vandalism goes undetected and unpunished, one hears the familiar lament, "If only Saktan was alive".

Yet Saktan did not rule in the remote past. His reign extended to the nineteenth century. The grandmother of our ruling Maharaja was, in matrilineal parlance, his only niece. The senior members of the Cochin Royal Family are in a position to give vivid and true accounts of Saktan's exploits as recounted to them by their grandmothers. It is therefore time to make a critical study of his reign and of his character. Before undertaking this task, however, it is necessary to give a brief resume of Cochin history leading up to Saktan's reign.

Internal dissensions had reduced the fortunes of the Cochin Royal Family to a low ebb in 1663, and the capture of Cochin harbour by the Dutch from the Portuguese had enabled them to raise Kerala Varma, a refugee in their hands, to the *musnad*, and force him to wear a crown that bore the arms of the Dutch East India Company. Two decades hence the crafty Rama Varma (1698—1722) had pitted the Dutch against the Zamorin and revived

the fortunes of the State, but the incapacity of his successors nearly ruined the work of this great monarch. Thirty years hence Martanda Varma from the south, and Manavikraman from the north had all but swallowed up the whole of Cochin territory. The refusal of the Dutch to help left the Raja the choice of two evils. Wisely he preferred Scylla to Charybdis, and entered into an alliance with Martanda Varma, ceding the southern portions of the State to Travancore. Scarcely a year hence, the Zamorin had been driven back, the recalcitrant chiefs subdued and all administrative powers vested in officers appointed by the Raja.

Tippu's march on the "Travancore Lines" in 1789, the stubborn resistance put up by the Travancoreans and the "most criminal disobedience" on the part of the Government of Madras of the "clear and explicit" orders of Cornwallis to consider an attack on the 'Travancore Lines' as an act of war against the English, are well-known facts of history.

In 1790 Rama Varma—destined to be known as 'Saktan Tampuran'—ascended the *musnad*. Even as far back as 1769, "The Travancore Raja and the Dutch Governor had prevailed on the Ruler of Cochin to delegate his authority to Saktan, the First Prince."(1) Saktan at that time was hardly twenty years of age, but had already given ample proof of his untiring energy and ambitious nature. In 1805, thirty six years later, an accidental cut while shaving led to blood poisoning and death. Thus he virtually ruled Cochin for thirty-six years, and after the death of the Prime Minister Komu Achan in 1778, he gathered all the administrative reins in his own hands and ruled as an absolute despot.

In 1790 Cochin State became tributary to the English. Soon after this, a Joint Commission with Mr. Duncan as president was appointed to settle the rival claims of the petty Rajas of Malabar. Saktan "spent lacks of rupees bribing the native subordinates of the Commissioners and some of the Commissioners themselves".(2) But Mr. Duncan was so prejudiced by the "jealous and despotic"

(1) *Cochin State Manual*, P. 125.
(2) Ibid P. 138 etc.

rule of the Raja and the extreme measures he adopted that Cochin finally obtained less than it deserved. In 1793, "it appeared probable to the English" that Saktan "was at this very time in communication with Tippu, and it was discovered that he had forbidden his people, on pain of death, to give the British any information".(1)

The Dutch malcontents in Cochin, secretly in communication with the French in Mauritius, waited on the Raja with overtures of help from the French and presented a portrait of Napoleon to him in 1802. "It was never ascertained whether any letter accompanied the gift",(2) yet one is tempted to speculate whether Napoleon knew of this, and had intended his navy to weigh anchor at Cochin harbour, but for the disastrous battle of the Nile. However, the Raja's officers began to assume a defiant attitude towards the English. The East India Company feared that the ministry of Mr. Fox may restore Cochin harbour to Holland (under Napoleon) and secretly ordered its destruction in 1806—"orders which were carried out with a thoroughness worthy of a better cause"—.(3)

"The vigour of his rule and the severity of his punishments" concludes the talented author of the Cochin State Manual, "earned for him the title of Saktan. Nothing escaped his vigilance: his officers as well as his subjects stood in mortal dread of him..... In fact, he reserved the privilege of wrong-doing to himself and exercised it on an extensive scale".

Saktan's private life was perhaps far more intriguing than his political career. He was the only son of the senior of two princesses adopted from 'Vadakay Kovilakam' to the Cochin Royal Family. His mother died when Saktan was a baby, and his maternal aunt nursed and brought him up as her own son. Saktan's unfailing love and regard for her formed the one bright spot in a rather chequered career. Fantastic, exaggerated and obviously untrue accounts of his personal life find currency to this

(1) Day *Land of the Perumals*, P. 51 etc.
(2) ,, ,, P. 186.
(3) *State Manual*, P. 139 etc.

day. It is even whispered that he was once overcome by the charms of a Namboodiri woman, who, however, is alleged to have retained her chastity by a ruse which smacks too much of Boccaccio to be indigenous. Saktan was undoubtedly a much-married man, choosing his consorts from among British Malabar and Tamil refugees. But not one of them ever bore a child for him. Nor did he wish for it; for at heart he remained aloof from his spouses.

After this necessarily brief survey of Saktan's reign, we shall proceed to make an analytical study of Saktan, as politician and administrator, soldier and gentleman.

1. *Politician.*

Saktan was a mere boy when, in 1761, Komu Achan negotiated the historic treaty between Cochin and Travancore. Thereafter, on advice from Travancore, Cochin successively became tributary to Hyder Ali, Tippu and the English East India Company. After Saktan's ascension to the *musnad* in 1790 he was always held in deep suspicion by the English. His intrigues with Tippu and the French were well known. His exorbitant claims on the territories under Travancore, Kavalappara and the Zamorin ended in his getting far less than Cochin deserved. His misguided policy of suppressing evidence was disastrous to Cochin interests. "Had the British shortly after the taking of the town (of Cochin) examined the records of the Dutch Government" wrote Day, "many of their decisions respecting the claims of certain neighbouring States to territory, could not have been given".

Carmelite monks in Cochin State had given to Saktan glowing accounts of Napoleon's meteoric career, who may therefore be pardoned for hoping that the days of English supremacy in India were numbered. He was crafty enough not to reveal his hopes; but his attitude of veiled hostility affected the tempo of the administration. His officers went so far as to arrest British subjects within British limits. Saktan was thus directly responsible for the defiant attitude which inevitably led to the tragic rebellion of 1809 nearly ending in the annexation of the State. The value of his dying advice to his cousin 'not to fight with

the Company' has, under the circumstances, been grossly overrated. For it was a platitude which almost every Raja had, on his death bed, (1) uttered to his successor, after Cochin had come under the sway of the Dutch.

2. *Administrator.*

Saktan's claim to fame as an administrator may be expected to rest on surer grounds. "Though he subjected individuals, especially wealthy ones, to oppression and extortion, the generality of the people enjoyed an amount of security and happiness unknown in most of the preceding reigns." This claim of the *State Manual* is only partly true. Mr. Duncan, referring to some of the petty Rajahs of Malabar of whom he considered Saktan typical, stated, "They have acted in their avidity to amass wealth more as the scourges and plunderers than as the protectors of their respective little States." (2) The evanescent security that prevailed was that of the prison house. Saktan's officers, who had so ably abetted him in enhancing the Treasury by coercion, speculation and confiscation, naturally utilised these dubious means for their private ends the moment their dreaded master ceased to rule. Five years after Saktan's death, the British Resident, Col. Munro wrote, "No description can produce an adequate impression of the tyranny, corruption and abuse of the (administrative) system (of Cochin State), full of activity and energy in everything mischievous, oppressive and infamous. This body of public officers" he continued, "had their pay supplied from several authorised exactions made by themselves. On the part of the people, complaint was useless, redress hopeless..... Innocence was protected, justice obtained and right secured by bribes". (3)

Nor did Saktan introduce any far-reaching administrative reforms. Modelled on Travancore by the able Komu Achan,

---

(1) His namesake who died in 1722, though he hated the Dutch, had "enjoined his successor, when on his death-bed, to be on good terms with the Company (Dutch) *State Manual.* p. 104.

(2) c. f. Logan's *Malabar.*

(3) Appendix to the Report of the Select Committee on the Affairs of the East India Company.

Cochin had become an ordered State long before Tippu's invasion. A General Land Tax was imposed in 1763, and enhanced in 1776, to pay the increased subsidy to the Mysore Government. Only a revision of these assessments was necessary in Saktan's reign. Cochin State contained few 'Moplahs' and experienced little trouble from them during the stormy days from 1796 to 1802, unlike in British Malabar. The people, cowed down by repeated foreign invasions, had become emasculated and prayed for peace at any cost. Saktan's contribution towards public peace and prosperity was therefore negligible. The Rama Varma before him (1698 — 1722) and the great Rama Varma after him (the late abdicated Maharaja) were, in every respect, his superiors in the administration of the State.

Soldier.

When quite a young man, Saktan was considered "bold and active" by Moens and Martanda Varma. But he failed to live up to his early promise. In later days, discretion formed the only part of his valour; and his few acts of political aggression always ended in defeat. In 1769 he was responsible for the building of a fort intended to menace the Dutch possessions in Cochin, but the Dutch promptly planted their colours in the walls as soon as the fort was finished. Again in 1790, for confiscating the treasures of the Tirumala Devaswom Temple, the Dutch besieged him at the Palace at Mattanchery where, a century back, they had beseiged the proud Ranee, Gangadhara Lakshmi. The desperate onslaught of the Ranee's adopted sons and Nair followers had nearly routed them then, and Van Rheede had stepped across the corpses of the valiant princes to arrest the person of the defiant warrior queen. Against Saktan they found the task much easier. In the pithy words of Dr. Day, "they retook his plunder and compelled him to retire to Tripooniturah" where Fra Piolino(1) described him as "so hemmed in that it is impossible for him to stir." He took no part at all in the heroic defence of the Travancore Lines. His last military venture was an attempt to fortify the town of Trichur, "but a conviction of the inutility of

(1) Fra Piolino: *A Voyage to the East Indies.*

the undertaking" induced him to utilise the remaining materials to construct a tank for one of his consorts.

Culture and Character.

Fra Piolino averred that "He spoke Dutch exceedingly well and was desirous of learning English also." But he knew little Sanskrit, and his erudition was negligible compared to that of the brilliant scholars that Cochin Royalty has produced—of the Elaya Raja who composed *Manimekhalai*, of Kulasekhara of *Mukundamala* fame, of Kerala Varma the great *Alankarika* of the 16th century, or the late abdicated Maharaja who astonished the assembled pundits at Baroda by an extempore oration in Sanskrit.

His sense of honour, tainted by contemporary intrigues differed radically from the high ideals of his predecessors. Bribery, coercion and persecution were the chief weapons in his administrative armoury. Cruel and hard-hearted, he took a peculiar pleasure in personally attending the horrid executions of his sentences. His nocturnal adventures, often in the cause of justice and equity, won him a niche by the side of the immortal Haroun-al-Rachid.

Saktan, the lover, was perhaps an even greater failure than Saktan the politician. For no woman really cared for him. One at least of his consorts proved unfaithful to him, and Saktan gorged out the eyes of her suspected paramour. He despised his male cousins and expressed his contempt openly; and on discovering that they had secretly gone over to the Vaishnavite fold, had them ducked in tubs filled with ashes and water. In their turn they deliberately disobeyed his dying counsels. It is not known whether anybody really liked him; he himself loved no one but his foster-mother.

Conclusion.

The term 'Saktan' means 'powerful', but as applied to this Raja, it is synonymous in the popular mind with 'Great, noble, good—and of course powerful.' The greatness of men as well as of monarchs is only relative. But when compared to the militant

though misguided 'Palazzi' Raja of Kottayam on the one hand and the Great Rama Varma of Travancore — scholar, soldier and statesman—on the other, Saktan occupies a lowly place as a third-rate princeling whose political speculations were as barren of issue as his amatory escapades.

Yet after all, Cochin never had much land to boast of, and discounting the legendary days of Cen-Kuttuvan and the Chera Perumals, the territories under the Cochin Rajas had dwindled down to less than a thousand solid square miles in the reign of Saktan Tampuran. Neither administrative skill nor political acumen can find much scope within such narrow limits. The Cochin Royal Family's claim to eternal fame rests not on such evanescent foundations, but on the unimpeachable courage, unquestioned integrity, and unequalled scholarship that have always been associated with the scions of this illustrious line. Honour in fact, has always been their Family Treasure. For honour's sake, Imaya Varman had, a thousand years back, fasted to death on the corpse-strewn battle field of Vennil; for honour's sake the immortal Marumakan Raja — Naramuhin of the Portuguese historians—had stained the fateful sands of Palluruthy with his valiant blood. Judged by their austere immaculate standards, the career of Saktan forms a dark blot on the fair escutcheon of the Cochin Royal Family.

"*Rag.*"

TOURISM.

The mail-steamer NALDERA of the P. and O. line was in the harbour in Hongkong for a two-day's stay. One morning a Chinaman was observed speeding along the ship's passages closely followed by another celestial. The one in front was richly clad and shod, gold glittered in his mouth as he smiled the celestial smile and his pockets seemed well-filled.

The one who followed was poorly clad, kept a watchful eye on him in the front, and carried something black and massive in his hand. Here was no murder in the making, only business. They were the proprietor of a laundry and his clerk come to meet the ship; the account book was massive and was bound in black. The clerk who carried this document followed the master for the reason that the two could not walk abreast. Ship's passages are generally narrow; and the laundry proprietor has developed a respectable paunch of prosperity which had to be manoeuvred carefully through those corridors while its owner was travelling at speed.

It was just successful laundrying which had made him a prosperous merry gentleman. When a passenger liner comes into a harbour this is one of the important services it requires,— washing its dirty linen, speaking literally. Washing on board is extravagant, because large quantities of precious fresh water would be used up. So the ship's dirty linen like bed and table cloths, napkins, towels and dusters and the passengers' soiled clothing accumulate on the voyage and are washed on land when the ship is in a harbour. The longer the voyage the more the laundrying work to be done, when the ship reaches a port. This work has to be well done and very quickly done too. Ships do not stay long in a harbour because the dues are generally heavy and time is valuable. In Cochin eastbound steamers arrive after a five-day's voyage from Port Said, and westbound steamers, which do not touch Colombo, arrive after a five-day's

voyage from Singapore. The development of Cochin as a passenger port opens up opportunities for a good laundry equipped with efficient machinery and controlled by able management. Arrangements could be made with the different shipping lines for doing their washing thus assuring sufficient work. Since electric power is shortly to be had, working should not be very costly. Such a laundry can do quick work for the ships at specially high rates and can supplement its earnings by taking local laundry at competitive rates.

Another service that ships require is purveyancing. Their stores of vegetables, especially those which are rapidly perishable, have to be replenished often. It is true that all ships today are fitted with refrigerator chambers, still it does not seem as if vegetables are always stocked for a whole voyage, if it is a long one. To do this is not so necessary either, when supplies can be taken in at the interim ports. Besides, certain ports can supply certain vegetables much more cheaply than other ports. A port like Cochin, with Mettupalayam and Bangalore near enough, would be able to provide both hot climate and cold climate vegetables at low yet profitable prices to the ships. Fish, poultry, eggs; melons, pumpkins, cucumbers, bendies, peas, plantains, pine-apples, cocoanuts, yams; potatoes, cabbages and other vegetables and fruits from the hills would all be taken by ships. Contracts for supply can be entered into with the different steamship lines. Goods to the value of Rs. 200 or Rs. 300 and much more may have to be provided to each ship every time. Purveyors in other ports have made comfortable fortunes from this trade. Why cannot someone in Cochin do the same?

When a steamer arrives in Cochin, passengers who disembark or join the ship here, and the crew, would require money to be changed, either some foreign currency into Indian currency or Indian currency into some foreign currency. Exchange banks may render this service but they are often some distance inland, they have their holidays, hours of business and so on. In other ports, in spite of banks, money-changers seem to be able to do a profitable business. They take a license from

the ships' agents and when any ship is berthed, come on board jingling coins and rustling notes. They charge a commission for changing the money, and this commission is their remuneration. Not only those who embark or disembark from here require this service, but also those passengers who alight from the steamer just to break the routine of life on board, to be on land and have a look round.

During a voyage the officers of and passengers on a steamer co-operate to make the life on board as lively and interesting as possible. Library books and games materials are provided; musical concerts and dances are organized, or interesting competitions and tournaments are conducted. Still, the excitement is considerable when land is sighted from a ship after three or four days voyage on the open sea. Telescopes, binoculars, cameras are all brought on deck, and the passengers carefully and enthusiastically pick out and study the details of the landscape slowly coming nearer and becoming more definite. They look forward eagerly to having a few hours on land. When a port is at hand information will be given on board to the passengers about the history of the town and its neighbourhood, places to visit, and the business and social life of the place. If there are many interesting things and places to see the passengers would welcome the services of a guide when they come on shore. Museums, palaces, parks, churches, picture galleries, factories, shopping centres, theatres — these are what visitors like to see. In the coming years it may be worth while making our land, Cochin and Ernakulam, attractive to the tourist. Well-planned out, a programme of the improvement of the town and countryside, expansion of museums, libraries and parks, co-ordination of traffic to bring the forests, mountains and rivers easily and quickly accessible from the harbour, improvement of hotel accomodation and so on, may prove beneficial culturally and financially to this State as in the case of England, France, Switzerland, Italy or Japan. It is difficult to believe that these things are done merely for the love of the show or of the foreign tourist. A hotel director at a hospitable Czechoslovakian spa may be happy that a French

gout patient went away from his hotel completely cured; but he must have been also immensely happy that the patient went away after paying a fat bill. By how much are Nice and Monte Carlo richer because of the tourists who are lured there by her gaming houses and pleasure haunts? By how much would Switzerland and Italy have been poorer but for the money spent in those countries by foreign tourists? What is the secret of new campaign started in Britain exhorting the Britisher to spend "A British Holiday?" The Japanese have laboured hard to make their country one of the most interesting and beautiful countries in the world, and to tempt and help others to see what their country is like. Naturally today Japan has become a tourists' land and the contribution annually made by the tourists to the wealth of the country is considerable. Her hotels, restaurants and transport trades improved their position considerably; big industries often benefitted by new business relations established as a result of personal interviews between local businessmen and those who had come as tourists; reviving and expanding handicrafts gave employment and income to many of her people.

Most people like curios, and travellers certainly like to collect souvenirs. Cochin may be the only port which certain liners call at in India. Passengers on those liners will have to buy Indian curios—they are unlimited in variety and rarely surpassed in beauty—from Cochin. Paintings by Indian painters of Indian life and scenery; picture post-cards; statuary in bronze, ivory and wood; other carvings; woven goods; gold and silver lace-work; models in wood or marble of temples, stupas, mausoleums and buildings such are the things in demand among tourists. Cochin can contribute her share to increase this variety. Models of Kerala temples, of the Malayalee houses with their peculiar roofs, of lamps and utensils peculiar to Malabar, of bullock carts in wood or bronze, sets of *Katha-kali* dolls in natural colours, models of country-boats and rickshaws, of the "Chinese fishing nets" — so the list could be lengthened. An idea of the potentialities of the people of Cochin and their neighbours in this direction can easily be had.

These industries which I have mentioned in the course of this article, laundrying, purveyancing, money-changing, supply of informative literature, guides and interpreters, curio-making and marketing, can all be grouped under the name "The Tourist Industry". There will be many to wonder whether this industry, little heard of in Cochin, is worth anything at all. Let those who doubt and fear look at what is done by other countries to tempt visitors and holiday makers, the amounts that are spent and artistic talent recruited to advertise the attractions of those lands. Steam-ship lines, railways, other transport agencies, hotel organisations, big industrial houses, all cooperate to make advertising effective, and almost always there is a Tourist Bureau or Publicity Bureau maintained by the government. Wonderfully coloured posters of enormous size are broadcasted by these agencies; guide-books are published; shopping facilities are offered; comfortable travel is assured; hotels are recommended; entertainments, exhibitions and athletic or sporting meets are arranged; everything done according to a comprehensive plan. Take up any of the English or American society magazines. See how by just aggressive advertising one is convinced that one must have a holiday and that it must be spent in a certain place. "A thousand miles up the Amazon," comes the invitation in a beautifully illustrated folder from Brazil, "and get the adventure of your life. The marvellous flora and fauna and pigmy villages," etc. "An earthly Paradise, the Colony of Bermuda, a unique and heavenly resort" is the advertisement of the Bermuda Trade Development Board in the *Punch.* Tanganyka advertises her big game and wild life. California advertises her fruits, climate and of course, Miami and Hollywood, Switzerland her snows and mountains. The Hungarian National Office for Tourism sends us a reminder through *The Illustrated London News,* — "Don't forget to come and see Hungary. The Enchanting Romance of the Great Plains. Fascinating folk-lore and peasant art," etc. "A warm-hearted welcome in town and village" and good health at the world-famous spas in Czechoslovakia are assured to us by the Czechoslovak Travel Bureau. A charming belle in bathing dress says "Hello" to you from a big poster published by some English bathing

resort. Grass clad girls complete with garlands and guitars sing siren songs on moonlit sands in a Hawaiian poster. The Italian Publicity Bureau advertises her historical cities and picture galleries and says, "See Naples before you die". "Don't say *ekko* (magnificent) before you see Nikko" says the Japan Tourist Bureau. The Japan Bureau is only one of a type of an institution that has been developed in many countries in these days; it is also one of the most efficient. With its offices, and agencies all over Japan and many places abroad, interpreters and guides, artists, printers, it is a big organisation which provides work and wages to a large number of people.

Mysore, nearer home, has started work in this direction 'This Easter *revel* in Mysore" said a recent advertisement, in the *Hindu & London Times* " vast forests, stupendous waterfalls, sun-baked temples,—" and so it continued.

Is Cochin entirely devoid of any interest to the foreigner and the holiday-maker? It does not seem so when one knows what others are boasting of. The palm-lined canals and the land-locked lagoons of our state appear to me as being infinitely prettier than the much advertised Norfolk Broads in England. Here are the fresh-water rivers winding their picturesque courses through changing scenery; cascades and water-falls; tropical forests rich in game; the "Queen of Indian Hill Stations" is only eight hours' run from the harbour, and the scenery along the route is often comparable to what one gets during a Bernese Oberland Railway journey in Switzerland. In the old temples, on the walls, beams and pillars are to be seen exquisite examples of carving which display marvellous craftsmanship. Wood and stone would seem to have yielded like butter to the magic touch of those masterhands, and taken shape to represent "the suspended action" at a supreme moment. If Florence can boast of a "David" by Michael Angelo, or the Vatican Palace of "Laokoon," why cannot we boast of statuary depicting the Thandava Dance or Buddha's meditation? Our folk-dances, religious and social pageants are as fascinating as the Hungarian folk-lore and peasant art. The Kathakali, which is

arousing increased interest among lovers of art abroad, is a unique form of entertainment peculiar to Kerala. These are what a Publicity, Travel or Tourist Bureau in Cochin can place before the tourists and holiday makers of the world. Surely Cochin is no fen of stagnant waters. A little care for the proper preservation, a few artistic improvements and embellishments here and there, and organisation—with these Cochin State may be able to offer quite an attractive programme to the visitor.

The Tourist Industry is looked upon by the Japanese authorities as an important industry, the prosperity or adversity in which can have stimulating or choking repercussions on many other industries. Two summers back, in May, the day before I sailed from Japan, homeward bound, a prominent Japanese daily announced that in the previous year just curios alone had been sold to the tourists in Japan to the value of 120,000,000 yen (1) and that to enable the tourists to see and purchase Japanese curios without difficulty, the Japanese government had decided to spend 2,000,000 yen on the construction of an Imperial Curio Palace, where would be collected and placed for show and sale all the beautiful things made in Japan and which would appeal to the foreign visitors. That is what they are doing in Japan, about the tourist industry. What can we do about it in Cochin? It appears to me that in this field are a few opportunities for us, which if taken betimes and used properly can lead to fortune, but if omitted,—others (2) will take them.

T. C. Sankara Menon, M. A. (Cantab.)

---

(1) Rs. 10,50,00,000. The budget estimate of the total revenue of Madras Presidency for 1933—34 was 22·46 crores, and that of Cochin State:—

The actual state receipts for 1108 (32-33)=Rs. 10,557,328.

Do of 1109 (33-34)=Rs. 17,532,509.

(2) Japanese and Chinese sailors have been observed hawking Cochin curios in passenger-liners lying in the Cochin harbour.

G. K. CHESTERTON.

Chesterton is dead, but his memory is destined to live. He wrote many books, but many more books are going to be written about him. There was one book in particular which he never wrote, but frequently referred to as by far the best book he had ever written. It tells the story of a little boy who set out one fine morning from his little hut on a mountain side, in search of adventure. Having gone far enough to get a full view of the mountain, he looked back only to discover that the mountain on which his little hut was perched was in fact the giant he had set out to meet. It was a story he never wrote, but lived. That accounts for the apparent topsy-turvydom of Chesterton. He was one who set out full of enthusiasm with the modern current of progress, and half way stopped to look back and discovered that after all this progress is only a drifting way, and that the goal lies far back in the middle ages. Hence his philosophy is retrogressive in the sense of a return to senses.

When a man is all round,—and Chesterton was even corporally so—, one is at a loss to know where to begin to talk about him. It is particularly so when the man has no loose ends whatever. This is one of the inimitable feats of Chesterton. He thought and spoke in lightning flashes, as a great Frenchman remarked. His philosophy embraced everything. And he kept incessantly firing broadside in all directions. But if his thoughts seemed as rapid and reckless as a rocket, they were always as calculated and controlled as a boomerang. There was no missing, and no mistaking.

Chesterton was a philosopher, a mystic, a critic, a poet, an essayist, a journalist, a novelist and much more besides. He could have been so easily ranked as a great master in any of these lines had he not had the foolhardiness to excel in every one of them. In this age of specialisation, which

means not so much knowing one thing as ignoring everything else, there is no category for the type of Chesterton. So we call him a mediæval survival, an all round man, a genius or, summarily, a Chesterton. He himself never tired of repeating that he was a mere man, and was immensely proud of it. He was always on the side of common folk and common sense. In every matter of controversy, during the last forty years, he was by instinct always upon the right side; in morals, in history, in politics and in the sense of what social arrangements ought to be. He stood for right living against capitalism, and there he was right; he stood for right living against socialism, and there too he was right; he stood for the re-establishment of the rapidly vanishing institution of property; and again he was perfectly right. His political views were too sane for him to be of that company of professional politicians of whom he once sang:

The men that worked for England
They have their grave at home;
* * * * *
But they that fought for England
* * * *
They have their graves afar.
* * * * *
But they that rule in England
In stately conclave met,
Alas, alas for England
They have no graves as yet.

Thus far Chesterton the philosopher. Chesterton the litterateur is another marvel. He contributed something very valuable to every branch of literature, much to several of them and everything to one. This last is the paradoxical style of writing which is exclusively his own. For while others have been able to coax some paradoxes into their writing, Chesterton rode on its back all the way. He is master of it without a rival, and possibly, without even a successor. Not only the trend of his writings but his very style was a perpetual exercise in logic, and it is little wonder that a generation that professes to repudiate logic should have stood bewildered at his genius. This lucidity, depth and swiftness of comprehension

together with his freedom and force of expression made him a marvellous essayist who has left a record not easily to be broken. He has brought the English Essay almost to its perfection, that is, essay clothed in the very native vestment of familiar English. His occasional lapses into verse and fiction have been quite a blessing to the English literature. They have besides shown us that this great genius can mix up fun and philosophy, music and mysticism as if they were paints on a palette, and through all the intricacies of a detective story arrive naturally at a philosophic conclusion as though he were traversing a syllogism in "Barbara".

But to the world at large Chesterton was a great friend, that man with inexhaustible good humour. Someone has defined humour as a sense of the obvious, the freshness of a child that perceives things that are too obvious for the rest of us to see. The man who flings up his hat for sheer joy at the discovery that a blade of grass is green surely sees and enjoys much that is too obvious for others to see. Such a man lives in an enchanting fairy land, not indeed because the world has grown less real to him, but because it has grown more than materially real, it has become spiritually inspiring. Chesterton was such a child who one morning sat on a hill-top making some sketches with a bit of chalk and came away exulting over the discovery that after all England is a bit of chalk! Only such simplicity can enable a man to discover that the sun rising in the morning is quite as marvellous as the sun stopping on the way. To such a one nature is not a hopeless muddle, but a very intriguing riddle that invites enquiry and leads reason to something beyond the senses. In this frame of mind a man finds it far more rational and relieving to admit one endless end that disentangles the whole problem than creating innumerable loose ends that leave the problem of nature more incurably intricate. So, Chesterton was an optimist who sang and laughed in the face of the dark materialism of our age. He has at least done one great service to mankind; commonsense has become less uncommon, thanks to him.

C. B. (Old Boy.)

INDUSTRIAL DEVELOPMENT IN COCHIN.

Leaving alone *Kismet* and *Karma*, the happiness of any individual or society depends, to a very great extent, on the income of that individual or society. To increase production and income rapidly and speed up progress in other directions rapidly, a system of planned economy is being extensively resorted to in many parts of the world. A survey of existing conditions is made first, and then a plan of development and reconstruction drawn up, showing the main purpose and objectives aimed at. The plan gives the conditions as found at the beginning, the improved conditions that may be anticipated as a result of the working of the plan, and the period within which the improvement is to be effected. The question of expenditure also is necessarily associated with the drawing up of this plan.

The first plan of this kind, inaugurated on a nation-wide scale, is the five-year plan of Soviet Russia which was in operation between the years 1928 and 1932. Russia has since embarked on a second five-year plan which is proposed to be completed in 1937. Italy, Turkey, China, Denmark and the newly constituted State of Manchuko have all embarked upon plans of this sort already. Mexico, Germany, Sweden and the Irish Free State are doing so. The national recovery schemes of the United States of America have also been initiated for the same purpose.

The people of every country, whether progressive or not, require the products of agriculture for their very existence; a certain proportion of the population will always be engaged in agricultural pursuits. Besides supplying the one primary requisite, food, for the people, agriculture is the source of various raw-materials for industries. With the growth of civilisation and the multiplication of human wants, the occupations associated with industries and manufactures have increased in importance and are found to be more and more renumerative than those of agriculture. Thus in the United States of America, the prices

of agricultural products have fallen by 60 per cent. The recent tendency in progressive countries, therefore, has been to provide more work for the people in industries and subsidiary occupations and to limit the numbers employed in agriculture, it being recognised that the employment of more than a limited number of persons in agriculture tends to reduce the average income of the individual and the aggregate income of the nation as a whole. Thus again in Russia, while in 1913 industry formed 42·1 per cent, and agriculture 57·9 per cent of the total gross production of the State, in 1932 the proportion changed to 70·7 per cent and 29·3 per cent respectively. The necessity for limiting the number of people employed in agriculture is all the more important in Cochin, since the pressure of the population on the land is far above what is normally obtained in most other places in India.

Side by side with the introduction of a plan for the development of the State, a systematic survey of the existing industries and the available natural resources of the State may also be undertaken. The inauguration of the plan itself need not, however, be delayed till this industrial survey is finished. Once a plan is framed and approved, a detailed plan for the first year of operation is easily prepared. There will be enough items in the plan—items of unquestioned value and urgency—for the first year's operation. And any changes that may become necessary as a result of the investigation into the existing industries and natural resources may be introduced at the end of the first year, when the detailed workable plan for the rest of the term is drawn up.

Industries and manufactures may be divided into three main classes, depending upon the amount of capital required for each: (1) Heavy or large-scale, (2) Medium scale, and (3) Minor or Cottage. Large-scale industries are very important, because they include the basic and key industries,—for example, the manufacture of all kinds of machinery—and therefore, help in the promotion of other industries. They require large sums of capital and expert technical skill, and may, therefore, be left out of the present scheme, as belonging to an all-India plan. But it may be mentioned here that, of all these heavy industries, the one

that Cochin may hope to start and develop is that of ship-building, considering the immense advantages offered to us by the harbour. The manufacture of synthetic manures and other products through the fixation of atmospheric nitrogen, and other industries intimately connected with cheap electricity may be thought of only when one of our own hydro-electric schemes is developed.

Medium-scale industries also require comparatively large sums of capital; but since most of them can be started as minor or cottage industries, they may also be left out of the plan for the present. Moreover, in their transformation from the agricultural to the present manufacturing and commercial stage, industries have had to pass through the handicraft stage.

These small-scale or minor industries play an important part in the productive activities of countries like Germany and Japan. It is recorded that 90 per cent of the industrial establishments in Germany are connected with small-scale industries, and 2/5 of the entire population is employed on them. Likewise in Japan, many of the industrial establishments are of very small size: more than 50 per cent of the 55, 948 factories listed in 1928 employed only from 5 to 9 workmen, and only about0·5 per cent of these factories had as many as 1000 workers or more.

These minor or cottage industries, therefore, are of immense value to the people of the State as a whole. They provide employment and a means of livelihood both to the educated and the uneducated unemployed of the place. The number of young men and women who have already had a general secondary education, but who cannotstill find anything to do to earn a living is steadily increasing. The introduction of Cottage industries, will not only provide employment for these people, but may also prevent, to a certain extent, the huge waste in men and money now resulting from the indiscriminate admission of all classes of boys and girls to a University course in Arts or Science. With a view, therefore, of equipping the High School Student to engage himself in some branch of industrial activity after leaving the High School, the following list of minor industries has been drawn up. One or more subjects from the list may

be introduced into each High School, the choice of the subject necessarily depending on the raw materials available in the locality, the nature of the demand for the finished product around the place, and the means of transportation of the finished product to other places where there is a demand for it. Agriculture also has been included in the list because, as has been shown already, it is very closely associated with industries, supplying, as it does, some of the necessary raw materials for their development.

Minor Industries:— For Boys

1. Agriculture.
2. Metal working — Smithing, agricultural tool, etc.
3. Manufacture of metal vessel, — copper, brass, bell-metal etc.
4. Electro — plating.
5. Hand — spinning and weaving.
6. Carpet making, mat, basket and rope making.
7. Flour milling.
8. Rice milling.
9. Oil mills.
10. Food products — fruit and vegetable preservation, drinks, aerated water, bakery, pastry, sweets etc.
11. Cigarettes and bidis.
12. Brick and tile work.
13. Carpentry — furniture, wood work, cart manufacture, musical instrument making etc.
14. Leather works — shoes, boxes etc.
15. Bee keeping.
16. Toys.
17. Vegetable dyes, inks etc.
18. Paints, varnishes etc.
19. Pencil and crayon (for black board) manufacture.
20. Buttons.
21. Soaps.
22. Starches.
23. Enamelled ware.
24. Printing
25. Book-binding.
26. Building.
27. Fishery.

28. Fertilisers.
29. Live stock raising, and dairying.
30. Match manufacture.
31. Paper — handmade.
32. Automobile engineering — motor body building, vulcanising etc.
33. Tailoring and upholstery.
34. Sugar manufacture.
35. Pottery.

For Girls.

1. Agriculture.
2. Hand spinning and weaving.
3. Carpet, mat, basket, and rope making.
4. Food products — bakery, pastry, sweets etc.
5. Bee Keeping.
6. Toys.
7. Live stock raising and dairying.
8. Paper — handmade.
9. Dress making, — stockings, socks, knitted woollen goods collars, ties, banians, caps, hats etc.
10. Laundry work.
11. Tailoring.
12. Embroidery and Lace work.

No attempt has been made to make the list exhaustive. In fact, subjects may either be added on to, or dropped from, the list as circumstances dictate.

As has been stated above, one or more subjects from the list may be introduced into each High School, the course of instruction covering the last three years of the High School career for all students, and two additional years after the final School-leaving examination for those who intend to follow the profession for which they had been trained during the first three years. The training during the second term can be as thorough and intensive as possible, so that the students may find no difficulty later on when they actually embark on the profession they have chosen. The preliminary study of the particular subject during the first term will enable the student to make up his mind whether he should take up a University course or choose for himself the

business career, after leaving school. The subject or subjects introduced in the High School may therefore, be only an addition to the present syllabus of studies, the main advantange of such a course being that the student can either go for a University education, or engage himself in some industry at the end of the High School course. The High School will, in short, then be in addition to what it is now, a technological school where, at least, one profession can be learnt by all students; and which, therefore, might enable them to earn a living for themselves later on.

The objections to this scheme may be that it will all be a waste of public money, that it will not, in any way, induce young people to take to business careers, and that it will only add to the difficulties that already exist in connection with secondary education in the State; and the proof for all of which will be that the students, who have already had a vocational training in the Industrial School of the State, do not make use of their opportunities to start such cottage industries of their own.

Here the second part of the plan comes to their rescue. The absence of such grade-scale enterprises by people who have already had some sort of industrial training is mainly due to two reasons: (1) the training in the particular profession was incomplete and inadequate, so that the student, after leaving the school, was not sure of himself; and (2) — this was the more serious handicap — the inability to find any funds to make, at least, a start. The two most important requirements for any industry are money and market. (There is no attempt here to minimise the importance of the other requirements — Machinery, Power, Materials, Labour etc.) And the student, trained in the industrial school, is seldom able to find the money for himself or to market the finished product from his small factory in the face of the keen competition from other bigger manufacturing concerns. A big organisation like the State can help him, and with this help there is nothing to prevent him from achieving success in the end.

To keep these small-scale industrialists, the State may have a Central Development Committee — something like the *brain trust* of President Roosevelt in the United States of America — consisting of experts in all the different branches of industrial activity, to deal with all problems concerned both with production and distribution. This Central Committee may have their own Taluk Committees, and these latter may have, in their turn, their own Village Committees. The Central Committee alone has got the power to plan and organise for the whole of the State. The Taluk and the Village Committees may only serve as agencies to carry out the schemes approved by the Central Committee.

The above is only an outline of a possible way of introducing planned methods of development in the State. As a starting point, it may be of some use to those who may have an idea of studying the subject for themselves. At any rate, it may, at least, stimulate interest in the subject of planned development of the State, which can largely solve our problem of unemployment and poverty.

V. T. Sreedhara Menon, M. Sc.

TAMIL AND MALAYALAM.

When about eleven years ago at the suggestion of Prof. S. K. Chatterji (who proposed to me that I should take up the work of writing a historical grammar of Tamil somewhat on the model of Wright's grammars) I began to examine the so-called Sangam works of Tamil (എട്ടുത്തൊകൈ, പത്തുപ്പാട്ട് and പതിനെൺകീഴ്ക്കണക്ക്), I was at once struck with the conspicuous divergences that existed between the language of these works and that of the Saivite and Vaishnavite bhaktas of the Tamil country, with whose productions I was already familiar. The linguistic cleavage impressed me as something more than merely dialectical; it appeared to me that chronological evolution was involved here. On further examination, I could see that the language of the collection known as പതിനെൺകീഴ്ക്കണക്ക് (which embraces works probably of widely different dates, like കുറൾ, നാലടി, etc.) was in some respects less archaic than that of എട്ടുത്തൊകൈ and പത്തുപ്പാട്ട്. Even among the members of the last-mentioned two collections, minor linguistic divergences revealed themselves (as for instance in പരിപാടൽ and in കലിത്തൊകൈ). But on the whole it was fairly easy to see that the features common to എട്ടുത്തൊകൈ and പത്തുപ്പാട്ട് would very well justify the use of the term Old Tamil for describing their language as distinguished from that of the Saivites (തേവാരം, തിരുവാചകം, തിരുക്കോവൈ) and the Vaishnavites (നാലായിരപ്രബന്ധം), which might be fittingly termed Early Middle Tamil. Some of the works belonging to the collection പതിനെൺകിഴ്ക്കണക്ക്, while they showed fewer archaisms than എട്ടുത്തൊകൈ and പത്തുപ്പാട്ട്, yet appeared to me to have been written in a language much nearer Old Tamil than Middle Tamil. Hence I would describe their language as Transitional Old Tamil. On the other side, works written after about the 9th or 10th centuries down till കമ്പൻ, showing as they did more modern peculiarities, could be described as Late Middle Tamil.

The study of the origins of the Malayalam language led me very definitely to the view that this west coast speech was allied more directly to Early Middle Tam. than to any other chronological unit of

Tamil, I have collected and discussed the relevant features of affinities in my "Evolution of Mal. Morphology". The divergences between Old Tam. and Middle Tam. could in the nature of things be merely touched upon in that work, though I have had to discuss some of the aspects elsewhere.

In this paper I wish to present a conspectus which would show at a glance (i) the differences between Old Tam. and Middle Tam., and (ii) the affinities between Mal. and Early Middle Tam. Such a survey would serve as a synoptic basis for a complete history of the Mal. language with plenty of sidelight on the evolution of the earlier stages of Tamil.

The highly debated question whether the Sangams mentioned in Tamil literary tradition had at all a historical basis does not concern me. For my purpose, it is enough to give recognition to what is an obvious fact that the linguistic features common to എട്ടുത്തൊകൈ and പത്തുപ്പാട്ട് would very well justify the use of the term 'Old Tamil', for the language of these collections. These collections contain poems written by different writers, perhaps during widely differing periods. In spite of a plethora of speculations and quasi-scientific discussions, the dates of composition or even of compilation are unknown; but of this there is no doubt that the language of these works is older than that of the Saivite and Vaishnavite devotees who poured out ecstatic prayers to their divine masters in the language current among the people during the period covered by the sixth to the ninth centuries.

Old Tam. may have become standardized in later stages, and some of its features (like some rules relating to external sandhi) might have been purely literary; but there is little doubt that the vast majority of its peculiarities did have their roots in a living speech current long before the Middle Tam. period.

Further, even after full allowance has been made for regionalisms in Old Tam. and Middle Tam., most of the unique features of the latter could be derived from Old Tam. on the basis of normal rules of phonetic, morphological, syntactic and semasiological change. A fairly continuous linguistic evolution could thus be established between the chronological units: Old Tam. and Middle Tam.

The abbreviations O. T. and M. T. stand for Old Tamil and Middle Tam. respectively.

In this connection, it is noteworthy that the grammar called തൊൽകാപ്പിയം (എഴുത്തു and ചൊൽ) lay down the rules applicable to Old Tam., while വീരചോഴിയം, its commentary written by പെരുന്തേവനാർ, the grammars നന്നൂൽ and നേമിനാതം (the two last-mentioned belong to the 13th century) contemplate also the evolved usages current in the Middle Tam. period. The commentary on വീരചോഴിയം is particularly useful in as much as it refers to many 'popular' and colloquial peculiarities of the time.

Phonetics and Phonology.

1. The O. T. sounds known as ആയ്തം (as in അഃ‌ഗ്, എഃകു, കഃറീഗ്, മുഃടീഗ്), and കുറിയലികരം (as in കേൺമിയാ, നാകിയാഗ്) are absent in Mal. — There are reasons to think that they must have fallen into desuetude in the M. T. period.

O. T. യാമെ, യാട്, യാർ appear in M. T. colloquial inscriptions as ആമെ, ആട് etc.—Mal. follows M. T.

2. വ് is described in തൊൽ, എഴുത്തു as a labio-dental.—In colloquial Tam. and in Mal. it is more often a bilabial.

The sound റ് now evaluated as a cerebralized variety of post-dental or pre-alveolar ര് is recognized by Tol. എഴുത്തു as a വല്ലെഴുത്ത് or plosive, in phonation, behaviour in sandhi, etc. The present-day value of റ് arose after the O. T. period, unless indeed it is thought that തൊൽകാപ്പിയം merely reproduced a still earlier tradition.

3. The sound ഞ് was current in O. T. and not unrepresented in M. T. It occurs in colloquial passages of M. T. inscriptions, besides the dental ന് (as in നായിഗ്) — Mal. has preserved this ഞ് not only in old words but also as a unique feature in ഞാൻ, ഞങ്ങൾ, ഞരമ്പ്, ഞാഞ്ഞൂൾ, etc.

4. O. T. words with the absolute consonantal finals dentals ന്', (in പൊരുന്ഗ് 'agreeing' വെരിന്ഗ് 'backside'), ഞ് (in ഉരിഞ് 'rubbing') and വ് (as in തെവ്) fell into disuse in the M. T. period.— Except അവ്, ഇവ് which appeared in അവെല്ലാം, ഇവെല്ലാം in Old Mal. the others are non-existent in Mal.

5. ൽ, ൾ, ൻ, ൺ, ർ, യ്, were compulsorily absolute consonantal finals in O. T. — Colloquial passages in M. T. inscriptions (and in

modern Tam.) show final enunciative vowels embodied. —Mal. follows M. T. colloquial practice.

6. The Tam. enunciative ு could be shown to have phonetically developed in Mal. before pauses to the more open sound ഒ, while it was retained unchanged within pauses, as in രണ്ടുപേർ, വിട്ടുകൊടുത്തു, തേച്ചുകുളി.

7. O. T. അതു and ഇതു had a full ഉ sound (മുറിയല്ലുകരം) finally (except in some contexts). In the M. T. colloquial, the final vowel appears to have been optionally given the സംവൃത value of കുറിയല്ലുകരം. — Old Mal. had this optional practice.

8. The semi-permanent incorporation of vocalic glides (before pauses and before consonants following) in Mal. words like തിയ്, നീയ്, പൂവ്, വടവ്, മാവ് was not permitted in Old Tam.—M. T. inscriptions and colloquial Tam. do have instances with the glide (as in ഇങ്കേയ്, പണ്ടാരത്തേയ്, ഇവനേയ്).

9. The use of intervocal glides is normally regulated by rules that I have discussed elsewhere. Colloquials of Tam. show variations from the general rules. — These colloquial tendencies became pronounced in different directions in Mal.

10. The elision of final vowels in phrases like പെണ്ണുകണ്ണി, പോപ്പിടുന്നരചൻ, വിൽമുറിഞ്ഞാമ്പ and ഏറഴയ്, etc. is due to another colloquial tendency which is not absent from Tam.

11. The demonstratives അ and ഇ, when followed by words with initial vowels, take on വ് as a glide in O. T. and M. T.—Colloquially വ് is simplified to വ് in M. T. colloquial inscriptions cf. ഇവൂർ, ഇവ്, ഓലൈ, etc,) — This colloquial feature has been made permanent in Mal. അവിടെ, ഇവിടെ, while the old rule is observed in അവ്വണ്ണം ഇവ്വണ്ണം.

12. The O. T. sandhi rule whereby വ് is embodied in അവ്യ ഴ്, അവയാനെ (before words with initial യ്) is absent in M. T. colloquial and in Old Mal.

13. The rules of Tam. regulating the "doubling" of the initial voiceless plosives of words when they follow the final ഇ, ഈ, ഉ, ഊ of words preceding, are applicable only to "casal" compounds in

Mal., generally speaking. The rigour with which literary Tam. prescribes "doubling" in such contexts for some "non-casal" compounds is absent from an early period in Mal. — Colloquial Tam. departs from literary Tam. in many of those respects in which Mal. differs from literary Tam.

14. The absence of "doubling" of the initial plosives of the second constituents in Mal. instances like വിത്തുപാട്ട്, വിട്ടുകൊടുത്തു, നാട്ടുകാർ, അച്ചുകൂടം is generally against the rules of literary Tam. (when the finals of the first constituents are geminated surds followed by the enunciative). But M. T. instances like നാട്ടുപുകഴ് and Mal. show this absence of "doubling".

15. തൊൽകാപ്പിയം instances like ഉടൽഉക്കൈ, പലാഅക്കോട്ട, യാഅന്തോൽ, മാഅന്തോൽ are all absent in Mal.

16. The change of final *m* to alveolar *n* in Tam. words like ഇടാകലം, പൊലം, പുലം, നലം, കുളം, particularly before vowels following, as in നിണൻ ഉണ്ട് 'having drunk blood', ഇടനം etc. is represented only in Mal. കടൻ beside കടം.

A number of "non-rational" words with final alveolar ൻ, (like എകിൻ, ചെകിൻ, പയിൻ, കയിൻ, etc.) mentioned by തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്ത്, are absent in Mal.

17. So far as the junction of consonants in external sandhi is concerned, Mal. has (except in some tradition-influenced instances of Old Mal. and in some familiar compounds like നാനാഴി, എണ്ണാഴി, നാനൂറ, etc.) steered completely clear of the "complexities" of Tam. literary rules, and conformed to the usage of colloquial Tam. which even from the M. T. period onwards avoids many of these literary rules. — The mention made by ലീലാതിലകം of some of the Tam. literary rules as applicable to Mal. refers only to the literary tradition.

18. The internal sandhi changes of Tam. are all preserved in Mal. One particular change in Mal. may be shown to be of M. T. origin, — The stages along which Mal. past stems like വിണ-, താണ്-വാണ്-, have been evolved are the following:—വാഴ്ന്ത്-, (as in Tamil); വാഴ്ന്ന്- with the Mal. assimilative change of ഴ്ന്ത് to ഴ്ന്ന്, (represented in many old west coast inscriptions); വാണ്ട് with the internal sandhi change of ഴ്ന്ന് to ണ്ട്, and the reduction of ണ്ട്- to ണ്.

Now, the change of ഴ്ന് to ണ് (i. e. when final ഴ് meets dental ന് in sandhi) is absent in O. T., and crops up only in M. T.—O. T. has വാഴ്നാൾ, താഴ്നീർ, etc. without the change. M. T. shows വാണാൾ, ചോണാട്ട്, (ചോഴ and നാട്ട്), കീണോക്കിയ (കീഴ് and നോക്കിയ) embodying the change under reference. വീരചോഴീയം, the M. T. grammar, expressly refers to it in സന്ധിപ്പടലം, സൂത്ര 18. Mal. has it in internal sandhi also.

19. Special phonological changes of Mal. could all be demonstrated as having had their starting point in Tam., and some of them are reflected in M. T. inscriptional instances and in regional colloquials of Tam.

ഐ to അ finally (as in തല) and medially (as in അഞ്ച്, വച്ച്); the accusative ഐ to ഏ; the old infinitive അ to ഏ through front ഒ; vocalic changes like അ to ഏ (as in കെട്ട്, പെട്ട്), ഇ to ഏ (as in ചെറ്), ഉ to ഇ (as in ഇരിക്ക്, പോരിക, വരിക), ഇ to ഉ (as in വരുന്നു, വാളുക്കൽ, etc.) consonantal assimilation in varying numerousness in the change of ങ്ക് to ങ്ങ്, ഞ്ച to ഞ്ഞ്, ന്ത് to ന്ന്, ൻറ് to ന്ന്, മ്പ to മ്മ്; the palatalisation of medial ത്ത് to ച്ച്, ന്ത് to ഞ്ച് and of initial ക് to ച്; the change of ട് ച് to ള് (as in ആള്ള, കാള്ള); of മ and മ്മ to യ്മ (as in കോയ്മ, കാരായ്മ, മലയായ്മ); of ച് to യ് (as in വിയ്, പയി, വിയപ്പ് and even അരി from അരയി derived from അരിചി); of യി to യ (as in കയറു, പയറു, വയറു,); aphesis (as in ലാത്തുക, വാവ് and ലാവ്); syncope as in മുങ്ങ്, തിങ്ങ്, etc.); absorption of syllables with compensatory lengthening (as in ഊക്ക് 'to shed water' പൂകുക, etc.); metathesis (as in അലരി); the influence of bilabials (as in മുവപ്പ്, ചൊവ്വ്, etc.); the influence of accent (as in കൊവ്, പ്ലാവ്); the elision of വ് (as in തോലി, കേളി, ചെയ്യിക്ക്); the change of *m* to വ് (as in മരവു, തരവു, etc. before the സമുച്ചയ); the change of ട് to റ് before the plosives ക്ക്, പ്പ്, ത്ത്, ച്ച്; and the change of ഴ് to ള് in അപ്പോൾ.

Morphology.

1. No native bases of Mal. can be said to be nearer related to O. T. than to M. T.

2. For the "third case", O. T. had ഒടു (far more frequently than ഓട്ട്) and ആൻ (far more frequently than ആൽ). M. T. had ഓട്ട് and ആൽ numerously. ഓട്ട് and ആൽ are mentioned only by M. T.

grammars. — Mal. has only ആൽ and no ആൻ; ഒട് is rare and used only in poetry in Mal.

3. O. T. fourth case forms with person-denoting ൻ and with the augment ഇൻ showed the change of ൻ to ർ before the fourth case ending ക്കു്, as in അവർക്കു, മരത്തിർക്കു, etc. The change for the ൻ of the augment ഇൻ is expressly prescribed for old Tam. by തൊൽ, എഴുത്തു്. — In the M. T. period, forms like അവനുക്കു്, മരത്തിനുക്കു് cropped up with what was described by the M. T. grammars as an ഉ-ച്ചാരിയെ introduced between ൻ and ക്കു്. — These forms, I think, are the immediate "ancestors" of Mal. അവനു് (അവന്നു്), മരത്തിനു് (മരത്തിന്നു്).

4. O. T. had ഇൻ as the fifth case ending. — M. T. shows ഇൽ നിൻറു്. — Mal. ഇൽനിന്നു് is related to, and derived from, the latter.

5. O. T. used this fifth case ഇൻ as a comparisonal ending. M. T. had ഇലും. — Mal. has ഇലും.

6. O. T. had, for the sixth case ending, അതു് when non-rationals were qualified by the sixth case forms, and ക്കു് when "rationals" were qualified. — M. T. had a newly used ഉടൈ and ഉടൈയ. — Mal. ഉടെ, and the alveolar plosive represented by the symbol ൻ (after person-denoting ൻ and the augment ഇൻ) are derived from ഉടൈ.

7. The seventh case ഇൽ is an M. T. ending. — Mal. ഇൽ may be compared.

8. Mal. has those vocative types which are used in some regional colloquial or other of Tam. — Many types prescribed in the Tam. grammars are purely literary.

9. The postpositions of Mal. correspond to M. T. postpositions. The "postpositional" use of കൊണ്ടു്, ആയു്, കുറിത്തു് etc. cropped up only in M. T. — In O. T., these forms were used with their primary participial significations without any grammatical "discoloration."

The O. T. inflexional augment -ഇൻ- was optional for bases with final ഇ, ഈ and ഐ.—M. T. generally avoided using it for the fourth and the sixth "cases" of these bases.—Cf. Mal.

O. T. had -അൻ- as the augment for അഇ, ഇഇ, യാഇ.— M. T. more commonly used -ഇൻ- for these words.—Mal. uses only ഇൻ-.

O. T. had no ഉ-ച്ചാരിയൈ for the fourth case endings anywhere.—M. T. used it in instances like അവനുക്ക്, മരത്തിനുക്ക്, etc.—Mal. fourth case അവനു്, മരത്തിനു് are very probably allied to these.—M. T. used this ഉ-ച്ചാരിയൈ in fourth case forms like കാലുക്ക്, കണ്ണുക്ക് also. Mal. however, does not have these, though the forms അവളുക്ക്, അവരുക്ക are heard in Mal. colloquials.

തൊൽ augments ഒൻ (as in കോഒൻ), അക്ക്, ഇക്ക് were abstractions. They are not mentioned in M. T. grammars.

O. T. had അവൈയാറ്-, ഇവൈയാറ്- as the inflexional stems beside അവറ്-, ഇവറ്-.—M. T. had the latter more commonly than the former, and colloquial M. T had ഇവിറു് aslo.—Old Mal. practice. corresponds to M. T. practice.

10. "Rationals" had no കൾ for plurals in O. T. — M. T. uses കൾ for "rationals" freely. — Mal. usage corresponds to M. T. Rare instances of the use of കൾ for "rationals" in O. T. are അരചർകൾ (in കലിത്തൊകൈ) and മറൈയവർകൾ in കുറൾ.

Mal. ആണുങ്ങൾ, പെണ്ണുങ്ങൾ, കുഞ്ഞുങ്ങൾ appear to have a structure similar to that of regional colloquial Tam. ആവുങ്കൾ, മാടുങ്കൾ.

11. The use of double plurals with കൾമാർ and മാർകൾ is expressly referred to in the 12th century commentary on വീരചോഴിയം.—Mal. shows instances of this type.

12. ആ and ഈ, the lengthened demonstratives, are used only in poetry according to the Old Tam. grammar (as in ആയിടൈ and ഈ വയിനാന).—Mal. has them in both literary and colloquial dialects.

13. The so-called intermediate demonstratives on an ഉ-basis ceased to be colloquially active in the M. T. period.—Mal. does not have them.

14. The Mal. use of അതു, ഇതു as adjectives as in അതുകാര്യം, ഇതു വഴി, may be compared to a corresponding colloquial Tam. usage in ഇതു വിഷയം, അതുമാതിരി, അതേകാര്യം.

15. The frequent use in Mal. of the demonstratives before relative participles as in ഈ പറഞ്ഞ കാര്യം, ആ പോയ ആൾ, ഇക്കേട്ട വിശേഷം, etc.

is already represented in M. T. (in instances like ഇച്ചിറന്തവാൻമുടരേ in തിരുവായ്മൊഴി and inscriptional ഇവ്വിചൈന്തനാൻകെല്ലൈക്കും.)

16. The plurals അവൈ, ഇവൈ in M. T. had കൾ optionally annexed to them.—Compare Mal. അവകൾ, ഇവകൾ.—അവുകൾ is the modern Tam. plural.

17. O. T. invariably used the ചാരിയൈ (അ)-റ്റ്-in the inflexional forms of അവൈ, ഇവൈ, യാവൈ, പല, etc.—In the M. T. period, on account of the influence of forms like അവൈകൾ, ഇവൈകൾ (which normally had no ചാരിയൈ at all) and also of the use of അവൈ, ഇവൈ without the accusative ending (and therefore without the ചാരിയൈ), occasionally forms like യാവൈയിനും ചിറന്ത (in കമ്പരാമായണം) cropped up without -റ്റ്-—This tendency became more pronounced in Mal. which has ഇവയുടെ, ഇവങ്ങു, etc.

18. Mal. അവറകൾ, ഇവറകൾ, and അവാറ്-, ഇവറ്- (as inflexional stems) are today reserved only for cattle and also for human beings when treated with a certain degree of contempt.—Modern Tam. has only അവുകൾ, ഇവുകൾ corresponding to these.

19. The tense-expletive ഇവു is traceable to a stage when participials with ഇവു were used as predicates.—പെരുന്തേവനാർ records participials with ഇവു in his commentary on വീരചോഴിയം; and M. T. inscriptions have forms like വൈച്ചിവു, SII, III, p. 223.

20. O. T. had നാം as the first person plural.—നാങ്കൾ appeared only in the M. T. period freely.—Mal. ഞാങ്ങൾ may be compared. M. T. had also നങ്കൾ-as the inflexional stem beside എങ്കൾ.—Mal. ഞങ്ങൾ and old എങ്ങൾ are allied to these.

21. Mal. നിൻ- for the inflexional stem of the second person pronoun singular is one of the few archaisms in the west coast speech.

22. O. T. had only നീയിർ as the second person pl. pronoun. Transitional O. T. and Early M. T. had നീർ also. Late M. T. has നീം and നീംകൾ.— Mal. നിങ്ങൾ has to be compared to Late M. T. നീംകൾ.

23. O. T. inflexional stems എല്ലാനമ്—and എല്ലീർനമ്—and എല്ലാർ തമ്-went out of use in M. T. which used the types നമ്മെ എല്ലാം etc. and അവരെല്ലാരെ, etc.— Mal. has these M. T. types and,

further, optionally introduced "casal" concord in നമുക്ക് എല്ലാക്കും, നമ്മുടെ എല്ലാവരുടെയും, etc.

24. O. T. verb - bases like തൊലൈച്ച്, പഴിച്ച്, ഓച്ച്, കഴിപ്പ്, പരപ്പ് (all of which had their past stems with ഇ) went out of use in M. T. colloquial.—Mal. does not have them.

25. O. T. causative bases were of the following types;—(i) ചേക്ക from ചേര് (ii) വാഴ്ത്ത് from വാഴ്, ഓട്ട് from ഓടു് (iii) with ഇ, as in പടി, ചെലി, etc. which had past stems with ഇ (as പടിഇ, ചെലിഇ, നിറിഇ, etc.) — The causatives with വി-, ഞി-, പ്പി- (having their past stems in - ത്ത് -) became common only in the M. T. period. — The Mal. type (ചെയ്യി-, വിടുവി-, എടുപ്പി-) is derived from it.

The only rare instances of the causatives with വി-, ഞി-, പ്പി-, that I have been able to gather from O. T. works are the following:— കേട്പിക്കും (തൊൽകാപ്പിയം, ചൊൽ); പോർപ്പിത്തിലതു (പുറം); മറപ്പിത്തായ് (കലിത്തൊകൈ); വിളിഏറ്പിക്ക, ഉണർപ്പിത്തൽ, പിറപ്പിത്തോർ and പുണർവിത്തൽ (പരിപാടൽ).

26. ഉൾ had conjugationl forms in O. T. — M. T. began to use ഉണ്ട് for all persons, genders and numbers (നന്നൂൽ: പെയ്പാൽ മുവിടത്തും). —Cf the Mal. usage.

27. The personal terminations of finite tenses, ഏൻ, ആയ്, ആൻ etc. were rarer in O. T. than അൻ-ഏൻ, അൻ-പെയ്, അൻ-അൻ etc. — M. T. had ഏൻ, etc. very frequently. — Old Mal., wherever it uses personal terminations, uses generally the M. T. endings.

28. The present tense ending കിൻറു appears commonly only in M. T.—പരിപാടൽ among O. T. works, and ചിലപ്പതികാരം and മണിമേകലൈ begin to show such instances. — Mal. ഇന്ന്-, ഉന്ന്- are derived therefrom.

29. ആ നിൻറ് is another present tense affix, used in M. T. — Old Mal. inscriptions and the Panikkars use it.

30. O. T. past conjunctive participles like ഉരൈഇ, ചെല്ഇ ചാഅയ്, പാഅയ്; ചെയ്പു; ചെയ്ം, ഇടുമു; ചെയ്യാ went out of use in the M. T. colloquials. — Mal. does not have them.

Similarly the following O. T. past types also fell into disuse in the M. T . period:—(i) Those with -ഇച്ചിൻ- (as in വന്തിച്ചിൻ, മായ്ന്തിച്ചിനോർ, പെറിച്ചിൻ, കണ്ടിച്ചിൻ;

(ii) third person sing. "non - rational" finites like നടുങ്കിൻറു, പോയിൻറു and those like മായ്ന്തൻറു, വന്തൻറു.

On the other hand, വീരചോഴിയം records വന്തിട്ട്, പോയിട്ട്, (with ഇട്ട്) as a past conj. participle type for M. T. — Cf. Mal. വന്നിട്ട്, പോയിട്ട്, etc.

31. For Mal. വാണ്ണ് —, വീണ്ണ് —, see al ove.

32. O. T. used ഉം for finites in an "indeterminate" sense for some forms of the third person. — The future value was recognized in the M. T. period (cf. നന്നൂൽ) . — Mal. gradually extended the ഉം tense (as future and aoristic tenses) to all persons, genders and numbers.

The third person forms with ഉന്നു, appearing in പുറനാനൂറു, like കളിക്കുന്നു, ഒലിക്കുന്നു, പൂക്കുന്നു, പറിക്കുന്നു, etc. are not met with in M. T. or Mal.

33. O. T. had finite forms like the following in the first and second persons with a signification on which commentators are not agreed : പടർതി, ചെയ്തി, ഇറത്തി; വിനവുമും, വരുമും, ചേറും .— M. T. colloquials appear to have lost them. — Mal. has no such forms.

34. The following O. T. future finite types are rare in M. T. colloquials :— (i) first person sing. ചെയ്കു (as in നോകോയാനേ, മൊഴികോ, കാൺകു വന്തിച്ചിൻ, etc.) (ii) first person plural ചെയ്യും (as in കാൺകും) and ചെയ്യുവും; (iii) the third person "rational" plural ചെയ്മാർ (as in തരുമാർ.....വന്താർ, etc.) the third person rational plural of the type of ആപ (=ആവർ) . — Mal. does not have any of these.

35. The appellative relative participial instances like the following are O. T. :— കവുളയാനൈ, മരാത്തനിഴൽ.

36. The Mal. "indeterminate" tense with ഉന്നു could be derived from future participial nouns like those current in M. T. (See my EMM).

37. The old infinitives had in O. T. only rarely the signification of "purpose". Structurally, O. T. used forms like പിറപ്പ, കാപ്പ, as infinitives. — M. T. had also പിറക്ക, കാക്ക etc. — Old Mal. infinitives of this category show ക്ക only.

38. O. T. "purpose" participles of the types of ചെയ്യിയർ, ചെയ്യിയ disappeared in M. T. colloquials. — M. T. on the other hand developed a new "purpose"-type showing വാൻ, ബാൻ, പ്പാൻ. — Cf. Mal. വാൻ മാൻ, പ്പാൻ.

39. O. T. had for the conditional endings ഉൻ (affixed to the verb-base) or ആയിൻ (affixed to the finites). — M. T. developed ഇൽ, ആയിൽ, ആൽ, ഏൽ. — Mal. has the M. T. affixes only.

The conditional -കാൽ, appearing in കലിത്തൊകൈ (among O. T. works) and used freely in M. T., does not, however, occur in Mal.

40. The following O. T. imperative types are not met with in M. T. colloquials or in Mal.:—(i) ചെയ്മോ, ചെയ്യ (ii) ചെയ്യി (iii) ചെയ്യെ (as in കാണ്ടെ, etc.) (iv) ചെയ്യീമേ (v) ചെയൽ.

Nor does Mal. have the new M. T. types ചെയ്യും, ചെയ്യുംകൾ, ചെയ്യിൻകൾ, ചെയ്യിനീർ, ചെയ്യിനീർകൾ (all of which are mentioned by വീരചോഴിയം).

41. O. T. optatives like വാഴിയ, ആകിയർ are absent in M. T. inscriptions and in Mal.

On the other hand, the optative type ചെയ്ക, restricted in O. T. to the third person, was extended in M. T. to all persons:— Old Mal. usage corresponds to M. T. practice and gradually it became in New Mal. a polite second person imperative.

42. Mal. ചെയ്യട്ടേ and ചെയ്യാം have relatives in M. T.

43. O. T. participial nouns, with a dental ന്, like അറിയുനം, പാടുനർ, പേണുനർ, ഈനർ, വല്ലനർ, തപ്പുന are not common in M. T.— Mal. does not have them at all.

44. The following O. T. negative formations are infrequent in M. T.:— (i) ചെയ്യൻ അല്ലെൻ, etc. (ii) ചെയ്യലേൻ, ഉരൈക്കലേൻ, etc. (iii) ചെയ്യൻറും ഇലൻ, വാഴക്കണ്ടൻറും ഇലമേ, വരുന്തക്കാണ്ടലും ഇലമേ; (iv) prohibitives like ഉരൈയാതി and മറവാതീമേ; നട്ടങ്കൽ, തെരുമരൽ; (v) negative optatives like ചെയ്യറ്ക and ആകിലിയർ, ഇറാഅലിയർ. — Mal. does not have any of these.

Nor does Mal. have M. T. പോകേൽ, കാട്ടേൻമിൻ, പോകേൻമിൻകൾ.

45. The negative finite type of ചെയ്തിലേൻ, ചെയ്തിലം, etc. became common only in the M. T. period.—Cf. Mal. ചെയ്തില്ല, ചെയ്യുന്നില്ല.

46. While O. T. used the negative finite type of ചെയ്യാ for third person "non-rational" plurals, instances occur in M. T. where this type is used for singulars also.

—Mal. extended its use for all persons and, further, used it as a stem for the formation of the special tense - type of ചെയ്യായിന്നു, ചെയ്യാഞ്ഞു, ചെയ്യായ്വു, etc.

Syntax.

This requires separate treatment; I shall, however, indicate a few categories in which Mal. usage corresponds to M. T.

1. The "directive" use of the fourth case ending, as in ഉയർക്കുവ്വൻറാൻ, is not represented in O. T. texts, so far as I can see. തൊൽകാപ്പിയം, ചൊൽ, does not provide for it; but ചേനാവരൈയർ in his commentary includes it under സൂ 110. It becomes common in M. T. and the Mal. usage may be compared.

2. The full-fledged passive construction becomes common only in M. T. texts. The so - called passive constructions in പുറം (എമ്മാൽ വിയക്കപ്പട്ടമുമോർ) and in തൊൽകാപ്പിയം (എനപ്പട്ടവ) are all capable of being explained as native constructions. A rare full-fledged passive construction in an O. T. work is നീകൈപ്പട്ടക്കപ്പട്ടായ് in verse 35 of the second part of കലിത്തൊകൈ.

3. Correlative constructions in imitation of Sanskrit begin to appear only in മണിമേകലൈ.

4. Casal concord of വിശേഷണ and വിശേഷ്യ, in the second case, is met with often in തേവാരം and നാലായിരപ്രബന്ധം.

L. V. Ramaswami Aiyar, M. A., B. L.

JUST A WORD.

Ah! what a pity? Seven full years slipped away and none seemed to have noticed that Kamalam had grown to the fulness of beauty and youth — her green coloured saree, her pensive face and quiet manners. How can I ever forget her? Where is she now? Has she become the wedded wife of another?' My heart went a-thumping.

The poor fishermen hoarsely extolled the fruits of their day's toil addressing the villagers with gross familiarity. Up the swollen river came fitfully towards the bridge a country boat with a couple of men. I began to muse, quite unmindful of the surroundings and the thin drizzle of rain. One half of my troubled brain recounted the situation, while the other half speculated upon Kamalam's beauty and youth.

All on a sudden, I heard the shrill whistle of the boatmen and the pattering of feet. I turned round. A plump dark-faced man stood before me, watching me under his brows all the time. For an instant, I stood irresolute on the bridge rubbing my shin. Raising my head, I looked sharply into the sharp kindly eyes of the intruder.

"But — but, Sir, — The river is in full floods. We have arranged a spacions boat to take you thither. It is getting late. Please get up. Eh! you are alone. Where are your friends?" said he in a voice clear but softer than most whispers.

"Why do you trouble me? Can't you see the muddy roaring waters? Who are you?" I demanded querulously.

The dark-faced man with a slight smile of approbation on his lips described in a few words the topography of the place.

"It's — it's a couple of miles up the river" said he with a pitiful catch "and — I'm his brother. I have been directed to escort you thither. Everything is in readiness. The function has been arranged to take place at 9. P. M. sharp.

The girl has gone now with her mother to the Siva temple for worship. Pray ! — Make haste. "

"Friends," said I with a sudden realization of the humour of the situation, "are not my usual equipment. I suppose you want to know why — why I am like that."

"No" — he summoned all his courage before he could find his voice.

I determined never to disclose my identity. These poor men have mistaken me for another. I wanted to see the funny side of it. Thereupon I put on my coat which was all the while hanging on the railings, wrapped a muffler round my throat and stood ready to start.

In half an hour I was standing on a rocky bank of the river in the dark shade of an overhanging banyan tree, surrounded by a large retinue of people old and young, male and female. The scents of jasmine and lavender mingled softly in my nostrils. I followed the escort with wavering feet and soon reached the well - lit and grandly decorated inner court-yard of a country mansion. Several people clad in white flowing dress were assembled there — And also the village school master with a bevy of girls beautifully and richly attired. When I was fairly in and they could properly see me in my silk muffler and coat, the hustle and bustle went out suddenly like a candle under the snuffers. They looked at me, then at each other.

An old dilapidated creature with a white drooping moustache, the twirling of which seemed to occupy most of his spare time with a wheezy voice and heavy geniality stepped aside.

"The ..... meals .....are .....re ..... a...dy. It's ..... getting late" stammered he.

I smiled and nodded. I passed swiftly out of the room, escorted by the old man to a well - lit hall, where more than a hundred men and women were waiting for me to partake meals. I obeyed everything in silence. I surveyed the situation for a moment, when I chanced to see a window half opened—I gave a violent start. A young girl of well-nigh eighteen summers was

looking at me — richly clad in a green coloured saree. The thought about Kamalam flashed to my brain suddenly. Again I looked. I saw a keen resemblance of Kamalam in that girl. But how could I now? Again and again I looked. She was still gazing at me.

Supper was over — such a supper as I had not enjoyed for many a long day. I was soon escorted to a neat little room. Looking at my 'West-End' I saw that it was only five minutes to eight. A thought struck me. Two lads were in the room to dance attendance upon me. I turned towards them. "What's the meaning of all this?"

The younger of the two at once began "Ah! you — you ..... want to make fun of us. Today Kamalam is going to be married to you." His little face wreathed itself in smiles.

Suddenly I interrupted. "Do you know my name, young lad?"

"Krishna Lal!— Don't think we are fools" muttered he incoherently.

I realised the whole situation. Kamalam was none other than my sweet heart. I had the occasion to be near her for some time, while she was staying with her uncle at the metrapolis. This is her father's abode and today is her wedding-day. Her parents have resolved to give her in marriage to that scoundrel Rup Singh — here in the name of Krishna Lal, who has evaded the city police for the last five years. These ignorant people, by some mistake have thought me as 'Krishna Lal'. "My good Lord!" I thought "what a lamentable — what a ridiculous situation! what an unfortunate girl!"

A sudden spasm of impatience seized me. I determined to save Kamalam from her life's misery. I lit a cigarette and stood at the window-sill looking at the outer courtyard. A furlong ahead I saw a score of people in procession emerging out of a by-street towards the mansion. I looked. Ah!.....

There he is — A tall tawny moustached figure in a white close-fitting dress proceeding nonchalantly — Krishna Lal ..... that Rup Singh. There was a scuffling and growling inside the house. The two lads who were in my room rushed out. I put out the light suddenly obeying a blind impulse, darted to the door, flung it open and passed through the confused crowd unnoticed. There in a dark corner of the compound I stood, watched and listened.

Kamala's father Ram Lal was thunder-struck when he saw the real Krishna Lal and his associates. Dead silence prevailed everywhere. Krishna Lal made no movement of face or body. He knew that there were complications. But he soon gained courage and said "what's the meaning of all this? What has transpired here? Why are you weeping Ram Lal? Pray! Tell me. Tell!"

In a subdued voice, he explained the circumstances exactly as they happened "Ah! Krishna Lal! Rich Krishna Lal! If you hadn't come in time, we would have been befooled by giving our girl to that rogue." He began to weep aloud unable to control the riot of his wounded feelings.

Kamalam saw her father's strange plight, fell at his feet and began to implore "Father, my dear father ..... please do'nt tie me ..... in wedlock to this man — Krishna Lal — I ..... do'nt like ..... him — If you have ..... an atom of affection in me ..... allow me, father ..... to have that man in the adjacent room ..... as ..... my ..... husband. I have known him before while ..... with my uncle — I love him ..... I love him. Father! Oh, Father!"

"Ah! This girl has gone mad. That rogue there has poisoned her, I think" said he gasping.

I saw from a distance Ram Lal's face twitching, evidently, labouring under the stress of great excitement, which he had not wholly succeeded in suppressing.

"Quick — quick!" Said Krishna Lal "Come and describe that fellow who has cheated us. He is not there — in that

room. We must be on to him sharp! Come on! Where did you say he was off to?"

The people assembled, started, rubbed their eyes, leaped aside from their path and some stood as if transfixed to wood or marble in bewilderment. Ram Lal sprang with a cry and ran outside and to and fro, to and fro along the court-yard.

I was in the back compound all the while wondering what would happen next. I was caught from behind suddenly in a firm passionate grip by half a dozen sturdy men and I was dragged towards the inner court-yard. There in the centre on a cushioned chair sat Krishna Lal and nearby the aged father of Kamalam. I stood there at the entrance, with my hands in my pockets, my inflamed face thrust forward. I felt that I could not endure another minute of inaction.

Yet, with a smiling face I demanded "Well! you have dragged me thither. What are you going to do with me? What do you want me to do?"

Krishna Lal raised his head with a coarse brutal laugh and said in a loud voice "You fool! Impostor! You thought of taking away this night — my Kamalam in the presence of all these ignorant people. Fool! Do you know me — Krishna Lal — Krishna Lal, the rich zamindar of Devanagiri, whom everybody in the neighbourhood dreads to approach? Do you know my position — my ways and means — my power — my authority? Speak!"

I saw his brow twitch together as, wheeling his horse. "Speak — will you?" roared he.

I stood there for a moment facing the gaping crowd. There was dead silence and so many eyes were on me.

"Well ..... This is sheer madness" drawled I bursting with indignation, "Krishna Lal of Devanagiri! ..... Impostor! I know you well ..... you are Rup Singh, the dacoit, now in the name of Krishna Lal and you have evaded the city police for the last five years. Now you are here — amongst these ignorant people to cheat this aged Ram Lal and his

innocent child. Just a word — yes. Just a word to the police and you are doomed ..... Rup Singh! Speak! ..... A moment."

My lips went back. Krishna Lal saw in an instant that he was trapped; his ruse had not only failed, but had rebounded against himself. He was as white as a sheet. He got benumbed ..... became unconscious and fell down from the chair.

A sudden uproar ..... a shout, an imprecation, a scuffle and the trampling of many feet.

* * * * *

I woke with a start, wet with perspiration from an exhaustible sleep and the faint fragments of a diseased dream.

K. S. Marar, B. A., Cert. Lib.

A Trek to Kodaikanal. *

Our Sea Scout Commissioner's invitation to come to Kodaikanal—an ideal place for the Sea Scouts—stirred up our adventurous spirit and seven of us started on the journey through the Palani Hills and wilds.

There is no road over the hills. In fact the only way to get from Cochin State to Kodaikanal is to go round by the Palghat or Peermade gaps a distance of about 250 miles.

We assembled in the 'Flame Den,' Ernakulam, divided the provisions, inspected and packed our kits and started off in good time to catch the 5-50 train. By dusk we reached Alwaye and stayed in St. Mary's High School that night.

On Saturday, after an early chota, we took the 6 o'clock bus, reaching Munnar, 5,000 feet above sea level, by 11 A. M. The long journey in an over-crowded bus and the sudden change of altitude made two of our party ill, but a hot bath, warm food and rest made them quite fit again.

We stayed at the Bachelors' lodge opposite the Munnar High School and we must thank the Assistant District Commissioner for making arrangements for our stay there. That evening was spent in sight-seeing, visiting Pallivasal Tunnel, Munnar Tea Factory, the Church, Bazaar and other places of interest.

The Munnar-Pallivasal tunnel is about nine feet in diameter and two miles in length. A bund is to be constructed across the Munnar river diverting the waterflow through the tunnel. At Pallivasal it will be led down through huge iron pipes to a depth of 2,000 feet to water turbines for the generation of electric power.

The Rope-Way.

Sunday morning after church parade we took the 9-30 mail bus to Top Station. There is a rope-way running from Munnar to

---

* Adventures of some of the College Sea Scouts, first published in the *Madras Mail*, July 25, 1936.

Top Station and from there to Bottom Station 6,000 feet below, in the plains. The rope-way is run by means of a system of cables and pulleys. The rope-way is about 20 miles long. We got down at the Travancore frontier where we secured two guides and proceeded with our kits weighing about 25 lbs. each, to Kovallor village about 10 miles away, passing through Chittpar Tea Estate and Konakadumuku into the valley, about 2,500 feet below, by the foot path by the valley, and on to Vanderloo Forest bungalow. We reached our destination by 5-15 P. M. where a Malayali gentleman, probably the headman of the village, gave us tea and a homely supper. The path had been steep, with ups and downs running mostly through thick forests.

The village is typical of Tamil villages where the huts are huddled along the narrow dusty lanes. The huts, mostly of bamboo had the bedroom, kitchen, store-room all in one with not even a single window! The wall, made of bamboo, was covered over with mud. The people appeared very illiterate and dirty. The Women folk seem very fond of wearing ornaments, and they have a good many cheap ones!

There are nearly 150 houses and about 750 people in that village—a fairly large one. One peculiar custom prevalent there is that in the village school they pay their fees in the shape of commodities.

On Monday we started on our next stage of 12 miles towards Kavanchi where we expected to meet our Sea Scout Commissioner Mr. H. R. Mills. The path ran through steep ups and downs, and soon we crossed the frontier dividing the Travancore State from British India. Nearing Kavanchi we came to the beautiful Pondi Thalavariyar waterfalls. We moved on, passing through Pundi village, and reached Kavanchi, at a height of 6,472 feet, where to our great delight we met our Commissioner and Mr. Lefever, Scout-master at Mavalikara, who had hiked out from Kodaikanal to meet us. That night we had a merry camp fire in front of the forest bungalow.

The 3,000-Foot Climb.

Next morning we left Kavanchi on the 18 miles trek across open country and plains to Kodaikanal including the 3,000-foot

18 SEP. 08
MADRAS

SEA SCOUTS.

The Trek.

Boating on the Kodaikanal Lake.

Arriving at the bathing place.

climb. The path ran through the valley and so the tramp was fairly easy, though long. At Chandanampara there was a break-neck slope but we scrambled down safely. We had one good halt for a meal by the side of a stream. By evening, we reached Kodaikanal after several short rests. We proceeded to "Diamond Cottage," the den arranged, by our Commissioner for our stay at Kodaikanal. That night we had a good meal and a much-needed sleep.

After breakfast next morning, I took the boys to the local hospital to see how they were after their long and strenuous climb. The doctor certified every one of us quite fit.

In the evening our commissioner took us to the lake where he had arranged a boat for our use. We had a good spell of rowing, sailing, and a pleasant dip in the ice-cold lake. We were thus able to justify our name of Sea Scouts.

We Meet A. D. C.

While on the lake we met the District Commissioner of Trivandrum who took a keen interest in our trek. After the boating practice, we were given a good meal at the "Mission Club." Many of the Europeans there for the season took a keen interest in Sea Scouting and our trek over the hills.

Next day, our Commissioner, took us to the observatory and showed us many things of interest. This Kodaikanal observatory is world-famous as it specialises in solar observations, and often photographs the sun. We saw the huge telescopes and spetrographs and an interesting collection of photographs. The nature of the sun's spot was explained to us by one of the assistants. We saw the quake indicator, humidity indication and many other instruments.

That evening we met the Conservator of Forests, Madras Presidency, who was good enough to allow us the use of the forest bungalows. Later, at the lake we met the Secretary of the Kodaikanal Boat Club, who for many years had been Chief Pilot in Rangoon and who kindly allowed us the use of the boat in the lake and was very interested in our venture.

Next day by 8 A.M. we started our homeward trek. Our Commissioner and Mr. Fishman, an American hiker, accompanied

us back as far as Berajein Lake, 11 miles from Kodaikanal, to see us off. Here we had a good halt, and a meal. This lake is a delightful spot. After hearty cheers for our Commissioner and his friend, we went down to Marian Shola. That day's walk was quite pleasant. We had few ups and downs, for our path practically lay through the eastern ridges of the Palani Hills with the plains extending up to the horizon on to our left and hills on our right. We could see Bodinayakanur and Periakulam from the ridges. The top of the hills rising between 7,000 and 8,000 feet are generally bare, but the sholas are thickly forested. Our path mostly ran through wooded hills but here and there we had to cut across through the long forest grass.

An Hour's Rambling.

Late that evening we reached Marian Sholah Forest Bungalow. Next morning we had an hour's rambling, got a few cuttings of wild flowers, walked into the valley, saw the vegetation, animal life, etc. Later we started on our journey from Marian Shola and continued our way along the ridges. Then we turned right, leaving the plains behind and crossed to the Travancore boundary, descended the big steep of 3,000 feet by the side of Vanderloo hills and reached Kovalloor by the evening. Monday morning we left Kovalloor, ascended another steep path and reached the top of Karuppaswami Kovil. It was picturesque.

After a rest we descended down into the Chitpar Tea Estate and finally reached Yellapetty, walking a distance of 9 miles. At Yellapetty, we met His Grace the Archbishop of Ernakulam who stopped his car and asked us particulars of our journey. We had just time for luncheon before we caught the bus to Munnar and then home.

Rover Leader.

VARIA.

One Department in the College specialises in wireless Clubs ; the others believe in Clubs of Loud-speakers.

* * * *

The latest definition of a Cochinite seeking admission into the College: " A person who does not own any land in Travancore "

* * * *

There is a proposal to shift the Women's Common room to the present site of the Staff Common Room. We welcome the idea as we anticipate earnest rehearsals of *Romeo and Juliet.*

* * * *

It has been suggested that during the monsoons hockey might be played in canoes. Water polo may be tried instead.

* * * *

In view of the invasion of the Junior Intermediate class by infants, the crying need has been felt for a special feeding hour, the refectory should also stock Glaxo and Mellin's Food besides bifs and bananas.

* * * *

The Editor has been advised to tour the verandahs daily on a begging tour for articles. He admits the job is slimming him considerably —— no more button bursts !

* * * *

A 'historic' tennis court is now available beside the Editorial offices for lessons in skating on thin moss.

* * * *

An anonymous complainant objects to the playing of a flute in the Hostel when the broadcast music is on in the Park. Someone would do well to try another anonymous shot at the authorities to suspend the broadcast when the flute is on at the Hostel.

* * * *

The triple divisions in the academic year have been practically described as (a) the coming-in term ; (b) the fooling about

term and (c) the working term. The term of disillusionments is happily during the vacation.

* * * *

Our graduates were wont to look North and South for careers after leaving College. Hereafter they will all look west salt water, chimney smoke, the siren and *Kizhavanachal!*

* * * *

The Editor has been asked to elicit information on the types of moustachios in evidence in the College and its walls. A questionaire is being prepared for circulation amongst the exponents of the styles—the Ronald Colman, Chaplin, Walrus, Hitler, the Bristle and the Iron-filing varieties.

G. F. P.

II

Witty Evasions.

Finding oneself in a ridiculous plight in some public debate or private conversation, is no uncommon experience. Perhaps it is some pointed, chance statement of your opponent, or some veiled allusion or some sly paradoxical question that often drives you to a corner and necessitates a humble submission on your part. No one can deny — not even the greatest talker alive — that at some time or other there come moments in a man's life, horrible, tongue-tied moments, when, confronted with a pugnacious talker, he can think of nothing to say, no answer to make, and feels like a nocturnal insect suddenly brought before a light. It is for the purpose of evading such situations that your wit comes to your rescue. A really witty man can never be baffled or driven to a corner in a talk.

Mr. Hunt, at a dinner-table, was waxing eloquent on the achievements of some great men of the world like Napoleon, and was slyly attempting to make a general observation about the superiority of man over woman, when a lady sitting opposite to him hemmed and raised a warning finger.

"Man," said she, "will wake up one morning to find the world ruled by women."

For the first time in his life Hunt found himself without an answer to the questioning look of his fair opponent. All eyes were rivetted upon him now — eyes of ladies as well as of gentlemen. It required considerable resourcefulness to evade such a ridiculous situation. However, inspiration came to him all on a sudden, and, making a grimace, he eyed the lady full in the face.

"H'm," said he. "That's just like a woman."

"What's just like a woman?" she snapped.

"Why," he answered deliberately, "to get the better of a man while he is asleep."

* * *

Mr. Trott was a perfect dandy. Even though somewhere in the region of fifty, he pretended to be quite young and fresh, and, with the help of hair-dye, perfumes and all that sort of thing, was able to pass off as "just thirty summers old."

Immense was therefore his perturbation when somebody asked him in the presence of a score of his friends: "How old are you, Mr. Trott?"

The answer, however, came without a moment's delay: "I'll be thirty next month, Sir."

The man who put the question seemed genuinely surprised. "But, Sir," said he, "You gave me the same answer some years back!"

A chorus of good — humoured laughter greeted this cunning reference to the dandy's age. But Mr. Trott, Falstaff-like, rebounded with the elasticity of a rubber-ball. "Well," he rapped, "you are to know, gentlemen, that I am a man who keeps his word. I'm not in the habit of speaking one thing at one time and another at another. I am consistent in my statements."

* * *

The mathematics-teacher was working out a tedious problem on the board. Taking hold of this opportunity a mischievous imp wrote "Blockhead" on a piece of paper and tossed it to the teacher's table. When, on turning round the mathematician caught sight of the card and the inscription on it, the students burst out laughing. Without showing the least sign of uneasiness or rage, the teacher smiled quite amiably and said: "Which gentleman of you has had the kindness to send me his visiting card?"

And this turning of the tables was attended by loud hooting and jeering from the class—the butt of ridicule being of course the student himself.

* * *

"Half of you," said Mr. X, a councillor, in a legislative council, addressing the other councillors present, "are simpletons."

An instant apology was demanded of Mr. X. Finding that an apology was absolutely necessary, he winked and said: "Well, friends, I take back my statement. *Half of you are NOT simpletons.*

* * *

I am here reminded of another interesting story. A certain petty thief — a thiefling, if you please — one night climbed up a cocoanut palm (that belonged to someone other than himself) with the intention of 'taking away'—to put it mildly—a couple of cocoanuts. Getting scent of this the real owner Mr. A. approached the palm and shouted "Who's up there?"

The next moment he was surprised to see the thief fearlessly climbing down, empty-handed.

"What did you go up there for?" asked Mr. A.

"I was searching for plantain-fruits" came the reply.

Plantain-fruits! You super-annuated monkey! Are there plantain-fruits on a cocoanut tree?"

"No," replied the other. "And that's why I'm coming down."

And the story goes that at this Mr. A. laughed outright, in spite of himself. The thief was of course let free this time.

* * *

Humour verging on Tears.

Humour is closely allied to pathos. Our smiles and our tears depend upon the capacity of our sympathy; so much so that humour and pathos *can* exist side by side.

The other day I was taking a leisurely stroll along an unfrequented road, when quite unexpectedly I came upon a spectacle—a spectacle that I will never forget in my life. An old wretched woman who looked more like a skeleton than a human being, her body covered with rags, was sitting by the way—side, trying in vain to amuse a lean child that she was holding in her bony hands. She was tossing her head this way and that and making queer facial expressions to quieten the crying child while at the same time I noted that her eyes were streaming ..... I paused awhile, at a loss as to whether I should smile or sigh, laugh or cry. The uncouth expressions of her face pulled up a good-humoured smile to my face, but the next instant the tear-blind

eyes made it freeze on my lips. The spectacle presented a harmonious combination of humour and pathos, an indistinguishable commingling of smiles and tears, of mirth and melancholy.

Among the prominent figures in literature who are specially noted for this type of humour, Shakespeare stands foremost. The grave-digger scene in *Hamlet*, the porter-scene in *Macbeth*, the jokes cracked by the sorrowful-eyed fool of *Lear*, the scene between the musicians and the boy in *Othello*, the conversation between Cleopatra and the old man who brought the asps to her — these are superb illustrations of this sort of humour—illustrations which remind us of bright sunshine sparkling through rain-drops and producing a beautiful rainbow-effect.

Malapropism and Spoonerism.

Another type of humour that is now commonly associated with Sheridan's Mrs. Malaprop, * consists in the use of one word for another bearing a somewhat close resemblence to it in the matter of sound, but carrying a ludicrously different meaning. For instance, 'Comparisons are *odorous*' is one of the never-forgetable utterances of this delightful old woman. The following soliloquy of hers further illustrates this:

"Observe me, Sir Anthony, I would by no means wish a daughter of mine to be a progeny of learning. For instance, I would never let her meddle with Greek, or Hebrew, or Algebra, or Simony, or Fluxions, or the Paradoxes, or such inflammatory branches of learning: nor will it be necessary for her to handle any of your mathematical, astronomical, diabolical instruments. But she should have, I think, a supercilious knowledge of accounts, and as she grew up I would have her instructed in Geometry that she might know something of the contagious countries. 'This,' I says, 'Sir Anthony, is what I would have a woman know, and I don't think there is a superstitious article about it. But for my niece, there is nothing to be hoped from her; she's as headstrong as an allegory on the banks of the Nile, and has no more feeling than a Derbyshire putrefaction. Now, Sir Anthony, you shall be our envoy. Lead the way and I'll precede."

---

* Sheridan, however, is not the originator of this branch of humour. His Mrs. Malaprop is but a lenial descendant of Shakespeare's Mrs. Quickly (in *The Merry Wives of Windsor*.)

More or less closely allied to 'Malapropism' is what we call 'Spoonerism,' originated from one Dr. Spooner, a learned doctor with a slippery tongue and an empty head. On one occasion this notorious doctor is said to have attended a party consisting of people from both sexes. As was needed by the custom and chivalry of the day, gentlemen were to request ladies to prepare tea for them. Our gentleman too, this Dr. Spooner, intended to ask the lady sitting by his side: "Will you make tea ?" But when he spoke his slippery tongue beguiled him, and the words he actually uttered were: "Will you take me ?"—whereupon of course there was an uproar of laughter among the rest of the company.

It is not rarely that we come across Spooners in everyday life. I very well remember the self-important student who once frightened a cycle-shop-keeper by asking him for a *well-boiled icycle* . I remember another student who told me confidentially that he stole some *Kotassium Ploride* from the laboratory, and who, on finding his mistake, explained later that it was but a *tip of the slung.* I remember also the spirited young boxer who once threatened to give me *blushing crow* under the jaw.

* * * *

Absent-mindedness.

A zoology professor once promised his students to bring a frog into the class and dissect it for their benefit on a certain day. That particular day when he entered the class the students reminded him of his promise. He instantly inserted his hand into his pocket and drew out a wide-mouthed bottle which he emptied on his table. To his surprise what came out of the bottle was a a big piece of *laddu.* At this the professor pulled a grave face and put on a thoughtful attitude. Finally he made an astounding statement: "Well, my dear boys, I distinctly remember to have *eaten* this laddu and *bottled* the frog".. ...In his absent-mindedness he had done just the reverse !!!

* * * *

"It just eludes my memory," exclaimed an absent-minded doctor on his way home from the bazaar. "I remember to have taken *something* with me when I came out for shopping. What exactly was it?"

He was, however, put in mind of the missing thing, when on reaching home his six-year-old little daughter came trooping towards him, shouting; "Where's mamma, daddy?"

* * *

An absent-minded man called upon his family doctor. After chatting merrily for a long time, the doctor saw him to the door, and, shaking hands, said by way of parting remarks: "Family all well, I hope?"

A deathly pallor came over the man's face. "Good Heavens!", he ejaculated, catching hold of the doctor by the collar. "That reminds me. Please come at once. My wife is in a fit!"

* * *

The latest instance of absence of mind is that of an Editor who, on being asked at a dinner-table if he would take some pudding, replied with a ring of seriousness in his voice: "Owing to a crowd of other matters, we are unable to find room for it."

* * *

Pun.

In literature the pun (or the paronomasia) is the lowest type of humour. It belongs simply to the exertion of ingenuity to cause admiration and surprise. It is merely "a game of battledore with the dictionary as shuttlecock." See how Theodore Hook treats it in his "Advice to children":—

"My little dears, who learn to read,
Pray early learn to shun
That very silly thing indeed
Which people call a pun.
Read Entick's rules and 'twill be found
How simple an offence
It is to make the self same sound
Afford a double sense.
For instance *ale* may make you *ail*,
Your *aunt* an *ant* may kill,
You in a *vale* may buy a *veil*,
And *Bill* may pay the *bill*.

The difficulties that puns create do not stop here ; they manifest themselves even at parties and social gatherings, for—

"...One might say when to a treat
Good Friends accept our greeting.
'Tis meet that men who meet to eat
Should eat their meat while meeting."

And yet one finds that even the greatest humourists in literature have wielded this weapon of humour in very many places in their works. In older literature pun was quite common ; in Shakespeare it is abundant, in tragic as well as in comic writing ; and even Milton occasionally uses it.

No better example need be quoted from Shakespeare than that in which two servants of old Capulet converse with each other at the beginning of *Romeo and Juliet* :

Sampson: Gregory, o'my word, we'll not carry coals.

Gregory: No, for then we should be colliers,

Sampson: I mean, an we be in choler, we'll draw.

Gregory: Ay, while you live, draw your neck out o' the collar.

To pun upon a word requires a good lot of time and thought, so that in ordinary conversation we seldom make use of puns. But there are, however, instances of persons quibbling beautifully in private talks and who shine in society as good conversationalists simply because of their quibbling capacity. There is a popular story about an Irish conversationalist who, on being told by a Scotchman: "Yesterday I got a parrot for my wife," instantly replied, punning on the phrase 'got for': "Ah, Sir, that *is* good. I wouldn't mind an exchange like that."

There is an interesting passage of unknown authorship, describing an imaginary duel, which can be taken as an illustration of Pun. The passage runs:—

"A duel was once fought by two men named respectively Shott and Nott. Nott was shot and Shott was not. In this case it is better to be Shott than Nott. There was a rumour that Nott was not shot, and Shott avows that he shot Nott, which proves

either that the shot Shott shot at Nott, was not shot, or that Nott was shot notwithstanding. Circumstantial evidence is not always good. It may be made to appear on trial that the shot Shott shot, shot Nott, or, as accidents with fire-arms are frequent, it may be possible that the shot Shott shot, shot Shott himself, when the whole affair would resolve itself into its original elements, and Shott would be shot, and Nott would be not. We think, however, that the shot Shott shot, shot not Shott but Nott; anyway, it is hard to say who was shot."

C. Bhaskara Menon, Cl. IV.

KALIDASA'S PEN-PICTURES.

Kalidasa, the celebrated Indian poet, who has immortalized the sacred Sanskrit Literature by his sweet and sensuous poems and dramas which form the indices of Indian Culture, stands in the front rank of the galaxy of eastern poets. His acute observation of nature, his finished knowledge of men and things of the age, his singular ability to draw from the common and uninteresting surface of life the luminous loveliness that lay hidden beneath, his unsurpassed skill to make the scenes he describes ever fresh and charming, his peculiar, simple and beautiful poetic diction—have all made him to be remembered as the greatest of Indian poets. Undoubtedly he was a nature poet and as such his descriptions convey to the reader a realistic and lively reproduction of many places of splendour and beauty. The reader is transported to the valleys of the Himavan, or to the Dandaka forest, where he perceives the crane, and the cuckoo; the elephant, and the antelope; the blossoms of the lotus, the twining Madhavi (jasmine), or the fragrant fields and mountains "whose sides are silvered with eternal snow." An expert painter, when he is given some of these descriptions where the names are used in a rich embroidery of imagery, will produce a charming and attractive picture on his canvas, that would "sweetly creep into the study of imagination!" Let us enumerate some of such passages and try to appreciate their peculiar charms.

The scene wherein Sakuntala, blooming in her fresh youth and clad in a tree-bark, is described as watering the tender creepers and trees of the hermitage-garden, along with her companion maids, with clay-pots in their hands the weight of which makes the heroine perspire, droplets of sweat being collected on her broad white forehead "where her tresses curly flow" is a very nice piece for an expert painter to exhibit his talents. An impudent beetle settles on her rosy lower lip which is

> "..... So rich in blisses
> Sweet petitioner for kisses,
> Pouting nest of bland persuasion
> Ripely suing Love's invasion,"
>
> (Anacreon, Ode 16, translated by Moore)

as if to quench his thirst by the sweet nectar there. How to gaze upon

a picture where Sakuntala is depicted as warding away the beetle with her tender hands trembling on account of apprehension, without having a sweet recollection of the lines,

> "Soft dimpled hands, white neck and creamy breasts
> Are things on which the dazzled senses rest."

A somewhat similar picture is presented to us in the third canto of the Kumarasambhava where also a blind bee hovers around the rosy lower lip of Uma who had surpassed even Goddess Rati in point of personal charms, while she was gathering the fragrant blossoms that spring shed in spontaneity. With tremulous looks, and a fresh lotus blossom in her hand "having a charming curve that tossing movements gave," she keeps away the thirsty bee.*

The thirteenth canto of the Raghuvamsa, which is a brief description of the journey of Rama from Lanka to Ayodhya through the aerial path, affords many sweet and vivid pictures. In most exquisite language the poet gives a picture of the lake called Panchapsaras surrounded on all sides by forests and consequently appearing as the disc of the moon rendered almost invisible by dark and massive clouds encircling it. Kalidasa soars higher in imagination when he says,

ഏതന്മനോർമാനിനി ശാതകർണ്ണഃ പഞ്ചാപ്സരോ നാമ വിഹാരവാരി |
ആഭാതി പുഷ്കരവനം വിദൂരാ ന്മേഘാന്തരാലക്ഷ്യമിവേന്ദുബിംബം. ||

(Raghuvamsa. 13—38)

than the eternal English poet, John Keats, as he sings,

> " This river does not see the naked Sky,
> Till it begins to progress silverly
> Around the western border of the wood
> Whence, from a certain spot, its winding flood
> Seems at the distance like a Crescent moon "
>
> [Endymion, Book I]

Equally pictorial is the passage presenting sage Suteekshna sitting steady in penance against the scorching shoots of the sun while the half-naked nymphs, deputed by God Indra to make him refrain from further austerity, discharged at him piercing arrows of powerful Cupid

---

* സുഗന്ധിനിശ്വാസവിവൃദ്ധതൃഷ്ണം ബിംബാധരാസന്നചരം ദ്വിരേഫം |
പ്രതിക്ഷണം സംഭ്രമലോലദൃഷ്ടിലീലാരവിന്ദേന നിവാരയന്തീ ||

[Ku. 3—56.]

by means of their graceful glances and gesticulations, affecting an arch smile on their lovely lips. Just imagine the picture,

അമും സഹാസപ്രഹിതേക്ഷണാനി വ്യാജാദ്സന്ദർശിതമേഖലാനി |
നാലം വികർഷം ജനിതേന്ദ്രശങ്കം സൂരാംഗനാവിഭ്രമ ചേഷ്ടിതാനി ||

(Raghu. 13—42.)

In the Meghasandesa we perceive many pictures which give us 'simple, spontaneous and unreflecting' pleasure on account of the calm and benignant beauty pervading thereabout. As we read the musical stanzas, the particular picture impresses itself on our mind. Thus to every man who has some sense of beauty, the lines

ത്വാമാരൂഢം പവനപദവീ മുദ്ഗ്രഹീതാലകാന്താഃ—
പ്രേക്ഷിഷ്യന്തെ പഥികവനിതാഃ പ്രത്യയാദാശ്വസന്ത്യഃ ||

(Purvamegha — Stanza 8)

appear as one of the most splendid stroke of the poet. Lovely damsels separated from their mates who are hunting after a livelihood in foreign countries, on seeing the cloud, which had made its first appearance since a long time, remove their pretty curls dangling about their eyes with tender creeper-like hands, and look at the cloud very hopefully confiding in the fact that before long they will enjoy the happy company of their lovers.

Another picture which the poet paints in the course of the poem. is contained in the stanza.

> " The women there, whose girdles long have tinkled
> In answer to the dance, whose hands yet seize
> And wave their fans with lustrous gems besprinkled,
> Will feel thine early drops that soothe and please.
> And recompense thee from black eyes like clustering bees. " *
>
> (A. W. Ryder ; Trans.)

As the deity is taken in procession around the temple of Mahakala in Ujjain, comely courtezan girls go in front waving chouries studded with lustrous gems. Due to the summer heat and the exertion

---

* പാദന്യാസ കണിതരസനാസ്സൂത്രലീലാവധൂതെ
രത്നച്ഛായാഖചിതവലഭിഃ ചാമരൈഃ ക്ലാന്തഹസ്താഃ |
വേശ്യാസ്സൂപത്തോ നഖപദസുഖാൻ പ്രാപ്യ വഷ്ടാഗ്രബിന്ദൂ-
നാമോക്ഷ്യന്തി ത്വയി മധുകരശ്രേണി ദീഘാൻ കടാക്ഷാൻ. ||

[Purvamegha — Stanza 35]

caused by the incessant waving of the chourie, they become exhausted. Then, when the messenger of the lovelorn Yaksha — the very first cloud of the rainy season — appears and sprinkles a few drops of water, which give them a soothing sensation as they fall on the scratches made on certain parts of their body by unbridled youths, these damsels would charmingly direct their looks towards the cloud!

One of Kalidasa's best descriptions is that of the hermitage of sages practising penance in forests abounding in wild grains, domestic and wild animals, brooks and cataracts, mountain valleys and sceneries. He gives in various places the description of a hermitage — in the seventh Act of the Sakuntala, and in the first, fifth and thirteenth cantos of the Raghuvamsa — the most natural and classical one being the picture of the hermitage of sage Vasishta, given in the first canto of the latter composition.

വനാന്തരാദുപാവൃത്തൈഃ സമിത്കുശഫലാഹരൈഃ |
പൂര്യമാണമദന്യാഗ്നിപ്രത്യുദ്യാതൈ സൂനസചിഭിഃ ||

At dusk the hermit lads who had been among alien forests collecting materials for sacrifice, like Samith and Kusa, return to the cottage.

ആകീർണമൃഷിപത്നീനാം ഉടജദ്വാരരോധിഭിഃ |
അപവൃത്യൈരിവ നീവാര ഭാഗധേയോചിതൈഃ മൃഗൈഃ ||

The entrance to the cottage is occupied by the deer and the antelope waiting to get their usual share of wild grains and leaving no space for the hermits to get in or out.

സേകാന്തെ മുനികന്യാഭിഃ തത്ക്ഷണോത്ഥിതവൃക്ഷകം |
വിശ്വാസായ വിഹംഗാനം ആലവാലാംബുപായിനാം ||

The hermit girls, having watered the creepers and trees around the hermitage keep themselves away, so as to inspire confidence in the minds of birds accustomed to drink water from the basins.

ആതപാത്യായസംക്ഷിപ്തനിവാരാസൂനിഷാദിഭിഃ
മൃഗൈർവർതിത രോമന്ഥമുടജാംഗനഭൂമിഷു

When the sun had lost its scorching power, the inmates of the cottage store the grains spread on the ground in heaps and hills, around the hermitage, and the innocent deer lies on their slopes chewing the cud.

അഭ്യുത്ഥിതാഗ്നിപിശുനൈ രതിഥീനാശ്രമോന്മുഖാൻ |
പുനാനം പവനോദ്ധൂതൈ ധൂമൈരാഹുതിഗന്ധിഭിഃ ||

And by sunset the atmosphere of the hermitage is purified by the gust of smoke, rising from the sacrificial fire of the sage. Thus the picture presenting the hermitage of Vasishta during the dusk represents one

of the best of Kalidasa's pen-pictures.

പത്രച്ഛായാസു ഹംസാ മുകുലിതനയനാ ദീർഘികാപദ്മിനീനാം
സൌധാന്യന്തർഗതാപാത് വലഭിപരിചയദ്വേഷിപാരാവതാനി |
ബിന്ദൂത്ക്ഷേപാൻ പിപാസുഃ പരിപതതിശിഖിഭ്രാന്തിമദ്വാരിയന്ത്രം
സന്ധ്യേരുദ്യാന്തരേഷു സമഗ്രസ്യേവ ഗ്രീഷ്മസ്യ ദീപ്യതേ സപ്ത സപ്തിഃ ||

[Malavikagnimitra — 2—12]

giving an elegant picture of swans and peacocks taking shelter under the shades of leaves and approaching the artificial fountains situated in the blooming garden of King Agnimitra, to drink the drops of water springing forth, during the hot summer season, when all beings resort to cool and shady groves, is very artistic and attractive.

An exactly similar picture is drawn in the end of the second act of the Vikramorvaseeya * where, the peacock oppressed by heat sits down on the cool basin around the root of the tree; the bees, breaking open the Karnikara buds lie down upon them; the duck, leaving the warm water, resorts to the lotus on the land; and an encaged parrot in the pleasure-house, being tired, begs for water.

The poet gives his readers an idea of the calm serenity, divine peace, and holy beauty existing in the precincts of a hermitage in the following stanza.

† "The stream of Malini, and on its sands
The swan-pairs resting; holy foot-hill lands
Of great Himalaya's sacred ranges, where
The yaks are seen; and under trees that bear
Bark hermit-dresses on their branches high,
A doe that on the buck's horn rubs her eye."

[A. W. Ryder. Trans.]

---

* ഉഷ്ണാർതഃ ശിശിരെ നിഷീദതി തരോർമൂലാലവാലെ ശിഖീ
നിർഭിദ്യോപരി കർണികാരമുകുലാന്യാശേരതെ ഷട്പദാഃ |
തപ്തം വാരി വിഹായ തീരനളിനീം കാരണ്ഡവഃ സേവതെ
ക്രീഡാവേശ്മനി പൈഷ പഞ്ജരശുകഃ ക്ലാന്തോജലം യാചതെ ||

† കാശ്ചാ സൈകതലീനഹംസമിഥുനാ സ്രോതോവഹാ മാലിനീ
പാദാസ്താമഭിതോ നിഷണ്ണഹരിണാ ഗൌരീഗുരോഃ പാവനാഃ |
ശാഖാലംബിതവത്കലസ്യ ച തരൌ നിർമാതുമിച്ഛാമൃധഃ
ശൃംഗെ കൃഷ്ണമൃഗസ്യ വാമനയനം കണ്ഡൂയമാനാം മൃഗീം ||

[Sak. 6 — 17]

By the introduction of river Malini, the valleys of the Himavan, the spotted antelope and its spouse, the poet describes the natural beauty of the hermitage. The swans sport on the sands of the Malini, and the antelope roams in the valleys of the Himavan. The dripping bark-garments of the sages are hung on the branches of trees. The desire to sport (തിരംസാ)is borne out by the female deer when she rubs her eyes against the horns of the mate. The charming and peaceful atmosphere of the hermitage cannot be better described.

The stanza

ഉന്നമിതൈകഭ്രൂലതമാനനമസ്യാഃ പദാനിരചയന്ത്യാഃ |
കണ്ടകിതേന പ്രഥയതിഃ മയ്യനുരാഗം കപോലേന ||

" One clinging eyebrow lifted,
As fitting words she seeks,
Her face reveals her passion
For me in glowing cheeks"
[A. W. Ryder. Trans. Sankuntalam-Act III-12]

has been the instinct for artists like Ravi Varma to draw the picture of Sakuntala lying on a bed of lotus leaves meditating with a raised head and inscribing a stanza conveying her message to Dushyanta, on a wide lotus leaf with one of her pearl - like nails.

Kalidasa seems to have been fascinated by the actions and gesticulations of young damsels, as they thronged to see the bride and bridegroom going in procession, after the marriage rituals. He paints the picture of damsels in disorder witnessing the procession, on two occasions — after the marriage of Aja with Indumati, and that of Siva with Parvati.

ആലോകമാർഗം സഹസാ വ്രജന്ത്യാ കയാചിദുദ്വേഷ്ടനവാന്തമാല്യഃ |
ബന്ധും നസംഭാവിത ഏവതാവത് കരേണ രുദ്ധോപി മകേശപാശഃ ||

[Ku. 7—57)

and the four succeeding stanzas are seen in the seventh canto of the Raghuvamsa and the Kumarasambhava depicting damsels eagerly looking at Aja and Siva. Neglecting all other duties, a lady runs up to the terrace when her tresses get loose and the garland of flower is about to fall. She finds no time to tie it up and holds it in position by one of her hands. Another damsel is engaged in pigmenting her eyes; she hears the drum and tabor announcing the procession, and appears at the window with collyrium in only one of her eyes. A third lady runs up to see the procession when the saree round her waist begins to flow

majestically being free of the knot; she holds it with her hands! These and other pictures given in the contest are very humorous.

I shall conclude this topic, giving two more pictures—those of the posture in penance of Uma and Siva, which are, perhaps, the best of Kalidasa's pen-pictures.

Uma, finding that she could not entice God Siva, who was adamant in austerity by her personal charms, decided to win his love by performing hard penance. The fifth canto of the Kumarasambhava begins with the narration of Uma's preparations for penance. At the very outset the poet has said that her tender frame was as delicate as the lotus petal, and that she became exhausted even in her sports. Hence the severity of austerity gave her an angelic beauty. She parted with her silken robes and clad herself in barks of trees, the rough raiment of a hermit. She removed the necklace of pearls which adorned her breasts, and matted her dark, wavy tresses. She then stood, surrounded on all the four sides by fires, with a smile on her lips; her looks being directed towards the sun, which formed the fifth fire for the austerity. Though thus surrounded by smoky fire, the rays of the sun only added to the charm of Uma's countenance which resembled a red lotus blossom. Nothing gave her relief save the shower from the heavens.

* സ്ഥിതാഃ ക്ഷണം പക്ഷ്മസു താഡിതാധരാഃ
പയോധരോത്സേധനിപാതചൂർണിതാഃ |
വലീഷു താസ്യാഃ സ്ഖലിതാഃ പ്രപേദിരെ
ചിരേണ നാഭിം പ്രഥമോദബിന്ദവഃ ||

[Ku.—5. 24]

The first drops of a shower in winter fall on her eyebrows, and from there slowly trickle down to lower lip which gives them, as it were, a stroke whence they strike against her breasts and finally reach the naval having passed through the three-fold wrinkles of her skin with much difficulty! Imagine how erect her posture in penance is!!

The posture in penance of Siva is still more scientific, and awe-inspiring to all intruders. After the self-immolation of Sati, Siva, giving

---

* This stanza describes in an artistic manner the personal charms of Uma 'പക്ഷ്മസു സ്ഥിതാഃ' indicates that her eye-brows were unctuous. 'താഡിതാധരാഃ' explains that the gentle stroke was due to the soft and sweet nature of the lower lip; 'പൂർണിതാഃ' because her breasts were hard and plumpy. "സ്ഖലിതാഃ" and 'ചിരേണ' proclaim that there were ups and downs in the fold of skin, which are said to add to the charms of a beautiful lady, and that consequently the drops of water took a long time to pass through. See Mallinath's Commentary.

up all worldly attachments, repaired to the snowy peak of the Himalayas, and under the foot of a Devadaru tree practised severe austerities. The lord sat in a Veerasana posture, his body being covered with skin of a black antelope. The frame of his body was erect and his shoulders somewhat bent. His matted locks were tied upwards with serpents. The palms of his mighty arms, placed on the knees, resembled blossoms of fresh red lotus. His three eyes were motionless and steadily fixed on to the tip of his nose. And the shining rays proceeding from the crescent moon on his forehead, cool and soft as the stalk of the lotus as they are, caused a flood-light, marring even the splendour of the moon-in-gaining. In this posture of suppression of all life activities, he appeared like a pregnant cloud without the vehemence of an outburst of shower, a deep, perilous ocean unruffled by the roaring waves, and a bright lamp burning steadily, being undisturbed by a violent draught. The picture is very realistic and the reader understands that

"All forms are his; and he may take or leave
At will, the snake, or gem with lustre white;
The bloody skin, or silk of softest weave;
Dead skulls, or moon-beams radiantly bright."

A. Hariharan, Cl. II.

Bibiliography.

1.	Sakuntalam	:	Raghava Bhatta.
	Do	:	Eng. Translation by A. W. Ryder.
2.	Kumarasambhava	:	with Mallinath's Commentary.
3.	Raghuvamsa	:	Do. Do.
4.	The cloud messenger	:	Nirnaya Sagar.
	Do	:	Ryder's Translation.
5.	Malavikagnimitra	:	Nirnaya Sagar.
6.	Vikramorvaseeya	:	Do.
7.	Pamphlets on Sakuntalam	:	S. K. Belvalkar.
8.	Kalidasa	:	Sri Aurobindo.
9.	Vichitra Prabandha	:	Dr. Rabindranath Tagore.

YOUNG POETS' PAGE.

Vision of Love.

The vastness of world
Which we all discern
With wonder and awe
Is to Him but a toy.
Within a trice
He moulds them in love
And gives them the breath
To twinkle and move;
Just like a babe
Who fashions with mud
Butter and bread
And cakes of all kind.
So is the world
And the Almighty one.
He fashions and moulds
The mountains and vales
And he can at will,
Like the child with mud,
Destroy them all
Or fashion afresh.
But all things he makes
With beauty are smeared
And a true breath of love
Does permeate in all
And they all in turn
Are bound by his law
To do a good deed
And to make the rest glad

And those who transgress
This rule so divine
Will themselves turn bad
And worthless to boot;
Kindness will shine
And perfume this world
Like a rose-bud that opes
At the break of the day.

V. N. Menon, Mulloth (Old Boy).

Nature is Glad.

There are notes of joy in the hanging bough
And in the gossip of the birds
And gaily she graces—the lowing cow
On the green and pleasant swards.

The Cloudlets do play on the azure height,
Casting their shadows on the earth;
And riding on winds they play a mock-fight,
And gleam on the ocean in mirth.

The leaves in the shady bower do dance
Making a tittering noise;
And on the smiling flower the wind fans,
As does a boy to his toys.

The broad-faced arising sun-how he smiles
On the dew-drops that shine in his ray
And on the ocean, hills and the dales!
Let him our sadness smile away.

V. N. Menon, Mulloth (Old Boy).

"She saw and knew."

1. Weary paths my feet have trodden
Wilder nights and stormy days,
'Thwart the sky a streak of light
Was the witness of my woes!
Noiseless music played the Night
Pent up sigh came all the way
Dropping pell-mell tear drops hot
Fanned the blossom into bloom!

2. Night air creaks with weighing thoughts;
Passing burdens dim my eyes,
The heart withered produce a flower
On the footsteps of her door:
The cooling nights did harm than good,
The lamp shuddered and flicked out soon;
Thro' the window I got in
Near her stood and sighed a sigh!

3. Words failed then to tell my love:
She did'nt speak; her heart knew then!
Heart to heart we talked thro' night;
When I left her she knew not! —
Deepened darkness shrouded me;
Unburnt oil clouded us; —
In the morn a crushed up rose
On the sill she saw and knew!!

L. Venkatesvaran, B. A. (Old Boy).

The Meeting.

She from the ghats of the sluggish stream
Was wending her way immersed in dream;

The evening sun with his ruddish rays
Gave to the place a charm and grace;
The rippling waves danced then and now;
From breezy bough did coo the dove;
More fair 'she' seemed in the mellow rays
Her lotus eyes on me did gaze;
Her shining cheeks grew rosy red,
She stopped before a flower bed;
For a trice we two stood mute,
Her tender sighs sang like a lute;
She then plucks a petal sweet,
Unearths a pebble with her feet;
And looks at me through eyelids soft
With throat that throbs ever and oft.
Myself—a step did forward go
And caught her hand in mine, when lo!
She leaned on me like a daisy dear,
To show her love was pure and clear.

V. N. Menon, Mulloth.

The Wonder!

The rhythmic urge of struggling buds
To bursts of beauty, varied and high,
The perfect blue of a cloudless sky:
I gaze, I gaze, with joy I gaze
And wonder why, why am I!

When, like a maiden from her shrouded face
To uncover her glory, lifts the veil,
The rising Dawn drives the dewy haze;
When besides the garrulous stream

After long hours of sleepless calm,
I listen to the murmur and charm
Of waking life (which rend
My vision deep) all like a dream
I feel, I feel and wonder how frail
How thin the thing I sought! what end!!

When my.....passeth me by
Fanning the embers that slumbering lie
In me (of what but love ?),—
The jingles of her bangles
The flowing wreath that dangles
Of cloud-like, clustering curls;
The riotous red *tilak* on her brow,
And tiny tinkling bells on her feet
Trouble my thoughts: and in a moment hurls
Me in a glad confusion, passing sweet ;
Her darting glances, like the moon's silver lances,
Unbind the tranquil mind,
My dreams shattering
Like leaves scattering
Before a gush of wind ;
And I wail, I wail, in vain I wail
Why, O why from Thou I hail!!

R. S. Raju.

COLLEGE ACTIVITIES.

GAMES CLUBS.

Athletics.

"Play up, play up, and play the game" is the motto of our College Athletic Club, and it enjoys a steady popularity and attracts a good many enthusiastic sportsmen. As a result of that our College was represented in all the items at the last Cochin Olympics, exhibited the true sportsmen spirit and came home with flying colours.

This year we have a new energetic president, Mr. C. P. Verghese, B. A., who is himself a sportsman. Under his guidance we hope to do much during the Inter-Collegiate sports which will be held on our grounds.

The field and the season are equally bad at present for practice; we hope that the running track would be made ready before the end of this term.

Let me extend my hearty welcome to all the new athletes, and solicit the full co-operation of the staff?

M. V. John, *Captain.*

Badminton.

In spite of the incessant rain Badminton, the queen of games, was started very early in the first term itself. As usual this year too we have a crowd of enthusiastic members. At present regular play is carried on only in one court, but the rush of members makes it extremely necessary to open one more court in the near future. Practice matches are already begun as preliminaries to the traditional match against Union Christian College, Alwaye, which is to take place during the first term itself. We are expecting to arrange a match between the staff and students as soon as the weather clears. I wish the staff good luck.

This year is remarkable in the history of the College Badminton Club due to the fact that at last we have an energetic and veteran champion of the game in our President. Under the worthy Presidentship of Mr. A. Raman and with the hearty cooperation of all the members, I am sure that our club has the brightest of futures.

P. J. Kuruvila, *Captain.*

Basket Ball.

With the re-opening of the College, the Basket Ball Club has begun its activities in right earnest. The inclemencies of the weather have not damped the entusiasm of our players, both old and new. There are a large number of new 'converts' to the game. Regular practice has begun and it is a pleasant sight to see our Principal freely mingling with the players in the field, casting away all official dignity. The club is highly indebted to our Physical Director, who is also the President of the Club, and the Assistant Physical Director for their valuable support and guidance.

Balagangadhara Menon, *Captain.*

Cricket.

The achievements of the Indian Cricketers in England has inspired us to start Cricket very early this year. Intervened by rain, practice at the nets have begun, and the youngsters are promising. Although the majority of the players have left the college, we hope to build a strong team before the commencement of the Inter-Collegiate tourney.

Boys ! never forget to "keep your bat straight" and "put the bat against the bhal."

K. J. Kuruvila, *Captain.*

Football.

Football, the favourite game of the students, had started this year with great vigour, but was curtailed by rain, the capricious enemy of all the outdoor games. Most of our inter-collegiate Footballers have left the college, but we hope to reach the standard by regular practice. We are sure that the old reputation of our *Alma Mater* will not be spoiled by us, and hope to hold the Championship this year also.

Early this season we were shocked to hear of the resignation of our popular President, Mr. V. K. R. Menon. The services he rendered to College Football are unique. His regular presence in the field, keen attention in the play, timely advice to the players and scientific coaching were largely responsible for the magnificent victories. we have had last year, including a victory by fourteen to nil — an achievement that looms large in the annals of the College Football. We owe Mr. V. K. R. Menon our heartfelt gratitude, and we hope he will continue our friend during this year also.

Every sorrow is succeeded by a joy, and the proffer of Mr. Easwara Iyer to the Presidentship does it. We do cordially welcome him — a true sportsman, an interested player of most games especially Football — to his new office of the President of the Football Club!

K. O. Cheryan, *Captain.*

Hockey.

It speaks much for the popularity of Hockey that this was the first club to be organised during the new College year. All the members are full of enthusiasm and take a keen interest in the game. All of them turn out in the field regularly every evening despite the conspiracies of an unsympathetic weather.

It is a great pleasure to note that some 'former students' also show up in the evenings for Hockey. The presence of these old familiar faces adds zest to our daily games.

So far we have played three important matches. The first against the Cochin Gymkhana, ended in a defeat for us. But this did not in the least damp our spirits, as we all realised it was too early a a fixture. Our team was selected at random, and it was not at all properly organised, and we had not yet got used to each other or the sticks. However this defeat roused the spirit of our team, and in the return match, played on the Palace Grounds at Ernakulam, we got square by inflicting a defeat on the Cochin Gymkhana team. The match was well attended. The third fixture was a match against the 'Peirce Leslie's Eleven,' Cochin. The match was by no means a walk-over for us; but we were fortunate enough to score two goals against nil.

Meanwhile many fixtures have been arranged between the classes and have been played out with great enthusiasm.

With such a promising start, we may confidently hope that there is a very bright future in store for our Eleven, and we may look forward to many an exciting event during the current year.

A. Natarajan, *Captain.*

REPORTS FROM 'HALLS.'

Sealy hall.

It is to the credit of our Hall we were placed second last year in the inter-hall tournaments. Congratulations to our past veterans! We hope to have more veterans this year. I request the co-operation of all the young sportsmen of our hall and look forward to a prosperous year.

M. I. David, *Captain.*

Cruickshank Hall.

Athletic skill depends upon the co-operation of the muscles, brain and nervous system, combined with the ability to assume certain postures and to perform certain actions in the most economical manner. It follows therefore that athletic achievements cannot be made without perseverance and painstaking practice.

Our last year's success in the field of games and sports is fast developing a spirit along rigorous lines in the minds of other Halls to snatch off the trophy from our possession. So it is fast enough for the fastest players and sportsmen and vigorous enough for the most vigorous. It behoves our sportsmen, men and women, therefore, to develop a fast and vigorous practice in order to keep in line with other Halls and to be able to give a good fight to the best side going.

Our lady athletes, look sharp! and play the game, and possess the "Shield of Success"

P. A. Mathew, *Captain.*

Barlow Hall.

In spite of the unusually heavy rain we were able to meet our players on the field earlier than last year—thanks to the devoted interest of a large number of enthusiasts. The Barlow members are important performers in the field of Hockey no less than in Football, Badminton, Volley-ball and Cricket. It is true that we lost some enthusiasts of last year. But the gaps are filled by budding Charles Buchans, Jack Hobbs's, Bradmans, Dakshinamoorthys and Amirs.

The fiery enthusiasm evinced by the members of our fraternity combined in a unique degree with their ready response makes us hope

for sure success in our future attempts. Last year, of course, we had the good fortune to secure the Herbert Cup, and another cup for the organising capacity of our captain and for team work. We are proud to have enthusiastic members in our Hall and we hope to bring everything to a success with their hearty co-operation and support.

A. R. Jacob, *Captain.*

Davies Hall.

Let me begin with thanking one and all of my hallmates for their having elected me as their captain, and let me hasten to assure them that I will try my best to enhance the prestige of the Hall.

As I turn back, I find that some of my comrades of last year have left the College — those gallant veterans who represented the Hall creditably in all sports and games !

The keen enthusiasm among the 'kids' to improve their games for the sake of their Hall gives me infinite pleasure. Rain does not keep them away from Hockey. The fear of soiling their 'well pressed' shirts does not cool their enthusiasm for Basket Ball. Wherever I go, I find the 'children' of "the mighty Davies Hall" discussing enthusiastically the prospects of the coming Inter - Hall Tournaments.

This year we have every hope of putting up a very staunch fight for the coveted championship, and we hope to win it too !

V. M. Ramaswamy, *Captain.*

Inter-Hall Basket-Ball Tournament.

The opening match in the Tournament was played between Sealy and Cruickshank on 3rd August '36, exactly at 5. 30 P. M. Sealy began well. Cherian in the forward scored splendidly for Sealy his score to the credit being 10 points. Chakrapani in the defence gave a good display. The other scorers for the team were Narayanan and Chakrapani who scored 4 and 2 respectively. In the first half Cruickshank presented a sad spectacle; the score - ending during the period being 12 to 2, Sealy leading. In the second half Namadeva Pai, the substitute, scored his valuable 8, Govindan Kutty scored 6.

The second match was played between Davies and Barlow, on the 5th of Aug. '36. Vikraman scored for Davies 2 at the very outset. In the half - time the scores were 8 - 5 Barlow leading. In the second

half Davies made a splendid rally. Vikaraman added 3 more to his credit. Chandrasekaran Nair and Subramanian contributed 4 and 2 respectively. Ramaswamy in the defence was very active, while Barlow scored through S. Narayanan and Balagangadhara 6 and 8 respectively. On the whole the game was a thrilling one.

Next Sealy met Barlow on the 7th instant. Play began exactly at 5, although the weather was wet and the ground was damp. 'Sealy' fought heroically with four on their side. In vain; Barlow scored 34 points in 15 minutes, when Sealy acknowledged their defeat Barlow scored through C. B. Menon (14) Balagangadharan (10) S. Narayanan (4) Jacob (4) and V. M. Narayanan (2). This was their second victory.

Barlow had to play their final match against Cruickshank on the 10th instant. The game was a thrilling one. During the half-time Barlow was 17 points ahead of the others. Now the tide began to turn. Thanks to the clean scoring of Govindankutty, Cruickshank was able to retrieve their fallen prestige. Balagangadharan now added 7 more to his points thus making his total score 13. Barlow had now scored 26 altogether. At the close of the play the scores were 26 - 22, Barlow leading. The success of Barlow was due to the fine display by S. Narayanan, College Skipper, both in defence and the offence alike. Barlow had won the three matches they had played. My congratulations to their Captain.

Balagangadhara Menon, *Captain.*

COLLEGE SOCIETIES.

Literary and Debating Society.

Happy consultations and healthy conclusions. We began with a business - meeting presided over by the Principal. Our active representatives brought forward the following resolutions, which were unanimously passed.

I. The Secretary will be authorised to put up a notice calling for essays and discussions from such members as are willing to partcipate therein.

II. The procedure for the Debate shall be on the following lines:—

Proposer —— 10 minutes
Opposer —— 10 minutes } Exclusively reserved to students.
Seconder of Proposition —— 5 minutes.
Seconder of Opposition —— 5 minutes.
The Question is then open for debate. Questions — 10 minutes.
Other speakers on the platform —— 3 minutes.
Any body else on the floor ———— 2 minutes
Opposer (Second chance) —— 3 minutes.
Proposer (,, ,,) —— 3 ,,

Only students of the College and those who participate in the Debate are entitled to vote. The Visitors are deemed as guests in the 'Visitors' Gallery.

III. Mock Trials to be conducted on High Court lines.

We hope that these would meet with the approval of the students.

The presence of Mr. V. Ramanathan, " the Disraeli of the College," as he has been characterised by an old admirer, is indeed an asset of inestmable value. And the sportive enthusiasm of our Principal and the ready smile of Mr. Ramanathan are in themselves sufficient inspiration to us. We hope that with their willing co-operation and the hearty response of the students in our activities we may be able to add another sparkling chapter to the already glowing annals of the Society.

George Moses, *Secretary.*

Mathematics Association.

The Association had its general body meeting on Friday, 26th June, 1936 at 1. 30 P. M. in the Intermediate Mathematics Hall with Mr. G. R. Narayana Iyer, President (ex. officio) of the Association in the chair. After a brief talk about the aim and scope of the association by our President, the following office-bearers were elected to constitute this year's committee:

Mr. G. R. Narayana Iyer, President (*Ex officio*)
All the members of the Mathematics Staff (*Ex. officio*)
Mr. S. Ramachandaran Class IV. Gr. I B. *Secretary.*
Mr. E. J. Francis. Class III. Gr. I B. *Joint Secretary.*
Mr. V. V. Gopalan. Class III. Gr. II B.
Representative of B. A. & B. Sc. Subidiary Mathematics.
Mr. K. Chandrasekaran. Class II Gr. I. Representative of Class II.

Mr. K. Vasudevan. Class I. Gr. I. Representative of Class I.
Miss. T. L. Teresa. Class IV B. Sc. Gr. I. Representative of Lady Students.
Mr. P. Achuthan Pillai M. A. (Hons) *Treasurer.*

The Association had its first ordinary meeting on Monday, 27th July at 4. 10 P. M. in the Intermediate Mathematics Hall under the presidentship of Mr. G. R. Narayana Iyer, M. A. After the President's introductory remarks, the Secretary read the minutes of the previous meeting. Then Mr. S. Ramachandran of Class IV, Gr. I B. read a paper on "Other worlds than ours."

We have a crowded programme before us. May we solicit the hearty co-operation of all our members to make the activities of the Association a grand success ?

S. Ramachandran. } *Secretaries.*
E. J. Francis. }

History & Economics Association.

This Association aims at improving the knowledge of its members in History, Economics and other kindred subjects, to develop their capacity for discussion and elucidation of historical and economic themes, and to stimulate original reading and research in these subjects on the part of the members.

The office bearers of the Association for this academic year were elected early in July:—

1. Mr. P. S. Ramakrishna Iyer, M. A., L. T. President (Ex-officio.)
2. ., K. J. Thomas — Secretary.
3. Miss. Thankam Thomas — Representative of women students.
4. Mr. George Stanilaus — Cl. III.
5. ,, C. C. David — Cl. II.
6. ,, P. K. Sreedharan — Cl. I.

The first ordinary meeting of the Association was held on a fine Monday evening with Mr. K. K. Bhaskar in the chair.

Mr. C. G. Chandrasekharan, our master orator, gave a lecture on "What is lacking in the Universities of today." He pointed out certain desirable modifications to be made in the present system. The lecture was well appreciated by the audience. Quite a large number of students

including some of our lady students. came forward with their opinions. The meeting terminated, amidst acclamations, at about 5-30. P. M.

K. J. Thomas, *Secretary.*

Accounts for 1935 — 1936.

Receipts.

		Rs. As. Ps.
1.	Women students' subscription.	5—0—0
2.	Class I. „	10--12—0
3.	Class II. „	7--12—0
4.	Class III, ivA „	2—0—0
5.	„ ivB „	5—4—0
6.	Class IV-ivA „	2—8—0
7.	„ iv B „	9—0—0
		...42—4—0

Expenses.

	Rs. as. p.
1. Repayment of loan from Students' Co-operative Society.	... 20—0—0
2. Interest on the above.	... ... 1—4—0
3. Expenses re: Mr. C. Gopala Menon's lecture.	... 1--14—0
4. Extempore Speech competition 'TEA'	...0--12—0
5. Cards, tape etc.,	.....0—5—0
6. Cost of prize Books.	... 9—3—0
7. Contribution to Anniversary expenses.	.....8—8—0
	...41--14—0

Balance on hand.....Rs. 0—6—0

Maharaja's College,
Ernakulam, 2nd July, 1936.

P. S. Ramakrishna Iyer,
President.

NEWS FROM HOSTELS.

The Cosmopolitan Hostel.

"Glorious model of a mighty creed
Where all mankind is one united whole
Wherein nor caste nor race distinction breed
Dissensions internecine full of dole"

In these days of communal dissensions everywhere in India, our hostel holds a unique position for it is a nursery where all are considered to be one.

This year the strength of our hostel is 57, excluding 23 lady boarders in the Women's section of the Hostel. We are now being trained in the art of self-governments. We are having a representative cabinet of six members entrusted with considerable responsibilities and powers. It is a well organised group of future politicians, ambitious and all round. The cabinet meets every fortnight the Secretary presiding to consider the reforms that are to be effected and executed. There is a special officer in our hostel, the janitor, whose duty it is to see to the general welfare of the boarders. We are very much thankful to the authorities for the introduction of the new system.

The boarders as a whole are taking more than ordinary interest in games, both indoor and outdoor. They seem to have instinctively caught the spirit of our Warden—to work hard, to play hard and to pray hard. We too are cherishing the idea of starting a boat club for the Hostel, and we hope that it would be soon realised.

The inaugural address of our Literary Union was delivered by Prof. Ramakrishna Iyer who gave some useful advice to the boarders. We are very thankful for the co-operation of all the members of the Womens' hostel and of their Lady Superintendent. The function ended successfully with music at intervals.

On the whole we are a family of enthusiastic young men bound together by ties of fraternal co-operation.

S. Shaik Hussan Sahib, *Secretary.*

Christian Hostel.

We all regret that Mr. A. D. Paul our loved, and loving Superintendent for the past three years has relinquished his office. We take

advantage of the present opportunity to place on record our sincere feelings of gratitude towards him. Our new Superintendent, Mr. C. J. Peter M. Sc., takes a very keen and lively interest in all the activities, of the Hostel. We assure him that he can count upon our unflinching and hearty co-operation in all his endeavours.

The number of inmates this year has slightly diminished from that of last year; still there is every reason to hope that it will not affect adversely the activities of this institution to any appreciable extent. The very fact that the Hostel has supplied the College this year with Captains for most of the major games clearly bears testimony to this truth.

Since the re-opening of the Hostel, the new arrivals have found themselves so thoroughly at home with the senior boarders that it ill befits the occasion to extend a conventional welcome to the juniors who are already forming part of one organic whole.

P. J. Mathew, *Secretary.*

Mr. N. A. Parameswara Iyer Memorial Prize.

The following recent subscriptions to the N. A. Parameswara Iyer Prize Funds are thankfully acknowledged:—

Mr. T. C. Sankara Menon	Rs.	5—0—0
An Old Student	„	5—0—0
Mr. V. Ramanathan	„	2—0—0
„ K. Narayana Menon	„	3—0—0
„ P. M. Sankaran Nambiyar...	„	1—0—0
„ W. Krishnankutty Menon...	„	2—0—0
„ T. S. Ramanatha Iyer... ...	„	1—0—0
„ P. S. Ramakrishna Iyer ...	„	12—0—0
Total.	Rs.	31—0—0

Amount previously Collected and invested in the Ernakulam Government Servants' Co-operative Society.	Rs.	79—0—0
Grand Total.		110—0—0

With the sanction of Government, a Prize has been instituted in the Maharaja's College from the proceeds of the above Fund. It shall be designated "N. A. Parameswara Iyer Prize," and awarded annually in the shape of books, to a student of the Senior Intermediate Class that passes in all the parts of the University examination at the first appearance and obtains the highest marks in Logic.

P. S. Ramakrishna Iyer, *President,*

N. A. Parameswara Iyer Memorial Committee.

JUBILEE LECTURE. 1935—'36.

Parliamentary Democracy and India.

The tenth lecture under the College Jubilee Foundation was delivered by Sir R. K. Shanmukham Chetty, K. C. I. E., Diwan of Cochin, on *Parliamentary Democracy and India* on July 14, 1936. The hall was packed to its utmost capacity, and despite restrictions of admissions by means of tickets, there was an overflow of audience along the verandahs. The lecture was simultaneously broadcast to a waiting crowd in the Irwin Park.

In introducing the lecturer, Principal, Mr. H. R. Mills referred to the special honour Sir Shanmukham was doing the College in agreeing to deliver the Jubilee Lecture for 1935-36. The subject chosen was 'most appropriate not only on account of the impending changes in the Government of this country, but specially in the College where we are learning by first hand experiences the advantages and difficulties of democracy in our student organisations.'

The following is the full text of the Lecture:

"I consider it a great privilege to have been invited to deliver the Jubilee Memorial Lecture of the Maharaja's College. It is indeed a pleasure to address an intellectual audience as the one that I see before me. In a sense, the Maharaja's College is the intellectual centre of the State, and may be looked upon as a sort of miniature University. I hope that, in course of time as a result of the increasing activity of this institution, it will come to play a greater part in creating and moulding public opinion in the State. Academic discussions were at one time considered to be removed from the realm of practical politics and looked upon as something which had no relation to the realities of every day life. This conception is rapidly changing, and in modern states the universities and colleges are not merely repositories of learning but guides to public opinion and conduct. The thoughts and ideals of a college, the discussions that are carried on within its cloistered walls and the opinions expressed by the youth in these institutions are today exercising a marked influence outside the walls of the colleges. I hope that this institution will fulfil these functions in an increasing measure.

Scepticism about Democracy.

The subject that I have chosen for this lecture is "Parliamentary Democracy and India." My reason for choosing this theme is that a study of the implications and workings of parliamentary democracy is necessary not merely in the light of the rapid changes that are taking place all over the world in the forms and technique of government, but that recent constitutional developments in India require a truer appreciation of the essentials of parliamentary democracy. In the post-war world, with the spectacular rise of dictatorships in many important countries it has become the fashion to sneer at democracy and to say that the democratic form of government has failed to respond to

the changing conditions of modern world. Students of history will however realise that the fashion to sneer at democracy is not after all so new but that it could be traced even in Ancient Greece and Rome. Towards the close of the Pelopponesian War, the great Greek statesman, Alcibiades, was supposed to have referred to democracy as "acknowledged madness." The same tendency was visible amongst leaders of thought in the time of Plato. The confusion and unsettled conditions that have over-taken the world in the post.war period have put a tremendous strain on democratic forms of government with the result that in certain notable instances that machinery has broken down giving place to forms of government which are the very antithesis of democracy. The apparent success that has followed in the wake of these changes has encouraged a spirit of scepticism with regard to men's ideas about the utility and purposes of democracy. Russia, Italy, Turkey and Germany are often quoted as examples of the success of dictatorship as a form of government as opposed to democracy, Critics who hold up these as examples however forget that in all these countries what has been replaced is not democracy but an open or veiled autocracy. The Russian Revolution has not ushered in an alternative form of government to democracy but has simply demolished autocracy of one form and has replaced it by autocracy of another form. Turkey and Italy, before the advent of Kemal Atta Turk and Mussollini, were not enjoying any form of democratic government. These two dictators have by their dynamic force raised the status of their countries which were disorganised. The successes of all these dictatorships therefore are no indication that dictatorship is a better form of government than parliamentary democracy, In fact the greatest tribute to democracy and the hold that it has on the imagination of the people is seen in the attitude of the dictators themselves. It is in the name of the people and democracy that the Bolsheviks justify their rule. It is with the supposed consent of the people themselves that Mussollini and Hitler profess to impose their will. Even dictatorship therefore is sought to be justified on the democratic theory. In the light of all these it would be useful to study, even if it is only to restate old-established conceptions, the implications of democracy, especially of parliamentary democracy.

New Conception of Government.

Apart from the fascination that these new forms of dictatorship have for certain people, one other reason for scepticism about democracy is the termendous change that has come over the entire conception of the "State" and "Government." All governments have to face new tasks and problems which at one time were outside the pale of state-control. The industrial revolution, the advancement of rapid means of communication, the expansion of world-trade, the spirit of economic nationalism and the growing importance of social problems—all these have cast on democracies new problems. The necessary adjustments that have to be made in the machinery of the State to cope successfully with these new problems will necessarily take time, and the impatience of men has failed to take note of this process of readjustment and has led them to condemn hastily the democratic machinery as being unsuited to handle these problems. Countries having a parliamentary form of government may now be said to be undergoing a process of readjustment and the success that has so far been achieved in this direction justifies one in the hope that there is nothing inherently defective in parliamentary democracy as a form of Government for modern conditions.

Beginnings of Parliamentary Democracy in India.

Apart from the new trend of world events indicated above, the changes that are taking place around us in India make it necessary that we should have a truer appreciation of the essentials of Parliamentary democracy. With the passing of the Government of

India Act of 1935 the seeds of parliamentary democracy have been sown on the Indian soil. Though the passing of the Government of India Act is the culmination of a series of administrative and constitutional changes ranging over half a century, it is nevertheless a fact that the beginnings of democracy in India should be dated only with the inauguration of the new Constitution. The changes that preceded the recent measure may be said to be the preparation of the ground and nothing more. The Morley-Minto Reforms introduced changes in the constitution which were at that time considered to be far reaching, It gave greater opportunities for Indians to play their part in the administration of the country, but beyond that it did not either directly or indirectly introduce any scheme of parliamentary government. In fact Lord Morley himself disowned any such intention and even went to the length of saying that he could not foresee the day when parliamentary institutions of the British type could ever be established in India. The representatives of the people under the Morley-Minto Reforms had no right of initiative and did not possess any of the powers which are necessary even in the most rudimentary form of parliamentary government. In spite of this, British statesmen who had a vision of the future realised what would be the logical outcome of these developments. In a despatch to the Secretary of State. the Viceroy Lord Hardinge wrote in 1912: "The time was coming when India would be composed of a number of autonomous Provinces somewhat similar to the different States of the American Union with a Federal Government directing and controlling them in all matters of Inter-State or foreign policy and administration." The federal type of Central Government coupled with decentralisation and provincial autonomy envisaged by Lord Hardinge was to come to fruition within a quarter of a century. In those days there were contemporaries of Lord Hardinge who not merely could not see this vision of the future but went to the extent of emphatically repudiating any such developments. The very despatch of Lord Hardinge was the subject of an interpellation by the Marquis of Crewe, the then Secretary of State for India, who said in the House of Lords, "There was a certain section in India who looked forward to a measure of self-government approaching to that which had been granted to the Dominions. He saw no future for India on those lines." This emphatic declaration only goes to show that there are in the world true prophets and false prophets. Whatever was the vision that the British and Indian statesmen had about the future, the Morley-Minto Reforms did not establish any form of parliamentary government worth speaking, much less any form of democracy,

The next stage in the history of the constitutional development of India comes with the inauguration of the Montague-Chelmsford Reforms, This step was preceded by a declaration that the object of British rule in India was the establishment of self-governing institutions of the parliamentary type. The constitution of 1919 was supposed to be the first step in the realisation of this ideal, but nevertheless it was by no means the ideal itself. Though we have a system of dyarchy with ministers responsible to the legislatures, the constitution under which we work today cannot be said to be a democratic government of the parliamentary type. In the procedure and the outward semblance of the legislatures we have no doubt the forms of parliamentary government but we have not yet attained the substance of parliamentary democracy. In the sphere of central administration, the function of elected representatives is to excercise influence in the conduct of government. But, as the great Washington observed: "Influence is not Government." Even in the provincial sphere, the ministers have not that measure of initiative which alone can make them effectively responsible to the people. The reservation of finance in the hands of the Executive Council, the existence of nominated members in the provincial legislatures and the position of the Governor in the whole scheme—these operate as obstacles for the assumption of ultimate responsibility for policy by ministers which is one of the main tests of parliamentary democracy.

With the inauguration of the new constitution there will be the real beginnings of parliamentary democracy in India. Though it is not possible to characterise the new constitution as democratic in the fullest sense, yet it is the nearest approach to democracy that has been attempted at any time in India. The legislatures both federal and provincial will be composed of elected representatives with the exception of a nominal number of nominated seats in the upper chambers. The possibility of the representatives of the Indian States in the federal legislature being nominated by the respective Rulers does not in essence deviate from the principles underlying representative institutions of the federal type. Nominations to the federal legislature by the federating units in a form other than by direct election is not unknown to federal constitutions. It may therefore be taken for granted that the legislatures under the new constitution may be considered as representative institutions. The ministers both at the centre and in the provinces will have the fullest right of taking the initiative in administration. It is from this point of view that the new constitution makes a radical departure from all previous types and offers the justification to characterise the new constitution as a parliamentary democracy. The right to take the initiative is the essence of ministerial power and for the first time such power will be vested in the Indian ministers under the constitution. We have heard a great deal about the safeguards that have been devised to restrict the power of the Indian ministers. Most of these safeguards vest the ultimate power of veto in the Governor-General or the Governor as the case may be. This ultimate right of veto does not take away the essential power to take the initiative which the ministers will possess in spite of the safeguards. In spite of the existence of the many safeguards in the new constitution it would still be possible for Indian ministers to initiate in practice great policies and carry them out in action. The instruments of instructions to the Governor-General and Provincial Governors indicate the practical limitations on the safeguards themselves. The safeguards vested in the Governors and the Governor-General are thus safeguarded by the instruments of instructions. These instructions will have the same force as the statute itself, and there is no reason to suppose that Governors and Governor-Generals will deviate either from the spirit or the letter of these instructions. Impartial critics of the safeguards in the new constitution should therefore modify their criticism in the light of the instruments of instructions. Looked at from this point of view I have no doubt in my mind that for all practical purposes the Indian ministers under the new constitution will enjoy all the powers of corresponding ministers in States enjoying parliamentary forms of government. It is for this reason that I venture to observe that the new constitution ushers in an effective parliamentary democracy in India. The time is therefore appropriate to study what are the implications of this form of government and what conditions must exist to make this form of government successful.

"Direct" Democracy.

When we talk of parliamentary democracy we are contemplating a form of government as opposed to what may be called 'direct' democracy, The world owes a debt of gratitude to the Greeks for the lessons that chey have given in the art and science of democracy. The Greek conception of democracy was essentially of the direct type. In fact Aristotle could not conceive of a democratic state which cannot be brought in within the range of an orator's voice. The compact city states of the Greeks made it possible for them to achieve the fullest ideals of a directly democratic form of Government. The city states of the Greeks and Romans have given way to kingdoms and empires ranging over the whole surface of the earth. The growth in the size of the community and the extension in the size of the State made direct democracy impossible. The question was whether under this altered condition democracy was to be given up entirely as a form of government. The genius of the world and especially of the British race has given

the answer that in spite of the extension of the State, it would still be possible to maintain the essential conditions of democracy. The growth of representative institutions has made it possible to maintain the ideals of democracy in the governments of large states and empires. Direct democracy has therefore ceased to exist for all practical purposes and we have to take into accounts in our study of democracies the type known as parliamentary democracy.

Some irrelevant issues.

Let us now analyse the conditions that are necessary for the successful working of a democratic government of a parliamentary type. In the study of the science of democracy a great deal of confusion has been caused by mixing up ideals which are irrelevant to such a study. A vague idea of economic equality or economic justice is supposed to be the bedrock of true democracy. Judged from this standard even the British Parliament has been condemned by its critics as being undemocratic in the real sense. The emphasis laid upon "economic justice" obscures the real conception of democracy as a form of government. Economic justice and equality may be and often are the result of democratic forms of government; they help the growth of democracy, but there is no necessary logical connection between this and the democratic form of government. If equality of income is considered to be an essential condition precedent for the existence of democracy, equality of intellect can be as well advanced as a necessary condition of the successful working of democratic institutions. It is impossible to attain equality of intellect: but it has never been urged that the attainment of true democracy is therefore an impossibility. The mere attainment of equality of income or an equitabie distribution of wealth in a country does not in itself indicate that that country has evolved a truly democratic spirit or real democracy in government. Soviet Russia is probably the best example to illustrate what I have said. The Russian revolution under the Bolsheviks is supposed to have established a more equitable economic system and yet the Russian Government of today cannot in any sense be said to be a democratic ggvernment. Dr. Rosenberg who has strong sympathies towards communism describes the Russian system as follows:—"Lenin created his own state machinery after the true Bolshevik pattern; that is the rule of a small disciplined minority of professional revolutionaries over the great and undisciplined masses. The Bolshevik Soviets have been since 1918 no more than symbols of the rule of a small minority over the broad masses of the nation. This state of affairs has brought about the death of Soviet democracy. In elections for the Soviets the choice of the electors is confined to Bolsheviks or Independents who are Pledged to support Bolshevik Government. Thus all freedom of choice is taken from the elector and he is the prisoner of the government. Although the Bolsheviks have called their rule in Russia since 1918 a dictatorship of the proletariat it is in reality the dictatorship of the Bolshevik party or better said of the central committee of the party over the proletariat and the entire nation." It could thus be seen that the mere establishment of economic equality and justice does not mean the establishment of democracy, much less can they be considered to be essential conditions for the success of a democracy. Democracy in government indicates really a political method. The confusion is really caused by mixing up the means with the ends of government. The objective which the Russian Government has may be for the establishment of equality in all walks of life but the methods adopted are undemocratic. Democracy is concerned not so much on what has been done but on how it has been done. The starting point for democracy therefore is the method adopted in the machinery of Government. True democracy requires that the body of citizens in a State should by some means or other be enabled to participate in the affairs of the community. This general participation by the citizens at large can therefore be said to be the starting point of all democracies.

Consent of the People.

If the participation of the people is the essence of democracy the question naturally arises: how is this participation to be brought about? The simplest way of stating the Problem is that in democracy the government must rest on the consent of the people. Stated this way, consent of the people would appear to be the essence of democracy. Let us analyse this conception with a view to see whether after all the essence of democracy is the consent of the people. If the consent of the community as a whole is the primary factor in government it follows that the community has a ready-made will of its own on all the problems affecting the government and that this will can be brought to the notice of the executive by the initiative being taken by the people themselves. It is obviously impossible for such a state of affairs to exist in any community however well organised or intellectual it may be. The history of the world during all these centuries does not furnish a single example of any people forming a collective opinion on the manifold problems of government and having that opinion put in action. When analysed critically it would appear that in the generality of cases people are made to consent by some means or other to what the government decides and that it is not feasible to make government carry out something which the people initiate. If the element of consent means that the people are made to consent to what the government wants such a state of affairs cannot obviously be democratic. In fact in all modern dictatorships the Dictators take very great care to get the consent of a vast majority of the people to their actions. The election in Nazi Germany is the most typical example of this phenomenon of getting the consent of the people. In the last election over 99 per cent of the population in Germany are supposed to have given their consent to the rule of Nazis under Hitler. Whether this consent is voluntary or not the fact remains that the people are made to consent to what a group of men or a powerful individual wants. The mere existence of this supposed consent cannot make the German Government of today in any sense a democratic Government. If consent of the people is to be considered as the essence of democracy it leads to a paradox.

Government by discussion.

If consent of the people is not the essence of democracy how then is the participation of the people in the government brought about in parliamentary democracies? The constitution of all countries enjoying this form of government has demonstrated that the only possible and effective means of making the people participate in the government is by free and unfettered discussion. The United States of America and the countries constituting the British Commonwealth of nations are perhaps the finest examples of the successful work of representative democracies. A study of the constitutional machinery of these States would at once reveal that the whole administration of these States is carried on by a series of discussions, By ensuring an unfettered discussion in various stages of its life the people at large in these countries have got an effective participation in their governments. Free discussion therefore is the essence of parliamentary democracy. It follows from this that, if the discussion is to be real and effective, it should be free in every sense so that every possible point of view could be given expression to without fear of consequences. It is this underlying idea that is responsible for the provision in the constitution of all legislative bodies that the members enjoy absolute immunity for whatever they may say in the discharge of their duties.

Need for effective opposition.

If discussion is to be really effective and fruitful it implies the existence of points of view sharply opposed to each other. A sham unanimity is of no use in real democracy.. Every encouragement must be given for the expression of opposing points of view

In fact opposition is not merely desirable but essential to the work of this form of government. It follows from this that in parliamentary democracy there should always be an effective and organised opposition. In certain countries the leader of the opposition is given a salary from the public revenues like the ministers of the crown. This illustrates the need for keeping an effective opposition if the parliamentary system is to work. In India we often see the tendency to ignore or bemoan difference of opinion. While unity is essential in certain matters differences have to be encouraged if we have to build up a democratic constitution. The opposition to function usefully in a parliament has necessarily to be organised. This leads to the conclusion that organised party systems are indispensable for working parliamentary institutions. It is difficult at this stage to prophesy as to what would be the nature of party organisation in India and whether we would at any time have parties organised in such a manner as to shoulder the responsibilities of carrying out a parliamentary system of government. The existence of alien rule always results in obliterating party differences and attempts are readily made to unite the various parties in the endeavour to win political freedom. Under such conditions it is difficult for the growth of parties on the lines followed in countries having free political institutions. It is when this common objective has been attained that the natural tendencies in the formation of groups or parties will assert tbemselves. Whether the inauguration of the new constitution will bring into play these natural tendencies remains yet to be seen. There are still large groups of men who consider the constitution as very far removed from political liberty and who will concentrate their attention on the main problem of political liberty rather than the details of administration. Though it cannot by any means be contended that the new constitution has given us the fullest political freedom, yet I am of opinion that it would give the fullest opportunity to work out our destinies. If the new constitution is worked in a spirit of goodwill and co-operation it will in practice result in the establishment of a parliamentary democracy in India. If the Indian ministers grasp the realities of the situation and face the problems of government in a practical manner without being merely visionaries, and if the Governor-General and the provincial Governors realise the supreme responsibility that lies on their shoulders in guiding the Indian ministers, the numerous safeguards would become dead letters and we would have what has been called Dominion Status in action. It has often been repeated that even in the English constitution there are extraordinary powers vested in the Crown which correspond to some at least of the safeguards. No one has contended for a moment that the existence of these extraordinary powers in the Crown has made the British constitution less democratic. Even as the constitutional prerogatives of the Crown have practically ceased to exist by non-user, so in course of time the safeguards under the Indian constitution will become rusty and will remain as an ultimate bulwark against the possible breakdown of the constitutional machinery. If the new constitution is approached in this spirit, a situation would then have been created for the growth of parties on natural and healthy lines in India. In studying the party system as an essential requisite for parliamentary institutions we naturally look to the example of the system as it works in Britain under which until recently only two great political parties existed. It is not possible to create a party system according to a pattern or to order. The genius of the people, the peculiarities of the local conditions, the needs of the moment and various other factors will operate in the growth of parties. In France the party system has resulted in the growth of numerous groups. It has been found in practice in France that the existence of these various groups has not detrimentally worked against the growth of the parliamentary system. One characteristic feature of the working of the group system in the French constitution is the stability of the political institutions evidenced in spite of the frequent changes of ministers. Very often one finds that ministers in France come and go with lightning speed. One would expect that this would lead to violent changes and consequent instability. In its practical working it will be

found that though ministers change frequently the personnel remains substantially the same. This is due to the fact that the French Cabinet which is composed of representatives from the various groups is so balanced that there is no violent swinging of the political pendulum at any time. In fact this group system leads to even greater stability than what is possible in a two party government in which violent political changes may be brought about when ministries change. Whether in India the party development will take the lines of the British model or the French model it is too early to say. Party organisation on some basis or other must necessarily come into existence if a parliament is to be worked.

Toleration.

If discussion is to have fruitful results and is to form the basis of parliamentary government, it follows that, amongst those who take part in the discussions there should be a spirit of toleration. Unless each party in a controversy recognises the bona fides of the other, the opposing points of view cease to have any true value. The moment one party doubts the bona fides of the other and casts aspersions on its motives the value of discussion is lost. This tendency to attribute unworthy motives to political opponents is unfortunately very prevalent in our country. There is no doubt that even in the most advanced countries political parties and individuals are sometimes actuated by personal or party considerations. If every question is viewed from the point of view of party advantage or personal advantage to individuals it is a sign that the rot has set in the society itself. I do not think that the political society in India today could be said to suffer very much on this score. The real danger lies in certain parties and individuals arrogating to themselves all political virtues and condemning the rest as politically corrupt. Such a spirit is evidence of the want of political toleration and is bound to seriously affect the smooth working of parliamentary democracy.

The opposition—an alternative government.

Where government is carried on by discussion and the interplay of opposing ideas through organised parties it would be an intolerable state of affairs if one particular view were to dominate for all time to come. The apprehensions regarding the tyranny of the rule of the majority are the result of the fear of the perpetual domination of one school of thought over another. Such a domination by one party for a considerable length of time would let loose the forces of revolution. The party which does not get a chance of putting its ideals into action will in course of time attempt to seize power by revolutionary methods. This danger is averted in the parliamentary types of government by each of the parties getting a turn to carry out its own cherished policies. Acute differences are thus reconciled and the chances of revolution or sudden changes are made more remote. The opposition party in a parliamentary democracy therefore should have a fair chance of becoming an alternative government. A perpetual opposition is not merely inconsistent with, but positively dangerous to parliamentary democracy. The right of the minority to convert itself into a majority must be real and effective. It is the existence of this right in parliamentary form of governments that operates as the greatest safeguard against revolutions. The right of the opposition to become an alternative government not merely acts as a safeguard against revolutions but operates as an effective check on the spread of extravagant and impractical ideals. It is the possibility of being called upon to shoulder the responsibilities of government that tempers the criticism of the opposition and tends to keep their ideals within the realm of practical politics. In other words, it is the thought that one day they would be called upon to carry on the government that makes the opposition a responsible opposition. The truth of this is illustrated in the every day proceedings of the Indian

Legislative Assembly as it is constituted to-day. The opposition in the Legislative Assembly, though organised and functioning as a parliamentary opposition in its outward formalities, has no chance of becoming an alternative government at any time. The result is that the opposition puts forward schemes which they would hesitate to do if they had the knowledge that one day they would be called upon to carry out those schemes themselves. Under these circumstances the criticism of the opposition becomes irresponsible and loses a great deal of its value. If criticism of the actions of the government of the day are to be fruitful and effective they must be practical and bear the closest relation to the actualities of the situation. An irresponsible opposition therefore is not merely useless in parliamentary form of governments but positively dangerous as containing the seeds of revolution and anarchy. It becomes therefore, essential that the right of the opposition to become the government must be real and effective. It is a curious phenomenon in the working of parliamentary institutions that very often the right of the minority to become the majority is made effective by the strange behaviour of the electorate at the time of a general election. Many instances could be quoted in British parliamentary history in which the government of the day had been thrown out in the general election simply on the ground that the electorate is tired of having the same party in power for many years at a stretch. Politicians may at times bemoan this tendency of the electorate and may put it down as an illustration of the ignorance of the elector and his indifference: but this psychology of the elector is the safety valve against revolutions. This tendency on the part of the elector is no new phenomenon but is as old as Greek democracy itself. Students of Greek History will remember the reply given by the old man at Athens when the plebiscite was taken to ostracise Aristides. When Aristides himself who was in the crowd asked an old man who did not recognise him as to why he was voting for the ostracism of Aristides, the old man replied that he was tired of hearing Aristides being called "Aristides, the Just." The psychology of the elector, as illustrated in this remark, is as I said the ultimate safety valve in parliamentary democracies.

Agreement on Fundamentals.

If discussion is the essence of democracy and differences are reconciled from time to time by each party taking power in turn, it follows that the differences must be such as are capable of adjustment. If the differences between the points of view of the opposing parties are so deep that they cannot be reconciled the result will be chaos in the government of the state. If one political party differs so radically from the ideals of the other that it will have to upset every act of the previous government the result will be anarchy and confusion. It follows therefore that the success of the process of discussion is conditional upon the existence of some underlying basis of common agreement amongst all the political parties. Unless there is a general agreement upon fundamentals there cannot be either a spirit of tolerance or stability requisite for the functioning of parliamentary government. This idea of the need for agreement on fundamentals has been very lucidly expressed by a recent writer as follows:

> "It is essential to the working of the party system under parliamentary institution that the two rival parties which dominate the situation—however much they may disagree about minor questions—should be in close agreement on fundamentals. Thus in the 19th century the Conservative and Liberal parties in Great Britain differed on a wide range of matters which did not affect the fundamental structure of society but were in essential agreement in wishing to preserve both capitalism and parliamentary institutions which went with it. A party system of this kind becomes unworkable and inappropriate as soon as there arises a party which, so far from accepting the fundamentals of the

existing order, desires a complete change of social system or at any rate as soon as such a party becomes strong enough to occupy a position of primary importance in the political life of the country. When therefore a fundamental difference of opinion about the right basis of social organisation comes to dominate political life the old party system breaks down, and it is natural that each of the rival forces should desire to establish itself permanently and securely in power and to remove as far as possible all prospects of a return of its rival to office."

This observation brings out most forcibly the importance of agreement on fundamentals in parliamentary forms of governments. In countries like England and France where these systems have worked successfully it would be observed that the overthrow of one party at the general election does not result in the reversal of all the acts of that party by its successor in office. If this were otherwise it would lead to instability and the ultimate break down of the constitution. This is made possible by the fact that the various political parties which are strong enough to become an alternative government, are agreed upon fundamentals however much they may differ in their outlook on the problems of government. The alternative governments in England and France, though belonging to different parties have not differed about their conception of the foundation of society.

It is by no means an easy task to define what exactly is meant by "fundamentals' and 'foundations of society.' A belief in the principles of the democratic method of government and a recognition of the rights of private property as the basis of the structure of society may be said to be the fundamentals on which there should be agreement. It would be found that in countries where powerful organisations differ on these fundamentals revolutions have been brought about. Russia is probably the best example to illustrate this. The Bolshevik party in Russia takes a radically different point of view regarding forms of government and private property. The result has been a tremendous revolution when the party became sufficiently strong. One feature of the emergence of such parties is that they not merely bring about revolutions but destroy the democratic method. When once such a party establishes itself, it tries to secure power permanently and to this end removes without mercy or remorse all rivals. Not merely is the prospect of a return of their rivals to office made impossible but differences in their own camp are not tolerated. Leon Trotsky was one of the authors of the Bolshevik revolution and the greatest intellectual asset of the party. Yet when he differed from the party executive he was mercilessly hunted down and was made to wander from country to country for a safe asylum. The emergence of such parties therefore produces an amount of intolerance which strikes at the very root of parliamentary democracies. Even in England there are individuals and organisations imbued with the principles of communistic doctrine. But they are not powerful enough to form an alternative government. The safety for parliamentary democracy in India therefore depends upon whether the main political parties and groups will have a common agreement on fundamentals. There have already emerged in India groups who talk of a new order of society and a new state. In the conditions of the modern world there is nothing surprising in the emergence of such groups. It is not necessary for our purpose to examine their doctrines and ideals. They may be good or they may be bad. What we are concerned with to-day is that these groups are a danger to the working of parliamentary democracy. The leaders of these groups will not themselves repudiate this statement for they openly avow their disbelief in the parliamentary form of government. It is for those who have faith in the parliamentary democracies to decide what their attitude will be towards such groups. We find even in the most conservative circles in India a light-hearted tendency to ignore and in certain cases even to encourage these

groups. Those who adopt this attitude do not perhaps realise the implications of thei action. Those who believe in the system of parliamentary democracy as the destiny of India's political evolution must make up their minds that these new groups are a positive danger. The ultimate safety of parliamentary institutions in India will therefore depend on growth of parties having common agreement on fundamentals.

The Civil Service.

If as stated above free and unfettered discussion is the most essential condition under parliamentary democracy the question naturally arises how the material for discussion is prepared. I have indicated that in modern States the functions of government are increasing day by day and almost every aspect of human life is the subject matter for discussion in legislative bodies. The representatives of the people who from time to time shoulder the responsibilities of cabinet office are very often men who have themselves no personal experience of the subject matter of the administration which they are called upon to handle. A person who has never seen a battle field or has not even handled a gun may be called upon to assume the responsibility of a War Minister. How is the machinery of government to run in the hands of such laymen ? The answer to the problem has been furnished by the existence of a permanent civil service in all parliamentary democracies. The expert knowledge necessary for the running of a modern government is supplied by the members of the permanent civil service. The civil service has thus become the very bulwark of parliamentary democracies. The power and influence wielded by the service has uow become so far reaching that some critics of parliamentary institutions have gone to the extent of saying that the services are a source of danger to democracies. An eminent English lawyer has chosen to characterise the functions of the service as the "new despotism." The implication of this remark is that by virtue of their expert knowledge and their key position in the administrative machinery the members of the civil service have really come to wield the real power in society and that the parliament and the ministers are at the mercy of the services. To my mind the remark of the eminent lawyer is more an indication of the essential need and function of the services rather than a condemnation of the system. An expert civil service is an indispensable condition of parliamentary democracy and the whole machinery of government will break down if this element disappears. In fact it is the existence of the civil service that makes it possible for the representatives of the people to ossume control of the administration. The tradition that has grown round the civil service especially in England, the integrity and honesty of the men who fill these posts and the conditions under which they work have made it possible for the service to carry on the government without actually wielding the ultimate power. It is to enable the members of the services to discharge this responsibility that in all parliamentary governments the services are placed above party politics. The change in the character and composition of the legislature or the executive leaves the civil service untouched and they carry on the administration irrespective of the political complex of the government of the day. It is not merely sufficient that the constitution should place the services above all influences of party politics. The men who occupy these posts must themselves be unaffected by any political or party considerations. In other words the members of the civil service should be men of character who irrespective of the change of ministries will loyally carry on the work of the administration and tender the best advice to the ministers whoever they may be. A democratic form of government requires a combination of expert knowledge and sensitiveness to public opinion. Election is not the best method of securing experts. Experts are therefore chosen for their knowledgea nd they are made to work under ministers who in their turn are responsive to public opinion. One set of safeguards in the new constitution for India deals with those relating to the services. Whatever might be the difference of opinion in the detailed provision relating to these

safeguards, those who have faith in the parliamentary forms of government would realise that such safeguards are not merely desirable but positively necessary. It might be pointed out that there are no corresponding provisions in the constitution of Britain. Students of British constitutional history will however find no difficulty in realising that though such safeguards may not appear in any written constitution, the tradition of the British race and the custom of the constitution nave created in this direction safeguards which are at least as effective and far-reaching as those found in the Government of India Act of 1935; Any one who attempts to tamper with such safeguards, any political party who in the working of the new constitution tries to nullify these safeguards will be doing a positive disservice to the healthy growth of parliamentary government in India. It is now almost an axiom of democracy that there should be a permanent civil service chosen of professional and technical service and that the business f the service is to put at the disposal of the ministers expert and impartial knowledge and service and that the expert civil service is indispensable—indispensable as a servant and not as a master of policy.

Faith in Democracy.

The essential conditions which I have indicated so far as necessary for the smooth and successful working of democracies on the parliamentary model are conceptions which have existed ever since this type of government came to be adopted. The results of experience have only strengthened the need for these conditions. Though there is nothing novel or new in what has been stated so far it becomes nevertheless necessary at times to re-state and re-examine old established ideas with a view to get a clearer conception of the problem and escape the dangers that so often threaten the existence of human institutions. Of late a tendency to admire other forms of government has emerged and a mood of scepticism and pessimism about parliamentary institutions has taken the place of the robust faith which people once had in democracy as a form of government. This growing volume of scepticism and the clamour for establishing a more equitable form of economic organisation and the apparent success of dictatorship in some countries—all these constitute a potential danger for democracy. Men have begun to lay greater emphasis on the ends achieved rather than the means adopted to achieve the end. It was stated that democracy is concerned more with the means adopted than with the ends actually achieved. The time has now come therefore to realise the importance of the methods of government rather than emphasise on successes achieved. There is no doubt that the working of parliamentary democracy has revealed many defects and shortcomings. On a closer examination it will be found that these defects are found not merely in democratic states but in non--democratic states as well. The increasing magnitude and complexity of the tasks which governments all over the world are being called upon to undertake have put a tremendous strain on all governments whether democratic or non-democratic. The sphere of governmental action is being continuously widened everyday with the inevitable result that the personnel of the political executive feels a tremendous strain. These, however, are problems of government as such, and countries with non-democratic constitutions are as much confronted with these problems as democratic states. It is therefore untenable to condemn parliamentary democracy as being unsuited to modern conditions. No constitution and no form of government can be absolutely ideal. A standard of reasonable relativity should be observed in judging the efficacy of different forms of political institutions. The criterion must be whether under the circumstances existing a democratic form of government is comparatively the most agreeable under which the people can live. If only this criterion were applied it will be found that of all forms of government parliamentary democracy comes nearest to this ideal. A study of British parliamentary

institutions leads us to the inevitable conclusion that the defects of the parliamentary system are of minor importance when contrasted with its merits and achievements. The British parliamentary system may fearlessly challenge comparison with other systems and methods of government. In efficiency and honesty of administration combined with a respect for humam freedom and human personality, the British parliamentary system stands second to none in the world.

It is fortunate for us that our own political institutions are being modelled on the British parliamentary system, With all its imperfections the Government of India Act of 1935 is an attempt to establish parliamentary democracy in India. It has often been said that India will not accept a constitution modelled on the British system but that Indians themselves must be allowed to evolve a constitutional structure suited to their own genius. In spite of the vehemence with which this dictum has been stated I have not so far come across a single suggestion for the building up of an Indian constitution on indigenous lines as different from the British model. Many attempts have been made by political parties and individuals in India to give the outlines of a constitution according to their conceptions. It is a curious fact that in essence all these are modelled on the British parliamentary system. The greatest effort so far made by non-official Indians to evolve a constitution suited to India is that of the Committee presided over by Pundit Motilal Nehru and appointed by the All-Parties' Conference. That the Nehru Report, which was the outcome of its deliberations, recommends a constitution which in essence is based on the British model is tke greatest tribute that can be paid to the fascination which the British political institutions have for India. After all it is no wonder that the British constitution should have such a fascination for us. While political storms and revolutions have spread destruction throughout the world, the British people have weathered the storm without departing from the democratic methods. Perils of political instability and dead-lock and revolutions have been averted by adherence to democratic methods with the result that the British system is now the envy of lovers of freedom in many lands which have succumbed to the lure of violence and dictatorship. A system of government which has so much to its credit must surely be good enough for us.

Democracy and Character.

When we speak of parliamentary democracy as being good enough for us we cannot forget the fundamental fact that after all the essence of a government lies not so much in a written constitution but in the character and the genius of the people. This statement applies with greater force to democracy than to other forms of government. It has been stated that democracy does not connote so much a form of government but a method of life. If this is true, the success of the democratic experiment which the Government of India Act of 1935 has just started will depend not on the clauses of the constituion but on the character of our people. The facts of historical development, political temperament and the habits of the people are the main factors in moulding the form of government. With all our national pride in the glories of India's past history and her contribution to the cultural and the spiritual life of the world, the fact remains that we have no background of democracy in our long history. At no time in the history of India has there been any form of government akin to parliamentary democracy. Our conceptions of democracy as a form of government are of recent growth and the outcome of our contact with British History and institutions. It remains to be seen whether our people will develop those temperaments and characteristics which are essential for the successful working of parliamentary democracy. We have ingrained in us certain characteristics which may be said to be the very antithesis of democracy. The spirit of individualism in religion and in life for instance is inconsistent with the spirit of democracy. While

democracy no doubt preserves individual liberties such individual liberties have often to be merged in the common life of the community. In this process the individual citizen has to agree to measures which on the surface appear to be stringent curtailments of liberties. Such curtailments of individual liberty in a democratic form of government is essential for the good and safety of the community as a whole. Voluntary submission to such a process requires in the average citizen a spirit of discipline, obedience and toleration. These qualities will have to be developed in the minds of every citizen if democracy is to work successfully in India. No action in the governmental sphere can by itself create these qualities in the citizen. Every institution that exists for public welfare can and ought to play its part in the moulding of the character of the citizen and the formation of healthy public opinion. Looked at from this point of view, the function of our Schools and Colleges can be better appreciated. What better places can there be for moulding the character of the citizen than the educational institutions of the State? It is my earnest hope that this College will realise that in its own sphere it has an allotted task in building up a parliamentary form of government for India and making it safe for democracy." (*Loud & Prolonged Applause.*)

At the conclusion of the lecture, Rao Sahib I. N. Menon, M. A., B. Litt. (Oxon,) the Director of Public Instruction, proposed a vote of thanks in a few well-chosen and humorous sentences.

COLLEGE NOTES.

We re-opened after the summer holidays on June 22nd, and the next day hoisted the flag in celebration of the King-Emperor's Birthday. The term which started thus happily is about to end with the festivities of Onam following a unique and historic *Athachamayam* held by H. H. The Maharaja at Trichur.

The brightness that immediately caught our eye on our reassembling after the vacation was associated with the new yellow garb assumed by the Science Blocks smiling naughtily at the sombre grey of the older Buildings.

The College courtyard has put on a neatness due to much levelling, and the laying out of straight roads intersecting beyond the solitary mango tree, silhouetted majestically against the emptiness beyond. A lotus tank with a central fountain has been designed for the cross-ways, while a Sundial has been made to commemorate the site once held by the First English School to be opened in the State, whose building later attained fame as the first Public Library, before it was utilised as the retiring room of the women students of the College.

* * *

Staff.

Besides Dr. G. F. Papali, who returned to us from Bikaner service, as Professor of English vice Mr. T. K. Sankara Menon appointed *Sarvadhikariakar*, three more additions have been made to the staff of the College. Mr. T. Madhava Menon, M. Sc., the new Asst. Professor of Chemistry and Mr. A. R. Ravi Varma Thirupad, M. A., Demonstrator in Physics are both 'Old Boys' of the College. The only newcomer whose appointment has been announced, is Mr. P. S. Velayudhan, M. A., Asst. Professor of History, in the vacancy that will arise from the impending retirement of Prof. Ramakrishna Iyer. We offer a hearty welcome to these gentlemen.

16 SEP 93
MADRAS

Mr. P. S. Ramakrishna Iyer, M. A., L. T.,

The retiring Professor of History.

Mr. M. I. David, Cl. II.

The first student President of the Students' Council.

Mr. P. S. Ramakrishna Iyer, M. A., L. T., the retiring Head of the Dept. of History, (whose photograph is published in this issue), has served the College during 32 of its 62 years of existence. He has shared its destiny under six out of its eight Principals, and has taught all classes from the High School to the B. A. He was made the Head of the Dept. of History and Economics when the College was raised to the First Grade, and has made history as the Professor of History here. A keen and versatile student and a facile writer, Mr. Ramakrishna Iyer is the author of more than one book. His first publication, *Polity and Social Life in Ancient Kerala,* was a dissertation for the Masters' degree; he has published a popular *History of England;* and he has recently brought out a work entitled, *Kingship through the Ages.* A frequent contributor to the journals, Prof. Ramakrishna Iyer was the founder and the first Editor of the College *MAGAZINE,* which owed much to his fostering care and enthusiastic energy. We are glad that he enters upon his retirement in perfect health and happiness; but we shall long miss in the College the genial personality of a devoted *Guru* and an unassuming friend, whose dealings with his colleagues and pupils have been always cordial and intimate.

* * * *

The Students.

The College has reached this year its highest strength, viz., 692 on the rolls, including, 516 men students and 180 women.

The Hostels are full to their capacity, and their activities, literary and otherwise, have already got into full swing.

The Students' Union Hand book and Diary has had its first issue for 1936—'37, furnishing full information about Students' activities, duties and privileges in the College, & providing the sports and games fixtures, particulars about Clubs and Halls, with their personnal—in fact largely supplementing the data available in the College *Calender.*

The most important innovation in the College from the students' stand point has been the establishment of a Students'

Council comprising the representatives of the classes and Societies who form a consultative and advisory body functioning on democratic lines. It is to appoint sub-committees for conducting general College functions, such as the College Day, College Sports Day and College Anniversaries, with power to co-opt members from the staff and the general student body whenever necessary. Thus the students are made to share the responsibility in the affairs of the Students' Common Room, the Refectories etc. which cater to their needs and comforts in the College. Mr. M. I. David of Cl. II has been elected the First student President of the Students' Council. It is hoped that this experiment will prove generally helpful in College life from year to year and build up its own fine traditions.

* * *

Sports and Games.

Undeterred by the unusually heavy cloud-burts this year we have started the compulsory Physical Training, and the Hall activities in right earnest. The reports from the grounds find their place in the *Magazine*, as well as a graphic account of a memorable trek across the Palni Hills to Kodaikanal undertaken by our Sea Scouts.

* * * *

Lectures and Visitors.

The inaugural address to the College Union was delivered by Mr. Mardy Jones, Ex. M. P. on *Indo-British Relationships* on June 30, 1936.

The Jubilee Lecture for 1935—'36 which had to be postponed, came off on July 29, 1936, when Sir R. K. Shanmukham Chetty, K. C. I. E., spoke on *Parliamentary Democracy and India.*

A University Extension Lecture was delivered by Mr. T. K. Krishna Menon, B. A. on *Cochin and the New Constitution.*

Rao Bahadur Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, B. A., M. D., F. C. O. G., the Acting Vice-Chancellor of the University of Madras, gave an interesting talk to the students of the College when himself and the University Commission which he led paid

us an informal visit on the 30th of July 1936. Among the other members of the Commission that took tea with the staff were Mr. H. C. Papworth, Dr. K. L. Moudgill and Professors C. J. Varkey and A. Gopala Menon.

* * * *

Office bearers.

At a meeting of the staff held early in the term Mr. V. K. R. Menon was elected Secretary of the staff Common Room, in the place of Mr. K. R. Rama Iyer. Dr. G. F. Papali was appointed Editor of the *Magazine*, with Mr. N. P. Subramania Iyer as Secretary to the Magazine Committee. Mr. K. P. Karuppan succeeds Mr. K. Kesavan Nayar as the Editor of the സാഹിത്യ സമാജം, the Malayalam portion of the *Magazine*.

The Editor.

മഹാരാജകീയ കലാശാലാ മാസികയുടെ
മലയാളഭാഗം.

സാഹിത്യസോപാനം.

പത്രാധിപർ:
കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻ നായർ.

വിഷയവിവരം.

കലയും വ്യവസായവും	എം. കെ. രാജ, ബി. എ.	1
ഗുരുവും ശിഷ്യനും	വിദ്വാൻ, നമ്പ്യാരുവീട്ടിൽ നാരായണമേനോൻ.	7
ഉമർ ഖയ്യാം	അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരമായ ജീവിതചിന്ത, (വി. വി.)	9
രാഗദീപ്തി	പി. പി. അനന്തനാരായണൻ, ക്ലാസ്സ് IV.	15
വെട്ടിമലയിലെ കാട്ടുഭ്രാന്തം	കെ. പി. രാഘവമേനോൻ.	16
ഹമീദ് ഖാൻ, [ഒരു ഏകാങ്കനാടകം.]	വി. ടി. എസ്സ്.	23
സംഗീതാസ്വാദനം,	ടി. ജി. വിശ്വനാഥ ഭാഗവതർ.	34
പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.		37
ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലം.		41

UNIVERSITY LIBRARY
29 DEC 1935
MADRAS

This year's College Day President

N. R. Sahasranama Iyer, B. A., B. L.,
Judge, Chief Court, Ernakulam,
is one of our prominent Old Boys.

ഈയിടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി ആഘോഷിച്ച

മഹാമഹിമശ്രീ

രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

കൈരളിയുടെ കാരണവരായ തിരുമേനി, ഈ കലാലയമാതാവിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയാണ്.

UNIVERSITY LIBRARY
29 DEC 1935
MADRAS

കലയും വ്യവസായവും.

(എം. കെ. രാജ, ബി. എ.)

വ്യവസായം ഒരു നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലാണെന്നുള്ള വാസ്തവം ഇന്ത്യയിൽ അധികമാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം, നിയമനിർമ്മാണം, രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങൾ, സമുദായപരിഷ്കാരം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെയുള്ള ശ്രദ്ധ വ്യവസായകാര്യത്തിൽ പതിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണ് വ്യസനസമേതം വിചാരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നത്. മതം, സമുദായം, കല, എന്നിവ ഒരു ജനതയുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള വിഷയങ്ങൾ തന്നെയാണ്; പക്ഷെ, അവയൊന്നും തന്നെ, ആ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, അതിന്റെ വ്യവസായങ്ങളോളം പ്രധാനങ്ങളല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ദേശീയ വ്യവസായങ്ങളോട് ഇന്ത്യക്കാർക്കുള്ള അനാസ്ഥ — രാജ്യക്ഷേമത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തികച്ചും ആത്മഹത്യാപരമായ ഈ മനോഭാവം — നമ്മെ ശാരീരവും മാനസികവുമായ ഒരു നാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്ക് ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ പിടിച്ചാഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഇനി അതിനധികം താമസമില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വ്യവസായങ്ങൾ ആ രാജ്യത്തിന്റെ ദേശീയ ജീവിതത്തിന്റെ ശ്വാസമാണ്; അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയുടെ അടിക്കല്ലാണ്. ഈ തത്വം ഒരു രാജ്യം എപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നുവോ അന്നുമുതല്ക്ക് അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിദ്വാരം തുറക്കപ്പെട്ടതായിപ്പറയാം. മാനസികപരിഷ്കാരം, ആത്മസംസ്കാരം എന്നീ വാക്കുകളെകൊണ്ടു മാലകോർക്കാറുള്ള ചില ആദർശപൂജകർ, ആത്മസംസ്കാരോപകരണമെന്ന നിലയ്ക്ക് സാഹിത്യം സംഗീതം എന്നീ സുകുമാരകലകൾക്ക് ഒരു ജനസമുദായത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അതിശയോക്തിപരമായ ഒരു വിലകല്പിയ്ക്കാൻ വാസനയുള്ളവരായി കാണപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. പക്ഷെ, സമുദായത്തിന്റെ പ്രഥമങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളുമായ ലൌകികാവശ്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിച്ചതിനു ശേഷം മാത്രമേ അതിനു കലകളെപ്പറ്റിയും മനഃപരിഷ്കാരത്തെപ്പറ്റിയും ആലോചിക്കാൻ സാധിയ്ക്കൂ. ഭക്ഷിയ്ക്കാൻ വേണ്ട ഭക്ഷണം, ധരിയ്ക്കാൻ വേണ്ട വസ്ത്രം, വിശ്രമിയ്ക്കാൻ വേണ്ട സ്ഥലം, വിനോദിയ്ക്കാൻ വേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ — ഇവയെ അംഗങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സമുദായത്തിൽ കലകൾ പരിപുഷ്ടമാകാൻ പ്രയാസമാണ്. വിശന്നുപിടയുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ തൂലികയെ ഒരു പിടിച്ചോറിനു വിറ്റുവെന്നുവരാം; ഉടുക്കുവാൻ തുണിയില്ലാതെ തണുത്തു കോച്ചുന്ന സംഗീതക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധ ഒരു രാഗമാലാപിയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ താനറിയാതെത്തന്നെ താളം പിടിയ്ക്കുന്ന തന്റെ താടിയുടെ അനുസരണക്കേടിനെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുന്നതിലായിരിയ്ക്കും ആദ്യം പതിയുക.

ഇങ്ങിനെയുള്ള മൌലികാവശ്യങ്ങളെ നിറവേറുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളെ സമുദായത്തിനു നൽകി അതിന്റെ കലാപരമായ പുരോഗതിയെ സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് വ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരുപയോഗം. വ്യവസായം എന്ന പദത്തെ കാർഷികവൃത്തിയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്താൻ തക്കവണ്ണം വിപുലമായ ഒരർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞുവെയ്ക്കട്ടെ. മനുഷ്യപ്രയത്നം പ്രാകൃതികമായ ശക്തികളിൽനിന്ന് ഉപയോഗയോഗ്യവും ക്രയവിക്രയത്തിനു വിധേയവുമായ സാധനങ്ങളെ നിർമ്മിയ്ക്കുന്നതിനെ പൊതുവിൽ വ്യവസായമെന്നു പറയാം. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ, പ്രകൃതിശക്തികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയുള്ള നിർമ്മാണമായ കൃഷിയും വ്യവസായമാണല്ലോ.

ഇതുവരെ വിശദമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച ബന്ധത്തെ ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കിയെഴുതാമെന്നതോന്നുന്നു. വ്യവസായം കലകളുടെ പൃഷ്ഠഭൂമിയാണ്. വ്യവസായങ്ങളില്ലെങ്കിൽ കലകളുമില്ല. വ്യവസായശാലകളിലെ പുകക്കുഴലിലെ തീ കെട്ടാൽ കലാകാരന്റെ ഭാവനയും അണഞ്ഞുപോകും. വിൽ ഡ്യൂറൻറ് (Will Durant) എന്ന സുപ്രസിദ്ധപാശ്ചാത്യ തത്വചിന്തകൻ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "Art usually appears in a nation only after the accumulation of an economic surplus and the growth of a leisure class. So also in the individual, when hunger is no longer worried or intense, erotic sensibility increases and overflows into the sense of beauty..." അതായത്, രാജ്യത്തിന്റെ സമ്പൽസ്ഥിതിയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു നീക്കിയിരുപ്പുണ്ടായാലെ കലകൾ ആ രാജ്യത്തിൽ മുളച്ചുവരികയുള്ളൂ. അപ്പോൾ ശരീരയാത്രയ്ക്കു വേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗം സമുദായത്തിലുണ്ടാവുന്നു. ഇവരാണ് സമുദായത്തിന്റെ കലാകാരന്മാർ. ഇവരെത്തു സമുദായത്തിന്റെ സംസ്കാരപരമായ ജീവിതത്തിന്റെ നായകത്വം വഹിയ്ക്കുന്നത്.

പക്ഷെ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു സമ്പൽസ്ഥിതിയുണ്ടാവണമെങ്കിൽ ആ രാജ്യത്തിലെ വ്യവസായങ്ങൾ വളരെ പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രാജ്യത്തിലെ പണപ്പെട്ടികളെ നിറയ്ക്കുന്നത് അതിന്റെ കൃഷിയും വ്യവസായങ്ങളുമാണ്. പരിഷ്കൃതമായ ഒരു വ്യാവസായികജീവിതവും, തങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതു തങ്ങൾക്കുതന്നെയനുഭവിയ്ക്കാൻ കിട്ടുന്ന ഒരു കഷ്ടകസംഘവുമുള്ള രാജ്യത്തിൽ ഒരു പൌരസംഘത്തിന് കലാപരമായ ജീവിതത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട്, വ്യവസായങ്ങൾ എത്രത്തോളം അഭിവൃദ്ധികരമായിത്തീരുന്നുവോ അത്രത്തോളം ഈ സംഘത്തിലേയ്ക്ക് അധികമധികം കലാകാരന്മാർക്ക് പ്രവേശനം കിട്ടുകയും തന്മൂലം രാജ്യത്തിലെ കലകൾക്ക് അത്രത്തോളം ഉൽക്കർഷം കൈവരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിൽ വെച്ചായിരിയ്ക്കണം, കലയെപ്പറ്റി "The origin of art is the region of the superfluous" [ആവശ്യാതീതത്വത്തിന്റെ നാടാണ് കലയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം] എന്ന് മഹാകവി ടാഗോർ എഴുതിയത് എന്നു തോന്നുന്നു. തുടർന്നുകൊണ്ട്, ഈ ആശയത്തെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു:— വെറും ജീവിതത്തിനു മാത്രം വേണ്ടതിലധികമുള്ള ശക്തി (energy) ലോകത്തിലെ എല്ലാ ജീവികളിലുമധികം മനുഷ്യനാണുള്ളത്. സൃഷ്ടിയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ള സൃഷ്ടി (Creation for its own sake) യിലേയ്ക്ക് അവനെ ഈ ശക്തി പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുന്നു. [അപ്പോഴാണ് കലകളുണ്ടാവുന്നു] ദൈനംദിനമായ ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുവാൻ മാത്രമുള്ള മനുഷ്യശബ്ദം കരയുകയോ ചിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു; അതിലധികമുള്ളതു പാട്ടു പാടുന്നു. സ്വല്പം മാത്രം ശക്തിയുള്ള കാലുകൾ നടക്കുകയും ഓടുകയും ചെയ്യുന്നു; ആവശ്യത്തിലധികമുണ്ടെങ്കിൽ അതു മനോഹരങ്ങളായ നൃത്തഭേദങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

ഇതിന് ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ എത്ര ഉദാഹരണമെങ്കിലും വേണമെങ്കിലെടുക്കാം. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ, രാജ്യം ഒരു മഹാനായ ചക്രവർത്തിയുടേയോ പ്രതാപിയായ ഒരു രാജവംശത്തിന്റേയോ കീഴിൽ സാമ്പത്തികമായി അഭിവൃദ്ധി അനുഭവിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് അതിലെ കലകളും സാഹിത്യവും ഉന്നതി പ്രാപിച്ചതായി കാണുന്നത്. സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയും കലാഭിവൃദ്ധിയും സമകാലീനങ്ങളാണ്. 4-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന "ഗുപ്തകാല"ത്തിനെ "ഗുപ്തന്മാരുടെ സുവർണ്ണകാലം" എന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ വിളിച്ചുവരാറ്. രാജ്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും ശോഭനമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തെയാണ് അതു കുറിയ്ക്കുന്നത്. പ്രതാപശാലികളും വിശാലമനസ്കരുമായ ഗുപ്തചക്രവർത്തിമാരുടെ കീഴിൽ ഭാരതഭൂമി അനുഭവിച്ച സമാധാനവും അതിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ പുരോഗതിയെ അതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ സഹായിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു അതിന്റെ കലകളും സാഹിത്യവും പണ്ടൊരിയ്ക്കലും എത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഉച്ചനിലയെ പ്രാപിച്ചത്. ചരിത്രാന്വേഷകന്മാരുടെ ഗവേഷണഫലമായി ഇന്ത്യയിൽ പലയിടത്തും കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ള അക്കാലത്തെ കലാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇതിനു മതിയായ തെളിവുകളാണ്. ഗുപ്തകലയിൽ കാണുന്ന വൈവിധ്യവും, അഴകും പരിപൂർണ്ണതയും ആ കാലത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും ഭാരതീയകലയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ അനശ്വരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഗൈർവ്വാണിയ്ക്കു നൽകിയ യശസ്വികളായ "നവരത്ന"ങ്ങളെ തന്റെ സദസ്സിൽ രക്ഷിച്ചിരുന്ന വിക്രമാദിത്യൻ— പഴങ്കഥയാൽ തലയ്ക്കു ചുറ്റും ഒരു പ്രഭാമണ്ഡലം അണിയിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധനായ ഗുപ്തചക്രവർത്തി — അക്കാലത്തെ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായിരുന്നു.

സുന്ദരവും സമാധാനപരവുമായ ഒരന്തരിക്ഷത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന ഈ മഹത്തായ രാജവംശം രാഷ്ട്രീയചക്രവാളത്തിൽ മറഞ്ഞതിനുശേഷവും അതിന്റെ അസാമാന്യപ്രഭ ഹർഷവർദ്ധനന്റെ ഭരണാവസാനംവരെ ചരിത്രത്തിനു തെളിമകൊടുത്തുവന്നു. അതുവരെയുള്ളും കലകളും മുന്നോട്ടു തന്നെ പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീട്, ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രമുഖത്തിൽ ഒരു മൂടൽവീഴുന്നു. കരുത്തേറിയ ഒരു കേന്ദ്രീകൃതഭരണത്തിൻകീഴിൽ നിലയുള്ളുനിന്നിരുന്ന ചെറുരാജ്യങ്ങൾ ഒരു മാലയിൽ നിന്നുൾവീണ പുഷ്പങ്ങൾ പോലെ ചിന്നിച്ചിതറി. ഇങ്ങിനെ വേറിട്ടു നിന്ന രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ മത്സരിയ്ക്കുകയും ഭാഗ്യം അനുകൂലിച്ച ചിലവ വേനൽക്കാലത്തിലെ മിന്നലാട്ടങ്ങൾപോലെ ഒന്നു മിന്നിമറയുകയുമായി. ഹൂണർ, അഫ്ഗാൻകാർ തുർക്കികൾ എന്നീ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ക്രൂരക്രൂടെയുള്ള ആക്രമണം ഇന്ത്യയെ രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു കോളിളക്കത്തിനു വിധേയമാക്കി. ക്രൂരക്രൂടെയുണ്ടായ യുദ്ധങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും ജനങ്ങളിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കി. വ്യവസായങ്ങൾ ശ്രദ്ധിയ്ക്കപ്പെടാതെ നശിച്ചു; കണ്ടങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യപ്പെടാതെയായി — വലുതായ ഒരു സാമ്പത്തികാധഃപതനമായിരുന്നു ഫലം. നാടിന്റെ ഈ സാമ്പത്തിക നില അതിന്റെ കലകളിന്മേലും പ്രതിഫലിക്കുന്നു. വിശിഷ്ടങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും പുതുമയുള്ള കലാവസ്തുക്കളും കനമുള്ള ശാസ്ത്രീയപുസ്തകങ്ങളും, ഈ മൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങളിൽ, താരതമ്യേന, വളരെ കുറവായിരുന്നു.

കലകളുടേയും കലാബോധത്തിന്റേയും അനഭിലഷണീയമായ ഈ കെട്ടി നില്ക്കൽ ഏതാണ്ട് 16-ാം ശതാബ്ദം വരെ നിലനിന്നു. അതിനിടയ്ക്ക്, എല്ലാദിവസവും സൂര്യൻ പുതിയൊരു സുൽത്താനേയോ പുതിയൊരു രാജവംശത്തേയോ ദില്ലിസിംഹാസനത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ടേ ഉദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മുഗൾചക്രവർത്തിമാരുടെ സിംഹാസനാരോഹണം ഒരു ശക്തിയേറിയ ഭരണത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമായിരുന്നു. ബേബറാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും ഹുമയൂണാൽ രക്ഷിയ്ക്കപ്പെട്ടതുമായ രാജ്യത്തെ അക്ബർ ഒരു വമ്പിച്ച സാമ്രാജ്യമാക്കി. അക്ബറിന്റെ ദീർഘദർശിയായ നയം നാട്ടിൽ വിശ്വാസത്തേയും സമാധാനത്തേയും നടുകയും, അവയുടെ ഫലമായി, പ്രത്യേകിച്ചും രാജാടോഡർമുള്ളിന്റെ സാമ്പത്തികനയംകൊണ്ട്, സാമ്പത്തികമായി ഇന്ത്യ വലിയ ഒരു കയറ്റം കയറുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് ആദ്യമായി കച്ചവടത്തിനു വന്ന യൂറോപ്യന്മാരുമായുണ്ടായ വ്യാവസായികഏടുവാടുകളും ഇതിനെ വളരെ സഹായിച്ചു. ജെഹാംഗീറും ഷാജിഹാനും തങ്ങളുടെ മഹാനായ പൂർവ്വികന്റെ നയത്തെ തികച്ചും പാലിച്ചില്ലെങ്കിലും, അവരുടെ കാലത്തും ധനസ്ഥിതിയിൽ ഇന്ത്യ ഒട്ടും പിന്നണിയിലായിരുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ചക്രവർത്തിമാരുടേയും ഭരണകാലം വീണ്ടും ഭാരതീയകലയ്ക്ക് ജീവൻ കൊടുത്തു. മങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ദേശീയകലാബോധം വീണ്ടും ഉദ്ദീപ്തമായി. ഭാരതീയരുടെ ഭാവനാവിഹഗം ചിറകുവിരുത്തി സൌന്ദര്യത്തിന്റെ സുന്ദരനഭസ്സിൽ പാറിക്കളിച്ചു. അക്കാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും, പണിചെയ്യപ്പെട്ട പള്ളികൾ, ദേ

വാലയങ്ങൾ, ശവകുടീരങ്ങൾ മുതലായവയും, പ്രത്യേകിച്ചും മുഖചിത്ര കല എന്ന പറയുന്ന ആ ഇനത്തിൽ പെട്ട ചിത്രങ്ങളും അന്നത്തെ കലാഭിവൃദ്ധിയെ കറിയുന്നു.

ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ, കലയും വ്യവസായവും തമ്മിൽ എപ്പോഴും അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുള്ളതായിക്കാണാം. ഒരു രൂപകം കൊണ്ട് ഈ ബന്ധത്തെ വിശദമാക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒന്നിൽനിന്ന മറൊന്നിലേയ്ക്ക വഴിയുള്ള രണ്ട കുഴലുകളാണ് ഇവയെന്ന പറയാം. ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ ഒരു ദ്രാവകം ഒഴിച്ചാൽ മറ്റതിലും അതേ ദാനത്തിൽ ഉയരുന്നു. ഒന്നിൽ ദ്രാവകം ഉയരണമെങ്കിൽ മറ്റതിലും ഉയരാതെ കഴികയില്ല. ഒന്നിൽ താണാൽ മറ്റതിലും താഴുന്നു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ ക്രട്ടാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിന്റേയും ഫ്രാൻസിന്റേയും കലകളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും ശോഭനങ്ങളായ രണ്ട ഘട്ടങ്ങളെ എടുത്തുനോക്കുക. ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജ്ഞി എലിസബെത്തും ഫ്രാൻസിലെ ചക്രവത്തി ലൂയി പതിനാലാമനുമായിരുന്നു. ഈ ചക്രവത്തിനിയും ചക്രവത്തിയും അനുവത്തിച്ചുവന്ന സാമ്പത്തികനയം ഒന്ന കൊണ്ടായിരുന്ന അവരുടെകാലത്ത് ദേശീയകലകൾ അത്ര ഉൽക്കഷ്ടം നേടിയത്. മെക്കൻടലിസം എന്ന പേരു പറഞ്ഞു വരാറുള്ള ഈ നയത്തിന്റെ ഏകോദ്ദേശ്യം രാജ്യത്തിലെ വ്യവസായങ്ങളെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ധാന്യനിയമങ്ങൾ (Corn Laws) കടൽ വ്യാപാരനിയമങ്ങൾ (Navigation Laws) മുതലായ ആയുധങ്ങൾ കൊണ്ട് ഗവണ്മെൻറ് ഈ നയത്തെ ഫലപ്രദമാക്കിവന്നു. പുറം രാജ്യത്തുനിന്നുള്ള ഇറക്കുമതികളുടെ മേൽ വലിയ ചുങ്കം ചുമത്തി ആ സാധനങ്ങളെ ദേശീയ വ്യവസായങ്ങളിൽക്രൂടി നിർമ്മിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മത്സ്യ വ്യവസായത്തെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഉപവാസദിവസങ്ങളിൽ എല്ലാവരും മത്സ്യം ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് എലിസബെത്തു രാജ്ഞി ഒരു നിയമം പ്രാബ്യാപിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ നയത്തിന്റെ ഓരോ വശവും നോക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക ചിരിക്കാൻ ധാരാളം വക കാണുമെങ്കിലും, അത് ആകപ്പാടെ, ഉദ്ദേശിച്ച ഫലസിദ്ധിയ്ക്ക് വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്തായാലും അന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉദിച്ച സൂര്യനാണ് ഇന്നും അസ്തമിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടുകാർ അഭിമാനിയ്ക്കാറ്. ഇംഗ്ലീഷു കലയും സാഹിത്യവും അന്ന തുടങ്ങിവെച്ച പ്രയാണം ഇന്നും അവ നിൽക്കാതെ തുടർന്ന പോരുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ സ്വദേശാഭിമാനംകൊണ്ട പുളകിതരാക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, എലിസബെത്തിന്റെ ഭീഷ്മദശിതം ക്രട്ടിവെച്ച സമ്പത്തിന്റെ തണലിൽ വിശ്രമിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ കാളിദാസനായ ഷെക്സ്പിയർ "Warbled his native wood-notes wild."

ഫ്രാൻസിൽ ഈ നയത്തെ ആദ്യമായി സ്വീകരിച്ചത് പതിനാലാമൻ ലൂയിയുടെ മന്ത്രിയായ യശഃശരീരനായ കാർഡിനൽ മാസറീനായി

രുന്നു. എന്തുകൊണ്ടും ആധുനികഫ്രാൻസിന്റെ സ്ഥാപകനായ ഈ ഫ്രഞ്ചുകാരന്റെ പരിശ്രമം ഫ്രാൻസിനെ, സാമ്പത്തികമായി, യൂറോപ്പിലെ പ്രഥമരാജ്യമാക്കി. അക്കാലത്തായിരുന്ന ശില്പകല, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത് എന്നീ കലകളെക്കൊണ്ടു ഫ്രാൻസിനെ മോടിപിടിപ്പിച്ച കലാകാരന്മാരും, മോളിയർ, റസൈൻ, ബൊസൊ മുതലായി ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യത്തെ അനശ്വരഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടനുഗ്രഹിച്ച സാഹിത്യവീരന്മാരും ജീവിച്ചിരുന്നത്.

ധനശാസ്ത്രവും കലയും തമ്മിലുള്ള ഈ പരസ്പരാനുഭവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ, അതിൽനിന്നു വ്യക്തിപരമായ എല്ലാ വിചിന്തനങ്ങളേയും ഒഴിച്ചു നിത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വെറും വ്യക്തികളുടെ ധനസ്ഥിതിയും അവരുടെ കലാജീവിതവും തമ്മിൽ വലിയ ബന്ധമുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പക്ഷെ, ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ മുഴുവനും പറ്റി പറയുമ്പോൾ, ഒരു ജനതയെ മുഴുവനും എടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ കലാഭാവന അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉച്ചസ്ഥാനത്തെത്തുന്നത് ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സമ്പൽസ്ഥിതി ഏറ്റവും നന്നായിരിയ്ക്കുമ്പോഴാണെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ധനശാസ്ത്രവും ദേശീയകലയും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെയാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു വന്നാൽ, ഒന്നിന്റെ തകരാറുകൾ മറ്റതിലും നിറം തേയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അപ്പോൾ, ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക ധനവിതരണനയം ദേശീയകലകളെ എങ്ങിനെ ബാധിയ്ക്കുന്നു?

ഇന്നത്തെ ധനവിതരണ സമ്പ്രദായംകൊണ്ട്, ധനം നാട്ടിലെല്ലാവർക്കും ഉപയോഗ്യമായിത്തീരുന്നതിനു പകരം അവിടവിടെ കുന്നുകൂടിക്കിടക്കുകയാണ്. സമുദായത്തിലെ "ഉയർന്ന" വർഗ്ഗ മാത്രമേ അതിനെ സ്പർശനോക്കാൻ കിട്ടുന്നുള്ളൂ. താഴത്തെപ്പടിയിലുള്ളവർക്ക് നിരന്തരം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടതന്നെ ദേഹവും ആത്മാവും ഒരുമിച്ചു നിത്തേണ്ടതായി വരുന്നു. ഇതു കൊണ്ടെന്തുണ്ടാവുന്നു? ധനവാന്മാരുടെയിടയിൽ മാത്രമേ കലാകാരന്മാരുണ്ടാവുന്നുള്ളൂ. അവരുടെയിടയിലെ കലയ്ക്കു ജീവിയ്ക്കാൻ കഴിയൂ. കലാദേവി ഇന്നും ധനികന്മാരുടെ വെപ്പാട്ടിയാണ്. അവർ അവളുമായി ശൃംഗരിയ്ക്കുന്നു, സല്ലപിയ്ക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്തം വലിച്ചു നടക്കുന്ന സാധുക്കളുടെ — നമ്മുടെ ഗ്രാമീണരുടെ — കലാവാസന ഒരു പൂവുപോലെ ചതഞ്ഞമർന്നുപോകുന്നു. അവരുടെയിടയിൽ കലാകാരന്മാരില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല, അവർക്കു വളരാൻ വേണ്ട പരിതഃസ്ഥിതികളില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ്. ആ ഇല്ലാത്ത പരിതഃസ്ഥിതിയെ ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ, കലാലോകത്തിലെ ഈ മുതലാളിത്തം നശിക്കണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ സമുദായത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി കുന്നിച്ചുകിടക്കുന്ന ധനക്രമ്പാരങ്ങളെ കുറെക്കൂടി ന്യായമായ വിധത്തിൽ വിതരണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അത് നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്ന് അത്യുത്തുതകരമായ നിർമ്മാണ ശക്തി വിശേഷങ്ങളെ അഴിച്ചുവിടും. ഗ്രാമങ്ങളിലെ ധനസ്ഥിതി നന്നാക്കുക:

ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരേയോ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരേയോ, കലാകാരന്മാരേയോ എത്ര വേണമെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും.

അപ്പോൾ, ഇവിടെയാണ് രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും, കലാകാരനും, ധനശാസ്ത്രജ്ഞനും ഒരുമിച്ചു കൂടുന്നത്.

ഗുരുവും ശിഷ്യനും.

വിദ്വാൻ, നന്ദ്യാരുവീട്ടിൽ നാരായണമേനോൻ.

(പാന)

"ദൈവമേ, നിന്നിൽക്കാൺമൂ ഞാൻ ബുദ്ധനെ —
ആ വിഷ്ണുവിനെ — അള്ളാവെ — ക്രിസ്തുവെ!

താതനങ്ങനെ കേൾക്കുന്ന നിൻമക-
ളേതൊരു പേരു ചൊല്ലി വിളിക്കിലും.
തൽകൃപയാമപൂർവ്വനിധിക്കുമേ-
ലാക്കുമാക്കുമവകാശമൊപ്പമാം.

ഹാ, ഭവാൻ പഴുവല്ല, പുരോഹിത-
ഗോപക്കു നിന്നനുഗ്രഹപ്പാലിനെ
തൽക്ഷണം കറന്നാ, ഗതഭക്തക്കു
ഭക്ഷിണയ്ക്കനുരൂപമായ് വിൽപ്പവാൻ.
നിർവ്വാണസിദ്ധിയ്ക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ:
നിഷ്കളങ്കമാം നിൻഭജനം തന്നെ!"

നൈജതനസന്മതതത്പരങ്ങ-
ളാ ജന വീഥിതോറും പ്രസംഗിക്കെ,
'പിച്ചും പേയു!' മെന്നാഗുരുവര്യനെ
പുച്ഛിച്ച ചില യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ.

വാങ്മയം തുപ്പിയെങ്ങും നിറച്ചൊരാ
മർത്ത്യക്കുള്ള നരച്ചതലകളിൽ
പുത്തനായ് വെള്ളി പൂശും പടിയൊന്ന
പുഞ്ചിരിച്ചുപോലത്തവ്വിൽ നാണകൻ! *

---

* ഗുരുനാനക്.

മുക്തിമാഗ്ഗങ്ങളാഗ്ഗുരു വീണ്ടുമേ
മുക്തകണ്ഠം പ്രസംഗിച്ചു യാത്രയായ്.

... ...

II

പിന്നിൽക്കേട്ടൊരു കാൽപ്പെരുമാറ്റത്താ-
ലൊന്നടൻ തിരിഞ്ഞൊട്ടു നിന്നാൻ ഗുരു,
നാലഞ്ചു വയസ്സെത്തുമൊരു ചെറു
ബാലനുണ്ടങ്ങു കൈക്കുപ്പിനില്ക്കുന്നു :
ആദിനാഥന്റെ പൊൽത്തിടമ്പുപോലെ,
ആനന്ദത്തിന്റെ കൊച്ചു മുളപോലെ!

ശാന്തനായ് ഗുരു ചോദിച്ചു: "കുട്ടീ, നീ
എന്തിനെന്നെ യനുഗമിച്ചീടുന്നു ?
കൂട്ടുകാരൊത്തു ചാടിക്കളിച്ചോരോ
കാട്ടു കാട്ടി നടക്കേണ്ടോനല്ലി നീ ?
ഇത്തിരി വിരിയേണ്ടയോ, മൊട്ടിതു
തത്തപചിന്തതൻ സൌരഭ്യമുൾക്കൊള്ളുവാൻ ?"

ബാലനോതിനാ :— "നിന്നെത്തൊട്ടു മൊട്ട
നാളെയും നില്ക്കുമെന്നാർക്കു ചൊല്ലിടാം ?

മൃത്യുവിൻ തീയ്യിൽ മുറ്റും ദഹിക്കുന്ന
വൃദ്ധന്മാരേക്കാൾ മുൻപുടൻ പൈതങ്ങൾ.
കൊച്ചു മുള്ളികൾ വൻതടിയേക്കാളും
വാച്ച വേഗത്തിൽ കത്തിക്കരിവീലേ ?
പെട്ടെന്നു യമൻ പ്രാണന്റെ വാതിലിൽ
മുട്ടുവതെപ്പൊളെന്നാരറിയുന്നു ?

തീച്ചയാക്കി ഞാ, നിക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ
തീർത്ഥപാദനാ മങ്ങേഗുരുവാക്കാൻ —
നാഴികപോലുമീഴിയിൽ മേലിനി
പാഴിലാക്കിടാതീശനെസ്സേവിപ്പാൻ.
ആകയാൽ — "

തട്ടത്തോതിനാൻ നാണകൻ :

"നീ ഗുരുവല്ലൊ വൃദ്ധരിൽ വൃദ്ധൻ !"

———

ഉമർ ഖയ്യാം.

(അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരമായ ജീവിതചിന്ത.)

(വി. വി.)

ലോകാരംഭംമുതൽ എല്ലാകാലത്തും, എല്ലാരാജ്യത്തും, എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. നാം എവിടെ നിന്നു വരുന്നു? എന്തിന്? എപ്പോൾ എവിടേയ്ക്കിനി പോവും? സുഖ ദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഈ ലോകംകൊണ്ടു വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ ജീവിതം അല്ലെങ്കിൽ നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്നതെല്ലാം — പാപം, പുണ്യം, കീർത്തി, അപകീർത്തി, എന്നല്ല മറെറന്തും — അവസാനിക്കുമോ? യഥേഷ്ടം നാം ഇവിടെ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കു — അവ നല്ലതാവട്ടെ, ചീത്തയാവട്ടെ — നമുക്ക് ആരോടും എങ്ങും സമാധാനം പറയേണ്ടി വരികയില്ലയോ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, അനിശ്ചിതമായ ഒരു സ്വർഗ്ഗലോകത്തിന്നോ അവ്യക്തമായ മോക്ഷമെന്ന ഒരു സങ്കല്പ സുഖത്തിനോവേണ്ടി മനുഷ്യർ എന്തിനു തങ്ങളുടെ പരിമിതമായ ഈ ജീവിതം സുഖസമ്പൂർണ്ണമാക്കാതെ പാഴാക്കിക്കളയണം? എന്തിന്, എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി ആരോടും ഉത്തരവാദപ്പെടാത്ത ഒരു ശക്തിയെ സ്വയം സങ്കല്പിച്ച് അതിനു കീഴടങ്ങണം? നമ്മെ വേണ്ടതിലധികം ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും നിയമാധികാരികളും ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കെ, ഇനി അവയ്ക്കെല്ലാം പുറമെ മറെറാരു മഹാശക്തിയെ ധ്യാനിച്ച് — അതിനെക്കുറിച്ച് യഥാർത്ഥമായി യാതൊരറിവും ആർക്കും ലഭിച്ചിരിക്കുകയോ ആരും തരാനിരിയ്ക്കുകയോ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ — എന്തിനു അതിനു കീഴ്വണങ്ങി ജീവിക്കണം? ഇവയെല്ലാം തന്നെ ചിന്തകന്മാരെപ്പോലെ സാധാരണന്മാരേയും ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിരിക്കാവുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണ്. ഒരു വേള, രണ്ടു ക്രൂരേയും ഒരുപോലെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിരിക്കാവുന്നതുമാണ്. ലോകമുണ്ടായ നാൾതൊട്ട് ഇന്നോവരെ എത്ര ചിന്തകന്മാർ ഇവിടെ ജീവിച്ചു, മരിച്ചു? എത്ര അവതാരപുരുഷന്മാരെന്നു പറയുന്നവർ ജനിച്ചു മണ്ണടിഞ്ഞു? എത്രയെത്ര എണ്ണപ്പെട്ട വേദപുസ്തകങ്ങൾ ഏതെല്ലാം ഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായി? പക്ഷെ, ഫലം എന്ത്? നാം ഇന്നും ബഹുമാനിച്ചുപോരുന്ന ആ ചിന്തകന്മാക്കോ, നാം ഇന്നും — പരിശുദ്ധരായിട്ടുണ്ടെന്നഭിമാനിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കൂടി — സമാദരിച്ചുപോരുന്ന ആ വേദപുസ്തകങ്ങൾക്കോ മേൽപ്പറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അപൂർണ്ണമായിട്ടെങ്കിലും ഒരറിവുതരുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ അശക്തിയെക്കുറിച്ചു പരിതപിക്കുകയോ, ആ ചോദ്യങ്ങളുടെ ഗഹനതയെക്കുറിച്ചു അത്ഭുതപ്പെടുകയോ ഏതാണുവേണ്ടതെന്നു സംശയമാവുന്നു. ഒന്നു തീർച്ചയാണ്: ഇത്ര വളരെ നൂറാണ്ടുകളായിട്ടും ആർക്കും തീർച്ചപ്പെ

ടാത്ത ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ഇനി വളരെ വേഗം നശിച്ചു പോകുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

അതെന്തുമാവട്ടെ. അസ്ഥിരമായ ഈ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് സമഗ്രമായിട്ടെന്നല്ല, സംക്ഷിപ്തമായിട്ടു കൂടി ചിന്തിക്കുവാൻ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഇവിടെ ഒരുമ്പെട്ടുന്നില്ല; അല്ലെങ്കിൽ ധൈര്യപ്പെട്ടുന്നില്ല. ഈ ഗഹനമായ ജീവിതപ്രശ്നം പല ചിന്തകന്മാരേയും ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഉമാർഖയ്യാം എന്നൊരു പേഴ്സ്യൻ കവിയെയും ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരേസമയത്തു തന്നെ ഒരു കവിയും തത്വചിന്തകനുമായിരുന്ന ഉമാറിന്റെ ജീവിതചിന്ത മധുരവും മഹനീയവുമാണ്. അദ്ദേഹം പാടുന്നു:

ഹാ! ലയിക്കുമല്ലോ മണ്ണിൽ നമ്മളുമിനിയുമുള്ള
കാലമെങ്കിലും കളയാതുപഭോഗിപ്പിൻ!
ഇല്ലമദ്യ, മില്ലഗാന, മില്ലഗാതാവ, വസാന-
മില്ല മണ്ണു മണ്ണായ് മണ്ണിൽ മറഞ്ഞാൽ പിന്നെ.

അതുകൊണ്ട്,

ഭാവിഭയം, ഭ്രൂതശോകമദ്യസംഹരിയുള്ളം മദ്യ-
ഭാജനം ഹാ നിറച്ചാലും നീയോമലാളെ!

ഇതു മധുരമായ ജീവിതചിന്തയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ പലരും — മതാസക്തരായിട്ടുള്ളവർ തീച്ചയായിട്ടും — ഭ്രാന്താണെന്നു പറയും. പക്ഷെ അവർ ഒന്നറിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതു നന്ന്. മതബോധമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ഉമാർ, 'ഇരിക്കുമ്പോൾ സുഖിക്കുക' എന്ന ഈ പല്ലവി പാടിയതു്. "സ്വർഗ്ഗം അനാഗതമാണു്, വന്നു ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തതാണ്, പിരിഞ്ഞു കിട്ടിയേക്കാമെന്നു കരുതുന്ന ഒരു കടമാണ്. അതിദൂരെ കേൾക്കുന്ന ഒരു പടഹശബ്ദമാണ്. അതിനെ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? ഐഹികാനന്ദം 'റൊക്കം' കിട്ടുന്നതാണ്. അതു എടുക്കുകയല്ലേ നല്ലതു?" എന്നു ഉമാർ സംശയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെയല്ല. അനേകനാളത്തെ ആത്മീയാന്വേഷണത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി ഈ പാരത്രികകഥകളും മറ്റും വെറും ചില മനോരാജ്യങ്ങളാണെന്നു്; ചിന്തകന്മാർ തങ്ങളുടെ ഫലപുഷ്ടമായ ചിന്തകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ചില ചെപ്പടിക്കളികളാണെന്നു്. മറ്റാരേയും പോലെ തത്വതൃഷ്ണ ഉമാറിനേയും ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങൾ ആരായുവാൻ നിർബന്ധിച്ചു. പക്ഷെ, അതിനുള്ള തീവ്രയത്നത്തിൽ. മറ്റാരേയും പോലെ, അദ്ദേഹവും 'പോയ വാതിലൂടെ തന്നെ തിരിച്ചു വരുക' യാണുണ്ടായതു്. ഈ പരാജയത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറയുമ്പോൾ അതിൽ ഒരു വിഷാദാത്മകത്വം — ജീവിതത്തിനോടുള്ള മടുപ്പല്ല തീച്ചതന്നെ — നിഴലിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്.

ഞാനിളംപ്രായത്തിൽ ചെന്നു സന്ദർശിച്ചുവന്ന തത്വ-
ജ്ഞാനികളെ, യോഗികളെ ത്തത്ത്വ തൃഷ്ണയാൽ,

പോയ വാതിലൂടെ തന്നെ തിരിച്ചു പോന്നേനെന്നാൽ
[മഹാതീവ്ര-
മായ പരലോകവാദം കേട്ടു കേട്ടെന്നും.
ജ്ഞാനബീജമവരൊത്തു വിതച്ചു ഞാനെന്റെ കയ്യാൽ
ത്താനതിനെ വളംവെച്ചു വളർത്തി വന്നു;
ലൂനമായ ഫല മിതുമാത്രമത്രേ :— 'ജലം പോലെ
ഞാനണഞ്ഞു, കാറുപോലെ ഞാനിനിപ്പോകും.

"ഉമാർ തനിക്കു പറയാനുള്ളതു പറയുമ്പോൾ ഒരു വിഷാദത്തിന്റെ ഛായ അതിൽ തീച്ചയായിട്ടും ഉണ്ട്; പക്ഷെ ദൈന്യത്തിന്റെ നിലവിളി തീരെ ഇല്ലതന്നെ. ആക്ഷേപസ്വരത്തിന്റെ മൂർച്ചയില്ലാത്ത വിരക്തിയോടുകൂടി സ്വപ്നത്തെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കുമ്പോൾ, ബാക്കിയുള്ളതിനെ — വാസ്തവികതയെ — ആത്മീയോടുകൂടി — ഒരു വക കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി തന്നെ — അദ്ദേഹം സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു" എന്നു ലാറൻസ് ഹൌസ്മാൻ പറയുന്നതു 'റുബിയ്യായത്തി'നെ മുൻനിർത്തി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ കേവലം വാസ്തവം മാത്രമാണ്.

ഉമാർ ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു നിഗൂഢശക്തിയിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാണ്: വിധി. ആ വിധി ഒരിക്കൽ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതു മാറ്റിക്കളയുക ആരാലും അസാദ്ധ്യമാണ്. ബുദ്ധിയ്ക്കോ, ഭക്തിയ്ക്കോ, കണ്ണുനീരിനു തന്നെയോ, അതിന്റെ ഒരൊറ്റ വരിയെങ്കിലും വെട്ടിക്കളയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല, സാധിക്കുകയുമില്ല. പിന്നെ എന്തിനു നാം അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു ക്ലേശിക്കണം? ഉമാർ ചോദിക്കുന്നു, "ഒരു ശക്തി നമ്മുടെ ഇച്ഛയെ ഗണിക്കാതെ നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചു വിടുന്നു. ആ ശക്തിതന്നെ നമുക്ക് ഇന്നതു സംഭവിക്കുമെന്നു മുൻകൂട്ടി തീച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. നമ്മുടെ സ്വന്തം കായ്മെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന കായ്കളിൽ നമുക്കൊരു പങ്കുമില്ല. ഒരു പന്തിനെപ്പോലെ അടിച്ചസ്ഥലത്തേക്കു നാം പോകേണ്ടിവരുന്നു! അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ ആ ശക്തിയെ ഭയപ്പെടുന്നതിനർത്ഥമെന്തു? എന്നു മാത്രമല്ല, സ്വേച്ഛപോലെ സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്ന ആ ശക്തിയല്ലേ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കെല്ലാം ഉത്തരവാദിയാവേണ്ടതു? പിന്നെ എങ്ങനെ മനുഷ്യനെ പാപി എന്നോ പുണ്യവാനെന്നോ വിളിക്കാം?" ഈ അന്യായമായ 'ജീവിതവ്യാപാര'ത്തെ കുറിച്ചു ഉമാർ വ്യസനിക്കുന്നു.

നന്നു, നിജസൃഷ്ടിനരൻ നിസ്സഹായൻ കറയറ-
പൊന്നു കൊടുക്കണം മേടിച്ചീമിശ്രലോഹം!
'കടപ്പത്രം' കൊടുത്തതല്ലെ, തിർവാദത്തിനാ ളല്ലീ,-
ക്കടത്തി 'നന്യായം'! — അയ്യോ, നല്ല 'വ്യാപാരം'

വാസ്തവമല്ലേ? ഉമാർ സംശയിച്ചു ചോദിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനുണ്ടോ? നാം നമ്മുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണോ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതു? സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം ഒരദൃശ്യശക്തിയുടെ അഭിലാഷത്തിനനുസരിച്ചു

തുള്ളണമെന്നവരുന്നതു് അവമാനകരമല്ലേ ? എന്തിനാണു നാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്, എവിടെനിന്നാണ് വരുന്നതു്, എവിടേയ്ക്കിനിപോവും ? എന്നൊന്നും നമുക്കാർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒന്നുമാത്രം അറിയാം. നാം തിരിച്ചുപോവും — അതും വളരെ വേഗം. അപ്പോൾ ഉള്ളകാലം സുഖിക്കുന്നതിന്നു് എന്താണു വിരോധം ? ആ സുഖഭോഗേച്ഛയിൽ നാം വല്ലതകരാറും കാണിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതിന്നു നാമല്ലല്ലോ ഉത്തരവാദി. നമ്മുടെ ആവശ്യത്തെ അനേഷിക്കാതെ സൃഷ്ടിച്ചു വിടുന്ന ആ ശക്തിയല്ലേ ?

ഉപേക്ഷിക്കാൻ വയ്യാത്ത വിധം അത്ര കാരണസഹിതമാണു് ഉമർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചിന്ത വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിനെ വിരോധിക്കുന്ന പലരും ഉണ്ടാവാം; വളരെ ഉണ്ടുതാനും. എന്നിരിയ്ക്കിലും അതിന്റെ ആകർഷകമായ മാധുര്യം അന്യത്ര ദുർല്ലഭമാണു്.

ഇതുകൊണ്ടു് ഉമർ ഒരു വിഷയലമ്പടനായിരുന്നു എന്നു ധരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതുപോലെ വാസ്തവികതയിൽനിന്നു വിദൂരമായിട്ടു മറെറാന്നില്ല. തീച്ചയായിട്ടും ഉമർ ഒരു വിഷയലോലുപനായിരുന്നില്ല. ഉള്ളതുകൊണ്ടു കിട്ടാവുന്ന സകലവിധ ആനന്ദവും അനുഭവിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ട ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യൻ ! ഉമാറിന്റെ ഭാഷയിൽതന്നെ പറയുകയാണെങ്കിൽ, തൃപ്തിയാകുന്ന മദ്യം യഥേച്ഛം പാനം ചെയ്തു മണ്ണടിഞ്ഞ ഒരു ജീവിതചഷകം ! അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് ആത്മിയുടെ ദുരപിടിച്ച ആക്ഷേപസ്വരം ഒരിയ്ക്കലും കേട്ടിരുന്നില്ലെന്നു തീർത്തും പറയാം. അതുവെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കഥകൂടി ഉണ്ടു്. വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉമാറിന്നു രണ്ടു കൂട്ടുകാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മൂവരുംകൂടി ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തു : അവരിൽ ഭാവിജീവിതത്തിൽ അധികം ഭാഗ്യവാനാവാൻ സാധിച്ച ആൾ തന്റെ ഭാഗ്യം മറു രണ്ടുപേർക്കും പങ്കിട്ടു കൊടുക്കണമെന്നു്. അവർ തുരുകലം വിട്ടു. വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ അവരിൽ 'നിസാം' രാജ്യത്തിൽ വലിയ പ്രമാണിയായിത്തീർന്നു. രാജാവിന്റെ ഉററസചിവനായി. അതറിഞ്ഞു ഉമാറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷിച്ച സ്നേഹിതനുംകൂടി 'നിസാ'മിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു തങ്ങളുടെ പങ്കു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ നല്ല മനുഷ്യൻ രണ്ടുപേർക്കും വലിയ ഉദ്യോഗം കൊടുത്തു, ധാരാളം പണവും. പക്ഷെ, ഉമാർ ഉദ്യോഗവും മറും നിരസിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം കൊല്ലത്തിൽ ഒരു ചെറിയ തുക സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നോറു. അങ്ങനെ, പണവും പദവിയും വലിച്ചെറിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ഉമാർ ഒരു കവിയും തത്വചിന്തകനുമായി കാലയാപനം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായതു്.

ഒരു പക്ഷെ, ഉമാറിന്റെ മദ്യം സംതൃപ്തിയായിരിയ്ക്കുമോ ? അദ്ദേഹം പാടുന്നു,

തേനഞ്ചുന്ന ലഘുകാവ്യമരികിലാഹാരമല്പം,
പാനഭാജനം നിറയെ മധു മധുരം.
ഗാനം ചെയ്യും നീ പിറകിൽ, പാദപത്തണലിലയ്യാ
കാനനവുമെനിയ്ക്കുന്നാൽ വാനവലോകം.

എത്ര പരിമിതമായ ആവശ്യങ്ങൾ! എങ്കിലും ആ തത്വചിന്തകൻ അതിൽ നിന്നുറവിയെടുക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയമായ ആനന്ദമോ? .....

'ഓരോനിമിഷവും കളയാതെ അനുഭവിക്കുക! അനുഭവിക്കുക! വരാനിരിയ്ക്കുന്നനിനെപ്പറ്റി ക്ലേശിക്കല്ലേ' എന്നാണ് ഉമർ ലോകത്തിനു കൊടുക്കുന്ന ഉപദേശം.

ഏകനിമേഷാനന്ദത്തിനും പരൻ സിദ്ധവരൻചൊന്ന
നാകത്തിന്ന, നാഗതത്തിന്നായ് വീർപ്പിട്ടിടുന്നു.
കടം പോട്ടെ, റൊക്കം വന്നതെടുക്കുവിൻ, ദൂരെ കേൾക്കും
പടഹത്തിൻ രടിതത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചീടായ്കിൻ!

എങ്കിലും ചില ചിന്തകന്മാർ ഉമാറിന്റെ മുന്തിരിവള്ളിക്കും പാനപാത്രത്തിനും തത്വപരമായ ഒരർത്ഥം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഉമർ ഒരു മിസ്റ്റിക്കാണെന്ന് അവർ കരുതുന്നു. "സുന്ദരമായ ഒരാശയത്തിന്റെ പ്രിയദർശകമായ മുഖത്തു കിടക്കുന്ന ഒരു നേർത്ത മൂടുപടമാണു mysticism." അത്തരത്തിലുള്ള നിഗൂഢാർത്ഥകവിത തന്നെയാണു ഉമാറിന്റേയും എന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉമാറിന്റെ മുന്തിരിച്ചാർ വെറും മുന്തിരിച്ചാറല്ല, പാനഭാജനവും സാധാരണ പാനഭാജനമല്ല, എന്നവർ പറയുന്നു. പ്രപഞ്ചം തന്നെ മദ്യശാല; ദൈവിക ചൈതന്യം തന്നെ മുന്തിരിവള്ളി; ആ ചൈതന്യസാക്ഷാൽക്കാരത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആനന്ദം മദ്യവും; ജീവിതം തന്നെ പാനപാത്രവും — അങ്ങനെ, പാനശാലയെ ദേവാലയവും, ആനന്ദമൂർത്തിയായ മദ്യത്തെ ഈശ്വരനും ആയി സങ്കല്പിച്ചതിനു ശേഷം മനുഷ്യനെ അതിന്റെ ആരാധകനുമായി ഉമർ ചിത്രണം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു എന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

അസുഖമാം വണ്ണം വക്രിച്ച ഈ അർത്ഥകല്പന അതിനുണ്ടോ എന്നു 'റുബിയ്യായത്തു' വായിച്ചുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ഒന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എത്ര നിഷ്പ്രയാസം കൊടുക്കാവുന്നതായാലും വേണ്ടില്ല തത്വപരമായ ഈ അർത്ഥം ഉമാറിന്റെ ജീവിതചിന്തകു കൊടുക്കുന്നത് ഇതെഴുതുന്ന ആൾക്കു തീരെ സമ്മതമല്ല. ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരർത്ഥംകൂടി ഉമാറിന്റെ കാവ്യത്തിനു കൊടുക്കുന്നതിൽ ആക്ഷേപമുണ്ടായിട്ടല്ല, അത്ര ലളിതമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ജീവിതചിന്തയെ വളരെ ക്ലേശിച്ചിട്ടു വൈകല്യപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള അസുഖം കൊണ്ടാണിതു പറയുന്നത്. തത്വപരമായ അർത്ഥം നല്ലതുതന്നെ. ആവശ്യമുള്ളവർ അതു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. പക്ഷെ, ഈ ജീവിതചിന്തകൊണ്ടു നഗ്നമായ ലൌകിക വ്യാപാരങ്ങളെ ഉമാർ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ഭയമാണ് തത്വചിന്തകന്മാരെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതു വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കവികൾ പലതും പറയും. അവരുടെ ഭാവന വ്യഭിചരിയ്ക്കും. അതു സ്പർശിക്കാത്തതായി ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവർ പറഞ്ഞതെല്ലാം അങ്ങനെ തന്നെ ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുവാൻ ആരും ശ്രമിച്ച

തായിട്ടറിവില്ല. 'ഉമർ ഖയ്യാം' വായിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം സാധാരണ ജീവിതരീതിമാറ്റി കള്ളുകുടിമാത്രം ആധാരമാക്കി ജീവിതം അവശേഷിപ്പിച്ച ഒരൊറ്റ ആളെപ്പറ്റിയെങ്കിലും ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. കവികൾ എന്തെല്ലാം പറയും! അതെല്ലാം വല്ലവരും വിശ്വസിക്കാറുണ്ടോ? 'ചന്ദ്രമുഖി' എന്ന സൌന്ദര്യലക്ഷണം തികഞ്ഞ സ്ത്രീയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീയുടെ മുഖം പപ്പടംപോലെ പരന്നതാണെന്ന വല്ലവരും ധരിക്കാറുണ്ടോ? ശരിക്കു ചന്ദ്രനെപ്പോലെ വട്ടമുഖമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ അന്വേഷിച്ചു പിടിക്കുവാൻ ഏതു സൌന്ദര്യാരാധകനെങ്കിലും ഇതുവരെ ശ്രമപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? 'ചന്ദ്രമുഖി' എന്നു പറയുമ്പോൾ ആ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിലുള്ള യാഥാർത്ഥ്യബോധം കൊണ്ടല്ല നമ്മളതിൽ രസിക്കുന്നതു് എന്നതു തീച്ചയാണ്. അവാച്യമായ ഒരു ഭാവനാമാധുര്യം അതിലുണ്ട്. അതു പോലെതന്നെ, ജീവിക്കുമ്പോൾ സുഖിക്കുക എന്നു് ഉമർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും മദ്യപാനംകൊണ്ടു സുഖമായി ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ആരും തുനിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിക്കാലത്തു സാധിക്കുമോ എന്നും സംശയമാണു്. അത്രുപമായ ഒരു സുന്ദരത്വം അതിനുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഉമാറിന്റെ ചിന്തയുടെ മാധുര്യം മനുഷ്യരെ വഴിപിഴപ്പിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണു്.

ഇനി, ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരർത്ഥം കൊണ്ടു 'ഉമർ ഖയ്യാം' വായിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു ഈശ്വരഭക്തിയും മുക്തിമാർഗ്ഗവും വശത്താക്കി കൊടുക്കുകയാണു ഈ തത്വപരമായ അർത്ഥം കൊണ്ടു സാധിക്കാനുള്ളതെങ്കിൽ അതും ഉണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സന്മാർഗ്ഗപരമായ എത്രയനവധി കാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്? അവ എന്തെല്ലാം പ്രചാരവേലകൾ ചെയ്തിട്ടില്ല? നഗ്നമായ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സന്മാർഗ്ഗോപദേശങ്ങൾ അനുസരിക്കുവാൻ അലസരായിട്ടുള്ളവർ ഉമാറിന്റെ ഈ ആദ്ധ്യാത്മിക തത്വത്തെ ക്ലേശിച്ചു മനസ്സിലാക്കി ഈശ്വരവിശ്വാസവും, മുമുക്ഷയും ഉള്ളവരായിത്തീരുമെന്നു കരുതുന്നതു് വെറും മൌഢ്യമല്ലേ?

ഉമാറിന്റെ ജീവിതചിന്ത, അതു പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മട്ടിൽ, എത്രയും മധുരമാണു്. അതു സ്വീകാര്യമോ അല്ലയോ എന്നൊന്നും തീർക്കുവാൻ ഇതെഴുതുന്ന ആൾ സന്നദ്ധനല്ല. അതാവശ്യമാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല. കവിത വെറും കവിതമാത്രമാണു്. അതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊന്നും ആവലാതിപ്പെടരുതു്. അതിൽനിന്നു മറ്റൊന്നും ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യരുതു്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഉമർ പറയുന്നതരത്തിലാണു നമ്മുടെയെല്ലാം സ്ഥിതി എങ്കിൽ — അല്ലെന്നു പറയാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല — പിന്നെ, എന്തിനെയെല്ലാംപറ്റി ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലെന്താണു്?

കക്കകൾ പതിപ്പതുണ്ടോ ഗണിക്കുന്നു കടൽ? പാരി—
നക്കണക്കാണിജ്ജനത്തിൻ വരവും പോക്കും.

രാഗദീപ്തി.

(രാമനക്കുട്ടൻ — എന്നമട്ട).

(പി. പി. അനന്തനാരായണൻ, Cl. IV.)

I

ശാരദചന്ദ്രശോഭയേറീടും
വാരിധിതന്റെ മീതെയായ്,
മന്ദമാരുത ദിവ്യസംഗീത
മന്ദാകനന്നിൽ മഗ്നമായ്,
താലോലമാടും കൊച്ചുകല്ലോല
മാലയിലേറെ മോദത്താൽ
അഞ്ചിതാഭമായ് ചാഞ്ചാടും ഹേമ-
വഞ്ചിപോലെയെൻ മാനസം
കാമിനീമണേ, പാവനപ്രേമ
ധോരണിതന്നിൽ നീന്തുന്നു.
എങ്ങുമേ കരകാണാതെ പോത-
മെങ്ങുപോയിടുമോമലേ?
എങ്കിലും തവ നിർമ്മലമുഖ
ത്തിങ്കൽ തുകിടുമാഭയാൽ,
വാരൊളിപൂണ്ടു മിന്നുമിപ്രേമ-
വാരാശിതന്റെ വീചിയിൽ,
ഭീതികൈവിട്ടു മോദമോടുതാൻ
നീതമാകുന്നു പോതവും.....

II

യാനപാത്രത്തിൻ മാർഗ്ഗദീപന്താൻ
മാനിനീതവ രാഗവും.
നിന്മധുവോലും മന്ദഹാസങ്ങൾ
തന്നെ ജീവനവസ്തുക്കൾ.
ഭാവഭേദവും കോപവുമത്രെ
ഭീതിദം, കൊടുങ്കാറുകൾ.....
കാലഭേദത്താൽ വാനിടന്തന്നിൽ
കാളമേഘങ്ങളെത്തിയാൽ,
അന്ധകാരത്തിൽ ദുസ്തരിതങ്ങൾ
വൻതിരകളുമാർക്കുകിൽ,

കോമളമാമിക്കൊച്ചുതോണിയു-
മാമയമേന്തിയാണ്ടുപോം.
ആകയാലഭ്രദേശത്തിലിന്ദു
ലോലരശ്മികം തുകവേ,
ലോകമാകവെ ശോഭനസ്മിതം
നാകതുല്യമായ് കൊള്ളുവെ,
കൊച്ചുവഞ്ചിയോടൊത്തു ഞാനിപ്പോ-
ളബ്ധിയിലാണ്ടു പോയിടാം.
ഭൂതകാലത്തെയോർത്തു ഭാവിയിൽ
ഖേദബാഷ്പങ്ങൾ തൂകുവാൻ
ജീവിതമിടവെച്ചിടുമെങ്കിൽ
പാവനഗാത്രിയിപ്പോഴെ,
ദേഹിവേർവിട്ടു പോയിടട്ടെയെൻ
ദേഹത്തിൽനിന്നു ശീഘ്രമായ്.

വെട്ടിമലയിലെ കാട്ടുഭൂതം.

(കെ. പി. രാഘവമേനോൻ.)

കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഗോപിയും വിജയനും നഗരത്തിലല്ല വസിച്ചിരുന്നതു്. പൊടിപടലങ്ങളെ പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ത്വരിതഗമനം ചെയ്യുന്ന വാഹനങ്ങളാൽ നിബിഡമായ തെരുവീഥികളിൽ സഞ്ചരിപ്പാനോ, നിരവധി ധനം വ്യയം ചെയ്യുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ആരാമങ്ങളിൽ ഇരുന്നു പരിഷ്കരണം ചെയ്യുന്നതിനോ, ശീട്ടുകളിപ്പാനോ അവർ താല്പര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. "നാട്ടിൻപുറം നന്മകളാൽ സമൃദ്ധം" എന്ന കവിവചനം അവർക്കു ഒരു മാതൃകയായിരുന്നു. ഉഭംനാട്ടിലെ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളായ പുഷ്പലതാദികളും, മന്ദംമന്ദം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അരുവികളും, കുയിൽ, വാനമ്പാടി മുതലായ പക്ഷികളുടെ മധുരഗാനങ്ങളും അവർക്കു നഗരജീവിതത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ആനന്ദം നൽകിയിരുന്നു. ആഡംബരവിഹീനമെങ്കിലും, സുഖപ്രദമായ കർഷകജീവിതത്തെ ഈ യുവാക്കൾ മനസാ വരിച്ചു. സാധുക്കളായ കർഷകന്മാരേയും മറ്റും തെക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന മുതലാളിത്വത്തെക്കാൾ നല്ലതു തൊഴിലാളിത്തമാണെന്നു അവർ ഗ്രഹിച്ചു. എങ്കിലും സംഗീതപ്രിയനായിരുന്ന വിജയൻ ഇടക്കിടയ്ക്കു നഗരത്തിലേയ്ക്കു പോയിരുന്നു. ഇതുപോലെ ഒരുദിവസം വിജയന്റെ അഭാവത്താൽ ഏകനായി ഭവിച്ച ഗോപി കുറച്ചധികനേരം പത്ര പാരായണം ചെയ്യാമെന്നു നിനച്ചെങ്കിലും നിദ്രയ്ക്കധീനനായിത്തീർന്നതി

നാൽ ശയ്യയെ പ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ പെട്ടെന്നുള്ള വിജയന്റെ വിളി അയാളുടെ നിദ്രയെ ഭേദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ കവാടം തുറന്നു നോക്കിയ പ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഗോപിയെ എന്തെന്നില്ലാതെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തി. കിടുകിടാ വിറക്കുന്ന ശരീരത്തോടും, വിളർത്ത മുഖത്തോടുംകൂടി തന്റെ സ്വഭാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ വല്ലാതെ അന്ധാളിച്ചു.

ഗോപി: "എന്താ വിജയാ, തനിക്കു വല്ല പനിയും പിടി പെട്ടോ?"

വിജയൻ: "അയ്യോ, അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും ഇപ്പോൾ എ ന്നോടു ചോദിക്കരുതേ. ഞാനത്രമാത്രം ഭയപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു്."

ഗോപി: "വിജയനു അത്രയ്ക്കു അസ്വാസ്ഥ്യം തോന്നുന്നുണ്ടെ ങ്കിൽ ഞാൻ കിടക്ക വിരിച്ചുതരാം. പോയി കിടന്നോളൂ. ഞാൻ സഹാ യത്തിനു ആ പാച്ചുനായരെക്കൂടി വിളിക്കട്ടെ."

വിജയൻ: "അങ്ങിനെയാവാം. ഒരുപക്ഷെ കിടന്നാൽ എനിക്കു അല്പം ആശ്വാസം കിട്ടുമായിരിക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അയാൾ പോയിക്കിടന്നു. അപ്പോൾ തന്നെ ഗോപി തങ്ങൾക്കു ഏതു സമയത്തും എന്തു സഹായവും ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായിരുന്ന പാച്ചുനായരെ വിളിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു.

പാച്ചുനായർ: (വന്നയുടനെ) "അല്ലാ വിജയ, എന്തുപറ്റി, വല്ല പനിയോ, അതിസാരമോ മറ്റോ ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ. ഞാൻ ഒരു നൊടിക്കുള്ളിൽ നമ്മുടെ വൈദ്യൻപണിക്കരെ വിളിച്ചുകൊ ണ്ടുവരാം. അയാൾ എത്ര മിടുക്കനാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ഹാ! ഇന്നാളെ — ഇല്ല്യ — മൂന്നാല്വ ദിവസമേ ആയിള്ളൂ, അയാൾ എന്റെ കൊച്ചുമോളു് നാനിക്കു ഒരു കുളിക കൊടുത്തിട്ടു്. നിങ്ങൾ പഠിപ്പുള്ളോക്കു പറഞ്ഞാ വിശ്വാസമാവൂല്യ. അവളുടെ പനി വാലുംപൊക്കിപ്പിടിച്ചു പമ്പകടന്നു."

വിജയൻ: "പാച്ചുനായരെ, പേടിച്ചു വല്ലതും വന്നാൽ ഇന്നാട്ടിൽ ചികത്സിപ്പാൻ വല്ലവരുമുണ്ടോ? വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ വഴിക്കുവെച്ചു ഒന്നു വല്ലാതെ പേടിച്ചു. അതുകൊണ്ടു വന്നതായിരിയ്ക്കാം ഈ പനി."

പാച്ചുനായർ: "ങ്ഹാ — അങ്ങിനെ പറയൂ. അപ്പോ, എവി ടെവെച്ചാ പേടിച്ചേ? ആ കുഴിത്തറക്കാരുടെ പടിക്കെ വെച്ചായിരിക്കും അല്ലേ? അതിനേ വഴീള്ളൂ. ഇന്നാളെ എന്റെ ക്രാറനില്ല്യേ — ആ പാണ്ടൻക്രാറൻ — അവൻ, തളക്കാൻ ചെന്നപ്പോ ഒരു ഓട്ടം കൊടു ത്തിട്ടു, പിന്നൊക്കണ്ടിട്ടില്ല. ഞാനും ഓടി പിന്നാലെ. ഓടി, ഓടി കുഴി ത്തറക്കാരുടെ പടിക്കെച്ചെന്നപ്പോ ഉണ്ടു് — ഒരു വല്ലാത്ത വാസന വരുന്നു — വാസനാ എന്നു പറഞ്ഞാലോ — എന്തൊരു വാസന. ഈ പഠിത്തത്തിനും മറ്റും പോണെ പെൺകിടാങ്ങളു് വരുമ്പോ ഉണ്ടാക ണെ വാസന. ചന്ദനോം, കളഭോം, പനീരും എല്ലാംകൂടി ക്കുട്ടിയിള

ക്കിയാലുണ്ടാവുന്ന ആ മണം. എടയിടാ — ഇവിടേയും എത്തീയാ കൂലു മാല് — എന്ന നിനച്ചു രണ്ടടി മുമ്പോട്ട വെച്ചപ്പോ ഉണ്ട് — ഒരു സുന്ദരിപ്പെണ്ണു മുമ്പോട്ട വരണു. ക്രാറന്നംവേണ്ടാ, പാണ്ടനംവേണ്ടാ, എന്ന നിനച്ചു കണ്ണുമൂടി ഒരു വിടലുവിട്ടിട്ടു കണ്ണു തുറന്നെ വീട്ടില് വന്നിട്ട്. പിറേറന്നാൾ അങ്ങേതിലെക്കിട്ടമ്മാനോട് ചോദിച്ചപ്പോഴല്ലെ കായ്യം അറിയണെ? അങ്ങേരു പറയണു — അവിടെ ഒരു യക്ഷി — അല്ല ഒരു കരിനാകയക്ഷിയുണ്ടെന്നു. അങ്ങിനെയെങ്ങാനുമാണെങ്കിൽ, നമുക്കു ആ ഞൊണ്ടിക്കണിയാനെ വിളിക്കാം. അവൻ ഒരു വെറിറില ജപിച്ചാൽ യക്ഷിയല്ല, ഗന്ധറ്വ്വനംക്രൂടി പറക്കില്ലെ? പിന്നെ പേടിക്കാനുണ്ടൊ?"

വിജയൻ: "പാച്ചുനായരെ ഞാനാവഴിക്കല്ലല്ലോ വന്നതു്. വേഗം എത്തുവാനായിട്ടു വെട്ടിമലയുടെ അരികെയുള്ള പാതയിൽക്കൂടിയാണ് പോന്നതു്. അതിന്റെ ഒരു തിരുവിൽ വന്നപ്പോൾ അല്പം മുകളിലായ് ഒരു തിയ്യു് ഉയരുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ ഒന്നു ഭയപ്പെട്ടെങ്കിലും, വീണ്ടും ധൈര്യം നടിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി. വീണ്ടും തിയ്യു് ഒരു കറുത്ത സ്വരൂപത്തിന്റെ വായിൽനിന്നു വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ധൈര്യമെല്ലാം പോയി. നിലവിളിക്കാമെന്നു കരുതി. നാവു് പൊന്തുന്നില്ല. ഓടുവാൻ ഭാവിച്ചു. കാലു് നീങ്ങുന്നില്ല. ഞാൻ ഇവിടെ എങ്ങിനെയെത്തിയെന്നു പറയുവാൻ ഈശ്വരനല്ലാതെ യാതൊരാൾക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. എന്റെ ജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു ഞാനിത്രമാത്രം ഭയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈ നിമിഷത്തിൽക്രൂടി എനിക്കു ഭയമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ പാച്ചുനായർ തന്നെ ഒരു മാർഗ്ഗം കാണണം."

പാച്ചുനായർ: "അയ്യോ! ആ വഴിയിൽക്കൂടിയാണോ പോന്നേ? കുട്ടന്റെ ഭാഗ്യം. ആ കാട്ടഭ്രതത്തിന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ രക്ഷപ്പെടാൻ എത്ര പുണ്യം ചെയ്യണം. എന്റെ ഈ കണ്ണുകൊണ്ടു് കണ്ടതാണ് തേക്കേടത്തെ രാവുണ്ണിയുടെ തല ആ പൂതത്താൻ പിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതു്. എങ്ങിനത്തെത്തടിയായിരുന്നു അവന്റേതു്. കുലച്ച വാഴ വെട്ടിയിട്ടപോലെ കിടക്കണെ കണ്ടിട്ടു, വൈക്കത്തപ്പൻ തന്നാണെ എന്റെ ഇടനെഞ്ചു പൊട്ടിപ്പോയിട്ടോ. അതുപോലെ ഒന്നും വരാഞ്ഞതു നമ്മുടെ ഭാഗ്യം. അതെ, അതേ, എന്റെ മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു് — ഈ കരിംപൂതം, ഒരു വലിയ മന്ത്രവാസിക്കുറവനായിരുന്നു എന്നു്. ഒരിക്കൽ അവന്റെ അവസ്ഥകൊണ്ടു അവൻ ഒരു രക്ഷസ്സിനെ പിടിപ്പാൻ പോയി. അതിൽവെച്ചു മന്ത്രംപിഴച്ചു. കിട്ടിയ തക്കം കളയോ, രക്ഷസ്സു്. അവനെ പടിച്ച പിടുത്തത്താൽ കൊന്നു. അന്നു മുതല്ലു അവന്റെ സാമസം ഈ വെട്ടിമലയിലാണ്. ഈ ചെകുത്താൻ വെട്ടിക്കുടിച്ചാലോ എന്നു നിനച്ചു, നട്ടാപകലുപോലും മനുഷ്യരു് അങ്ങോട്ടു കടക്കുല്യ. പക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ടൊന്നും എന്റെ കുട്ടി പേടിക്കുണ്ടാ. നമുക്കു കണിയാനെക്കൊണ്ടു ഒരു ഓമം കഴിപ്പിക്കാം. പോരെങ്കിൽ കാവിൽ ഒരു കൊട്ടിപ്പാടി സേവയും ആയിക്കളയാം. ങ്ഹാ! ഭേവിടെ പൊന്മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ആ പൂതത്താൻ ആ കുറവൻ പൂതം പറപറക്കുല്യെ?

വിജയൻ : "ഇതെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു വല്ലാതെ ഭയമാവുന്നു. അതുകൊണ്ടു, ഗോപി, പത്തു രൂപാ പാച്ചുനായക്കു കൊടുക്കു. ഹേ, പാച്ചുനായരെ വേണ്ടതെല്ലാം കഴിപ്പിക്കു, വൈകിക്കേണ്ടാ."

ഗോപി : (പാച്ചുനായരെ വിളിച്ചിട്ടു) "സഹായത്തിനു വിളിച്ച ആൾ നല്ല കേമൻ. തരക്കേടില്ല. വിജയന്റെ പേടി പാച്ചുനായരുടെ പ്രസംഗംകൊണ്ടു ഇരട്ടിച്ചു. കഷ്ടം! കഷ്ടം!"

പാച്ചുനായർ : "അയ്യോ! അതു ഞാൻ ഓർത്തില്ല. പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞുപോയി. അതൊട്ടു സാരമില്ല. ഞാൻ എല്ലാം റെഡിയാക്കാം. നാളെ സന്ധ്യക്കു മുമ്പു്. ഭഗവതിയുണ്ടെങ്കിൽ ആ കാട്ടുപൂതം കായലിന്റെ നടുവിൽ. ഉവ്വുവ്വോ, അവനതുയ്ക്കു മൂത്തോ?"

ഗോപി : "എങ്ങിനെയെങ്കിലുമാവാം. പാച്ചുനായർ ഇപ്പോൾ പോയിക്കിടക്കു. വേണ്ടതെല്ലാം നാളെ നടത്താം.

II

കാവിൽബ്ഭഗവതിയുടെ കൃപകൊണ്ടാ, കണിയാന്റെ മന്ത്രവാദം കൊണ്ടാ, പാച്ചുനായരുടെ ശുശ്രൂഷകൊണ്ടാ, എന്തെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ, ഒരുവിധത്തിൽ വിജയന്റെ സുഖക്കേടിനു ആശ്വാസം കിട്ടിത്തുടങ്ങി. അതോടുകൂടിത്തന്നെ കാട്ടുഭ്രതത്തെ കാണ്മാനുള്ള ഗോപിയുടെ ആശ വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വന്നു. പാച്ചുനായരോടോ, വിജയനോടോ ഇതിനെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നതായാൽ അതു തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു ഒരു വിഘ്നമാകുമെന്നു അയാൾക്കു നല്ലവണ്ണമറിയാമായിരുന്നു. തന്മൂലം അയാൾ ആരുമറിയാതെ ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി വെട്ടിമലയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.

വെട്ടിമലയുടെ പേരിനു യോജിച്ചതല്ലായിരുന്നു അതിന്റെ ആകൃതി. അതു കേവലം ഒരു കുന്നുമാത്രമായിരുന്നു. ഉന്നതങ്ങളായ ചില വൃക്ഷങ്ങളും അങ്ങുമിങ്ങും നിന്നിരുന്നെങ്കിലും അതിന്റെ അധികഭാഗവും ഒരുതരം മുൾച്ചെടികളാൽ ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വിറകു ശേഖരിപ്പാനും മറ്റും അവിടത്തുകാർ വെട്ടിമലയിൽ പോകാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കാട്ടുഭ്രതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ക്രമൻ, കുറുക്കൻ, മുതലായ പക്ഷിമൃഗാദികളായിത്തീർന്നു അതിലെ നിവാസികൾ. തന്മൂലം ആ ഗ്രാമക്കാർക്കു ഈ കുന്നിന്റെ ആകൃതി ഏതുപ്രകാരത്തിലായിരുന്നു എന്നു പറവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യപ്രവേശനം ഉസ്സാധമായിത്തീർന്നതോടുകൂടി വെട്ടിമലയുടെ ഭയങ്കരത ദ്വിഗുണീഭവിച്ചു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു അപകടപ്രദേശത്താണ് നമ്മുടെ ഗോപി ഏകനായി പ്രവേശിച്ചതു്. അധികസമയം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഗോപിയുടെ ആഗ്രഹം സഫലീഭവിച്ചു. പ്രകൃത്യാ ധീരനായിരുന്ന ആ യുവാവ് ആ ഭയങ്കരസ്വരൂപത്തെ ദർശിച്ചപ്പോൾ അല്പം ചഞ്ചലഹൃദയനായിത്തീർന്നെങ്കിലും ശേഷിച്ച ധൈര്യത്തോടെ ആ ഭ്രതത്തിന്റെ ഓരോ ചേഷ്ടകളേയും സൂക്ഷ്മമായി വീക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതോടുകൂടി ഭ്രതം ഒരു മനു

ഷ്യനാണോ, എന്നൊരു ശങ്ക അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചു. എങ്കിലും ഭ്രതത്തെ പിൻതുടരുവാൻ അയാൾ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്റെ ഉദ്യമം വേറൊരു അവസരത്തിലാകാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു അയാൾ സഭവനത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങി.

III

അന്നു നഭോമണ്ഡലത്തിൽ ബാലേന്ദു പ്രത്യക്ഷനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അവിടവിടെ മിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചെറുതാരങ്ങൾമൂലം നിശാരാക്ഷസിക്കു ഭ്രതലത്തിൽ യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും ക്രോഷ്ടാവ് മുതലായ അവളുടെ കിങ്കരന്മാർ അവരുടെ കൃത്യം സാനന്ദം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും നിർവ്വിഘ്നം പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മിന്നാമിനുങ്ങൾപോലും വെട്ടിമലയിൽനിന്നു ശീഘ്രഗമനം ചെയ്തിരുന്ന കറുത്ത സതപത്തിനാകട്ടെ, ഒരു ഉന്നതവൃക്ഷശാഖയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഗോപിയേക്കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. ഭയങ്കരാകൃതിയായിരുന്ന ആ സതപം, ചിലവസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചു മാറ്റിയപ്പോൾ കേവലം ഒരു മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. ഉടനെ ആ വസ്ത്രങ്ങളെ ഒരു മരപ്പൊത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ട് ചില ഇരുമ്പുസാമാനങ്ങളോടുകൂടി അവൻ അവിടെനിന്നും തിരോധനംചെയ്തു. ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഗോപി ക്രൂരതൽ ധൈര്യത്തോടെ വെട്ടിമലയുടെ ഓരോ പാർശ്വങ്ങളേയും പരിശോധിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചു. അല്പനേരത്തെ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ഒരു രഹസ്യഗുഹ അയാളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അപ്പോളാണ് താൻ ഒരു ഭയങ്കരഘാതകന്റെ ഏകാന്തഭവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്നു ഗോപിക്കു മനസ്സിലായതു്. അവിടെ ശേഖരിച്ചിരുന്ന കുന്തം, വാൾ മുതലായ ആയുധങ്ങളും, നിരവധി ധനവും ആ കഠിനഹൃദയന്റെ ഒരോ ഘോരകൃത്യങ്ങളേയും സാക്ഷീകരിച്ചിരുന്നു. ഗോപിയ്ക്കു് തന്റെ അപകടസ്ഥിതി നല്ലവണ്ണമറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും, ഒരു ബലിഷ്ഠമായ ശക്തി അയാളെ അവിടെനിന്നും പിന്മാറുവാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല.

ഈ ഭയങ്കരഗുഹയുടെ അധിപൻ ഏതൊരു രാക്ഷസനാണെന്നറിവാനുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു ആ യുവാവ് അവിടെ ശേഖരിച്ചിരുന്ന സാമാനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു അന്വേഷണം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ അസുഖപ്രദേശത്തു ഗോപിക്കു അധികസമയം കഴിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അതിനു മുമ്പു വിജയസൂചകമായ ഒരു ഭയങ്കരാരവത്തോടെ വെട്ടിമലയിലെ കാട്ടുഭ്രതം ചില സാധനങ്ങളെ ആ ഗുഹയുടെ ഒരു കോണിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. അതിനുശേഷം പുറംവസ്ത്രങ്ങളെ ത്യജിച്ചിട്ടു, ആ ഭയങ്കരകായൻ തന്റെ അന്നത്തെ പ്രവർത്തിയുടെ ഫലങ്ങളിൽ — അതേ സാധുക്കളായ ജനങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെട്ടുനേടിയ പദാർത്ഥങ്ങളിൽ — ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. അതിൽനിന്നു ലഭിച്ച സുഖസംതൃപ്തിയോടെ ആ ദുഷ്ടൻ ഭക്ഷണംകഴിച്ചു നിദ്രക്കധീനനായി. തനിക്കു ലഭിച്ച ഈ സുവർണ്ണാവസരത്തെ ഗോപി വൃഥാവിലാക്കിയില്ല. അയാളുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ പ്രവർത്തിയുടെ ഫലമായി,

ആ നീചമനസ്കൻ അവനറിയാതെതന്നെ അവന്റെ ഏകാന്തരാജധാനിയിൽ ഒരു തടവുകാരനായിത്തീർന്നു.

തന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തീകരിക്കേണമെങ്കിൽ കാട്ടഭ്രതത്തെ ആ ഗുഹയിലെ ഒരു തടവുപുള്ളിമാത്രമാക്കിയാൽപോരാ, ഒരു ജെയിൽപ്പുള്ളിക്രടിയാക്കണമെന്നു ഗോപിക്കു അറിയാമായിരുന്നു. ഗോപിയുടെ രണ്ടാമത്തെ ആഗ്രഹവും പോല്ലീസ്സ് ഇൻസ്പെക്ടർ കുറുപ്പിന്റെ സഹായത്താൽ നിഷ്പ്രയാസം സഫലീഭവിച്ചു.

IV

പിറേറന്നാൾ വെട്ടിമലയിലെ കാട്ടഭ്രതത്തെ ദർശിക്കാൻവന്ന നിരവധി ജനങ്ങളിൽ രണ്ടുപേരായിരുന്നു വിജയനും, പാച്ചുനായരും. ഭ്രതത്തിന്റെ സമീപത്തു ഗോപിയെക്കണ്ടപ്പോൾ,

വിജയൻ: "ഗോപി, ഈ ശ്രമം അല്പദിവസം മുമ്പായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കു പത്തുറുപ്പിക ലാഭമുണ്ടായിരുന്നു."

ഗോപി: "വിജയൻ വലിയ ഭീരുവാണെന്നു എന്നോടു മുമ്പുതന്നെ പറയാമായിരുന്നില്ലെ?"

പാച്ചുനായർ: "അപ്പോ എനിക്കു ഒരു സംശയമുണ്ട്, ഇവൻ കാട്ടപൂതം തന്നെയാണോയെന്ന്. ആ പൂതം എങ്ങിനെയാ മനുഷ്യനാകണെ?"

ഗോപി: "അതേ, പാച്ചുനായരെ, ഇയാൾതന്നെയാണ് ആ കാട്ടഭ്രതം. പക്ഷേ പാച്ചുനായർ കരുതുംപോലെയുള്ള ഒരു ഭ്രതമല്ല. ഒരു ഭ്രതത്തിന്റെ വേഷം ധരിച്ചിരുന്നു എന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. ഒരു വലിയ പാതകിയും തസ്കരനുമായ ഇവനു ഒരു ഏകാന്തഭവനം അവശ്യം ആവശ്യമായിരുന്നു. മന്ത്രവാദിക്കുറവനെപററിയുള്ള ഐതിഹ്യം ഇയാൾക്കു ഒരു മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊടുത്തു. വെട്ടിമലയിൽ ഒരു ഭ്രതത്തിന്റെ വേഷത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു സഞ്ചരിക്കുന്നതായാൽ അവിടെ മനുഷ്യപ്രവേശനം ദുസ്സാധമായിത്തീരുമെന്നും, അപ്പോൾ ആ കുന്നിനെ തന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഉപയോഗപ്രദമാക്കാമെന്നുമായിരുന്നു ഈ വഞ്ചകന്റെ ഉദ്ദേശം. ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ചില പ്രവൃത്തികൾമൂലം ഇവന്റെ ആശ നിർദ്ദോഷം സാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നു."

വിജയൻ:— "എന്തു! ഭ്രതവേഷത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന ഇവൻ ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നു ഗോപിക്കു എങ്ങിനെ മനസ്സിലായി?

ഗോപി:—"അതു രസാവഹമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇത്ര ബുദ്ധിമാനായ ഇയാൾക്കു തന്റെ ഉയരത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ തോന്നിയില്ല. തന്മൂലം ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉയരം ഭ്രതവേഷത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഈ ഘാതകനുണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടാമതായി കാട്ടഭ്രതത്തിന്റെ ചലനം ഒരു മനുഷ്യനേറതിനേക്കാൾ വേഗത്തിലല്ലായിരുന്നു. കൂടാതെ ഇത്ര ഭയങ്കരനായ ഈ ഭ്രതം ഒരു ചെറുശബ്ദം കൂടി

ശ്രവിച്ചാൽ അപ്രത്യക്ഷനായിത്തീരുന്നതിന്റെ കാരണം ഞാൻ ആലോചിക്കാതിരുന്നില്ല. ശരിയായ ഒരു ഭ്രതമാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ആ ശബ്ദത്തിന്റെ കാരണത്തെ ആരായുകയല്ലാതെ ഭീരുവായി മറയുമോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു."

വിജയൻ:— "അപ്പോഴും ആ ഭ്രതത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും ഉൽഗമിച്ചിരുന്ന അഗ്നി എങ്ങിനെയുണ്ടാവുന്നു എന്നു ഗോപിക്കു മനസ്സിലായോ?"

ഗോപി:— മനസ്സിലായോ എന്ന്. അതിന്റെ ഹേതുവുംകൂടി ഗ്രഹിക്കാതെ ഞാൻ ഈ പ്രവത്തിക്കുതുനിയുമോ? ചെറും മണ്ണെണ്ണയുടേയും, തീപ്പെട്ടിയുടേയും സഹായത്താലാണ് ഇയ്യാൾ ആ അത്ഭുത പ്രവൃത്തി ചെയ്തിരുന്നത്.

പാച്ചുനായർ:— "അയ്യടാ, ഇതെല്ലാം ഞാൻ നേത്തേ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, ഈ ദ്രോഹിയേത്തട്ടിയോടിച്ചു എത്രമാത്രം വിറകു ശേഖരിച്ചേനേ?"

ഗോപി:— "അതിനിപ്പോളും പ്രയാസമില്ലല്ലോ. പാച്ചുനായരെ, വേഗം വേണ്ടുന്നതെല്ലാം സംഭരിച്ചു വിറകുകച്ചവടം തുടങ്ങിക്കൊള്ളൂ."

വിജയൻ:— "ഗോപി, ഇത്രവലിയ ഒരു പാതകിയെ പിടിച്ചതു കൊണ്ടു ജനങ്ങൾം എന്നും തന്നോടു കൃതജ്ഞത കാണിക്കാതിരിക്കുകയില്ല."—

ഗോപി:— "അല്ലല്ല. അവർ വിജയനോടാണ് കൃതജ്ഞതകാണിക്കുക. വിജയൻ അന്നു കാട്ടുഭ്രതത്തെക്കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ സാഹസകൃത്യത്തിനു മുതിരുമോ? അതുകൊണ്ടു ഈ തസ്കരന്റെ ശനിദശ ആരംഭിച്ചതു വിജയനു ഭ്രതപ്രേതപിശാചുക്കളിൽ വിശ്വാസം തോന്നിയ മുതല്ക്കാണ്."

വിജയൻ:— "എനിക്കു ഇപ്പോഴും അവയിൽ അല്പം വിശ്വാസം തോന്നുന്നു."

ഗോപി:— "അതെ, അതെ വാസ്തവംതന്നെ. ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈജാതി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ പെട്ടു ധനവും, സമയവും, വ്യയം ചെയ്യുന്ന ചില ക്രുട്ടരോട്ട, അതേ, വിജയനെപ്പോലെയുള്ള ചില ക്രുട്ടരോട്ട, എനിക്കു അനുകമ്പതോന്നുന്നു. എനിക്കു അവയിൽ വിശ്വാസവുമില്ല. വിശ്വസിക്കയുമില്ല. നാം, ഭ്രതമാണെന്നു തോന്നുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊന്നിന്റെ ചേഷ്ടകളെ വീക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതത്വം നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഭീരുത്വവും, പഴങ്കഥകളുമാണ് ഈ ഭ്രതപ്രേതങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കൾ. ഭീരുവായ ഒരു മനുഷ്യൻ അവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവൻ ഭയവിഹ്വലനായിത്തീരുന്നതിനാൽ അവന്റെ മനസ്സ് അസ്ഥിരതയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ കെട്ടുകഥകൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ ചില സ്വരൂപങ്ങളുടെ

ഉരായ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും ആ രൂപം അവന്റെ നയനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരെമറിച്ചു നാം അവയുടെ കാര്യകാരണങ്ങളെ ധൈര്യസമേതം ആരായുകയാണെങ്കിൽ, ഈ ഭയങ്കര ഭ്രമങ്ങൾ കേവലം ഒരു വൃക്ഷമായിട്ടോ, ഒരു മനുഷ്യനായിട്ടോ, ഒരുപക്ഷെ ഒരു നിഴൽതന്നെയായിട്ടോ, പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നതുകാണാം. അതുകൊണ്ടു വിജയൻ തന്റെ ഭീരുത്വമെല്ലാം കളക. നമുക്കു ഏതായാലും കുറുപ്പിന്റെ സമീപത്തേക്കു പോകാമല്ലോ.

ഹമീദ് ഖാൻ.

[ഒരു ഏകാങ്കനാടകം.]

(വി. ടി. എസ്സ്.)

[കാലം പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവ്.]

രംഗം : അറാവലിപർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വാരത്തിൽ ഒരു രജപുത്ര വീട്ട്. മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിലായി പൂജചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മീറാബായി ധ്യാനിച്ചുതൊഴുന്നു. പത്മിനി (ഏതാണ്ട് ഒരു ഇരുപതു വയസ്സു പ്രായം ചെന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി) മീറാബായിയുടെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്നു. മീറാബായി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് രണ്ടുപേരുംകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു പത്മിനി ജനലിന്റെ അടുത്തുചെന്ന് പുറത്തേക്കു നോക്കി നില്ക്കുന്നു. മീറാബായി പൂവ്വെടുത്തു മൂടി പത്മിനിയെ വിളിക്കുന്നു. പത്മിനി വിളി കേൾക്കുന്നില്ല.]

മീറാബായി : എന്താ ഈ നോക്കിനില്ക്കുണെ ? മഴ പെയ്യുന്നുണ്ടോ?

പത്മിനി : (പെട്ടെന്ന് മനോരാജ്യത്തിൽനിന്ന് ഉണർന്നു, പുറത്തേക്കു കയ്യ് നീട്ടിനോക്കി) ഇല്ല. പക്ഷെ ഒന്നും കാണാൻ വയ്യ. ക്രൂരിരുട്ട്. പുറത്തേക്കു നോക്കാൻതന്നെ പേടിയാവുന്നു.

മീറാ : അതു നന്നായി.

[പത്മിനി ജനലിന്റെ അടുക്കൽനിന്ന് മാറി അങ്ങുമിങ്ങും എന്തൊ ആലോചിച്ചു നടക്കുന്നു.]

പത്മിനി : ഞാൻ വിളക്കു കത്തിച്ചു ജനലിന്മേൽ വെയ്ക്കട്ടെ ?

മീറാ : വിളക്കു കത്തിച്ചു വെയ്ക്കാറായൊ ? (താല്പര്യത്തോടുകൂടി) വിളി കേട്ടൊ, പുറത്തുനിന്ന് ?

പത്മിനി : ഇല്ല. പക്ഷെ, വിളക്കു കണ്ടാൽ ഇവിടെ അപകടം ഒന്നും ഇല്ലെന്ന് മനസ്സിലാവില്ലെ, അതുകൊണ്ടാണ്.

മീറാ : അതുവേണ്ട. പുറത്തുനിന്നു വിളികേട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടേ, വിളക്കു കത്തിച്ചു വെയ്ക്കാവു, എന്നല്ലെ ഏല്പിച്ചിരിക്കണെ ?

പത്മിനി : അതെ. പക്ഷെ, ഇന്നു രാത്രി ആരെങ്കിലും വിളിച്ചാൽ തന്നെ കേൾക്കുമൊ ?

മീറാ : കുട്ടീ, പരിഭ്രമിക്കാതിരിക്കു. നമ്മൾക്കു പറഞ്ഞപോലെ ഒക്കെ തന്നെ ചെയ്താൽ മതി.

പത്മിനി : (പരിഭ്രമം മുഴുത്തു) എന്തൊ, എനിക്കു ഇന്നു ഒരു സമാധാനവും ഇല്ല. എന്തൊക്കെയൊ തോന്നുന്നു !

മീറാ : ഛെ ! വിസ്സിത്തം പറയാതിരിക്കു, പത്മിനി !

പത്മിനി : ഇതു പേടി... ഇതേവരെ... ങെ, കേട്ടൊ ?

[രണ്ടുപേരും ചെവിയോർത്തു നില്ക്കുന്നു.]

മീറാ : ഏയ്, ഒന്നും ഇല്ല. കാറിന്റെ ശബ്ദാണ്. അയ്യോ, ഇന്നു രാത്രി പുറത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ആളുകളുടെ സ്ഥിതി എന്താ ! ആട്ടെ, മുഗൾപടയാളികൾ ഈ വഴിക്കു പോകുന്നതു കണ്ടൊ, ഇന്ന് ?

പത്മിനി : ഉവ്വ്. കാലത്തു് ഈ ഉമ്മറത്തുകൂടി ചിലർ കടന്നു പോയി.

മീറാ : പിന്നെ ആരേയും കണ്ടില്ലെ ?

പത്മിനി : ഇല്ല (തല ആട്ടുന്നു) ആട്ടെ, ഇന്നു അദ്ദേഹം വരുമൊ, അതു പറയു.

മീറാ : എന്താ, പത്മിനി, എനിക്കു വല്ല ജ്യോതിഷമൊ മറ്റൊ ഉണ്ടൊ ? പിന്നെ ഞാനെങ്ങിനെയാ പറയണെ ? ഒന്നു തീച്ചയാണ്. ഒരു തരമുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്നു വരാതിരിക്കില്ല. ഇന്നെക്കു അഞ്ചു ദിവസമായില്ലെ, ഇവിടെനിന്നു പോയിട്ട് ? അന്നു പോകുമ്പോൾതന്നെ, എന്തൊ കുറച്ചൊക്കെ മാത്രമെ, അവനും അവന്റെ കുട്ടുകാർക്കും തിന്നാൻവേണ്ടി കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളു. എങ്ങിനെയാണാവൊ, അവരൊക്കെ ഇതേവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു് ? പക്ഷെ — മുഗൾപട്ടാളക്കാർ ഇവിടെ ഒക്കെ ഉണ്ടല്ലൊ. അപ്പോൾ എങ്ങിനെയാണ് അവൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങണെ ? ആവൊ, എനിക്കു ഒന്നും നിശ്ചയമില്ല.

[പുറത്തുനിന്ന് ആരൊ വിളിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും വീണ്ടും ചെവിയോർത്തു നില്ക്കുന്നു.]

മീറാ : പത്മിനീ, വേഗം വിളക്കു കത്തിച്ചുവെയ്ക്കു !

പത്മിനി : ഏയ്, ആ കേട്തു പിൻഭാഗത്തുനിന്നാണ്. പറഞ്ഞതിക്കിൽ നിന്നല്ല.

മീറാ : പറഞ്ഞതു കേൾക്കു, കുട്ടീ ! ഉമ്മറത്തുകൂടി വരാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം.

[പത്മിനി ഒരു വിളക്കു കത്തിച്ചു ജനാലയ്ക്കൽവെച്ച്, വാതിൽ തുറക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. രണ്ടാമതും ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു.]

മീറാ : നില്ക്കു, നില്ക്കു ! (പത്മിനിയെ പിടിച്ചു മാറ്റുന്നു.) ഈ വെളിച്ചം ഉള്ളപ്പോൾ വാതിൽ തുറക്കുകയൊ ! പ്രതാപൻ വാതിക്കൽ കൂടി കടക്കുമ്പോൾ പുറത്തു ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ കാണില്ലെ ? എന്തു പരിഭ്രമമാണിതു ? ആ വിളക്കു എടുത്തു കെടുത്തിവെയ്ക്കു !

[അകത്തു മങ്ങിയ വെളിച്ചം മാത്രമെ ഉള്ളു. വാതിൽസാക്ഷ ഊരുന്നു. ഒരാൾ അകത്തേക്കു കടക്കുന്നു.]

പത്മിനി : (പ്രതാപനെ നോക്കി) അല്ലാ ! ഇതെന്താ ഒക്കെ നനഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ !

[പ്രതാപസിംഹൻ വളരെ ക്ഷീണിച്ചപോലെ ഒന്നു മൂളുന്നു. ഒരു പീഠത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നു.]

പ്രതാപൻ : പാലത്തിന്മേൽ കാവൽക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പുഴ ഇറങ്ങി കടയ്ക്കുണ്ടി വന്നു.

[മീറാബായി രണ്ടാമതും വിളക്കു കത്തിച്ചുവെക്കുന്നു:]

മീറാ : പാലത്തിന്മേൽ... കാവൽക്കാർ... അപ്പോൾ... ?

മീറാ : ("ശരി" എന്ന മാതിരി തലയാട്ടുന്നു) അതെ, ശരിയാണ്. പാലത്തിന്മേൽനിന്ന് ഒരു നാഴിക കിഴക്കു, മലമുകളിൽ

മീറാ : ബാക്കിയുള്ളവരും ?

പ്രതാപൻ : എല്ലാവരും ഉണ്ടു്.

[മീറാബായി പത്മിനിയെ ഒന്നു നോക്കി പ്രതാപസിംഹനോടു പറയരുതു എന്നു അടയാളം കാണിക്കുന്നു.]

പ്രതാപൻ : അമ്മെ, പത്മിനി... ?

മീറാ : അതെ, അതെ, പത്മിനി പോയി നിനക്കു കൊണ്ടുപോവാനുള്ളതൊക്കെ ഇപ്പോൾ കൊണ്ടുവരും. അപ്പം ഉണ്ടു... റൊട്ടി ഉണ്ടു്... പത്മിനീ, അതൊക്കെ കലവറയിൽനിന്നു എടുത്തുകൊണ്ടുവരു.

[പത്മിനി പോകുന്നു]

പ്രതാപൻ : അമ്മെ, എനിക്കു അത്ഭുതമായി ! പത്മിനി കേട്ടാലെന്താ, അമ്മെ ?

മീറാ : പത്മിനി ഇപ്പോഴും ഒരു കുട്ടിയാണ്. ഇതൊന്നും കേൾക്കണ്ട.

പ്രതാപൻ : അതുട്ടെ, അതൊന്നും സാരമില്ല. ഞാൻ അവരൊക്കെ എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നോ പറഞ്ഞുള്ളു. ഇനി ഞാൻ മടങ്ങിചെല്ലുമ്പോൾ അവരെ എവിടെയാണു കാണുക എന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലൊ.

മീറാ : എന്താ, അവിടുന്ന അവരൊക്കെ പോയൊ ?

പ്രതാപൻ : ഉവ്വ്. ഞങ്ങൾ ഒക്കെ ഒരുമിച്ചാണ് പുഴ കടന്നതു്. (സ്വകായ്യം പറയുന്ന) പുഴക്കിക്കരെ ഒരു ഗുഹയിൽ.

മീറാ : ആട്ടെ, നീ ഇപ്പോൾതന്നെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നുണ്ടോ ?

പ്രതാപൻ : ഉവ്വ്. വെളിച്ചാവുന്നതിനു മുമ്പെ ഞങ്ങൾക്കു ഈ പ്രദേശം വിടണം.

[പത്മിനി ചില പൊതികളുംകൊണ്ടു വരുന്നു.]

പത്മിനി : ഇങ്ങോട്ടെയ്ക്കു എത്താൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയൊ ?

പ്രതാപൻ : ബുദ്ധിമുട്ടിയൊ എന്നൊ ? ഒന്നും പറയണ്ട. മല മുകളിൽനിന്നു തപ്പിത്തടഞ്ഞു കിഴപ്പോട്ടു ഇറങ്ങാൻ പെട്ടപാട് ! രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം കാൽതെറ്റി വീണു. എന്തു ഇരുട്ട് ! ഒരിക്കൽ കഥ കഴിഞ്ഞു എന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചു.

പത്മിനി : വഴിക്കു ആരെങ്കിലും കണ്ടുവോ ?

പ്രതാപൻ : ഇല്ലെന്നാണ് തോന്നണെ. പക്ഷെ ഇരുട്ടിനു മുമ്പെ കുറെ മുഗൾപട്ടാളക്കാർ മലയുടെ ചുവട്ടിൽക്കൂടി അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്നതു കണ്ടു.

[മീറാബായി പ്രതാപന്റെ കഠാരി വേറൊരു പീഠത്തിന്മേൽ എടുത്തു വെക്കുന്നു. പത്മിനി അതെടുത്തു മാറ്റി വെക്കുന്നതോടുകൂടി കയ്യിൽനിന്നു തെറ്റി താഴത്തു വീഴുന്നു. പത്മിനി ഒന്നു ഞെട്ടുന്നു.]

മീറാ : കുട്ടീ, ഇനി പോയി ആ ഫലഹാരങ്ങളും കൊണ്ടുവരു. ഇന്നെങ്കിലും എന്റെ മകൻ സുഖായിരിക്കട്ടെ !

[പത്മിനി പോകുന്നു. പുറത്തെ വാതിലിൽ ശക്തിയോടുകൂടി ആരൊ മുട്ടുന്നു.]

പുറത്തുനിന്നു ഒരു ശബ്ദം : ചക്രവർത്തിയുടെ കല്പന !

[രണ്ടുപേരും ഞെട്ടുന്നു. പിടഞ്ഞു എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.]

മീറാ : വേഗം കലവറയുടെ ഉള്ളിൽ... തട്ടുമ്പുറത്തു !

[വാതിൽ പിന്നെയും തള്ളുന്നു.]

ശബ്ദം : തുറക്കു ! കല്പനയാണ് !

(പ്രതാപൻ, കഠാരി എടുക്കാൻ മറന്ന്, കലവറയിലേയ്ക്കുള്ള വാതിലിൽക്കൂടി പോകുന്നു.)

മീറാ : ആരാത് ? എന്താ വേണ്ടെ ?

ശബ്ദം : തുറക്കാനല്ലെ പറഞ്ഞെ !

[മീറാബായി വാതിൽ തുറക്കുന്നു. മൂന്നു മുഗൾപട്ടാളക്കാർ — ഹമീദ്ഖാൻ, ഹാക്കിം, അലി — ഇവർ അകത്തേക്കു കടക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവർ പുറത്തു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഹമീദ്ഖാനാണ് തലവൻ.]

ഹാക്കിം : അല്ലാ, പക്ഷി പറന്നുകളഞ്ഞൊ ?

ഹമീദ് : (അറിയാതെ കാൽ കഠാരിയിൽ തട്ടിയപ്പോൾ, അതെടുത്തു) പക്ഷെ, ക്രൂട്ട ഇപ്പോൾ വിട്ടിട്ടേ ഉള്ളൂ. കണ്ടൊ ! (കഠാരി കാണിക്കുന്നു) എടൊ, നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾതന്നെ അകത്തു കടന്ന് ഒന്നു തപ്പിനോക്കു.

[ഹാക്കിം, ആലി ഇവർ പോകുന്നു. ഹമീദ്ഖാൻ നടന്നു പത്മിനി കൊണ്ടുവെച്ച പൊതികൾ പരിശോധിക്കുന്നു.]

ഹമീദ് : ഓഹൊ ! അത്താഴത്തിന്റെ വട്ടമായിരുന്നു അല്ലെ ?

മീറാ : നിങ്ങൾ എന്താ ഈ പറയണെ ? ഞാൻ ഇവിടെ തനിച്ചിരുന്നു ഒരു കുണ്ണം പലഹാരം തിന്നുകയായിരുന്നു. വേറെ അല്ലാണ്ട് ഇവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഹമീദ് : അങ്ങിനെയാ ! അപ്പോൾ (കഠാരി കാണിച്ച്) ഈ പലഹാരത്തിന്റെ പേരൊന്നു പറയു !

[പട്ടാളക്കാർ പത്മിനിയേയുംകൊണ്ടു വരുന്നു. അവളുടെ കയ്യിൽ എന്തൊ ചില പലഹാരങ്ങളും ഉണ്ട്.]

ഹമീദ് : അല്ലാ ! ഇതെന്താത്തു ?

മീറാ : അവളെന്റെ മരിച്ചു പോയ ഉടപ്പിറന്നവന്റെ മകളാണ്. അവൾ കലവറയിൽ ആയിരുന്നു. ഒ, കണ്ടില്ലെ, കയ്യിൽ പലഹാരം ?

ഹമീദ് : എടൊ, ഒന്നുകൂടി അവിടെ ഒക്കെ തപ്പിനോക്കു ! അവനും അവളുടെ അടുത്തുതന്നെ അവിടെ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടാവും !

(പട്ടാളക്കാർ പോകുന്നു.)

ഹമീദ് : പറഞ്ഞിക്കാൻ ഒന്നും നോക്കണ്ട, വലിയമ്മെ ! ഇന്നു ഞാൻ ഇവിടെനിന്നു ആളെ കൊണ്ടുപോയെ ഇരിക്കുള്ളൂ !

[പട്ടാളക്കാർ പ്രതാപനേയും കൊണ്ടുവരുന്നു. അയാളുടെ കയ്യ് രണ്ടും പിന്നിൽ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്.]

ഹമീദ് : ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെ ! ഇതു നിങ്ങളുടെ മരിച്ചു പോയ ഉടപ്പിറന്നവളുടെ മകനായിരിക്കാം, അല്ലെ ? അതൊ, നിങ്ങളുടെ വാലിയക്കാരനൊ ! സൂത്രം ഒന്നും ഇവിടെ പറ്റില്ല !

[ഹമീദ്ഖാൻ ഒരു പീഠത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നു. പ്രതാപസിംഹനെ പട്ടാളക്കാർ ഹമീദ്ഖാന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുപോയി നിറുത്തുന്നു.]

ഹമീദ് : (പ്രതാപസിംഹനോട്) നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ക്രൂട്ടകാരും ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സിലെ എതിരായി പലേ വിക്രമങ്ങളും നടത്തിവരുന്നുണ്ടെന്ന് അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ രാജദ്രോഹികളാണെന്നുള്ളതിന് വേണ്ടതിലധികം തെളിവുകളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും ചക്രവർത്തി തിരുമനസ്സോട് ഒളിവായും അല്ലാതേയും പോരാടുവാൻ നിങ്ങളും

ക്രൂരകാരും ശ്രമിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. നിയമപ്രകാരം നിങ്ങളെല്ലാവരും കഠിനശിക്ഷക്കു അഹ്നമാരാണ്. നിങ്ങളുടെ ക്രൂരകാരെവിടെ? വേഗം പറയു!

[പ്രതാപസിംഹൻ ഒന്നും പറയുന്നില്ല.]

ഹമീദ്: നിങ്ങൾ കുറ്റം സമ്മതിച്ചോ?

[പ്രതാപസിംഹൻ പിന്നേയും ഒന്നും പറയുന്നില്ല.]

ഹമീദ്: എടൊ, തനിക്കു കാര്യത്തിന്റെ ഗൌരവം മുഴുവനും മനസ്സിലായില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. എവിടെയാണ് തന്റെ ക്രൂരകാർ, പറയു. എന്നാൽ താൻ രക്ഷപ്പെട്ടു.

[പ്രതാപസിംഹൻ പണ്ടത്തെപ്പോലെ.]

ഹമീദ്: എടോ, നോക്കു, ഞാൻ തുറന്നു കാര്യം പറയാം. ഇന്നു രാത്രി — എല്ലാവരും മനസ്സിരുത്തി കേൾക്കണം — ഇന്നു രാത്രി, തനിക്കു യാതൊരു ആപത്തും വരില്ല, തന്റെ ക്രൂരകാരെവിടെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ.

[പ്രതാപസിംഹൻ പിന്നേയും മിണ്ടുന്നില്ല.]

ഹമീദ്: (പെട്ടെന്ന് ശ്രുണ്ടി എടുത്തു) ഹാക്കിം! നിന്റെ വാളിന്റെ മുനകൊണ്ടു അവന്റെ നാവൊന്നു കുത്തി ഇളക്കു! എന്നാലെങ്കിലും അതൊന്നു ഇളകുമൊ ഒന്നു നോക്കട്ടെ!

പ്രതാപ: ഹമീദ്ഖാൻ, ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഒരു കാര്യം പറയാം. മനസ്സിരുത്തി കേൾക്കണം. ആ കാണുന്ന അരാവലി പർവ്വതം നിങ്ങൾക്കു കുത്തി ഇളക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ എന്റെ നാവും നിങ്ങൾക്കു കുത്തി ഇളക്കാം.

ഹമീദ്: (സാവധാനത്തിൽ) അങ്ങിനെയാ? ഞാനാണെങ്കിൽ ആ കാര്യം അത്ര തീർത്തു പറയില്ല. എനിക്കു നിങ്ങളേക്കാൾ വളരെ ക്രൂരതൽ ലോകപരിചയം ഉണ്ട്. മണ്ടന്മാരും മരിച്ചവരും മാത്രമെ ഇങ്ങിനെ സ്ഥിരത കാണിക്കാറുള്ളൂ.

പ്രതാപ: (സാവധാനത്തിൽതന്നെ) എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു ഇതേവരെ കണ്ടുപരിചയമുള്ള ലോകത്തിന്റെ മറുപുറവും ഇന്നു കാണാറാവും!

ഹമീദ്: ഉവ്വായിരിക്കാം. പക്ഷെ ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഒന്നുകൂടി ചോദിക്കട്ടെ. ഞാൻ ചോദിച്ചതിന് ശരിയായ മറുപടി പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കഥ ഇന്നത്തോടുകൂടി കഴിയും എന്നു ബോധ്യമായാലും കൂടി നിങ്ങളുടെ നാവു ഇളകില്ലെ?

[പ്രതാപസിംഹൻ പിന്നേയും മറുപടി പറയുന്നില്ല. ഹമീദ്ഖാൻ ആശയോടുകൂടി കാത്തിരിക്കുന്നു.]

ഹമീദ്: ആട്ടെ, വരു. പേടിക്കണ്ട. നിങ്ങൾ സത്യം പറയാണെന്നുവെച്ചാൽ, ഹമീദ്ഖാൻ ഉള്ള കാലത്തോളം...

പ്രതാപ : (പുച്ഛരസത്തോടുകൂടി) പേടിയൊ ! നിങ്ങളെ !

ഹമീദ് : (ശുണ്ഠിമുഴുത്ത്) എടാ, ധിക്കാരി ! (കുറച്ചുനേരം സംസാരിക്കാതിരിക്കുന്നു.) ഹാക്കിം, അവനെ പിടിച്ചു മാറ്റി ആ മൂലക്കൽ കൊണ്ടുപോയി നിറുത്തു.

[പ്രതാപസിംഹനെ പിടിച്ചു മാറ്റി നിറ്റുന്നു.]

ഹമീദ് : (നടന്നുകൊണ്ട്) ഹാക്കിം, ചില മരമണ്ടന്മാരുണ്ട്, ഈ ലോകത്തിൽ. അവര് എന്തെങ്കിലും ഒന്നുറച്ചു എന്നുവെച്ചാൽ പിന്നെ എന്തുതന്നെ ആയാലും അതു വിടില്ല. മക്കടമുഷ്ടി ! വിഡ്ഢിത്തത്തിനും ഒരു അതിരുണ്ട്. അതും കവിഞ്ഞു ഈ കഴുതയുടെ കാര്യത്തിൽ. ഞാനും കുറെ ഒക്കെ ലോകം കണ്ടവനാണ്. ആയുസ്സിൽ കൊതിയില്ലാത്തവനെ ഞാൻ ഇതേവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവര് ഭ്രാന്താണ്. മണ്ടശിരോമണികൾ ! അവരുടെ തലയിൽ എന്തെങ്കിലും ഒന്നു കേറി എന്നു വെച്ചാൽ പിന്നെ വേറെ ഒന്നിനും അവിടെ സ്ഥലമില്ല. സ്ഥിരത, അതെ ! ഭ്രാന്താണ്, ഉച്ചക്കമ്പം ! ആട്ടെ ആ തള്ളയെ ഇങ്ങോട്ടു മുമ്പിലേക്കു പിടിച്ചു നിറുത്തു്.

[ഹമീദ്ഖാൻ വീണ്ടും ഇരിക്കുന്നു].

ഹമീദ് : (കുറെയും ക്രൂടി ലോഗ്യമായ സ്വരത്തിൽ) അപ്പഴെ, വലിയമ്മെ, ഇതു കുറെ കുഴപ്പത്തിലായല്ലോ. നിങ്ങൾ പേടിക്കണ്ട. സത്യം പറയു. ഞാനുണ്ട് നിങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ. ഹമീദ്ഖാനെ വിശ്വാസമില്ലെ ?

മീറാ : ഇല്ല !

ഹമീദ് : (വിചാരിക്കാത്ത മറുപടി കിട്ടിയതുകൊണ്ട് ഒന്നു അന്ധാളിച്ചു്) നിങ്ങളെ യാതൊരുവിധത്തിലും ഞാൻ ഉപദ്രവിക്കില്ല. പറയു. സത്യം പറയു. മകന്റെ കൂട്ടുകാരൊക്കെ എവിടെയാ ? ഒരിക്കലെങ്കിലും ഹമീദ്ഖാനെ വിശ്വസിച്ചുനോക്കു. ചതിപറ്റിയാൽ പിന്നെ വിശ്വസിക്കണ്ട. പറയു. ഒന്നും ഒളിച്ചു വെക്കണ്ട. പേടിക്കണ്ട.

[മീറാബായി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. മീറാബായിയേയും പ്രതാപസിംഹനേയും സ്നേഹമുണ്ടെന്നു് നടിച്ചു് ഹമീദ്ഖാൻ ഉപദേശിക്കുന്നമാതിരി തുടന്നു പറയുന്നു].

വലിയമ്മെ, നിങ്ങളുടെ പ്രിയപുത്രന്റെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു് നിങ്ങൾക്കു അറിയാമോ ? ഹാക്കിം, ഈ മാതിരി ഒരു അമ്മയെ നീ വേറെ എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ ? കണ്ടാൽതന്നെ നീ വിശ്വസിക്കോ ? മകനെ രക്ഷപ്പെടുത്താനുള്ള വഴി നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എന്നിട്ടോ, കാര്യം എന്താ ? അവൻ ഇരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, മരിച്ചാലും വേണ്ടില്ല. അതു അവന്റെ കാര്യം. ഇതാണത്രെ പെറ്റമ്മ !

[ഹമീദ്ഖാൻ തന്റെ പ്രസംഗം ഫലിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു് അറിയുവാൻ വേണ്ടി കുറച്ചുനേരം മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു.]

ഹാക്കിം, നീ വിചാരിക്കയായിരിക്കാം, ഇവരുടെ മകന്റെ കുട്ടിക്കാലം ഒക്കെ ഇവർ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നുണ്ടെന്ന്, ഇല്ലെ ? ആവൊ ? അവനെയ്, കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്ന കാലത്തു, ഇവരുടെ മടിയിൽ മലന്നു കിടന്ന്, ഇവരുടെ മുഖത്തുനോക്കി ചിരിച്ചിരുന്നതും — എടാ, പെറ്റ തള്ള മറക്കുമോടാ അതു ? — കുറെക്കൂടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇവരുതന്നെ പിടിച്ചു അവനെ പിച്ച, പിച്ച നടക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചതും, പിന്നേയും കുറെക്കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കൊഞ്ചി, കൊഞ്ചി, അവൻ "അമ്മെ" എന്ന് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും, ഹാക്കിം, എന്തിനാ അധികം പറയണെ, ഇതൊക്കെ ഏതു അമ്മയാടാ, മറക്കുക !

[ഹമീദ്ഖാൻ മുമ്പിലത്തേപ്പോലെ കുറച്ചുനേരം മൌനമായിരിക്കുന്നു.]

ഇല്ല, ഹാക്കിം, അവര് അതൊക്കെ മറന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ! അല്ലെങ്കിൽ അവർ ഇങ്ങിനെ പെരുമാറില്ല. ഓമനപുത്രന്റെ ദേഹം കഴുക്കളുടെ പ്രാതലിന് ഇരയാകുമെന്ന് അറിഞ്ഞു മിണ്ടാതിരിക്കില്ല. ഇതു സ്നേഹമില്ലാണ്ടായല്ലൊ, ഇവക്കു !

മീറാ : എന്റെ മകൻ... എന്റെ ഓമനക്കുട്ടൻ... അയ്യൊ ! അവൻ ഇതിന് ഒരു കുറവും ചെയ്തില്ലല്ലൊ !

ഹമീദ് : ഇല്ലെ ? ഹാക്കിം, നീ ഒന്നു പറഞ്ഞുകൊടുക്കു.

ഹാക്കിം : പ്രതാപസിംഹൻ രാജദ്രോഹിയാണെന്നു വിധിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ഹമീദ് : ഇപ്പോഴൊ, വലിയമ്മെ ? അതിനുംപുറമെ, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അയാൾ വേറെ ഒരു വിധത്തിലുംകൂടി കുറ്റക്കാരനാണ്. അയാളുടെ നന്മക്കു വേണ്ടതു എന്താണെന്നു അയാൾക്കു നിശ്ചയമില്ല. ആട്ടെ, അതൊക്കെ പോട്ടെ. വലിയമ്മ പറയു.

മീറാ : നിങ്ങൾക്കു അവനെ തൊടാൻ ഒക്കില്ല. അവനെ കൊല്ലുവാൻ കൈവരില്ല !

ഹമീദ് : ഏ ? എന്തുകൊണ്ട് ?

മീറാ : (ആവേശത്തോടുകൂടി) ഹമീദ്ഖാൻ, എന്റെ മകനെ തൊട്ടാൽ അറിയാം അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് ! നിങ്ങളുടെ ആത്മാവു് പൊരിഞ്ഞു, കരിഞ്ഞുപോകും ! നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയും ഓമനക്കിടാങ്ങളും എന്നന്നേക്കും നരകത്തിൽ കിടക്കും ! തൊട്ട, എന്റെ ഓമനക്കുട്ടനെ, നിങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ ഇടിത്തീയ് വീണ് മരിക്കും !

ഹമീദ് : (ഞെട്ടുന്നു) നിങ്ങള്... ! നിങ്ങള്... ! (ശ്രുണ്ടി എടുത്തു) ഇതെന്തു പിശാചാണ് ! ഇതിനെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ വയ്യ ! ഇതിന്റെ കഥ ഇപ്പോൾ കഴിക്കണം ! (ഹാക്കിംനോടു) നമുക്കു ഒരു വിസ്തരിത്തം പററി, ഹാക്കിം. ആ ചെക്കൻ ഇവിടെ വരുന്നതിനുമുമ്പ് തന്നെ നമ്മൾ ഇവിടെ എത്തി, വല്ല ഭിക്കിലും ഒളിച്ചിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

ഹാക്കിം : അതു ഞാൻ അതു ഓത്തില്ല.

ഹമീദ് : നീ ഓക്കാത്തതു പിന്നേയും പലതും ഉണ്ട്. നിനക്കു എന്താ അതിനു വല്ല വിരോധവും ഉണ്ടായിരുന്നോ ?

ഹാക്കിം : ഉവ്വ്.

ഹമീദ് : ഏ ? എന്താ, പറ, കേൾക്കട്ടെ.

ഹാക്കിം : ഒന്നാമതു നമുക്കു പറക്കാൻ ചിറകില്ല. രണ്ടാമതു ഈ തള്ള നമ്മളം ഇവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവനോടു പറയും.

ഹമീദ് : മിണ്ടിപ്പോയാൽ ജെയിലിൽ ഇട്ടു പൂട്ടും എന്നു് തള്ളയോടു നേരത്തെ പറഞ്ഞാലൊ ?

മീറാ : (പച്ചരസത്തോടുക്രൂടി) നരകത്തിൽ ഇട്ടു പൂട്ടും എന്നു പറഞ്ഞാൽക്രൂടി !

ഹമീദ് : ആ പിശാചിനെ ഇവിടുന്നു കൊണ്ടുപോ, ഹാക്കിം ! അതിന്റെ നാവങ്ങോടു ചെത്തിക്കള !

മീറാ : ഹമീദ്ഖാൻ, നിങ്ങളംക്കു അവരെ ആരേയും കണികാണാൻ കിട്ടില്ല. വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ടണ്ട !

[മീറാബായിയെ പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു.]

ഹമീദ് : കണികാണാൻ കിട്ടുമൊ എന്നു ഞാൻ ഒന്നു നോക്കട്ടെ. പിന്നേയ്, ഹാക്കിം, എനിക്കു നിന്നോടു ഒരു കായ്വുംക്രൂടി പറയാനുണ്ടു്. നിനക്കു ചെറുപ്പമാണു്. പട്ടാളത്തിൽ ചേന്നിട്ടു അധികം കാലവും ആയിട്ടില്ല. മേലധികാരികളം പറയുന്നതിനു ഒപ്പം മറുപടി പറയണതു നന്നല്ല. ഇപ്പോഴത്തെ ഒക്കെ ഞാൻ ക്ഷമിച്ചു. പക്ഷെ...,

ഹാക്കിം : ഹമീദ്ഖാൻ സാഹെബ് !

ഹമീദ് : നില്ലു്, നില്ലു്. മുഴവൻ കേൾക്കു. അങ്ങിനെ തുടങ്ങിയാൽ നിനക്കു തന്നെയാണു് ദോഷം. മേൽഗതി ഉണ്ടാവില്ല.

ഹാക്കിം : ഞാൻ ഒരു പടയാളിയാണു്. കായ്വും തുറന്നു പറഞ്ഞാണു് ശീലം. അതു മാറിയാൽ മാറില്ല. ഒന്നു വിചാരിച്ചു് വേറൊന്നു പറയാൻ ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ ഇന്നത്തെ ഈ ജോലി എനിക്കു തീരെ പിടിച്ചിട്ടുമില്ല.

ഹമീദ് : നിനക്കു പിടിച്ചൊ, ഇല്ലയൊ എന്നല്ല ഇവിടെ ചോദ്യം. പിടിച്ചാലും, ഇല്ലെങ്കിലും, കായ്വും കായ്വുംപോലെ നടക്കണം. ചക്രവത്തിതിരുമനസ്സിലെ ചോറുണ്ണണതു അതിനാണു്. കല്പന നടത്താനാണു്. [പ്രതാപസിംഹന്റെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു്] അവന്റെ കായ്വും നോക്കിക്കൊ, ഇനി താമസിക്കേണ്ട !

ഹാക്കിം : (പരിഭ്രമിച്ചു്) എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. എന്തുവേണം എന്നാ കല്പന ?

ഹമീദ് : നിന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കുറെ പണിയുണ്ട് ! അവന്റെ കായ്യം അവസാനിപ്പിക്കു !

ഹാക്കിം : സാഹെബ് ! ഇതു ഒരു പട്ടാളക്കാരന് ചേന്നതല്ല !

ഹമീദ് : അതൊക്കെ ഞാൻ തീച്ച്യാക്കിക്കൊള്ളാം. നിനക്കു കല്പന നടത്തേണ്ട ചുമതല മാത്രമെ ഉള്ളു. ഉം, കൊണ്ടുപോ അവനെ പുറത്തേക്കു !

[പ്രതാപസിംഹനെ കൊണ്ടുപോകുന്നു.]

ഹാക്കിം : കൊല്ലും, കൊലക്കും ഉള്ള അധികാരവും ശക്തിയും ഇങ്ങിനെ ഉപയോഗിക്കരുതു് !

ഹമീദ് : അധികാരമൊ ! ശക്തിയൊ ! എനിക്കൊ ! ഹാക്കിം, നീ കണ്ടില്ലെ, ഇപ്പോൾ ഇവിടെ എന്റെ ശക്തിയൊക്കെ ! ഹമീദ്ഖാന്റെ പ്രതാപത്തിന് ഇവിടെ ഇപ്പോൾ എന്തു സാധിച്ചു ? ഹാക്കിം, നീ കേട്ടില്ലെ, ആ ചെക്കൻ പറഞ്ഞതു ! "ഇതേവരെ കണ്ടുപരിചയമുള്ള ലോകത്തിന്റെ മറുപുറവും ഇന്നു കാണാറാവും" എന്ന് ? ആ മറുപുറവും ഞാൻ ഇന്നു കണ്ടു, ഹാക്കിം ! ഒരു ചെക്കന്റെ സ്വപ്നത്തിന് ഇത്ര ശക്തിയൊ ! ഒരു തള്ളയുടെ മനസ്സിന് ഇത്ര കരുത്തൊ ! ഇതു രണ്ടും ഞാൻ തീരെ കണക്കാക്കാത്തതാണ്. ചെക്കന്റെ കഥ ഇപ്പോൾ തീരും എന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടുകൂടി അവൾക്കു രണ്ടുചേക്കും ഒരു കുലുക്കവുമില്ലെല്ലൊ ! നീ പൊ, ജോലി നോക്കു !

[ഹാക്കിം പോകുന്നു. പത്മിനി എന്തൊ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റപോലെ]

പത്മിനി : കഥ — കഴിഞ്ഞൊ !

ഹമീദ് : (പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞു) എന്താതു ?

പത്മിനി : കഴിഞ്ഞൊ ?

ഹമീദ് : ഇല്ല. ഇപ്പോൾ കഴിയും ! ഈ ജനലിൽക്കൂടി നോക്കിയാൽ കാണാം.

[ഹമീദ്ഖാൻ പോകുവാൻ ഒരുങ്ങുകുട്ടുന്നു.]

പത്മിനി : ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം !

ഹമീദ് : എന്തു !

പത്മിനി : എന്തൊക്കെ അറിയണം എന്നുവെച്ചാൽ അതൊക്കെ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം.

ഹമീദ് : അള്ളാവിന്റെ കളി ! ഇതിനാണൊ ഞാൻ ഇതേവരെ ഈ ചക്രശ്വാസം വലിച്ചതു ! ആട്ടെ, പറയു, കേൾക്കട്ടെ.

പത്മിനി : അദ്ദേഹത്തിനെ കൊല്ലില്ല എന്നു സത്യം ചെയ്യണം.

ഹമീദ് : സത്യം, കൊല്ലില്ല.

പത്മിനി : എനിക്കു അദ്ദേഹത്തിനെ തിരിച്ചു് തരാമൊ ?

ഹമീദ് : ഞാൻ തരാം, ജീവനോടുക്കൂടി.

പത്മിനി : പാലത്തിന്മേൽനിന്ന് ഒരു നാഴിക കിഴക്കു, മലമുകളിൽ.

ഹമീദ് : ജയിച്ചൂടാ, ഞാൻ, ജയിച്ചൂടാ ! ഒരു നിമിഷംക്കൂടി തെറ്റിയാൽ ഇവിടുന്ന് ഇളിഭ്യനായി ഇറങ്ങിപ്പോകേണ്ടി വന്നോനെ !

പത്മിനി : അദ്ദേഹത്തിനെ ഇനി കൊല്ലില്ലല്ലൊ ?

[ഹമീദ്ഖാൻ സന്തോഷത്തോടുക്കൂടി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ധൃതിപ്പെട്ട ജനാലയ്ക്കൽക്കൂടി നോക്കുന്നു. എന്നിട്ട നടന്നു വാതിക്കൽ എത്തുന്നു.]

ഹമീദ് : ഒ, കേൾക്കു ! അയ്യൊ ! പറഞ്ഞിപ്പോയില്ലെ !

[വെടിപൊട്ടുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. ഹമീദ്ഖാൻ പുറത്തേക്കു ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞു മീറാബായി അകത്തേക്കു കടക്കുന്നു.]

മീറാ : കേട്ടൊ, പത്മിനി, കേട്ടൊ !

[പത്മിനി രണ്ടുകൈകൊണ്ടും തലതാങ്ങിപ്പിടിച്ചു തേങ്ങിക്കരയുന്നു.]

മീറാ : ഛെ ! മിണ്ടാതിരിക്കു, കുട്ടീ, കരയെ ! ആ വെടിയുടെ ശബ്ദം കാട്ടും മലയും കടന്ന് നാടൊക്കെ പരക്കുന്നതുവരെ എനിക്കു കേൾക്കണം ! പത്മിനീ, നിനക്കു കരയാം ! നീ ഒരു കുട്ടിയാണ്. നിനക്കു ഇനിയും തന്റേടംവെച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷെ പ്രതാപനുവേണ്ടി ഒരു തുള്ളി വെള്ളം ഈ കണ്ണിൽനിന്നു പൊട്ടില്ല ! പത്മിനീ, ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ അറിയിരുന്നു എന്ന് നിനക്കു നിശ്ചയമുണ്ടൊ ? വെറും ഒരു ഇടയച്ചെറുക്കന്റെ അമ്മ. ഇന്നു കാലത്തൊ ? ലോകത്തിലെ മഹാത്മാക്കളിൽ ഒരുവന്റെ അമ്മ ! പോരെ, ഭാഗ്യം ! ഒരു അമ്മയ്ക്കു ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്താ വേണ്ടെ ! സന്തോഷിക്കു, കുട്ടീ, സന്തോഷിക്കു ! ജീവനേക്കാൾ വലിയ വസ്തുക്കളുണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ !

[മുമ്പോട്ട വന്ന് പത്മിനിയുടെ ചുമലിൽ വാത്സല്യത്തോടുക്കൂടി കൈവെക്കുന്നു.]

എണീക്കു പത്മിനീ, നമുക്കു പോയി പ്രതാപനെ എടുത്തു അകത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്ന് അന്ത്യശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക.

സംഗീതാസ്വാദനം.

(ടി. ജി. വിശ്വനാഥ ഭാഗവതർ.)

"ശിശുവേത്തി പശുവേത്തി, വേത്തിഗാനരസംഫണീ" എന്ന ആപ്തവചനത്തിന്റെ താല്പര്യം സകല ജീവരാശികളും സംഗീതത്തിൽ രസിക്കുന്നു എന്നതത്രെ. സംഗീതശാസ്ത്രത്തിൽ വേണ്ടവിധം പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്ക് സംഗീതാസ്വാദനം സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് ഒരു തെറ്റായ ധാരണ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളതു് കഷ്ടംതന്നെ. "എനിക്ക് ഒരു രാഗവുംകേട്ടാൽ മനസ്സിലാവുകയില്ല, എല്ലാരാഗവും എന്റെ ചെവിയിൽ ഒന്നുപോലെ ധ്വനിക്കുന്നു" എന്നുപറഞ്ഞ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനെ ഞാൻ "കണികാണുന്നേരം കമലനേത്രന്റെ" എന്ന ഗാനത്തിന്റെ മട്ടിൽ ഭൂപാളരാഗത്തിൽ അക്ഷരംക്രമാതെ പാടികേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ അതു പ്രഭാതഗാനം തനിക്ക് പരിചയമുള്ളതാണ് എന്ന് അയാൾ സമ്മതിക്കുക ഉണ്ടായി. ഞാൻ പാടിയതു് ഭൂപാളരാഗമാണെന്നു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയതിനുശേഷം ആ രാഗം പിന്നെ ആർ പാടികേട്ടാലും അയാൾക്ക് തെറ്റാറില്ലെന്ന് എന്നോട്ട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരംതന്നെ ബാക്കി രാഗങ്ങളും യഥാക്രമം പരിചയിച്ചാൽ ക്രമേണ ആസ്വാദ്യതയും അറിവും ഉണ്ടാകുമെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല. പരിചയം പോരാത്തതുകൊണ്ടാണ് സംഗീതാസ്വാദനം വേണ്ടമാതിരി ആകാത്തതു്.

ഒരു ഗായകന്റെ പ്രയോഗങ്ങൾ ആസ്വാദ്യമാകേണമെങ്കിൽ അവനിൽ ചില പ്രത്യേകഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. അവൻ ശ്രേഷ്ഠമായ വംശപരമ്പരയിലുള്ള ഗുരുനാഥന്മാരിൽനിന്നും സംഗീതവിദ്യ അഭ്യസിച്ചവനായിരിക്കണം. തെളിഞ്ഞ ശാരീരം, ഗാനം ആരംഭിക്കുന്നതിലും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിലും ശാസ്ത്രീയമായ ചാതുര്യം, ശ്രുതിയിൽ ലയിച്ചു്, താളത്തോടൊപ്പിച്ചു്, കാലത്തോട്ടു് യോജിച്ചു്, പാടിമേളക്കൊഴുപ്പിൽ കലാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം, സംഗീതശാസ്ത്രത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും നല്ല പരിജ്ഞാനം, ശ്രോതാക്കളുടെ മനസ്സലിയത്തക്കവണ്ണം കൃതികൾ "ഭാവ, രാഗ, താള'ത്തോടെ പാടുവാനുള്ള പാടവം — ഈ ഗുണങ്ങൾ ഒരു ഗായകന് അവശ്യം ആവശ്യമാകുന്നു. ഏതു ഭാഷയിലുള്ള കൃതികളായാലും അവയുടെ അർത്ഥമറിഞ്ഞു പാടിയാൽ മാത്രമേ ഭാവസ്ഫുരണം ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. ഭാവത്തിന്റെ ആസ്പദം രാഗമാണ്. രാഗങ്ങൾ വികാരജന്യങ്ങളാകുന്നു. രാഗസ്ഥിതിഗതികളെ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കി പാടുകയാണെങ്കിൽ രാഗം കേട്ടാൽ മനസ്സിലാവാത്തവർക്കുപോലും സന്ദർഭം സ്പഷ്ടമായി ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കും. കേവലം ഗദ്യരൂപ

ത്തിലുള്ള സംഭാഷണത്തെക്കാൾ സ്വാരസ്യവും ഫലിതവും സന്ദർഭോചിതമായ രാഗവിസ്താരത്തിനുണ്ടെന്നാണ് അഭിജ്ഞമതം. ഒരു ശിശുവിനെ ഉറക്കുവാൻ, "മകനേ! ഉറങ്ങു, ഉറങ്ങു, വേഗം ഉറങ്ങു, ഇതാ 'ഇമ്പാച്ചി' വരുന്നു" എന്നും മറ്റും മുറവിളിക്കൂട്ടുന്നതിനുപകരം, നീലാംബരിരാഗത്തിലോ മറേറാ താരാട്ട് മുതലായ സംഗീതശകലങ്ങൾ മൂളിയാൽ പാട്ട് അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് കുട്ടി ഉറങ്ങിക്കഴിയും എന്ന വസ്തുത അനുഭവരസികന്മാക്കറിയാം.

ഒരു ഗായകൻ വ്യസനപരമായ ഒരു കൃതി പാടുമ്പോൾ നിശ്ചയമായി ശ്രോതാക്കളും ആ കൃതിയിലുള്ള ശോകത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. ഓരോ രാഗവും ഓരോ ഭാവരസത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നു. നാടകാഭിനയത്തിനും മറ്റും രാഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. നാടകത്തിലെ സാഹിത്യം തെലുങ്കോ, തമിഴോ, സംസ്കൃതമോ, കണ്ണാടകമോ, ശ്രോതാക്കൾക്ക് അറിയാത്ത മറേറതെങ്കിലും ഭാഷയോ ആകട്ടെ, പാട്ടുകളുടെ അർത്ഥമോ സന്ദർഭമോ അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽകൂടി നടൻ സ്ഫുരിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന രസം രാഗത്തിന്റെ ചേർച്ച കൊണ്ട് ശ്രോതാക്കൾക്കു എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി ആസ്വദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. രാഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ വ്യസനം, ഭക്തി, കോപം മുതലായ വികാരങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ ഭാഷയിൽനിന്ന് ചില പ്രത്യേക അക്ഷരങ്ങൾകൂടി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കോപത്തിന് ഘോഷാക്ഷരങ്ങളും ശോകത്തിന് മൃദുക്കളും പ്രത്യേകം യോജിപ്പുള്ളവയാണ്.

ഭാവരാഗതാളങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഈ കഴിഞ്ഞ ഒക്ടോബർ പത്താംതീയതി മഹാരാജാസ് കോളേജ്ഹാളിൽവെച്ച് "എറണാകുളം സംഗീതസമിതി" യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ബ്രഹ്മശ്രീ മുസിരി സുബ്രഹ്മണ്യഭാഗവതർ ഒരു പാട്ടുകച്ചേരി നടത്തുകയുണ്ടായല്ലോ. അദ്ദേഹം പാടിയ ഗാനങ്ങളെല്ലാം ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളും അർത്ഥപുഷ്ടങ്ങളും ചേതസ്സമാകർഷകങ്ങളും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം എത്രയും തന്മയത്വത്തോടെ ഗോപാലകൃഷ്ണഭാരതിയാൽ വളരെകാലം മുമ്പുതന്നെ രചിക്കപ്പെട്ട "നന്ദൻ" ചരിത്രത്തിലെ "തിരുവടിചരണം" എന്നകൃതി കാംബോജിരാഗത്തിൽ പാടുകയുണ്ടായി ഭക്തനായ പറയൻനന്ദൻ പരമശിവനോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു, "ഭഗവാനെ! അടിയന് അടുത്തു വരുവാൻ അനുവാദം തരണെ! അടിയന് ഇനി ജന്മമേ വേണ്ട. അടുത്തു വരുവാൻ മുതിരുന്ന അടിയനെ അവിടുന്ന് ആട്ടി അകററരുതേ. 'ഹര! ഹര', എന്ന് അടിയൻ എപ്പോഴും മുറവിളിക്കൂട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ." കൃതിയിൽ എവിടേയും ഭക്തിരസം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതു കാണാം. പാട്ടുകേട്ട സദസ്യർ മുസിരി സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യരെ നന്ദന്റെ ഒരു അവതാരമായി കരുതുകയും പരമശിവന് ഈ നവീനനന്ദന്റെ പേരിലും അലിവുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. നടനകലാപ്രദർശനത്തിന് അത്യാവ

ശൃങ്ങളായ രംഗവിധാനമോ വേഷഭ്രഷാദികളോ ഒന്നും ക്രൂടാതെ കേവലം രാഗത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു മാത്രം ഭക്തനന്ദനാരുടെ ഭാഗം ഇത്രയും ഭംഗിയായി ഭാഗവതരവർകൾ അഭിനയിച്ചു കണ്ടതിൽ ജനങ്ങൾ വളരെ കുതൂഹലചിത്തരായി ഭവിച്ചു. ഈ ആസ്വാദനം യഥാർത്ഥസംഗീതാസ്വാദനം തന്നെ. സ്വാനുഭവത്തോട്ടുക്രൂടിയുള്ള സംഗീതപ്രകടനത്തിന് മുസിരി ഒരു ഉത്തമ മാതൃകയാണെന്നു പറയാം.

ആധുനികസംഗീതവിദ്വന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മറെറാരു പ്രധാനസംഗതിക്രൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് പ്രകൃതത്തിനു വിരോധമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗായകൻ കൃതികളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി പാടിയാൽ മാത്രം പോരാ, കൃതികർത്താക്കളേയും അറിയണം. ഓരോ കൃതിയുടേയും സന്ദർഭവും മനസ്സിലാക്കണം. ഓരോ കൃതികാരനും എന്തുദ്ദേശത്തോടും ആശയത്തോടും ക്രൂടിയാണു് ഓരോ കൃതിയും രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷമേ ആകൃതി പാടാവൂ. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി ത്യാഗയ്യർ ആഹരിരാഗത്തിൽ "ആദ യശ്രീ" എന്ന കീർത്തനം പാടിയതിന്റെ സന്ദർഭം അറിഞ്ഞപോലെ ഇവിടെ സംക്ഷേപിച്ചു ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. ത്യാഗയ്യരുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ പഞ്ച നദബ്രഹ്മൻ അനുജന്റെ ശ്രീരാമഭജനവും ഉഞ്ഛവൃത്തിയും നിന്ദ്യമായി കരുതി വിരോധിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ദേവപൂജക്കു് ജ്യേഷ്ഠനെ ക്ഷണിക്കുവാൻ ത്യാഗരാജൻ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം തൊഴുത്തിൽനിന്നു് പശുക്കൾക്കു് ഒരു വടികൊണ്ടു് വെള്ളം ഇളക്കിക്കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അനുജന്റെ അപേക്ഷ കേട്ടു് അരിശംകൊണ്ടു് പഞ്ചനദൻ ത്യാഗയ്യരെ കലശലായി അടിച്ചു പരുക്കേല്പിച്ചു് ആട്ടി പുറത്താക്കി. ഭക്തയായ ജ്യേഷ്ഠഭാര്യ ത്യാഗരാജനു പൂജയ്ക്കു് ഭർത്താവറിയാതെ ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുത്തു. എന്നാൽ അടികൊണ്ടു് ദേഹവും ദേഹിയും തളർന്ന ത്യാഗയ്യർ പൂജനടത്താതെ കണ്ണീരോടുക്രൂടി ആഹാരം ഒന്നും കഴിക്കാതെ ബോധരഹിതനായി കിടന്നു. ഉറക്കത്തിൽ ശ്രീരാമദേവൻ പ്രത്യക്ഷനായി ത്യാഗയ്യരോടു്, "ഹേ! ഭക്ത! നീ എന്തിനാ വ്യസനിക്കുന്നതു്? നിന്നെയല്ല അവൻ തല്ലിയതു്. തല്ലുകൊണ്ടതു എനിക്കാണു്. ഇതാ എന്റെ പുറം നോക്കു" എന്നു പറഞ്ഞു. വിഹ്വലചിത്തനായ ത്യാഗയ്യർ ആവേഗത്തോടുക്രൂടി സ്വാമിയുടെ പുറം സ്പർശിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അടിയുടെ പാടുകൾ കണ്ടു, "ഹേ! രാമാ! ഇപ്പോൾ എന്റെ വ്യസനം ഒന്നുക്രൂടി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നെ തല്ലിയതിന്റെ അനുഭവം സ്വാമിക്കാണല്ലൊ ഉണ്ടായതു്. കരുണാനിധിയായ അവിടുന്നു് ഭക്തന്മാർക്കു വേണ്ടി ഇതുക്രൂടി അനുഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? എനിക്കു ഇപ്പോൾ ജ്ഞാനോദയമുണ്ടായി" എന്നു കരളം പിളർന്നു പാടി. ഇതിൽനിന്നു് നമ്മെ ആർ ഉപദ്രവിച്ചാലും അതു് ഈശ്വരനെ ഉപദ്രവിക്കുകയാകുന്നു എന്നു കരുതിയാൽ ക്ഷമയും ആത്മജ്ഞാനവും വർദ്ധിക്കുകയും ദ്വേഷബുദ്ധിയും നൈരാശ്യവും കുറയുകയും ചെയ്യുമെന്നു് സുവിദിതമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഇതുപോലെ തന്നെ മിക്ക കൃതികൾക്കും സന്ദർഭവും ആശയവും ഉണ്ട്. മലയാളികളായ ഇദ്ദേശീയർ തെലുങ്കുഭാഷയിൽ ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു ശരിയായ ഉച്ചാരണത്തോടും അക്ഷരവ്യക്തിയോടുംകൂടി അർത്ഥസന്ദർഭങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ച് ത്യാഗരാജകീർത്തനങ്ങൾ പാടുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ശരിയായ ഭാവസ്മരണമുണ്ടാകയുള്ളൂ. ഇവയുടെ അഭാവം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും രസഭംഗത്തെ ഉളവാക്കുന്നുണ്ട്. ചില കൃതികൾക്കു പഴക്കവും പുതുമയും കല്പിക്കുന്നവരുമില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ കണ്ണാടകസംഗീതത്തിന് ഇതു ബാധകമല്ല. അന്നും ഇന്നും കണ്ണാടകസംഗീതത്തിനു യാതൊരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. അയ്മ്പതു കൊല്ലം മുമ്പ് മഹാവിദ്വാന്മാരായ മഹാവൈദ്യനാഥയ്യരോ രാഘവഭാഗവതരോ പ്രയോഗിച്ച "ക്ഷീരസാഗരശയന," "ശ്രീ സുബ്രഹ്മണ്യായ നമസ്തേ" മുതലായ കീർത്തനങ്ങൾക്കു ഇന്ന് യാതൊരു കോട്ടവും തേമാനവും തട്ടീട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും വിദ്വാന്മാർ അവയെ പാടുകയാണെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് പ്രഥമസ്ഥാനം തന്നെ.

സംഗീതമാസ്വദിക്കുന്നവർ രാഗങ്ങൾക്കുള്ള സഞ്ചാരക്രമങ്ങളെ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ദേവഗാന്ധാരിക്ക് "സരിരിമാ — ഗരി," ആനന്ദഭൈരവിക്ക് "പാ — ധനിധനിപ" എന്നീ "പിടിപ്പു" കൾ വേണ്ടവിധം ഗമകങ്ങളോടുകൂടി പാടിയാൽ രാഗച്ഛായ ഉണ്ടാക്കുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടായിരിക്കും. ഇതുപോലെ എല്ലാ രാഗങ്ങൾക്കും സഞ്ചാരക്രമങ്ങളും പിടിപ്പുകളും ഉണ്ട്. അവയെ ധരിച്ചാൽ സംഗീതാസ്വാദനം സുസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നതാണ്.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

ചില ചരിത്രരേഖകൾ.

ശ്രീമാൻ പി. രാമചന്ദ്രമേനോൻ എന്ന പേരായ ഒരു യുവാവിന്റെ ദീർഘകാലപരിശ്രമഫലമായി കേരളീയഗ്രന്ഥവ്യവഹാരത്തിനായ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെസ്സംബന്ധിച്ചു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും ചരിത്രരേഖകൾ ഇതിനിടെ ഞങ്ങൾക്കു കാണുവാൻ സംഗതി വന്നു. അവയിൽ ഒന്നു — ചിറവർ ഗ്രാമം നിൽക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ തീറാധാരം — ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കു മുമ്പ് മാതൃഭൂമിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. ശ്രീമാൻ മേനോൻ എഴുതിവരുന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ ചരിതത്തിൽ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന ബാക്കി രേഖകളുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരമാണു താഴെ കൊടുക്കുന്നത്.

അനുബന്ധത്തിൽ ഒന്നാം നമ്പരായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു "അരിയിട്ടുമുടി മൂടപ്പാട്ട്" എന്ന രേഖയാണ്. ഇതിൽനിന്നു എഴുത്തച്ഛന്റെ നാട്ടം,

വീട്ടും, പേരും, മകളുടെ പേരും മറ്റും വ്യക്തമായി അറിവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഈ രേഖ ആമക്കാവിൽ എഴത്തച്ഛൻ വീട്ടിൽനിന്നും, പരേതനായ പുതിയേടത്തു ഗോവിന്ദമേനോനവർകൾ കൊണ്ടുപോയിരുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും പകർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽ "ആമക്കാവിൽ ഇട്ടി എഴത്തച്ഛനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്" എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. "ആമക്കാവിൽ ഇട്ടി എഴത്തച്ഛനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട അരിയിട്ടുമുടി ചൂട്ട പാട്ട് 995 ധനു 14-ാംനു- തൃക്കോണ നാമാലയ (മൂക്കോണത്തു) കൃഷ്ണൻ കരലിഖിതം" എന്ന് അവസാനത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥം പാലക്കാട്ടു താലൂക്ക് പുതിശ്ശേരി പഴഞ്ചേരി വീട്ടിൽനിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതും മിസ്റ്റർ മേനവൻവശമുണ്ടെന്നു കാണുന്നു.

രണ്ടാം നമ്പർ ആയി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു് ഒരു പാട്ടാണ്. എഴത്തച്ഛന്റെ മകൾ പാടുന്ന വിധത്തിലാണ് പാട്ടിന്റെ നിർമ്മാണം. ഇതിൽ എഴത്തച്ഛന്റേയും മകളുടേയും ഗൃഹജീവിതം ഏറക്കുറെ നിഴലിച്ചിട്ടുണ്ട്. കർത്താവ് ആരെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ. "ഗുരുവിനുടെ ചരണഭൂവി മരുവിടുമെൻ കിളിമകളെ! ഗുരുചരിതം പറവതിനായ് വരികരികെന്നരുമണിയെ" എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയുടെ ദ്രവിച്ച ഏതാനും ഏടുകൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ രേഖയുടേയും ഈ കൃതിയുടേയും കയ്യെഴുത്തു ഒരാളുടേതാണെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. "ഗുരുചരിത"ത്തിന്റെ കർത്താവ് എഴുത്തച്ഛൻ വലിയ കോപ്പസ്വാമികളാണെന്നു പ്രസിദ്ധമത്രെ.

മൂന്നും നാലും അനുബന്ധങ്ങൾ എഴത്തച്ഛന്റെ ഒരു തമിഴ്ശിഷ്യനായ ഭക്തൻ "കല്യാണസുന്ദരം" എന്ന ആൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള "ഭക്തർതിരുവള്ളെ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും പകർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഇവയിൽനിന്നു എഴത്തച്ഛൻ ജനിച്ച കൊല്ലത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായി അറിയാമെന്നതിനു പുറമെ, ഗുരുവിന്റേയും ശിഷ്യരുടേയും ദേശസഞ്ചാരത്തെക്കുറിച്ചും ചിലതു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

അഞ്ചാമത്തെ രേഖ എഴത്തച്ഛനു പൂന്തുറക്കോൻ (സാമൂതിരി) തിരുക്കോവിലധികാരി (കൊച്ചിരാജാവ്) വേണുപൻ (വേണാട്ടു രാജാവ്) എന്നിവരുമായുള്ള പരിചയത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യവും, ഗുരുചരിതവും, രണ്ടാം നമ്പർ രേഖയും ഒരാൾ എഴുതിയതാണെന്ന് കൈയക്ഷരംകൊണ്ടു ഊഹിക്കാമെന്നും, പക്ഷേ, ഇതു മൂന്നും ഗുരുചരിതത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ എന്നതന്നെ സങ്കല്പിക്കാമെന്നും സങ്കലനകർത്താവു പറയുന്നു.

ഇവ കൂടാതെ, എഴത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ ചിലർ എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ളതും, ഇതേവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്തതും ആയ പലവക കൃതികൾ, (കരുണാകരനെഴത്തച്ഛന്റെ ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, ദേവഗുരുവിന്റെ ഭേതാരകം കിളിപ്പാട്ട്, സൂര്യനാരായണസ്വാമിയുടെ അവിരോധം കിളിപ്പാട്ട്, തോറ്റങ്ങൾ, ചരമശ്ലോകങ്ങൾ, വലിയ കോപ്പ

സ്വാമികളുടെ പലവക കൃതികൾ, ഉക്കണംകോട്ട സമാധിമന്ദിരത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ചില കവിതകൾ) ഗുരുമഠം ഗ്രന്ഥവരി, ചിറയ്ക്കീഴ് തറയിലെ പുരാതനകുടുംബങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചില ഭാഗപത്രങ്ങൾ മുതലായവയും താൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അവയെല്ലാം സ്വാധീനത്തിലുണ്ടെന്നും, ഈവക ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നു എഴുത്തച്ഛന്റേയും ശിഷ്യരുടേയും ചരിതങ്ങൾ മിക്കതും അസന്ദിഗ്ധമായ വിധത്തിൽ ഗ്രാഹ്യമാണെന്നും പതിനേഴു കൊല്ലത്തോളമായി ഇതിൽത്തന്നെ നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചുവരുന്ന ശ്രീമാൻ രാമചന്ദ്രമേനോൻ പറയുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ രേഖകളുടെ പകർപ്പുകൾ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. " ഭക്തർ തിരുവള്ളെ " എന്ന മൂന്നും, നാലും തമിഴ് രേഖകളുടേതൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളവയുടെ എല്ലാം അസ്സൽപ്രതികൾ തന്നെ തന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്നും, ആ തമിഴ്കൃതി ചിറയ്ക്കീഴിൽ വിദ്വാൻ രാമലിംഗം പിള്ള എന്നവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും മിസ്റ്റർ മേനോൻ പറയുന്നു. കേവലം ഊഹഗോചരവും ഐതിഹ്യപ്രായവുമായ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി വിശ്വാസ്യവും നിശ്ചിതവുമായ ഒരറിവുതരുവാൻ ഈ ചരിത്രരേഖകൾകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാവുമെങ്കിൽ ഇതിൽപ്പരം ഒരുപകാരം ശ്രീമാൻ രാമചന്ദ്രമേനോൻ സ്വരാജ്യത്തിനും സ്വഭാഷയ്ക്കും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ഉത്സാഹിയായ ഈ യുവാവിനെ ഞങ്ങൾ ഹാർദ്ദമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നതോടുകൂടെ ഭാഷാഭിമാനികളും ഗവേഷണപടുക്കളുമായ പണ്ഡിതന്മാരോടു, പ്രസ്തുതരേഖകൾ പരിശോധിച്ചു നമ്മുടെ അഭിമാനസർവ്വസ്വമായ ആ ദിവ്യചരിതം ഒരു ഉറച്ച അസ്തിവാരത്തിന്മേൽത്തന്നെ കെട്ടിപ്പൊക്കുവാനുള്ള സുമുഹൂർത്തം ആസന്നമായോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ, അക്ഷമയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ഹിന്ദിമാസിക.

കേരള ഹിന്ദിമഹാവിദ്യാലയത്തിലെ പ്രധാന അദ്ധ്യാപകനായ ശ്രീമാൻ എ. ചന്ദ്രഹാസൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു :

" മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഇൻഡോറിൽ സമ്മേളിച്ച സമസ്തഭാരതഹിന്ദി സാഹിത്യപരിഷത്തിൽവച്ച് പ്രാദേശിക സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഒരു സംഘടന ഉണ്ടാക്കണമെന്നും ഹിന്ദിഭാഷവഴി ഭാരതത്തിലെ വിഭിന്നസാഹിത്യങ്ങളുടെ സംയോജനം സാധിക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്ക ഉണ്ടായി. ഈ ഉദ്ദേശ സാദ്ധ്യത്തിന്നായി ഗുജറാത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനായ ശ്രീമാൻ കെ. എം. മുൻഷി (111 എസ്പ്ലാനെഡ് റോഡ്, ഫോർട്ട്, ബോമ്പെ) സംയോജകനായി ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപവൽക്കരിക്കയും ആ കമ്മിറ്റിയുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ " ഹംസ് " എന്ന ഒരു മാസിക പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ മാസികയിൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രാദേ

ശികസാഹിത്യങ്ങളിൽനിന്ന് ശ്രേയസ്സുള്ളും മനോഹരങ്ങളുമായ ഉദ്ധരണികൾ ഹിന്ദിയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യണമെന്നാണ് ഇപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കേണ്ട ഒരു സംരംഭമാണിത്. മുൻപറഞ്ഞ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനായി താഴെ വിവരിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ലേഖനങ്ങളും മറ്റും എന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ അയച്ചുതന്നാൽ അവ ഹിന്ദിയിലേക്ക് ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി ലേഖകന്മാരുടെ പേരിൽത്തന്നെ മാസികപ്രവർത്തകന്മാക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തുകൊള്ളാം. (1) സാഹിത്യപരവും സംസ്കാരപരവുമായ സംരംഭങ്ങളെ സമാഹരിച്ചുള്ള ചെറിയ ഉപന്യാസങ്ങൾ (2) മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രവും നൂതനമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിപോഷണങ്ങളുടെ വിവരണവും (3) മലയാളത്തിലെ ഉത്തമങ്ങളായ ആത്മഗീതങ്ങളും (lyrics) കാവ്യശകലങ്ങളും (4) നല്ല ചെറുകഥകൾ (5) ഗ്രാമീണസാഹിത്യം (6) നല്ല നാടകങ്ങൾ (7) സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും, ലേഖകന്മാരുടേയും, കവികളുടേയും ജീവചരിത്രവും, സാഹിത്യനിരൂപണവും സ്വഭാവപഠനവും (8) സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തൂലികാചിത്രങ്ങൾ (9) പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളുടെ താരതമ്യപഠനങ്ങൾ (10) ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ (11) നല്ല നോവലുകൾ (12) പൊതുലിപി പ്രശ്നചർച്ചകൾ.

ഈ ഉദ്യമത്തിൽ മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യപ്രണയികളുടെ സഹകരണത്തേയും സഹായത്തേയും അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കൂടുതൽ വിവരത്തിന് ശ്രീമാൻ മൻഷിക്കോ എനിക്കോ എഴുതാം."

ഈ ആരംഭം എത്രയും അഭിലഷണീയമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും, അവയെ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന രീതിയിലുമാണ് ഈ സംരംഭത്തിന്റെ വിജയം. ഉദ്ധരണികളിലടങ്ങിയ സാരം മാത്രം സംഗ്രഹിക്കയോ, അവയെ അനുകരിക്കയോ, അനുപദം ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ പല തരക്കേടുകളും വരാവുന്നതുകൊണ്ടു ആ വിഷയത്തിൽ അനുവാദകൻ അത്യധികം മനസ്സിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. പ്രസ്തുത മാസികയ്ക്കു ഞങ്ങൾ സർവ്വവിജയങ്ങളേയും ആശംസിക്കുന്നു.

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലം.

അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ ചില പ്രതിബന്ധങ്ങളാൽ ഇക്കൊല്ലം മണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയാരംഭിച്ചതു് വളരെ വൈകിയിട്ടാണു്. 1111 ചിങ്ങം 18-ാംനു- കോളേജ് മലയാളം ബ്ലോക്കിൽവെച്ചു്, ഒരു പൊതുയോഗം കൂടുകയും അതിൽവെച്ചു് മണ്ഡലത്തിന്റെ നിയമങ്ങളനുസരിച്ചു് ഇക്കൊല്ലത്തെ നിർവ്വാഹകസംഘത്തെത്തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. നിർവ്വാഹകസംഘത്തിൽ ഒമ്പതു് വിദ്യാർത്ഥികളും, രണ്ടു് വിദ്യാർത്ഥിനികളും, അദ്ധ്യക്ഷൻ, ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ, ഖജാൻജി, കാര്യദർശി, എന്നിവരുംപ്പെടെ എട്ടു് അദ്ധ്യാപകന്മാരുംകൂടി പത്തൊമ്പതംഗങ്ങളാണു്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നും ഒരാളെ സഹകാര്യദർശിയായി നിർവ്വാഹകസംഘം തിരഞ്ഞെടുത്തു.

നിർവ്വാഹകസംഘാംഗങ്ങൾ.

1. ശ്രീമാൻ കെ. ജെ. അഗസ്റ്റിൻ അവർകൾ, എം. എ. (ഓണേഴ്സ്) എൽ. ടി. (അദ്ധ്യക്ഷൻ.)
2. ,, കെ. കേശവൻ നായർ അവർകൾ, (ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ.)
3. ,, വി. ടി. ശ്രീധരമേനോൻ ,, എം. എസ്സ്. സി. (ഖജാൻജി.)
4. ,, പി. നാരായണമേനോൻ ,, ബി. എ., (ഓണേഴ്സ്), (കാര്യദർശി.)
5. മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ, ബി. എ., ബി. എൽ.
6. ശ്രീമാൻ പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി അവർകൾ.
7. ,, പി. എം. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ അവർകൾ, എം. എ., എൽ. ടി.
8. ,, കെ. പി. കറുപ്പൻ അവർകൾ.
9. ,, സി. ആർ. നാരായണനെഴത്തച്ഛൻ ,, } Cl. IV.
10. ,, അമ്പാട്ടു് കൃഷ്ണൻകുട്ടി മേനോൻ ,, }
11. ,, വി. വെങ്കിടേശ്വരയ്യർ ,, } Cl. III.
12. ,, കെ. കെ. ഭാസ്കരൻ ,, }
13. ,, പോൾ തോമസ് ,, } Cl. II.
14. ,, പി. രാമൻകുട്ടി മേനോൻ ,, }

15. ശ്രീമാൻ എം. ഭാസ്കരൻ അവർകൾ. } Cl. I.
16. ,, ഈ. പി. കൊച്ചുണ്ണി മൂത്തത്. }
17. പി. ആർ. കേരളവർമ്മ രാജാ — B. Sc. Class.
18. ശ്രീമതി ആനി ജോസെഫ് — Cl. IV.
19. ,, പി. കല്യാണിക്കുട്ടി — Cl. II.

വിദ്യാർത്ഥി അംഗങ്ങളിൽനിന്ന് സി. ആർ. നാരായണനെഴത്തച്ഛനെ സഹകാര്യദർശിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

1111 കന്നി 24-ാംനു- വ്യാഴാഴ്ച വൈകുന്നേരം ശ്രീമാൻ ഡി. പദ്മനാഭനുണ്ണി അവർകൾ, എം. എ., മണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രാരംഭപ്രസംഗം നിർവ്വഹിച്ചു. മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്വാഗതപ്രസംഗാനന്തരം, ഉണ്ണി അവർകൾ "സാഹിത്യത്തിലെ കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് വിജ്ഞേയവും സരസവും ആയ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. തുലാം 18-ാംനു- തിങ്കളാഴ്ച വൈകുന്നേരം ശ്രീമാൻ ജി. പി. നായർ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു സാധാരണ യോഗം നടത്തി. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ശ്രീമതി ആനി ജോസെഫ് "സ്ത്രീകളും രാഷ്ട്രവും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഉജ്ജ്വലമായി പ്രസംഗിച്ചു. സ്ത്രീകൾക്ക് രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് അവർ സോദാഹരണം സഭാംഗങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. വർഷാരംഭത്തിൽ ശ്രീമാൻ പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ അവർകൾ, എം. എ., ബി. എൽ., മണ്ഡലത്തിന്റെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ "വിദ്യാഭ്യാസവും സ്വതന്ത്രചിന്തയും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ജർമ്മനി, റഷ്യ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ പരാമർശിച്ചു എത്രയും സാരവത്തായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു.

കാര്യദർശി,

സി. ആർ. നാരായണനെഴത്തച്ഛൻ.

മഹാരാജകീയ കലാശാലാ മാസികയുടെ
മലയാളഭാഗം.

സാഹിത്യസോപാനം.

പത്രാധിപർ:
കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻ നായർ.

വിഷയവിവരം.

സമ്പത്ത്	സെയ്ത് ആലി, ക്ലാസ്സ് II.	43
ചോദ്യം	പി. പി. അനന്തനാരായണയ്യർ, ക്ലാസ്സ് IV.	45
ചില ചിത്രങ്ങൾ	വി. വി. ജി., ക്ലാസ്സ് II.	47
ആശാഭംഗം	അന്നാ മാത്യു, ക്ലാസ്സ് II.	51
അനാർകലി	ശ്രീമതി എ. പത്മിനി, ബി. എ., രാഷ്ട്രഭാഷാവിശാരദ.	61
ഭാരതീയ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലെ ചില ന്യൂനതകൾ	ടി. പി. പൌലോസ്, സീനിയർ ബി. എ., വിദ്യാർത്ഥി.	72
തകൻ വീണ (മഞ്ജരി)	എൻ. ഡി. കൃഷ്ണനുണ്ണി.	75
പുസ്തകാഭിപ്രായം		76
ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒമ്പതാമത്തെ വാഷ്പിക റിപ്പോർട്ട്.		78

സമ്പത്ത്.

(സെയ്ത് ആലി, ക്ലാസ്സ് II.)

" സമ്പത്തുകാലത്തു തൈ പത്തു വെച്ചാൽ
ആപത്തുകാലത്തു കാ പത്തു തിന്നാം. "

ഈ പാട്ട കുട്ടികൾ സാധാരണ പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതു് കേൾക്കാത്തവരായി ആരും ഉണ്ടെന്നു എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതിന്റെ സാരാംശത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നവരായി വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമെയുള്ളു എന്നതിനു് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇനി ഈ സമ്പത്തിനെക്കുറിച്ചു അല്പം ചിന്തിയ്ക്കാം. സമ്പത്തു കൈവന്നാൽ മാത്രമെ ' തൈപത്തു ' വെയ്ക്കുവാൻ കഴികയുള്ളുല്ലൊ. സമ്പത്ത് എവിടെ ? അതു ആരുടെ കയ്യിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു ? സമ്പന്നന്മാർ ആർ ? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഇവിടെ സ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

അഹോ, സമ്പത്തിന്റെ ശക്തി ! നാം നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന ലോകത്തെ ഒന്നു വീക്ഷിക്കുക. അനേകശതാബ്ദങ്ങളായി വിശ്വസിച്ചാരാധിച്ചുപോരുന്ന മതങ്ങൾ തകർന്നുപോകുന്നു. വലിയ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ പിളരുന്നു. വിറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സിംഹാസനങ്ങളുടേയും കിരീടങ്ങളുടേയും പതനം എവിടെയാണെന്നു് ആർക്കും നിശ്ചയിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഇന്നു ലോകത്തിന്റെ സാമ്പത്തികനില ഏതു സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നു; കുബേരരാജ്യമായ അമേരിക്കയുടെ ഒരു വശത്തു് ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ക്രമാതീതമായ വർദ്ധനനിമിത്തം അവയെ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു. മറെറാരു വശത്തു പൊരിയുന്ന വയറിൽനിന്നും അസ്വാസ്ഥ്യവും അതൃപ്തിയും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. യാതൊരു ശക്തിയ്ക്കും തടുക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ പട്ടിണിപ്പിശാചു് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നൃത്തംചെയ്യുന്നു. പലവിധ പദ്ധതികളും പരീക്ഷണങ്ങളും ഒന്നിനു പുറമെ ഒന്നായി നടപ്പാക്കുന്നു. എന്നിട്ടും പട്ടിണി അവയെ എല്ലാം കവച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും ഇല്ലെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന റഷ്യയിൽപോലും എത്രയോപേരാണു് പട്ടിണിക്കിരയായി അകാലമരണം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ? തൊഴിലാളികൾ ക്രൂരിക്കുറവിനാൽ പണിമുടക്കി മുതലാളിമാരുടെ നേരെ രോഷാകുലരായി ചാടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. പണമില്ല ! പണമില്ല ! എന്നു മുതലാളിമാർ മുറവിളികൂട്ടുന്നു. പ്രസംഗമണ്ഡപങ്ങളിലും പത്രപംക്തികളിലും എന്നുവേണ്ട എല്ലായിടത്തും " സാമ്പത്തികാധഃപതനം, സാമ്പത്തികാധഃപതനം " എന്നൊന്നല്ലാതെ മറെറാന്നുംതന്നെ കേൾക്കാനില്ല.

മനുഷ്യന്നാവശ്യമായ സമ്പത്തിനൊ ഉൽപന്നങ്ങൾക്കൊ യഥാർത്ഥത്തിൽ വലുതായ കുറവൊന്നുമില്ല. യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ഇത്തരത്തിലിരിയ്ക്കെ ഇന്നത്തെ ഈ ശോച്യാവസ്ഥയ്ക്ക കാരണമെന്തു് ?

ലോകത്തുള്ള രാജ്യങ്ങൾ എല്ലാം ഭിന്നമായ നിലയിൽ വർത്തിക്കുന്നു എന്നു വരികിലും ധനത്തേയും ഉല്പന്നങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവ പരസ്പരം ആശ്രയിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ സ്ഥായിയായ ഒരു ബന്ധം എല്ലാ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലും ഉണ്ടെങ്കിലും ആ രാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്പത്തികനയം പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളാണെന്ന ഒരൊറ വീക്ഷണം കൊണ്ടു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഒന്നു മറെറാന്നിനെ പാടെ വിഴുങ്ങുന്നതിനു വേണ്ട പുതിയ പുതിയ നയോപായങ്ങളെ ദൈനംദിനം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അധർമ്മവും ഏററവും നിന്ദ്യവുമായ നയപരിപാലനങ്ങളാണ് ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തികാധഃപതനത്തിനുള്ള ഒരു പ്രധാനകാരണം.

ധനത്തിന്റെ ശരിയായ ആവശ്യക്കാർ നിർധനരാണല്ലൊ ? എന്നാൽ അവരുടെ കയ്യിൽ പണമില്ല. പണം കൈവരുന്നുമില്ല. പണം, പണക്കച്ചവടക്കാരുടെ നിർദ്ദയഹസ്തങ്ങളിൽ തങ്ങിനില്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. പണക്കച്ചവടത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരുതരം ആളുകൾ പുരാതനകാലം മുതൽക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ സംഖ്യ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഒരിയ്ക്കലും വർദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ഇക്കൂട്ടരിൽനിന്നു ദിനംതോറും സാധുക്കൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സങ്കടങ്ങൾക്കു വല്ല കണക്കും ഉണ്ടോ ? ചുരുക്കം ചിലരാൽ കെട്ടി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്ന ധനം നിർധനർക്കു ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവർ അവയെ ശരിയായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി വിനിയോഗിച്ചു് അവർ സ്വയമേ പണക്കാരാവുകയും, കഷ്ടപ്പെട്ടുന്ന തന്റെ ഇതരസഹോദരങ്ങൾക്കു തൊഴിൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും അങ്ങിനെ അവരെ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും പട്ടിണിയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. നിശ്ചയമായും കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചവർക്കു മാത്രമെ ഇതരന്റെ കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴികയുള്ളു. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരമുള്ള ധനവിനിയോഗം നിമിത്തം ഏവരുടെ കയ്യിലും പണം ഉണ്ടാകും. അപ്പോൾ പട്ടിണി പമ്പകടക്കും. പണിമുടക്കു നിലയ്ക്കും. പ്രക്ഷോഭണം നാടുവിടും. സർവ്വത്ര സ്വസ്ഥതയും സംതൃപ്തിയും വിളയാടും.

സാധുക്കളുടെ രക്തപാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പണക്കച്ചവടക്കാർ അഥവാ "ഷൈലാക്കന്മാർ" നിശ്ചയമായും ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ പരമദ്രോഹികളാകുന്നു. ഇന്നു ലോകം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സകലവിധ സാമ്പത്തികക്ലേശങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാരായ ഈ പണക്കച്ചവടക്കാരുടെ ഇടുങ്ങിയ മനഃസ്ഥിതിയാണു്. ഇത്തരക്കാരുടെ അതികഠിനമായ പരിശ്രമനിമിത്തം എത്ര വാണിജ്യവിദഗ്ധന്മാരാണ് പാപ്പരുപുള്ളികളാകുന്നതു് ? എത്ര കുടുംബങ്ങളാണ് നശിച്ച വെണ്ണീറാകുന്നതു് ? അഹോ, അവർ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ഭയങ്കരതകൾക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ല.

ഇന്നത്തെ ഗവമ്മെൻറുകളും ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരും എന്തു പ്രവൃത്തിക്കുന്നു? അധഃപതനം ഉളവാക്കുന്ന മൂലധനത്തിന്മേൽ നികുതി ചുമത്താതെ അദ്ധ്വാനഫലമായുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിന്മേലാണ് കരം ചുമത്തപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. മൂലധനത്തിന്മേൽ നികുതി ചുമത്തുകയാണെങ്കിൽ പണക്കാർ താനെ പണവുംകൊണ്ടു പുറത്തുവരികയും ലാഭകരവും, എന്നാൽ ഉപകാരപ്രദങ്ങളുമായ നാനാവഴികളിൽക്കൂടി അവയെ ചിലവഴിക്കുകയും തദ്വാരാ ജനസാമാന്യത്തിൻെറ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഭേദപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യും.

സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ മറെറാരു ശത്രുവായി ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന താരിപ്പുസമ്പ്രദായം, കയറുമതി, ഇറക്കുമതി, ചുങ്കം മുതലായവയേയും ഗണിയ്ക്കാം. ഇവയെ ഒന്നു ക്രമപ്പെട്ടുത്തുകയാണെങ്കിൽ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സൌഹാർദ്ദത്തിനു ഭംഗംവരാതേയും സമ്പൽസമൃദ്ധിയ്ക്കു് ഉടവുതട്ടാതേയും ഇരിയ്ക്കുമായിരുന്നു. ആധുനികഗവമ്മെൻറുകളും, ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരും ഇന്നത്തെ അധഃപതനത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ട പോംവഴികൾ സദാ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. ഒരു ലോകമഹായുദ്ധം ജനസമുദായത്തെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതായി എല്ലാവരും അറിയുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൻെറ കനലൊന്നും ഇതുവരേയും കെട്ടടങ്ങിയിട്ടില്ല. സാമ്പത്തികാധഃപതനം ലോകത്തെ എങ്ങോട്ടാണു കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്നു തീർത്തുപറയുവാൻ ഇനിയും കാലമായിട്ടില്ല.

---

* ചോദ്യം.

(പി. പി. അനന്തനാരായണയ്യർ, ക്ലാസ്സ് IV.)

[പാന.]

I

താന്തനായാശ്രമാനഭ്രവിട്ടടൻ
താതനും മന്ദമാഗമിച്ചീടവെ,
പാതവക്കിലെജ്ജാലകം ചേന്തതൻ
പാണിയിൽചാച്ചു ചെന്താർമുഖവുമായ്,
പാത്തുനില്ക്കയാണക്കൊച്ചു പൈതൽ തൻ
പാത്രത്തിലെ പ്രേമൈകധാമത്തെ
എന്തു ചിന്താതരംഗമലയ്ക്കുയാ-
ലന്തരംഗമിരമ്പുന്നതെന്നാത്തും

---

* ടാഗോറിൻെറ 'ലിപിക' എന്ന ബങ്കാളിഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു്.

അച്ചെറു പൈതലേതുമറിവതി-
ല്ലുള്ളതെങ്ങനെന്നു നോക്കുകയാണവൻ.
അന്നമപ്രഭാതാക്കൻ ഗൃഹാങ്കണം
പൊന്നണിച്ചായമിട്ടു തുടയ്ക്കുയായ്.
താതനെത്തി, ത്തനയനെത്തൻ കര-
താരിലേന്തിനാനശ്രുക്കഠം തുകവോൻ.
" അമ്മയെ " ങ്ങെന്നു ചോദിച്ചുബാലകൻ
ഉമ്മയേകി ജനകൻ വിഷാദവാൻ;
തന്മുഖമൊന്നുയത്തി, നേത്രങ്ങളാൽ
വിൺതലമൊട്ടു വീക്ഷിച്ചു മന്ദമായ്,
കണ്മുനകളിൽ ബാഷ്പമോടോതിനാൻ
" എന്മകനെയാ സ്വർഗ്ഗത്തിലാണവൾ.....

II.

ഉൽക്കടദുഃഖഭാരാൽ തളർന്നവൻ,
ഉഠംക്കളം പിളർന്നേറ്റം തകർന്നവൻ,
അന്നരാത്രി ജല്പിച്ചാൻ, മയങ്ങവെ,
ഖിന്നനിസ്വനം, താതൻ പലപ്പോഴും.....

മങ്ങിമിന്നും പ്രഭയൊട്ടും വാതിലിൻ
മുന്നിലായൊരു ദീപമെരിയവെ,
ഭിത്തിമേൽ രണ്ടു ഗൌളികഠം ശാന്തമായ്
നിദ്രചെയ്തിളകാതെ വസിക്കവെ,
അന്തികത്തിൽ വെണ്മാടോപരിവിമ-
ലാന്തരംഗനന്നെത്തിനാൻ ബാലകൻ.
എത്രയായ് നേരം? ഇല്ലൊരുജീവിയും
ധാത്രിയിലെങ്ങും! എല്ലാം തമോമയം!

ചെറിരുഠംത്തിരമാലയലക്കവെ
ചുറുപാടുമസ്പഷ്ടമായ് കാൺകയായ്
അസ്ഥചേതനഗേഹങ്ങഠം, ശൂന്യമായ്
ശബ്ദഹീനമായ്, ശോഭാരഹിതമായ്.
നഗ്നനാബാലനംബരവീക്ഷണാ-
മഗ്നചിത്തനായ് നില്പുയായ് മൂകനായ്.

ഘോരഘോരം തരംഗാളിപൊങ്ങിട്ടും
വാരിരാശിതൻ മദ്ധ്യദേശങ്ങളിൽ,
ക്രൂരരുളിൽ, രജനിയി, ലാശകഠം
വേർതിരിപ്പാനസാദ്ധ്യമായ്, നാവികർ

ശക്തിഹീനരായ്, വിഭ്രാന്തരായ്, മഹാ-
ദുഃഖമഗ്നരായ്, ഭീതരായീടവെ,
ലക്ഷ്യമറ്റുചരിച്ചിടും നൌകപോ-
ലക്കിശോരഹൃദയം ചലിക്കയായ്.

നിശ്ചലമായിനില്ക്കും നിശയിലാ-
ക്കൊച്ചുവീണതൻ കാഞ്ചനതന്ത്രിയിൽ
ഉൽഗളിച്ചിതു നിശ്ശബ്ദഗീതമൊ
ന്നൽക്കടശോകനിർമ്മലനിർഝരം.

ലോലനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടുടനാരോടോ
ബാലനേകിനാൻ ചോദ്യമൊന്നിങ്ങനെ :—
ഏതുവാൻ മാസ്സ്, ആ സ്വപ്നദേശത്തിൽ"
പോകുവാൻ അമ്മയോടൊത്തു ചേരുവാൻ ?

... ...

ഉത്തരമില്ല, വാനത്തിലെങ്ങുമേ
മാറൊലിയില്ല, നിശ്ശബ്ദമൊക്കെയും

... ...

മൂകമേ ചകിതരിരുൾക്കണ്ണുനീർ
മൂടിമിന്നിയാത്താരാവലികളിൽ.....

ചില ചിത്രങ്ങൾ.

(വി. വി. ജി., ക്ലാസ്സ് II.)

പദ്യത്തിൻ വാഗർത്ഥം തീർന്നാലുമായതിൻ
ഹൃദ്യതഹൃത്തിങ്കലൂറിനിൽക്കും.

യഥാർത്ഥകവിത,— ജീവിതവിമർശനമോ, പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബനമോ, എന്തെങ്കിലും ആവട്ടെ, — മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്നു് അവാച്യമായ ആനന്ദത്തെ നൽകുന്നു. ആ ആനന്ദം ക്ഷണികമല്ല, കലർപ്പുള്ളതും അല്ല. ഏതൊരു കവിയും, മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ഭിത്തിമേൽ ഒരു കാലത്തും മായാത്തതായ ചില ചിത്രങ്ങളെ വരയ്ക്കുന്നു. നാം അവയെ വീക്ഷിക്കുന്തോറും അവയുടെ ആസ്വാദ്യത കൂടുന്നു. അവയ്ക്കു് സൌന്ദര്യവും പ്രകാശവും അധികമാകുന്നു. മുമ്പു് മറഞ്ഞുകിടന്ന ഭാഗങ്ങൾ പുതിയ ശോഭയോടുകൂടി വെളിപ്പെടുകയും, നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ലയിപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു ശക്തി അവയിൽനിന്നു് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുമാരനാശാന്റെ കവിതപ്രത്തെ ഉത്തമമായി ഉദാഹരിക്കുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ടഗാനകാവ്യമാണല്ലോ കരുണ. ആശാൻ സാധാരണയായി, ഒരു കവിയുടെ നില ക്രാന്തതത്വചിന്തകന്റേയോ, പരിശുദ്ധാവിന്റേയോ ഒരു നിലയെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. ജീവിതത്തിലെ കയ്പേറിയ വാസ്തവങ്ങളെ നേരിട്ടു നോക്കുന്ന ഒരു കവിയായതുകൊണ്ടാണ് ആശാന്റെ കവിതകളിൽ തത്വചിന്ത മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ജീവിതത്തിലെ ഇരുണ്ടഞ്ഞ ഭാഗങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ പ്രത്യേകവാസന കാണുന്നതു്. വിചിത്രവർണ്ണങ്ങളിൽ സുകുമാരമായ ജീവിതചിത്രങ്ങളെ വരയ്ക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്നു് അനിതരസാധാരണമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് 'കരുണ' തന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഹരചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിനെ മദിപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ ജീവിതതത്വങ്ങളെ തെളിയിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദയനീയചിത്രങ്ങൾ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിനെപ്പോലും, ചിന്താപരവശമാക്കുന്നു.

'കരുണ' വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി നാം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഭാവനാലോകത്തിലെ ഒരു രംഗമാണ് കാണുന്നതു്. ബുദ്ധദേവൻ ധർമ്മരശ്മി ചൊരിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തെ ചിത്രമാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്. എങ്കിലും അതിൽ അഭിനവമായ ഒരു ശോഭ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഉത്തരമധുരാപുരിയിൽ, വിസ്തൃതമായ രാജവീഥിക്കു സമീപം, അംബരത്തെ ചുംബനംചെയ്തുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന വെൺമേടയുടെ മലർമുറ്റത്തിൽ,

'ചിന്നിയ പൂങ്കുലകളാം പട്ടുതൊങ്ങൽ ചൂഴ്ന്നൊരു
പൊന്നശോകം വിടർത്തിയ കൂടതൻകീഴിൽ
മസൃണശിലാസനത്തിൽ ചരിഞ്ഞ പാർശ്വത്തിൽ പുഷ്പ
വിസ്മരസുരഭിയാമുപധാനത്തിൽ,

... ...

ലോലമോഹനമായ് തങ്കപ്പൂങ്കുജത്തെവെല്ലും വലം
കാലിടതു തുടക്കാമ്പിൽ കയറ്റിവച്ചും,
രാമച്ചവിശറി പനിനീരിൽമുക്കി തോഴിയേക്കൊ
ണ്ടോമൽ കൈവളകിലുങ്ങെയൊട്ടു വീശിച്ചും,

കഞ്ജബാണൻതന്നെ പട്ടംകെട്ടിയ രാജ്ഞിപോലെയിരിക്കുന്ന മഞ്ജുളാംഗിയെയാണ് നാം കാണുന്നതു്. വാസവദത്ത — മധുരയിലെ വിഖ്യാതയായ വാരസുന്ദരി — യാണിവൾ. അവൾ കുണ്ഠിതത്തോടും ഔത്സുക്യത്തോടുംകൂടി എന്തോ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മദജലം പൊടിയുന്ന അവളുടെ മോഹനനേത്രം പിടഞ്ഞു മണ്ടിനിൽക്കുന്നു.

വാസവദത്തയുടെ പ്രതീക്ഷ, — അവളുടെ അനുരാഗത്തിന്നു പാത്രമായ ഉപഗുപ്തനെപ്പറ്റിയുള്ള ആശകൾ — വിഫലമായിത്തീരുന്നു. അക്ഷമയായി ഇരുന്ന അവൾ വേഗം നിരാശയിൽ ആണ്ടുപോകുന്നു. അവൾ പ്രണയപരവശയായി പറയുന്നു :

" അനുരക്തരഹോ ധനപതികൾ നിത്യമെൻകാലിൽ
കനകാഭിഷേകംചെയ്യ തൊഴുതാൽപോലും
കനിഞ്ഞൊന്നു കടാക്ഷിപ്പാൻ മടിക്കും കണ്ണുകൾകൊച്ചു
മുനിയെക്കാണുവാൻ മുട്ടിയുഴറുന്നല്ലോ "

ആ മധുരാകൃതിയെ നോക്കി ലയിക്കുവാൻ അവളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് ആശ മുഴക്കുന്നു. ഇരുളടിഞ്ഞുകിടന്ന അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അനുരാഗത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവൾക്കു തന്റെ അത്ഥ ഭാണ്ഡങ്ങളുടേയും, തനുവിന്റേയും വിലയിടിഞ്ഞതായി തോന്നി. ഇങ്ങിനെ സമ്പ്രാഡംബരസമന്വിതം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വാസവദത്തയുടെ ചിത്രം നാം ഇവിടെ കാണുന്നു. അവളുടെ മുഖത്ത് കുണ്ഠിതം നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്; അതവളുടെ ഫലിക്കാത്ത ആഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് ജനിച്ചതാണ്. അലങ്കാര വിഭ്രഷ്ടിതനായി മണിത്തേരിൽനിന്ന് വണിഗ്വരൻ ഇറങ്ങുന്നതോടുകൂടി അവൾ,

" കരപ്പറ്റിനിന്നു വീണ്ടും കുണുങ്ങിത്തൻ കുളത്തിലേ
ക്കരയന്നപ്പിടപോലെ നടന്നുപോയി. "

ഈ രമണീയമായ ചിത്രങ്ങൾ സന്ധ്യയിലെ ചിത്രവർണ്ണങ്ങൾപോലെ മറയുന്നു. ജനബാഹുല്യമായ മധുരശ്രുന്യതയുടെ നൃത്തരംഗമായ ശ്മശാനമായും,, പുഷ്പിതമായ അശോകം ചുടലബ്ഭ്രമം കണക്ക് നിൽക്കുന്ന അരയാലായും, മസൃണമായ കൽത്തറ ഇടിഞ്ഞ് പൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ആൽത്തറയായും മാറുന്നു. നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വേറെ ഒരു ചിത്രം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു: വാസ്തവത്തിന്റെ വേറെ ഒരു വശം, എന്തൊരു ഭയങ്കരക്കാഴ്ചയാണിത്. കഴുകന്മാരും, കുറുക്കന്മാരും കാക്കകളും ഇതിനെ അധികം ബീഭത്സമാക്കുന്നു. ഈ പ്രദേശത്തും നാം വാസവദത്തയെ കാണുന്നു. അവളുടെ അരികിൽ അവളുടെ പ്രിയസഖിയും നിൽക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സഖിയുടെ കൈയ്യിൽ പനിനീരിൽ മുക്കിയ രാമച്ചവിശറിയല്ല ഇരിക്കുന്നത്; കാകതജ്ജനത്തിനെടുത്ത അരയാൽചില്ലയാകുന്നു. സന്തോഷം തുളുമ്പിയിരുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ഹൃദയരക്തം ഒഴുകുന്നു. വാസവദത്തയോ — കഞ്ചുബാണന്റെ പട്ടംകെട്ടിയ രാജ്ഞിയോ — ആ ആൽത്തറമേൽ

" രുധിരാക്തമായി വിൽപാനിറക്കിയിട്ട കുങ്കുമ
പ്പൊതിപോലെ കിടക്കുന്ന പൂതച്ചുമൂടി. " അവളുടെ പൂവലംഗങ്ങൾ നാല്പാമരമരിഞ്ഞു കൂട്ടിയ മാതിരി അവളുടെ അരികിൽ, ചേലച്ചീന്തിൽ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.

" ..... ഭാനുമാനിൽനിന്നു കാറിൽ
കടപൊട്ടി പറന്നെത്തും കതിരുപോലെ " ഒരു ഭാസുരാകൃതി, ഭയങ്കരമായ ഈ രംഗത്ത് പ്രവേശിക്കുന്നു. സുന്ദരവും പരിവേഷാലംകൃതവും ആയ ആ യുവാവിന്റെ മുഖം അനുകമ്പാർദ്രമായിരിക്കുന്നു. ഈ യതി ഭിക്ഷതേടിയല്ല ഇവിടെ വരുന്നത്.

ഇക്ഷണം മുങ്ങുമാക്കോ കൈയേകുവാൻ പോന്നൊന്നും തോന്നും,
ദക്ഷതയും ത്വരയും ദാക്ഷിണ്യവും കണ്ടാൽ.

അതെ, അദ്ദേഹം വാസവദത്തയെ സമീപിക്കുന്നു; ഈ രംഗംകണ്ടു പകച്ചുനിൽക്കുന്നു. ഉപഗുപ്തന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു വാസവദത്ത ഉണരുന്നു. അവളുടെ മുഖം വികാരപരവശമാകുന്നു.

" സ്മരിക്കുന്ന പൂർവ്വരാഗ, മവനെ നോക്കിക്കണ്ണാൽ
ചിരിക്കയും കരകയും ചെയ്യുന്ന പാവം. " അവൾ അവ്യക്ത വാണിയിൽ അവനോടു് എന്തോ സംസാരിക്കുന്നു. കൈകൾ പിന്നിൽ കെട്ടി, അവളുടെ അരികിൽ കുനിഞ്ഞുനിന്നു് സന്യാസി അവൾ പറയുന്നതു് സശ്രദ്ധം കേൾക്കുന്നു. ഉപഗുപ്തൻ — സന്യാസി — അവളെ ഉപദേശിച്ചു ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ തുനിയുന്നു,

" ശോഭനകാലങ്ങളിൽ ഗമ്യയല്ലെനിക്കുനിൻ
സൌഭഗത്തിൽ മോഹമാന്ന സുഹൃത്തല്ല ഞാൻ. " എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വാസവദത്തയുടെ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെ പറഞ്ഞും അദ്ദേഹം വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കുനിഞ്ഞുനിന്നു് അവളുടെ വാർനിറുക തലോടിക്കൊണ്ടു് അവൾക്കു് തത്ത്വോപദേശം ചെയ്യുന്നു. വാസവദത്തയുടെ ഭാവം ശാന്തമായി.

നിറഞ്ഞു തൽക്ഷണമൊരു നവതേജസ്സു മുഖത്തിൽ
മറഞ്ഞുപോയ് മുമ്പുകണ്ട ശോകരേഖകളും,
പറയാവതല്ലാത്തൊരു പരമശാന്തിസരിത്തി
ന്നിറവായവൾക്കു തോന്നിയവളെത്തന്നെ. "

അവളുടെ മമതയെല്ലാം അസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മലിനമായ അവളുടെ ഭൂതകാലത്തെ, ഹിമകണത്തിൽ ബിംബിച്ചുകാണുന്ന കാട്ടുപോലെ അവൾ കണ്ടു. അവൾ ഉപഗുപ്തനെ അവസാനമായി നോക്കുന്നു. ഈ നോട്ടത്തിൽ മുമ്പിലത്തെ വികാരമോ പരിഭവമോ ഇല്ല. ഇതു് ഉപകാരസ്മരണ സൂചകങ്ങൾ പാട്ടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. വാസവദത്ത പരമശാന്തിയുടെ അടിത്തട്ടിലേക്കു് ആഴ്ന്നു; കരുണാമസൃണനായ ഉപഗുപ്തനും, വിരഹാർത്തയായ സഖിയും ആ ശൂന്യതയിൽ മിഴിച്ചുനിൽക്കുന്നു.

ആശാൻ ആദ്യം എടുത്തു കാട്ടിയ ആ രമണീയചിത്രം, — ആഡംബരപൂർണ്ണവും, സുഖസമൃദ്ധവും, ആയ ലൌകികജീവിതത്തിന്റെ ചിത്രം, — നമ്മെ ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കുന്നു. എന്നാൽ അനന്തരചിത്രം നമ്മെ വിറകൊള്ളിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടമായ ഏതോ ഒന്നു സ്വീകരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ പാകപ്പെടുത്തുകയാണു് ആ ചിത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു്.

' ഹാസുഖങ്ങൾ വെറും ജാലം ആരറിവൂനിയതിതൻ
ത്രാസുപൊങ്ങുന്നതും താനേ താണുപോവതും ' എന്ന പാഠം പഠിപ്പിക്കുവാനായിരിക്കുമോ ഈ ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നു്

തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ ഒടുവിലത്തെ ചിത്രം — അന്ധമതിയായിരുന്ന വാസവദത്തയിൽ നിർവ്വാണത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രകാശം കൊളുത്തുന്ന ആ ചിത്രം, നമുക്കും ഒരാനന്ദത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. ആ ആനന്ദം ആദ്യത്തേതിൽനിന്നോ, രണ്ടാമത്തേതിൽനിന്നോ നമുക്കു കിട്ടുന്നില്ല.

ആശാഭംഗം.

(അന്നാ മാത്യു, ക്ലാസ്സ് II.)

ദിനാന്തത്തോടുകൂടി ശാന്തതപ്രാപിച്ചുതുടങ്ങിയ ഹുഗ്ലിനദിയുടെ മനോജ്ഞവക്ഷസ്സിൽക്കൂടി ഒരു ചെറുബോട്ട് ഒഴുക്കിനെതിരായി ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രക്തവർണ്ണനായിത്തീർന്നിരുന്ന പകലവൻ ചക്രവാളത്തെ സമീപിക്കവെ ദീപ്തമായിത്തീർന്ന പശ്ചിമാകാശത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു സുവേഷനായ ഒരു ബങ്കാളിയുവാവു് ബോട്ടിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ നിലകൊണ്ടിരുന്നു. മഹത്തായ ആ നദിയും പരിസരങ്ങളും യുവാവിന്റെ നയനങ്ങളെ രഞ്ജിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ മുഖം ചിന്താഭാവം പൂണ്ടിരുന്നു — അയാൾ ചില തത്വചിന്തകളുടെ ഭാരത്താൽ അയാസപ്പെടുകയായിരുന്നു — ചുറ്റും കണ്ട പ്രകൃതിസൌകുമാര്യം അയാളിൽ തത്വചിന്തകളെ ഉണർത്തി. ഇങ്ങനെ അന്യഥാ ആകൃഷ്ടനായി നിന്നിരുന്ന യുവാവു ബോട്ടുപെട്ടെന്നു നിന്നതും, "സപ്തഗ്രാമം, സപ്തഗ്രാമം" എന്നു് അതിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞിരുന്നതും അറിഞ്ഞില്ല. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ എന്നവണ്ണം നിന്നിരുന്ന അയാളെ സഹയാത്രക്കാരൻ ഉണർത്തി, "സപ്തഗ്രാമത്തിലല്ലെ നിങ്ങൾക്കു ഇറങ്ങേണ്ടതു് ?" "അതെ, അതെ," എന്നു പറഞ്ഞു് ഹേമചന്ദ്രൻ (അതായിരുന്നു ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ പേരു്) ബദ്ധപ്പെട്ടു കരയിലേക്കു ചാടി. ആ ചെറുപോതമാകട്ടെ, ഗംഗാകല്ലോലങ്ങളിന്മേൽ പൊന്തിയും, താണും അതിന്റെ ഗതി തുടർന്നു.

സപ്തഗ്രാമം ജമിന്ദാരുടെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുവാനായി യാത്രതിരിച്ച പരിഷ്കാരിയായ ആ കൽക്കത്താസ്വദേശിയ്ക്കു താൻ അന്വേഷിച്ചുപോകുന്ന ഗൃഹം ഗ്രാമത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്താണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. സ്ഥലം അയാൾക്ക് അപരിചിതം. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാൻ ഇനിയും കാൽനാഴിക തികച്ചില്ലാതിരുന്നതിനാൽ നദീതീരവും നിർജ്ജനമായിക്കണ്ടു. നദിയിൽ ജലംകൊണ്ടുപോകാനായി വന്ന കൃഷീവലനാരികളും അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളെ പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഹേമചന്ദ്രൻ നദീതീരത്തുകൂടി യാത്രതുടങ്ങി. സൂര്യൻ മറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ഗ്രാമത്തിലേക്കു കയറാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതുവരെ അയാൾ ഒരു മനുഷ്യജീവിയേയും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അയാൾ തീരം വിടാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ പിന്നിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേൾ

ക്കയും, ചെവിയോത്തതിൽ, സമീപത്തായി ജലത്തിലേക്കു കെട്ടിയിറക്കി യിരുന്ന കല്പടയിൽക്കൂടി ആരോ കയറിവരുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാകയും ചെയ്തു. ഗംഗാജലപൂർണ്ണമായ ചെറുമൺകുടവുമായി മുകളിലേക്കു കയറി വരുന്ന ഒരു കൊച്ചു ബാലികയുടെ മനോജ്ഞവദനമായിരുന്നു പിൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയ ഹേമചന്ദ്രന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു ലക്ഷീഭവിച്ചതു്. ഇതു് ആ പാന്ഥനു് ആശ്വാസകരമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു. ആയാസം കൂടാതെയും യാത്രനിർത്തി. ബാലികയോടു തന്റെ വഴി ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കാമെന്നായിരുന്നു ആയാളുടെ ഉദ്ദേശം. അവൾ, അപരിചിതനെ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അന്ധകാരത്തിൽക്കൂടി ചകിതഭാവത്തോടെ വീക്ഷിച്ചു. യുവാവു ചോദിച്ചു :—

"കുട്ടീ! സ്വർണ്ണഗ്രാമജമിന്ദാർ എവിടെയാണു താമസം? അവിടേക്കു പോകാൻ വഴിയേതാണു്?"

"ജമിന്ദാർഗൃഹം വടക്കാണു്. ഈ വഴിയിൽക്കൂടെ വടക്കോട്ടു പോകണം" എന്നു പെൺകുട്ടി നിർവ്യാജം ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

ബാലികയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഹേമചന്ദ്രൻ ഉത്തരദിക്കിലേക്കു നടന്നുതുടങ്ങി. ബാലികയും ആ വഴിക്കുതന്നെയാണു പുറപ്പെട്ടതു്. താൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ (ബലിഷ്ഠനായ താൻ) ആ ഇളംവല്ലി ഭാരം ചുമക്കുന്നതു തനിക്കു് ആക്ഷേപകരമാണെന്നു ഹേമചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം യുക്തിയുക്തമായി വാദിച്ചു. അതിനാൽ ആയാൾ ബാലികയോടു സ്വല്പം അടുത്തു പറഞ്ഞു. "കുട്ടീ! ആ കുടം എന്റെ കയ്യിൽ തന്നേക്കൂ. ഞാൻ അതു നിന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു തരാം."

ബാലിക ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "വേണ്ടാ ബാബു! ഇതു ഞാൻ തന്നേ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളാം." "പാടില്ല. നോക്കൂ, നിന്റെ കയ്യിലും എത്ര ശക്തിയുള്ളതാണു് എന്റെ കൈയ്യു്. പാവം നിന്റെ ഈ കൊച്ചു കൈ വേദനിക്കുന്നില്ലെ? കുടം വിട്ടേക്കൂ." ഇതിനു മറുപടി മണികിലുക്കുമ്പോലുള്ള ഒരു ചിരിയായിരുന്നു.

യുവാവു ചിരികേട്ടു അല്പം കുഴങ്ങിയെങ്കിലും, ബാലികയുടെ കൈ, കുടത്തിൽനിന്നു മൃദുവായി വിടുത്തി, അതു കയ്യിൽ വാങ്ങി. തന്റെ സിൽക്കു കുപ്പായത്തോടു മൺകുടം ചേർത്തു പിടിക്കുന്ന കായ്മും ഓർത്തപ്പോൾ ഹേമചന്ദ്രനു് അസാരം വിഷമം തോന്നി. എന്നാൽ താൻ ചെയ്യുന്ന കൃത്യം നിസ്സാരമല്ലെന്നുള്ള ഒരു ബോധത്താൽ ആയാൾ മൺപാത്രവും പേറി നടപ്പായി. ബാലികയും പിന്നാലെ. ഇനിത്തനിയ്ക്കു് ആ പെൺകുട്ടിയോടു സംസാരിക്കാൻ ഒരു അവകാശം ഉണ്ടെന്നുള്ള ഒരു വിചാരവും യുവാവിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടി. അപ്പോഴേക്കും അന്ധകാരം നന്നേ വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. സ്വല്പം കഴിഞ്ഞു ഹേമചന്ദ്രനും, ആയാളുടെ ചെറുചെങ്ങാതിയും തുറസ്സായ ഒരു സ്ഥലത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെ നക്ഷത്രപ്രകാശത്താൽ ഇരുട്ടിനു് അല്പം ശമനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹേമ

ചന്ദ്രൻ പെൺകുട്ടിയോട് ചോദിച്ചു: "കുട്ടീ, നിനക്ക് ഈ ഇരുട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ ഭയമില്ലെ? എന്താണു ഇത്ര വൈകി തനിച്ചു നദിയിൽ പോയതു? നിന്റെ വീട് അടുത്താണോ?"

"എനിയ്ക്കു ഇരുട്ടത്തു ഭയമൊന്നുമില്ല ബാബു. പക്ഷേ ഞാൻ സാധാരണ ഇത്ര വൈകി ആറ്റിൽ പോകാറില്ല. വീട് അടുത്താണു്."

"നിന്റെ പേരെന്താണു്?"

"എന്റെ പേരു്, ആശാലത."

"ഹാ! നല്ല പേരു്. നീ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നിന്റെ പേരെങ്കിലും എഴുതാനറിയാമോ?"

"ഉവ്വു്. ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എനിയ്ക്കു്, എഴുതാനും വായിക്കാനും നല്ലതുപോലെ അറിയാം. ഞാൻ എന്റെ പേർ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതാം."

"ഓഹോ? വളരെ നല്ലതു. പിന്നെ ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്തൊക്കെ എഴുതാം."

ബാലിക ചിരിച്ചു. "പിന്നെ ഒന്നും വയ്യാ" ഹേമചന്ദ്രനും ചിരിച്ചു. "പേരുതന്നെ എഴുതാൻ പഠിപ്പിച്ചതു് എന്റെ ചേട്ടനാണു്. ബാബുവിനു് ഇംഗ്ലീഷിൽ വളരെയൊക്കെ അറിയാമോ?

"എനിയ്ക്കു വളരെയൊക്കെ അറിയാം. ഞാൻ നിന്റെ ചേട്ടനായിരുന്നുവെങ്കിൽ എല്ലാം നിന്നെ പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു."

ബാലികയുടെ അധരം മനോഹരമായി വിടർന്നു. യുവാവും നിശ്ശബ്ദമായിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്റെ ചേട്ടനു് അറിയാവുന്നതെല്ലാം എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചേട്ടൻ ഒരു സ്കൂൾകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ മഹാ മുട്ടാളനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പഠിത്തം ഒന്നും നേരെയായില്ല." ആശാലത അല്പം കഴിഞ്ഞു പറഞ്ഞു, "എന്റെ വീടിതാ അടുത്തുപോയി. ബാബു ഈ നാട്ടുകാരൻ അല്ല, അല്ലേ?"

"അല്ല. എന്റെ നാടു് കൽക്കത്താ."

അവർ പുല്ലുമേഞ്ഞ ഒരു ചെറുഗേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ യാത്രനിർത്തി.

"എന്റെ വീടിതാണു്. ഞാൻ പോകട്ടെ ബാബു."

ഹേമചന്ദ്രൻ ജലം ബാലികയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

ആശാലത പറഞ്ഞു: "ബാബുവിനു ജമിന്ദാർഗൃഹത്തിലേക്കുള്ള വഴി അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു തോന്നുന്നു --"

"അതു നിശ്ചയമില്ല, ഈ ഇരുട്ടിൽ കുറെ പ്രയാസമായിരിക്കും. ആട്ടെ സാരമില്ല, ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം. കുട്ടി വീട്ടിലേയ്ക്കു കയറിക്കൊൾക."

പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു : "അവിടത്തേക്ക് വഴി ശരിക്ക് അറിഞ്ഞു കൂടാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് വീട്ടിലേക്കു കയറണം. ഇവിടെനിന്ന് ഒരാളെ കൂടെ അയക്കാൻ സാധിക്കും."

ഹേമചന്ദ്രൻ അല്പനേരം ആലോചനാപൂർവ്വം മൌനമായി നിന്ന ശേഷം വിരോധം പറയാതെ ആശാലതയെ അനുഗമിച്ചു. ഇരുവരും പടികടന്ന്, മാഞ്ജനംചെയ്ത് ഏറ്റം ശ്രുചിതപത്തോടെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന മുറ്റത്തുകൂടെ, ഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. മുൻതളത്തിൽ ദീപത്തിനു സമീപമായി, ശ്വേതാംബരധാരിണിയായ ഒരു വിധവ ഇരുന്നിരുന്നു. കാൽപെരുമാറ്റം കേട്ട് അവർ തല ഉയത്തിനോക്കി. "ആശേ, നീ എന്താണ് ഇത്ര വൈകിയതു ? നിന്നെ അന്വേഷിക്കാൻ ഞാൻ, ഗിരീശനെ പുഴയിലേക്ക് അയച്ചു. അല്ലാ, ഇതാരാണു നിന്റെ കൂടെ ?"

ആശാലത, വിവരമെല്ലാം, സ്വസഹോദരിയായ ഈ വിധവയെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അവരാകട്ടെ, ഹേമചന്ദ്രനെ, ആദരപൂർവ്വം ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു ആസനസ്ഥനാക്കി.

"നിങ്ങൾ പോകാൻ ബദ്ധപ്പെടണ്ടാ. പകൽ മുഴുവനും ബോട്ടിൽ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നല്ലോ. ഇവിടെനിന്ന് അത്താഴം കഴിച്ചു സ്വല്പം ആശ്വസിച്ചശേഷം പോയാൽ മതി. ഞങ്ങളുടെ സൽക്കാരം സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കേണ്ട, ഞങ്ങളും ബ്രാഹ്മണരാണ്."

യാത്രാക്ലേശത്താൽ അവശനായിരുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ വളരെ തടസ്സങ്ങൾ പറയാതെ അവരുടെ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചു. ആയാൾ കാൽമുഖം കഴുകി ഒരു പായിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ, ആശാലത, ഒരു പാത്രത്തിൽ പാലും, മറെറാന്നിൽ ചില പലഹാരങ്ങളും മുൻപിൽകൊണ്ടുവന്നു വച്ചു. അപ്പോൾ ആയാൾ, ദീപപ്രകാശത്തിൽ, പരിശുദ്ധ മാലതീമലരിന്റെ കോമളിമാവോടുകൂടിയ അവളുടെ രൂപത്തെ, ശരിയായിക്കണ്ടു. ഹേമചന്ദ്രൻ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു : "അല്ലാ, നീ എനിക്കാണോ ഇതൊക്കെ കൊണ്ടുവരുന്നതു ? ഇതാണു സാക്ഷാൽ പരോപകാരപ്രിയം." ആശാലത ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എങ്കിലും മനോഹരമായ ഒരു മൃദുഹാസം അവളുടെ അധരത്തിൽ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഹേമചന്ദ്രൻ ഊൺ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിധവ, താംബൂലത്തളിക ആയാളുടെ മുൻപിലേക്കു തള്ളിവച്ചിട്ടു വർത്തമാനം ആരംഭിച്ചു.

"അല്പംകൂടെ ഇരിക്കരുതെ ? നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരുടെ പരിചയം ഞങ്ങൾക്ക് അഭിമാനകരമാണ്. നിങ്ങളുടെ വിവരങ്ങൾ കേൾക്കട്ടെ. അല്പം ആശ്വസിക്കുമ്പോഴെക്കു പുറത്തേക്കു പോയിരിക്കുന്ന ഗിരീശനും വന്നെത്തും. ആയാളോടൊന്നിച്ചു നിങ്ങൾക്കു പോകാം." അതിഥിയും, ആതിഥേയിയും അന്യോന്യം വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി.

ആശാലത ഒരു കുലീനബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവളാണ്. (ആശാലതയുടെ വിവരങ്ങൾക്കാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്.) അവൾക്കു അച്ഛനും, അമ്മയും ഇല്ല. പരലോകഗതരായ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവൾക്കു നിസ്സീമമായ സൌന്ദര്യമല്ലാതെ യാതൊന്നും സമ്പാദ്യമായി കൊടുത്തിട്ടല്ല അവളെപ്പിരിഞ്ഞതു്. എങ്കിലും സുശീലയായ സോദരിയുടേയും, വ്യവസായശാലിയും, വിവേകിയുമായ സോദരന്റേയും, ലാളനാപാത്രമായി അവൾ അഴൽ അറിയാതെയാണു വളർന്നുവരുന്നതു്. ആശാലത ഗിരീശബാബുവിനു ഏറ്റവും പ്രിയയായിരുന്നു. അപ്സരസ്ത്രീയെപ്പോലെ അതിലോലയായ സുഭഗിനിയെ ഒരു പ്രഭുവിനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കയില്ലെന്നു ആ കുചേലനായ കൃഷീവലൻ ചിലപ്പോൾ വമ്പു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ആശാലത യാകുന്ന ആ വനകുസുമം, ഹുഗ്ലിതീരത്തിൽ അങ്ങനെ വികസിച്ചു നിരുപമമായ സൌരഭ്യം പരത്തിത്തുടങ്ങി.

ഹേമചന്ദ്രചരിത്രത്തെ വിധവയും അനുജത്തിയും സശ്രദ്ധം കേട്ടു. ആ ബ്രാഹ്മണയുവാവു് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. കൽക്കത്താ സർവ്വകലാശാലയുടെ ഒരു വത്സലസന്താനം. ക്രമേണ അയാളുടെ പിതാവു കൽക്കത്തായിലെ കുബേരനായ ഒരു വർത്തകനുമായിരുന്നു. ഒഴിവുകാലമാകയാൽ അയാൾ, സംഗതിവശാൽ, ബന്ധുവായ സുവർണ്ണഗ്രാമജമിന്ദാരെ സന്ദർശിക്കാനായി നാട്ടിൻപുറത്തേക്കു വന്നിരിക്കയാണു്. വഴിമദ്ധ്യേ ഒരു പുതിയ മിത്രലാഭം ഉണ്ടായതിൽ അയാൾക്കുള്ള സന്തോഷം അപാരമാണു്.

അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അവരുടെ പരിചയം ദൃഢമായിത്തീർന്നു. ഈ ബന്ധുത്വത്തിന്റെ ദാർഢ്യം ഹേമചന്ദ്രനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതായിട്ടാണു പരിണമിച്ചതു്. എന്തെന്നാൽ ആ യുവാവിന്റെ ഹൃദയം ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ അപഹൃതമായിപ്പോയിരുന്നു. വിധവയാണെങ്കിൽ യാതൊരു ഗ്രന്ഥോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയുമല്ലായിരുന്ന നിസ്സഹായനായ ഒരു വഴിപോക്കനു് സൽക്കാരം ചെയ്തതു്. അവർ ഗ്രാമീണജനത്തിനു സഹജമായ രീതിയിൽ ആതിഥ്യമുറ നിറവേറ്റിയെന്നേയുള്ളൂ. അഥവാ വല്ല ഉദ്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ, നയജ്ഞയായ വിധവ കരുതലോടുകൂടിയെ പ്രവർത്തിക്കയുള്ളൂ. അവർ സൂക്ഷ്മത്തോടെ ശരം തൊടുക്കും, കൊണ്ടെങ്കിൽ കായ്യം, കൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ കളി — അത്രേയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ സാധുയുവാവിന്റെ കായ്യം അങ്ങനെയല്ലാ. അയാളുടെ ഹൃദയം ശാശ്വതമായി ഒരിടത്തു ബന്ധിച്ചുപോയി. ഈ ബന്ധം ആനന്ദദായകമെങ്കിലും അപലപ്യമായ ഒരു വലയാണു്. ഹേമചന്ദ്രന്റെ ഉദ്ദേശൈഥില്യം ജീവിതൈഥില്യം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ തന്റെ ലക്ഷ്യം പിഴക്കാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. താൻ ഒരു പ്രഭുകുമാരനല്ലേ?

യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഹേമചന്ദ്രന്റെ ബുദ്ധി ചിന്താകുലമായിരുന്നു. സംഭവബഹുലമായ ഒരു നാടകത്തിന്റെ നാന്ദിയാണ് ഈ നൂതനബന്ധുലാഭം എന്നായാൾ വിചാരിച്ചു.

ഹേമചന്ദ്രൻ യാത്രയായി. ആയാൾ അധികമൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു. "അമ്മേ! ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വളരെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്കു താമസിക്കാതെ വീണ്ടും കാണാം." ആയാൾ, സ്വസഹോദരനോടൊന്നിച്ചു പോകുന്നതു്, ആശാലത വിഷാദഭാവത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു.

II

പൌരുഷസമ്പന്നനായ ഹേമചന്ദ്രന്റെ ഉള്ളിൽ ക്ഷോഭം ജനിപ്പിച്ച ഈ ക്രൂടിക്കാഴ്ച്ച, ലോകം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ആ ഗ്രാമീണകന്യകയിൽ വല്ല ഭേദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയോ? ഉവ്വ്, ആ സാധുപെൺകുട്ടിയെ ഈ സംഭവം അല്പം ഇളക്കി — അതില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് അതിശയോക്തിയായിത്തീരും. താൻ ഭാരം വഹിക്കുന്നതു അസഹ്യമായി ഭാവിച്ച ആ അപരിചിതമനുഷ്യൻ ഒരു കരുണാനിധി തന്നെ — ആശാലതയ്ക്കു് ആയാളോടു് അളവറ്റ കൃതജ്ഞതയും ബഹുമാനവും തോന്നിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആയാളുടെ സ്നേഹമസൃണമായ മധുരഭാഷണവും ആശയെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു.

ആ ചെറുബാലിക പതിവനുസരിച്ചു പിറ്റെ ദിവസവും നദിയിൽ ജലം കൊണ്ടുവരാൻ പോയി. അവൾ തലേദിവസത്തെ സംഭവം സ്മരിച്ചു — ഹാ! അതു സന്തോഷകരമായ ഒരു സ്മരണയായിരുന്നു. ഹേമചന്ദ്രൻ! കണ്ണിനു സുഖം നല്കുന്ന പേരു്! — ഒരിക്കൽക്കൂടെ ആ ചന്ദ്രനുമായിക്കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ആ ചന്ദ്രന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഹുഗ്ലിതീരം ശൂന്യംതന്നെ, എന്നവൾ വിചാരിച്ചു. പതിവുപോലെ ആ ബോട്ടു് അന്നും അതിലെ കടന്നുപോയി. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു് ആ കൃഗ്രാമത്തിലേക്കു് ആരും ഇറങ്ങിയില്ല! അവളെ അസാധാരണമായ ഒരു ദുഃഖം ആവേശിച്ചു. ഈ പുതിയ മനോദുഃഖത്തെപ്പറ്റി ആശാലത തന്റെ ഒരു പ്രിയസഖിയോടു സംസാരിച്ചു. അവളുടെ സ്നേഹിതയാകട്ടെ, ആദ്യമായി ആശയെക്കുറെപ്പരിഹസിച്ചശേഷം, അസാദ്ധ്യമായ ആശകളെവെച്ചു വളർത്തുന്നതുകൊണ്ടു മനസ്സമാധാനം നശിക്കുമെന്നല്ലാതെ യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാകയില്ല, എന്നു തീർത്തുപറഞ്ഞു. ആശാലത ഈ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഉപദേശം ശരിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചു്, ആ നിമിഷംമുതൽ തന്റെ ചഞ്ചലഹൃദയത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

സ്വശക്തിയിൽ പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ഹേമചന്ദ്രനാകട്ടെ, തന്റെ അനുരാഗച്ചെടിയെ, യഥേഷ്ടം വളരാൻ അനുവദിച്ചു. തന്റെ സ്വത്തും, സ്ഥിതിയും, സർവ്വോപരി അകൃത്രിമമായ പ്രണയവും ഗ്രാമീണജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുമെന്നും, തദ്വാരാ ആശാലത സ്വന്തമാകു

ന്നതിനിടവരുമെന്നും ആയാൾ ആശിച്ചു. ആയാൾക്ക് ആശാലതയെ അരനിമിഷനേരം മറന്നുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ ഹുഗ്ലി തീരത്തിന്റെ ഒരു അധിദേവതയാണെന്നായാൾ സങ്കല്പിച്ചു. ആ മോഹനരൂപം, സർവ്വദാ ആയാളുടെ മനോനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ആലോലനൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനെ അവിടെനിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്യുവാൻ ആയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല ആയാൾ അതിനു പണിപ്പെട്ടതുമില്ല. നേരെമറിച്ച് അവൾക്കുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും അനുഷ്ഠിക്കാൻ ആയാൾ തയാറായി. സപ്തഗ്രാമജമിന്ദാർഗൃഹത്തിൽ ഈ യുവാവു വളരെ ബഹുമാനത്തിനു പാത്രമായി. ജമിന്ദാർ തന്റെ ഏകപുത്രിയെ ആയാൾക്കു ദാനം ചെയ്യാൻ ആശിച്ചു. എന്നാൽ ഹേമചന്ദ്രൻ ആ ബഹുമാനത്തെ തിരസ്കരിക്കയാണ് ചെയ്തത്. ഹുഗ്ലിതീരത്തെ ആ നിസ്സാരസംഭവം ആയാളുടെ ജീവിതഗതിയെ എത്രമാത്രം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയെന്നു നോക്കുക. ആയാൾ ജമിന്ദാരുടെ അവകാശിയായിത്തീരുമായിരുന്നു. ലാവണ്യവതിയായ ജമിന്ദാർപുത്രി സപ്തകുമാരീദേവി ഹേമചന്ദ്രനിൽ ആസക്തയായിരുന്നു; ആ യുവാവിന്റെ നിഷേധഭാവം അവളെ മുറിപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ടും ആയാൾ ക്രുദ്ധിയില്ല. താൻ ആ ഗ്രാമീണബാലികയുടെ പാണി ഗ്രഹിക്കുന്നതു ഒരു പുണ്യകർമ്മമായിരിക്കും. താൻ സാധുജനങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീരും. തനിക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖവും, ചാരിതാർത്ഥ്യവും അവാച്യവുമായിരിക്കും.

ഹേമചന്ദ്രനു സപ്തഗ്രാമസമീപദേശിയായ ഒരു സഹപാഠിയുണ്ടായിരുന്നു. വിപിനചന്ദ്രൻ എന്നു പേരായ ഈ യുവാവും നമ്മുടെ കഥാനായകനും ദൃഢമൈത്രിയാൽ ബന്ധിതരായിരുന്നതിനാൽ, ഹേമചന്ദ്രൻ സർവ്വവും കൽക്കത്തായിൽ എത്തിയ ഉടനെ ഈ സ്നേഹിതനെ അറിയിച്ചു. വിപിനചന്ദ്രൻ, ഹേമചന്ദ്രന്റെ ദീനദയയെ പ്രശംസിച്ചു. "ഈ വിധവയേയും അനുജത്തിയായ ആശാലതയേയും ഞാൻ അറികയില്ല. എന്തായാലും നിങ്ങൾ എന്റെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു ഒരു പെൺകുട്ടിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇതിൽ സഹായിക്കും."

ഹേമചന്ദ്രൻ ജമിന്ദാർപുത്രിയുടെ ഭർത്തൃപദം ധിക്കരിച്ചതറിഞ്ഞ് ആയാളുടെ പിതാവു കുപിതനായി. ആശാപൂർണ്ണതയിൽ ഉന്മത്തനായ യുവാവു് ഇതൊന്നും ക്രുദ്ധാക്കിയില്ല. തൽക്കാലം എന്തെല്ലാം ക്ലേശങ്ങൾ നേരിട്ടാലും, അവയെല്ലാം ആസന്നഭാവിയിൽ അനുഭവിക്കാമെന്നായാൾ ആശിച്ച സുഖസന്തോഷാദികളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, എത്ര നിസ്സാരം. ഹേമചന്ദ്രൻ ഏവംവിധം മനപ്പായസം കുടിച്ചു. ആ സാധുമനുഷ്യൻ പ്രകാശമാനമായ ഒരു ഭാവിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു. തന്റെ ജീവിതപഥത്തിൽ, കാന്തിമത്തായ ഒരു തേജസ്സിനെ, ആയാൾ ദർശിച്ചു. അതിന്റെ ആകർഷണം സർവ്വതടസ്ഥങ്ങളേയും ഭേദിച്ചു മുന്നോട്ടു പായുവാൻ ആയാളെ ശക്തനാക്കി. ആശാലതയാകുന്ന ആ തേജസ്സിനെ പ്രാപിക്കുന്നതു് ആയാളുടെ ആശാപരിപൂർത്തിയായിരിക്കും.

അവധിക്കാലം ആസന്നമായതോടുകൂടി സ്നേഹിതന്മാർ ആലോചനകൾ മുറുക്കി. ഒഴിവുകാലത്ത് വിപിനചന്ദ്രന്റെ അതിഥിയായി കുറെ നാൾ സപ്തഗ്രാമത്തിൽ പോയിത്താമസിക്കാൻ ഹേമചന്ദ്രൻ പിതാവിന്റെ അനുമതി വാങ്ങി. വിപിനചന്ദ്രന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ഹേമചന്ദ്രൻ, അച്ഛനേയും, അമ്മയേയും, തന്റെ ശരിയായ യാത്രോദ്ദേശം ഗ്രഹിപ്പിക്കയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, ആയാൾ എന്തോ മഹത്തായ കാര്യം സാധിക്കാൻപോകുന്നവനെപ്പോലെ ഗുരുജനങ്ങളുടെ ആശിസ്സുവാങ്ങി അല്പം ഭയത്തോടെയാണു യാത്രപുറപ്പെട്ടതു്. സ്നേഹിതന്മാർ ഇരുവരും കാൽനടയായി തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിലേക്കു തിരിച്ചു. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ, വഴിയുടെ പാർശ്വത്തിലായി ഒരു മഹാസൌധം കാണിച്ചിട്ടു ഹേമചന്ദ്രൻ, വിപിനനോടു പറഞ്ഞു :

"നോക്കൂ സ്നേഹിതാ, ഈ മഹാഗൃഹം അച്ഛൻ എനിക്കായി പണികഴിച്ചതാണ്."

വിപിനചന്ദ്രൻ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന പടിവാതല്ക്കൽക്കുടി തല ഉള്ളിലേക്കു നീട്ടി, മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽ നിന്ന വിചിത്രമായ കെട്ടിടവും, പൂവനവും, പുൽത്തകിടിയുമെല്ലാം കണ്ടു അത്ഭുതത്താൽ ആയാളുടെ നയനങ്ങളും വികസിച്ചു. "ഇതൊരു അമരാവതി തന്നെയാണല്ലോ ഹേമാ."

"ഈ കാണുന്ന ഹരിതമായ പുൽമെത്തയിൽ ആ ഗ്രാമീണബാലികയുടെ പാദസ്പർശം ഉണ്ടാകുമോ വിപിനാ?" ഹേമചന്ദ്രന്റെ സ്വരം വികാരതീവ്രതയാൽ വിറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "ആ സംഭവം അതിനെ ധന്യമാക്കും."

"അന്നെന്നേയും ഓക്കണെ ഹേമാ," എന്നു വിപിനൻ പറഞ്ഞു. "സ്നേഹിതാ! ഭവാൻ നവവധുവുമായി ഇവിടെത്താമസം തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ ഈ ഗൃഹത്തിലെ അതിഥിയായിത്തീരും. എന്നെ ഭയവായി സ്വീകരിക്കുമല്ലോ." വിപിനൻ ചിരിച്ചു. "ഹാ! അതെത്ര ആഹ്ലാദകരമായിരിക്കും. വിപിനാ, ഈ ആശകൾ ഒക്കെ ഫലിക്കുമോ?" ഹേമചന്ദ്രന്റെ മുഖം ചിന്താഭാവം പൂണ്ടു. നയനങ്ങൾ ഉജ്ജ്വലിച്ചു. ആയാൾ സുഖസ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു.

അന്നു്, അസ്വസ്ഥമനസ്കരായ മിത്രങ്ങൾ ഇരുവരും ബോട്ടുമാർഗ്ഗം സപ്തഗ്രാമത്തിൽ എത്തി. ഹുഗ്ലിതീരം വിട്ടു് അവർ വിപിനചന്ദ്രന്റെ ഭവനത്തിൽ എത്തി, അവിടെ ആഹാരം കഴിച്ചശേഷം ആശാലതയുടെ വസതിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ രണ്ടോ, മൂന്നോ, നാഴിക രാത്രിനേരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നിശാനഭസ്സു മേഘശൂന്യവും, നക്ഷത്രങ്ങളാൽ ശോഭിതവുമായിരുന്നു. ഹുഗ്ലിയിൽനിന്നു നവോന്മേഷത്തോടെ വീശിയകുളിർകാറ്റവരെത്തലോടി. എന്നാൽ ഹേമചന്ദ്രനു് ഉന്മേഷം തോന്നിയില്ല. ആയാൾ സ്നേഹിതനോടു പറഞ്ഞു: "വിപിനചന്ദ്രാ, എനിയ്ക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാശങ്ക. യാത്രയുടെ ക്ഷീണവും നന്നേയുണ്ടു്. നമുക്കു് ഈ യാത്ര നാളത്തേക്കു മാറ്റിവച്ചാലോ, എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു."

"ഹേമാ, ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ധൈര്യക്കുറവു തോന്നുക സാധാരണമാണു്. (ആയാൾ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു തുടർന്നു പറഞ്ഞു.) നിങ്ങളുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയുമായുള്ള ക്രീഡിക്കാഴ്ച സന്തോഷകരമാണെങ്കിലും, പരിഭ്രമജനകമായിരിക്കും. ഓ, അതു പേടിക്കാനൊന്നുമില്ല. അവരൊരു പെൺകുട്ടി അല്ലേ, എങ്കിലും."

"സ്നേഹിതാ, നേരമ്പോക്കല്ല. എന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ഭീതിതന്നെ തോന്നുന്നു. ഓ, സാരമില്ല — നമുക്കു് ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോകാം. ഈ യാത്ര ഇനിയും നീട്ടേണ്ടതില്ല." ആ യാത്ര അധികം നീട്ടിക്കഴിഞ്ഞെന്നു ആയാൾ അറിഞ്ഞില്ല.

അവർ നടന്നു. ജനശൂന്യങ്ങളായ ഇടുക്കുവഴികളിൽക്കൂടെ അവർ മുൻപോട്ടു പോയി. അവർ ഉദ്ദേശിച്ചുപോയ ഗൃഹം സമീപിച്ചുതുടങ്ങി. ആ വഴിയും സ്ഥലങ്ങളും ഹേമചന്ദ്രനെ പൂർവ്വകഥ സ്മരിപ്പിച്ചു. ശാന്തമായ ആ വാസസ്ഥാനത്തോടു സമീപിക്കുന്തോറും, ഹേമചന്ദ്രന്റെ ഉള്ളിലെ ശാന്തതയ്ക്കും ഭംഗംവന്നു — ആയാളുടെ നെഞ്ചു് അതിവേഗം അടിച്ചു. താൻ എന്തൊക്കെയാണു പറയേണ്ടതു്, അവിടെച്ചെല്ലുമ്പോൾ — എങ്ങിനെ ഒക്കെപ്പെരുമാറണം എന്നൊക്കെ ആ യുവാവു് ആലോചിക്കയായിരുന്നു. ക്രമേണ, ആ വീട്ടുകാരുമായുള്ള പരിചയം വളർത്തി, ഒടുവിൽ തന്റെ മഹത്തായ ലക്ഷ്യം വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആ ദരിദ്രബ്രാഹ്മണർ എത്ര അത്ഭുതപ്പെട്ടും, എത്ര സന്തോഷിക്കും. അവർ തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വഴിപ്പെടുമ്പോൾ തനിക്കെത്ര ആനന്ദമുണ്ടാകും — ഇങ്ങിനെ ഓരോ വിചാരങ്ങൾ ഹേമചന്ദ്രന്റെ ഉള്ളിൽക്കൂടി പാഞ്ഞുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവർ മുൻപോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ ഒരു വാദ്യഘോഷം കേട്ടുതുടങ്ങി. ഓരോ ചുവടു മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്തോറും അതു കൂടുതൽ വ്യക്തമായിത്തീർന്നു. അതിനെത്തുടർന്നു മനുഷ്യസഞ്ചാരവും, ഉച്ചത്തിലുള്ള മംഗളധ്വനികളും കേൾക്കാറായി. സ്നേഹിതന്മാർ ആദ്യമിതിനെ ഗണ്യമാക്കിയില്ലെങ്കിലും, അടുത്തു വരുന്നതായറിഞ്ഞപ്പോൾ എന്തായിരിക്കാമതെന്നു് അന്യോന്യം ചോദിച്ചു. പെട്ടന്നവർ വഴിയുടെ ഒരു മുക്കു തിരിയുകയും, ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം സഞ്ചലം അകലത്തിലായി അവർക്കു പ്രത്യക്ഷമാകയും ചെയ്തു. അസംഖ്യം ദീപയഷ്ടികളാൽ ദിക്കാകെ പ്രശോഭിച്ചു. ദീപയഷ്ടിവാഹകന്മാരുടെ ഇടയിൽ അലംകൃതമായ ഒരു പല്ലക്കു്. അതൊരു ഘോഷയാത്രയായിരുന്നു — അതു സമീപിച്ചു വന്നു.

ഘോഷയാത്ര അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ, സ്നേഹിതന്മാർ വീഥിയുടെ ഒരു പാർശ്വത്തിലേക്കു് ഒഴിഞ്ഞു മാറിനിന്നു. വാദ്യഘോഷം, കർണ്ണകഠോരമായിരുന്നു. തീപ്പന്തങ്ങൾ ഉജ്ജ്വലിച്ചു. കളഭകേസ്സുഗന്ധാദികളുടെ സൌരഭ്യം പ്രസരിച്ചു. ധവളമാലതീമാലകൾ തൂക്കി, നീലനിചോളത്താൽ ആവൃതമായ മഞ്ചൽ സമീപത്തായപ്പോൾ ഹേമചന്ദ്രൻ അതിലേക്കു കണ്ണുയർത്തി. ഹാ! ആയാൾ കണ്ടതെന്തു? മുഖത്തു പ്രഹരമേറ്റവനെ

പ്പോലെ ആയാൾ പിൻവാങ്ങി. ഹൃദയത്തിലെ പ്രചണ്ഡമായ തിര തല്ലൽ ശമിപ്പിക്കാനോ എന്നു തോന്നുമാറു ഹേമചന്ദ്രൻ ഒരു കരത്തെ നെഞ്ചോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു, മറ്റതു മഞ്ചലിനെ ചൂണ്ടിയിരുന്നു; ആയാളുടെ മിഴിച്ചിരുന്ന നേത്രങ്ങൾ സ്നേഹിതന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു, "ആശാലത!" എന്നു് ആവേഗത്തോടെ ആയാളുടെ ചുണ്ടുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു, അതു വായുവിൽ ലയിച്ചു. ഹാ! ഹാ!! ആശാലതയോ? ഈ പല്ലക്കിനുള്ളിൽ, വൈവാഹികവസ്ത്രാഭരണവിഭ്രഷിതനായി ഇരിക്കുന്ന സുഭഗപുരുഷന്റെ പാർശ്വത്തിൽ മേവുന്ന ഈ ആനതമുഖി ആശാലതയോ? ഹേമചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്ന ദേവീരൂപത്തെത്തന്നെയാണോ ആയാളുടെ ബാഹ്യചക്ഷുസ്സുകൾ കാണുന്നതു്? ആ സാധുമനുഷ്യൻ പാരവശ്യപീഡിതമായ സ്വശീർഷത്തെ, സഖാവിന്റെ വക്ഷസ്സിൽ അർപ്പിച്ചു. ആയാളുടെ ആശാസൌധം തകർന്നുപോയല്ലോ! വിപിനൻ നൊടിക്കിടയിൽ സംഗതി ഗ്രഹിച്ചു — സന്ദർഭത്തിന്റെ ഭയങ്കരത ആയാൾ മനസ്സിലാക്കി. പാവം! ആയാൾക്കു് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും, സ്നേഹിതനെ ചേർത്തണയ്ക്കയല്ലാതെ?

ആശ്ലേഷത്തിൽ പെട്ടുനിന്ന അവരെ ആളുകൾ പകച്ചു നോക്കി. മഞ്ചൽ മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു; അതിനു പിൻപായി നടന്നിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണയുവാവു ഹേമചന്ദ്രനെ അല്പനേരം സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്തശേഷം ആഹ്ലാദസൂചകമായ ഒരു മന്ദസ്മിതത്തോടെ പറഞ്ഞു, "ബാബു! എന്റെ സഹോദരി ആശാലതയുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞു." അസ്വപ്രജ്ഞനായ ഹേമചന്ദ്രന്റെ വിവർണ്ണാധരങ്ങൾ മന്ദഹസിക്കാൻ പണിപ്പെട്ടു. ഗിരീശബാബു ഈ പരവശതകൾ ഒന്നും കണ്ടില്ല. ആയാൾ യാത്ര തുടർന്നു.

ആ മംഗലയാത്ര കടന്നുപോയി. ഉഗ്രമായ വാദ്യസ്വരവും, പൂമണവും, ശമിച്ചു. വ്യാപിച്ച ഘോരാന്ധകാരത്തിനുള്ളിൽ വിപിനചന്ദ്രൻ സ്നേഹിതനെ താങ്ങിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ "നിത്യഭാസുരനഭശ്ചരങ്ങൾ" "ക്ഷിത്യവസ്ഥകളിൽ" അനുകമ്പ ഉണ്ടെന്നുള്ള ഭാവേന മിന്നിമിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നിശ്ചലനായി വർത്തിച്ച വായുഭഗവാൻ ഇളകി ഊതി. അന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്ന ഈ ഹീ! ഹീ! ശബ്ദം ഉർവിധിയുടെ പൈശാചികച്ചിരിയായിരിക്കാം.

---

* അനാർകലി.

[ഏകാങ്കനാടകം.]

(ശ്രീമതി എ. പത്മിനി, ബി. എ., രാഷ്ട്രഭാഷാവിശാരദ.)

രംഗം 1.

(പ്രഭാതസമയം. സലിം രാജകുമാരന്റെ മുറി. ചുമരുനോക്കി സോഫയിൽ കിടക്കുന്ന സലിം ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ തിരിയുന്നു. അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായ നേത്രങ്ങളോടുകൂടി അടുത്തിരിക്കുന്ന ചെറിയ മേശമേൽ നോക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു പരിഭ്രമിച്ച് എഴുന്നേല്ക്കുന്നു. മേശയുടെ അടുത്തു ചെന്ന്)

സലിം — ദ്വാരപാലകാ !

ദ്വാരപാലകൻ (പ്രവേശിച്ചിട്ട്) സ്വാമിൻ !

സലിം — ഈ മുറിയിൽ ആരാണ് വന്നത് ?

ദ്വാ — ... അറിഞ്ഞുകൂടാ.

സലിം — (അടുത്തു ചെന്ന്) എന്തുകൊണ്ട് അറിഞ്ഞുകൂടാ ?

ദ്വാ — സ്വാമീ !

സലിം — എന്ത് സ്വാമീ ! (സേവകൻ കൈ മലത്തിക്കൊണ്ട് പിന്നോക്കം മാറുന്നു. പരിഭ്രമം കാരണം കാലുറയ്ക്കുന്നില്ല.)

എടാ, മിണ്ടാത്തതെന്ത് ?

ദ്വാ — സ്വാമീ ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ വന്നതേയുള്ളൂ.

സലിം — പോയി ഗുൽനാറെ പറഞ്ഞയക്കു. (ഇതിനുള്ളിൽ ഗുൽനാർ പേടിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

സലിം — ഗുലൻ, ഇവിടെനിന്ന് ' അനാർകലി ' § കഥ ആരാണ് മാറ്റിയത് ?

ഗുൽനാർ — എനിക്കറിവില്ല സ്വാമീ !

സലിം — (ക്രോധത്തോടുകൂടി) സത്യം പറയൂ ?

---

* " ഹംസ് " മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു തെലുങ്കു ഏകാങ്കനാടകത്തിന്റെ പരിഭാഷ.

§ ' അനാർകലി ' എന്ന വാക്കിനു് ഹിന്ദിയിൽ അർത്ഥം മാതളമെന്നു് എന്നാണ്. ' ഗുൽ ' എന്ന ഹിന്ദിവാക്കിനു് പനിനീർപുഷ്പം എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്.

ഗുൽ — (ഭയത്തോടെ) സ്വാമീ !

സലിം — (ഉറക്കെ) എന്ത്, സ്വാമീ ?

(ഗുൽനാർ ഭയവിഹ്വലയായി സേവകനേയും സലീമിനേയും മാറി മാറി നോക്കുന്നു.)

സലിം — (സേവകനോട്) നീ പൊക്കൊ (സേവകൻ പോകുന്നു.) എന്നാൽ ഗുലൻ, ഭയപ്പെടേണ്ട, സംഗതി പറയൂ.

ഗുൽ — സ്വാമീ ! എനിക്കു വളരെ പേടിയാകുന്നു.

സലിം — പേടിക്കേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല. പറയൂ.

ഗുൽ — (പേടിച്ച് ഇടക്കിടക്ക് വാതിക്കലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട്) സ്വാമീ, മഹാരാജാവ് ..... തോട്ടത്തിലുള്ള എല്ലാ 'അനാർകലി' കളേയും അഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിക്കുവാൻ.....സേവകന്മാക്ക് കല്പന കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്..... പുതിയ മൊട്ടകൾ ഉണ്ടാവുന്നതെല്ലാം പറിച്ചു നശിപ്പിക്കുവാനും കല്പനയായിട്ടുണ്ട്..... പട്ടണത്തിലുള്ള എല്ലാ 'അനാർ' വൃക്ഷങ്ങളും മുറിച്ചു കളയപ്പെടും എന്നും കേട്ടു.....

സലിം — (താടിക്ക് കൈ കൊടുത്തുകൊണ്ട്) ഓഹൊ, എന്നാൽ ഗുലൻ, ഇത് കേവലം 'അനാറി' ന്റെ മൊട്ടകളിന്മേൽ ഉള്ള ആക്രമണമല്ല. ഈ ചെറിയ തുള്ളികൾ ഒരു ഘോരവഷ്ടത്തിന്റെ മുന്നറിവാകുന്നു.

ഗു — സ്വാമീ, പട്ടണത്തിൽ.....ജനശ്രുതി.....

സ — എന്ത് ?

ഗു — സ്വാമീ, ...അനാർകലി.....

സ — കൊള്ളാം, ഗുലൻ പൊയ്ക്കോളൂ.

ഗു — സ്വാമീ, എന്തെങ്കിലും ആപത്ത്.....

സ — ഒരാപത്തും വരാനില്ല.

(ഗുൽനാർ സങ്കോചത്തോടെ പോകുന്നു. സലിം ലാത്തുന്നു. ദ്വാരപാലകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ദ്വാ — മന്ത്രിമഹാശയൻ.....

സ — നല്ലത്, വരാൻ പറയൂ.

(സലിം എന്തൊ മനസ്സിലായതുപോലെ തലയാട്ടുന്നു. സോഫയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നു. മന്ത്രി അബുൽഫസൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് സേവകനോട് പോകുവാൻ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം സലിമിന് സലാം കൊടുക്കുന്നു.)

അബുൽഫസൽ — യുവരാജാവേ ! ക്ഷേമംതന്നെയോ ?

സ — മന്ത്രിമഹാശയാ, മേശപ്പുറത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന 'അനാർകലി' കളെ രക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തവന്റെ കുശലത്തെയാണൊ താങ്കൾ ചോദിക്കുന്നത് ?

അ ഫ — അങ്ങയെപ്പോലെ തീഷ്ണബുദ്ധിയുള്ളവക്ക് ഇതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവുകയില്ല.

സ — മന്ത്രിസാഹിബ്, ഇപ്പോൾ തീഷ്ണബുദ്ധിയേക്കാൾ അധികം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളത് അധികാരമാണ്.

അ ഫ — രാജകുമാരാ, ഒരു വാക്ക്.....

സ — പറഞ്ഞാലും.

അ ഫ — ചക്രവർത്തിക്ക് 'അനാർകലി' കളിൽ തീരെ പ്രിയമുണ്ട്.....

സ — സാധുക്കളും, നിഷ്കളങ്കകളുമായ 'അനാർകലി' കളിന്മേൽ മഹാരാജാവിന്റെ ദ്വേഷ്യം ? മന്ത്രിസാഹിബ്, ഇത് ന്യായമല്ല. ആ മൊട്ടിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ മഹാരാജാവ് കച്ചകെട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഒട്ടും നന്നല്ല. ഈ ദ്വേഷ്യത്തെ സമൂലം നശിപ്പിക്കുന്നതാണ് ചക്രവർത്തിക്കു ഭംഗി.

അ ഫ — സ്വാമീ, ഞാൻ പറയുന്നു.....

സ — കൊള്ളാം.....

അ ഫ — പനിനീർപുഷ്പം ഈ രാജ്യത്തെ പുഷ്പമല്ല. ഇത് മുഗൾ സമ്രാട്ട് തന്റെ തോട്ടത്തിൽ വെക്കുവാനായി തന്റെ രാജ്യത്തിൽനിന്ന് പ്രത്യേകം കൊണ്ടുവന്നതാണ്.

സ — അതെ.

അ ഫ — അതുകൊണ്ട് പനിനീർപുഷ്പത്തെ മുഗൾരാജ്യവംശത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി കരുതണം.

സ — ഓഹോ !

അ ഫ — ഇങ്ങിനെയുള്ള പനിനീർപുഷ്പങ്ങളെ മേശപ്പുറത്തുനിന്നു മാറ്റി അങ്ങു അവയെ അവമാനിക്കുന്നു. അതിനു പുറമെ 'അനാർകലി' കളെ അവിടെ വെക്കുന്നു.

സ — (ആവേശത്തോടെ) അതുകൊണ്ട് ?

അ ഫ — പനിനീർപുഷ്പം എത്ര വിലപിടിച്ചതാണോ അത്ര തുച്ഛമാണ് 'അനാർകലി.'

(സലിം ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് വേറൊരു ഭാഗത്തേക്കു നോക്കുന്നു. അബുൽഫസൽ സലീമിനെ നോക്കി വളരെ ആലോചിച്ച് സാവധാനത്തിൽ പറയുന്നു) ഇത്രതന്നെയല്ല, സാധാരണപുഷ്പങ്ങളിൽ മാതളത്തിനു

യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. പനിനീർപുഷ്പം ചക്രവർത്തിയുടെ ചിഹ്നമാ ണെങ്കിൽ മാതളപുഷ്പം അടിമകളുടെ.....

സ — (പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേറ്റ്) മന്ത്രിമഹാശയാ, ഈ കവിതാ ഭാഷയെ ഉപേക്ഷിച്ച് വ്യക്തമായി വർത്തമാനം പറയൂ. ഞാൻ അനാർ കലിയെ ഹൃദയംഗമമായി സ്നേഹിക്കുന്നു. അവൾ അടിമയും ഞാൻ രാജ കുമാരനുമാകുന്നു. എന്നാലും എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രേമാധിക്യത്തെ കാട്ടുവാനായി പനിനീർപുഷ്പത്തെ 'അനാർകലി' യുടെ കൂടെ വെച്ച് ബഹുമാനിക്കുന്നു. എന്തു സംഭവിച്ചാലും എനിക്ക് ഇതു ഉപേക്ഷിക്കു വാൻ സാധിക്കയില്ല. അനാർകലി അടിമയല്ല. അവൾ സലിംരാജ കുമാരന്റെ പ്രാണനാണ്. സലിം ഏതവസ്ഥയിലായാലും അനാർകലി പകുതി, അല്ല, അല്ല, സലിമിന്റെ മുഴുവനും ആണ്. സലിം അനാർ കലിയുടെയാണ്. ഇതെന്റെ ദൃഢവിശ്വാസമാണ്. അതിന്റെ ഭവി ഷ്യത്ത് എന്തുതന്നെയായാലും അതിനു ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

അ ഫ — രാജകുമാരാ, വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നത് ....

സ — മന്ത്രിപ്രവരാ, താങ്കൾ ഒരു കവിയാണല്ലൊ! കുറച്ചുസമയ ത്തേക്ക് തുച്ഛവും ഹൃദയവിഹീനവുമായ ആ രാജനീതിയെ മറന്നാലും. നിർമ്മലമായ കവി ഹൃദയത്തോടുകൂടി ആലോചിച്ചാലും. പ്രേമത്തിന്റെ പവിത്രതയെ നീചമായികരുതുന്നത് എത്ര പാപമാണ്? പരിപാവന മായ പ്രേമത്തിൽ മുഴുകീട്ടും യാതൊരു ഹൃദയം അതിനെ നിലനിർത്തു വാൻ അശക്തമാകുന്നുവോ, അതു് നശിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. യാതൊരു പ്രേമത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഈ ഭൂമി, ഭൂമിയല്ലാതേയും; ആകാശം, ആകാശമല്ലാതേയും: സൃഷ്ടി, സൃഷ്ടിയല്ലാതേയും; ഈ ശരീരം, ശരീര മല്ലാതേയും; മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യനല്ലാതെതന്നെയും ആകുന്നുവൊ, അങ്ങി നെയുള്ള പവിത്രവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ പ്രേമബന്ധത്തെ എനിക്ക് പൊട്ടി ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ആ പാവനമായ പ്രേമത്തെ നീചദൃഷ്ടിയോടു കൂടി വീക്ഷിക്കുവാനും ഞാൻ അശക്തനാകുന്നു. അനാർകലിയുടേയും സലിമിന്റേയും പ്രേമപ്രവാഹത്തിൽ യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും വരു കയില്ല. ഇതിൽ പ്രതിബന്ധത്രുപേണ വരുന്നവക്ക് ഭവിഷ്യൽഫല ത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കേണ്ടിവരും. എന്റെ സങ്കല്പം ഇതാണ്. (കണ്ണടച്ചിരിക്കുന്നു.)

അ ഫ — (കുറച്ച് സംശയിച്ച്) രാജകുമാരാ, ഫാർസി സാഹി ത്യത്തിലും സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിലും ഉള്ള പ്രേമസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അങ്ങ് ഒരു നിമിഷത്തിൽ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

സ — (വേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റ് മന്ത്രിയുടെ അടുത്തുചെന്ന് ആവേശത്തോടെ) മന്ത്രീ, താങ്കൾ കവിയാണ്, താങ്കൾക്ക് ഹൃദയമുണ്ട്. ഇവിടെ വന്നാലും. (കൈ പിടിച്ച് മുറിയുടെ നടുവിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നു. വാതിലിന്റെ നേരെ മൂടിക്കാണിച്ച് ഓരോ വാക്കും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ വനെപ്പോലെ പറയുന്നു.) ഈ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി അനാർകലി

യുടെ പ്രവേശം ഈ വാതിലുൽക്കൂടി ഉണ്ടായി. അപ്പോഴം സലിം അത്ഭുതത്തോടുകൂടി കണ്ടത് — അവളുടെ ആ സൌന്ദര്യം, ആ നിഷ്കളങ്കത, സരളത, അനാർകലിയുടെ ആ ശോഭ, ആ സുകുമാരശരീരം, വക്ഷസ്ഥലത്തിൽ വികസിച്ചിരുന്ന യൌവനത്തിന്റെ ആ രേഖ, ശോഷിച്ച അരക്കെട്ട്, മുത്തുപോലെയുള്ള ആ മുഖത്തിന്റെ ലാവണ്യം — അഹൊ... (കണ്ണടച്ച് സോഫയിൽ കിടക്കുന്നു.)

അ ഫ — (സംശയിച്ച്, പതുക്കെ) രാജകുമാരാ, പ്രേമോന്മത്തനായ അങ്ങയുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട മധുരവചനങ്ങളെ കേട്ടിട്ട് ഈ കവിയായ അബുൽഫസൽ ചകിതനായിരിക്കുന്നു.....

സ — (അനങ്ങുന്നു — കണ്ണു തുറക്കുന്നു, പിന്നെ പുരികം ചുളിച്ച് പറയുന്നു) കൊള്ളാം, എന്നാൽ ഇപ്പോഴം രാജനീതിജ്ഞനായ മന്ത്രിപ്രവരൻ സംസാരിക്കുമായിരിക്കാം ഒരുപക്ഷെ !

അ ഫ — (തലതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്) രാജകുമാരാ !

സ — മന്ത്രിപുംഗവാ, പ്രേമരഹിതമായ സാമ്രാജ്യം എന്റെ അഭീഷ്ടവസ്തു അല്ല.

അ ഫ — എന്നാലും ഒരു അടിമയുമായി രാജകുമാരന്റെ വിവാഹം ! പ്രജകൾ ഇത് ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.

സ — എന്ത് ? പ്രജകൾക്ക് ഇതിൽ എന്തധികാരം ? എന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രജകൾ ആരാണ് ? ഞാൻ പ്രജകളുടെ അടിമയാണൊ ? രാജകുമാരന്റെ ഹൃദയം ശിലയാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതോ ? അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ചുടുരക്തത്തിന്റെ ധാരാപ്രവാഹമില്ലെ ? പ്രജകൾക്ക് ഇത് അറിഞ്ഞുകൂടെ ?

അ ഫ — അങ്ങ് ഒന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഹിന്ദുമുസൽമാന്മാരുടെ വിരോധം അകറ്റുവാനും രാജ്യത്തെ സമാധാനിപ്പിക്കാനുമായി ചക്രവർത്തി അംബരരാജപുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. ഇതുനിമിത്തം ഇതുവരെ മുഗിലരിലും രജപുത്തരിലും ചിലർ ക്ഷോഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സമയത്ത് അങ്ങ് അടിമബാലികയെ വിവാഹം ചെയ്യുകകൂടിയായാൽ ... ...

സ — ഇതെല്ലാം ആലോചിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഞാൻ ഈകാര്യം തീർച്ചയാക്കിയത്. മുസൽമാന്റെ വിസ്മൃതപത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഹിന്ദുസ്ത്രീയെ പത്നിയായിസ്വീകരിച്ച എന്റെ പിതാവ് ഭാവിഭാരതത്തിന് ഒരു നവീനമാർഗ്ഗം തെളിയിച്ചുകൊടുത്തു — പുതിയ സാഹോദര്യത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു.

അതുപോലെതന്നെ ഹിന്ദുക്കളുടെ മതഭ്രാന്തിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് മുഗിലഭരണാവിൽ സ്വാഭാവികമായ പതിഭക്തിയും പ്രേമവും അർപ്പിച്ച്, പരിശുദ്ധപ്രേമത്തിൽ മതത്തിന് യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല, എന്ന്

എന്റെ അമ്മ വ്യക്തമാക്കി. ഹിന്ദു-മുസൽമാന്മാരുടെ ഐക്യം — അക്ബറിന്റേയും അംബരറാണിയുടേയും പ്രേമത്തിന്റെ ഫലം — സലിം! ഞാൻ യാതൊരു അപൂർവ്വമായ പ്രേമസാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പോകുന്നുവൊ അവിടെ സാമ്രാട്ടിന്നും അടിമക്കുംതമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവുമുണ്ടാവുകയില്ല. വിശ്വഭ്രാതൃത്വം, പ്രേമം, സമത്വം ഇവ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടും. മന്ത്രിസത്തമാ, താങ്കൾ അച്ഛനോട് പറഞ്ഞാലും. ഞാൻ പരസ്യമായി അനാർകലിയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ തീച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ഇതിൽ യാതൊരു മാറ്റവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഇതിന്റെ ഫലം എന്തുതന്നെയെങ്കിലുമാവട്ടെ (സംശയിച്ച്, പതുക്കെ) താങ്കൾ ഇതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിനോട് പറഞ്ഞാലും, ഞാൻ താങ്കളുടെ കവിഹൃദയത്തോടപേക്ഷിക്കുന്നു..... (പെട്ടന്ന് മേശയുടെ അടുത്തുചെന്ന് 'അനാർകലി' യുടെ ഇതളുകളെ തുണ്ണയോടുകൂടി എടുത്ത് മുവരിലേക്ക് മുഖംതിരിക്കുന്നു. അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായ നേത്രങ്ങളോടുകൂടി ആ ഇതളുകളെ നോക്കുന്നു. അബുൽഫസൽ ഇതെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട് പോകുന്നു.)

(യവനിക വീഴുന്നു.)

രംഗം 2.

(നട്ടുച്ച. അക്ബറിന്റെ സഭാകാര്യമുറി. അക്ബർ ലാത്തുന്നു. അബുൽ ഫസൽ നില്ക്കുന്നു.)

അക്ബർ — അബുൽ!

അബുൽ ഫസൽ — സ്വാമീ!

അക്ബ — മനുഷ്യത്വത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഈ രാജധർമ്മം എങ്ങിനെയുള്ളതായാകുന്നു?

അ ഫ — ഈ പ്രശ്നത്തിന് തീർപ്പുണ്ടാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

അക്ബ — അബുൽ, അംബരരാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന സമയത്ത് എന്റെ ഹൃദയം ഇത്ര ചഞ്ചലപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എങ്ങിനെയാണ് ഇതിന് സമാധാനമുണ്ടാവുക? ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഹാ ഹാ! ഈ രാജധർമ്മം വളരെ ഭാരമേറിയതായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പ്രകൃത്യാ ഉള്ള മനുഷ്യത്വത്തെ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾ ഇതിലും നല്ലവരാകുന്നു.

അ ഫ — അനാറിന്റേയും രാജകുമാരന്റേയും വിവാഹത്തിന്ന് സമ്മതം കൊടുത്താലെന്താ?

അക്ബ — ഇത് എങ്ങിനെ സാധിക്കും? ഇവിടെ രാജപുത്രസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തതുകാരണം മുസൽമാന്മാർ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു, ദ്വേഷി

ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനേയും ചിലർ രാജനയമായി വീക്ഷിച്ച് മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു. അവിടെ വംശാഭിമാനികളായ വീരരാജപുത്രന്മാർ രാജപുത്രകന്യകയെ മുഗിലരുടെ കയ്യിൽ സമർപ്പിച്ചതുകാരണം ബിഹാരിമല്ലനോട് കോപിതനായിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ പരീക്ഷകാരണം സമുദായത്തിൽ ഇപ്പോഥം തന്നെ വേണ്ട ലഹള ഉണ്ട്. ഈ സമയത്ത്, രാജകുമാരനും ഒരു അടിമ ബാലികയുമായുള്ള വിവാഹത്തിന്ന് ഞാൻ സമ്മതം നൽകുന്നു എങ്കിൽ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും ? ഇത് താങ്കൾ തന്നെ ആലോചിച്ചാലും. അവർ പ്രേമത്തിന്റെ പ്രതിമയൊ, അപൂർവ്വസുന്ദരിയൊ, നിഷ്കളങ്കതയുടെ മൂർത്തിയോ ആകട്ടെ ; എന്നാലും അടിമയായ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന രാജകുമാരന്ന് ഈ രാജ്യത്തിൽ യാതൊരു ബഹുമാനവുമുണ്ടാവില്ല. ഇത്രമാത്രമല്ല, അക്ബറിന്റെ പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഇത് എന്നും ലോകർ പുലമ്പും. സലിമിന്റേയും അനാർകലിയുടേയും വിവാഹത്തെ എന്റെ ഹൃദയം സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബുദ്ധി അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നില്ല.

അ ഫ — രാജൻ ! ഈ രണ്ടു വസ്തുക്കളാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രകാശമുണ്ടാക്കിയത് — ഒന്നിന്റെ ബന്ധം ഹൃദയമായിട്ടും മറെറതിന്റെ ബുദ്ധിയായിട്ടും ഇവ രണ്ടുംതമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടാവുമ്പോൾ മനുഷ്യത്വം ഉച്ചസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിക്കും. ഇവ രണ്ടും വിരോധമുള്ള കാലം വരെ പശുക്കളെക്കണ്ടാലുംക്രൂരി മനുഷ്യനു ഈർഷ്യതോന്നും.

അക — പ്രേമത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത അറിയുന്ന അക്ബറിന്റെ ഹൃദയം അനാറിന്റേയും സലിമിന്റേയും പരിശുദ്ധപ്രേമത്തെ പൂജാഭാവത്തോടുക്രൂരി സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാജതന്ത്രനൈപുണ്യം അനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ട് കരസ്ഥമാക്കുന്ന അക്ബറിന്റെ ബുദ്ധി — മസ്തിഷ്കം — അവരുടെ വിവാഹത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.

അ ഫ — അതെ, യഥാർത്ഥവിവേകത്തിന്റെ ബന്ധം ബുദ്ധിയോടൊ ഹൃദയത്തിനോടൊ എന്നകാര്യം ഇതുവരെ തീർച്ചയായിട്ടില്ല. ഹൃദയത്തെ ശൂന്യമാക്കി, ബുദ്ധിശക്തിക്ക് പൂർണ്ണവികാസം നല്കിയ ശങ്കരാചാര്യനൊ ആദർശപുരുഷൻ, അഥവാ, തന്റെ ഹൃദയത്തെ മാനവജ്ഞാനത്തിന്റേയും ഐശ്വര്യത്തിന്റേയും ഭണ്ഡാരമാക്കിയ ബുദ്ധമുനിയോ ? ഈ തർക്കത്തിൽപ്പെടേണ്ട കാര്യം നമുക്കില്ല. ഇതിൽ പെടുന്ന വർക്ക് ഏതെങ്കിലും വലിയനാശവുമായി എതിരിടേണ്ടിവരുന്നു. ഈ പ്രശ്നംതന്നെയാണ് മാനവചരിത്രത്തെ ജടിലവും ഭാരുണവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.....

അക — അബുൽ, എനിക്കൊന്നും തീർച്ചയാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

ദ്വാരപാലകൻ — (പ്രവേശിച്ച്) സ്വാമീ ! അനാർകലീ .....

അക — അവളെതനിച്ച് ഇവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരു.

(അനാർകലി പ്രവേശിക്കുന്നു. ദീനതയോടെ തലതാഴ്ത്തി അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് നില്ക്കുന്നു. അക്ബർ എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു അശക്തനായി ലാത്തുന്നു.)

അ ഫ — അനാർകലി! നിന്നെ എന്തിനാണ് ഇവിടെ വിളിച്ച തെന്നറിയാമൊ?

അനാർ — അറിഞ്ഞുകൂടാ, സ്വാമി.

അക് — അനാർകലി! (അടുത്തുചെന്ന് അവളെ നോക്കുന്നു. പിന്നെ തിരിഞ്ഞ് നടക്കുന്നു. പിന്നേയും ദീർഘശ്വാസം വിട്ട് അടുത്തുവന്നു പറയുന്നു) അനാർകലി! സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കർത്തവ്യം വളരെ കഠിനമായിട്ടുള്ളതാണ്. ചിലപ്പോൾ അതിന്ന് മനുഷ്യത്വത്തിന്നുകൂടി വിരുദ്ധമായി.....

അനാർ — സ്വാമീ!

അക് — (ലാത്തിക്കൊണ്ട്) അനാർ, അക്ബറിന്റെ സാമ്രാജ്യം എവിടെയാണെന്നറിയാമൊ? രാജാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രജകളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ.....സാമ്രാജ്യം വജ്രത്തിനു സമമാണ്. ഇതിനു കണ്ണുകളെ മഞ്ഞളിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാശമുണ്ട്; അത്രമാത്രമല്ല, വജ്രത്തിന്റെ കഠോരതയുടെയുണ്ട്. എന്നാലും അക്ബർ ശിലപോലെ കഠോരഹൃദയമുള്ള സമ്രാട്ട മാത്രമല്ല — അയാൾ മനുഷ്യനുംകൂടിയാണ്. കിരീടമില്ലാത്ത അക്ബർ നിന്റെ പ്രേമത്തെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും നിന്നെ എന്റെ തീരുമാനത്തെ കേൾപ്പിക്കാം. സലിമുമായി വഞ്ചിച്ചുവരുന്ന നിന്റെ പ്രേമത്തെ എനിക്കു നിർദ്ദയമായി തട്ടേക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനി നിനക്ക് സലിമിനെ കാണുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒടുവിലായി എനിക്ക് ഇതും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു — പ്രിയതമന്റെ ദർശനം നിന്റെ പ്രാണഘാതിയാകും.

(അക്ബർ സോഫയിൽ ഇരിക്കുന്നു.)

അ ഫ — അനാർകലി, ഭൂമിയിൽ ന്യായമില്ല. സമുദായത്താൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഉച്ചനീചത്വത്തെ മാനിക്കാത്തവനെ, — ആ വ്യക്തി വലിയവനൊ ചെറിയവനൊ ആകട്ടെ — സമുദായം ഒരിക്കലും ക്ഷമിക്കുന്നില്ല.

അനാർ — മന്ത്രിസത്തമാ, എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

അക് — (ശാസനസ്വരത്തോടെ) നിനക്ക് സലിമിനെ സ്നേഹിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല.

അനാർ — സ്വാമീ, അവിടത്തെ ആജ്ഞക്ക് വിപരീതമായി ഞാനൊരക്ഷരംപോലും മിണ്ടില്ല. രാജശാസന ഞാൻ ശിരസാ വഹിക്കുന്നു. എനിക്കു തക്ക ശക്തി ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ ഞാൻ രാജകുമാരനെ സ്നേഹിക്കുകയില്ല. പ്രഭോ! ഞാൻ കല്പിച്ചുകൂട്ടി അദ്ദേഹത്തിനെ സ്നേഹിക്കു

ന്നില്ല. എനിക്ക് വളരെ ഭയം തോന്നുന്നു. രാജകുമാരൻ എവിടെ — ഈ അടിമയായ ഞാൻ എവിടെ? സ്വാമീ! എന്നെ രക്ഷിച്ചാലും. എത്രതന്നെ നിയന്ത്രിച്ചിട്ടും ഹൃദയം കീഴടങ്ങുന്നില്ല. അടിമയായതു കാരണം എല്ലായ്പോഴും മറ്റുള്ളവരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഇപ്പോഴും എന്നെ തന്നെത്താൻ തടയുന്നതിന്നു് എനിക്കു ശക്തിയില്ല.

അ ഫ — കൊള്ളാം, ഇതിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുമൊ?

അനാർ — സ്വാമീ, ഞാൻ വലിയ വിദുഷിയൊന്നുമല്ല. ക്ഷമിച്ചാലും, ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ അടുക്കൽ സത്യം പറയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു; എന്നാൽ വാക്കുകൾ പുറത്തേക്കു വരുന്നില്ല. ... സ്വാമീ, ഞാൻ സത്യം പറയുന്നു, രാജകുമാരനെ കാണുമ്പോൾ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മറന്നു പോകുന്നു. (അക്ബറിന്റെ പാദങ്ങളിൽ മുട്ടുകുത്തി കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) പ്രഭോ! ക്ഷമിച്ചാലും. എനിക്ക് എന്നെത്തന്നെ തടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന സമയം ഞാൻ ആരാകുന്നു എന്നതൊ എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുന്ന സമയത്തിൽ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു സ്വപ്നവും നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഞാൻ ശൂന്യമായിപോകുന്നു. എനിക്കു ഒളിച്ചുവെക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല, അസത്യം പറയുവാനും കഴിയുന്നില്ല. ഞാൻ സത്യം പറയുന്നു; അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കാതെ എനിക്കു ജീവിക്കുവാൻതന്നെ വയ്യാ. സ്വാമീ! എന്നെ കൊന്നാലും. ഇപ്രകാരം ജീവിക്കുവാൻ ഞാൻ അശക്തയാണ്.....

(ഏങ്ങി ഏങ്ങിക്കരയുന്നു. അക്ബർ കണ്ണടക്കുന്നു. അബുൽഫസൽ രണ്ടു നിമിഷനേരത്തേക്ക് നിശ്ചേഷ്ടനായി നില്ക്കുന്നു. അക്ബർ വളരെ ആദരവോടുകൂടി അനാറിന്റെ കൈപിടിച്ച് എഴുന്നേല്പിക്കുന്നു.)

അക്ബ — വത്സേ, നിന്റെ പ്രേമം പരിശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഹാ! ഇത്ര സരളമായ ഹൃദയത്തെ ദുഃഖിപ്പിച്ച്, ഇത്ര പാവനമായ പ്രേമത്തിൽ മുറിവേല്പിച്ച് — എനിക്കൊന്നും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. (അനാറിന്റെ താടിപിടിച്ച്) അനാർ, ഞാൻ എന്തുകൊണ്ട് ഒരു അടിമയായില്ലെന്ന് എനിക്കു വളരെ വ്യസനമുണ്ട്. ഹായ്! അങ്ങിനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ നിന്നെ അഭിമാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി പുത്രവധുവായി സ്വീകരിക്കുമായിരുന്നു. അനാർ, ശത്രുരന്റെ ഈ സാമ്രാജ്യത്തെ .....

അനാർ — പ്രഭോ! പ്രഭോ! മതി, മതി, എനിക്കിനി ജീവിതം ആവശ്യമില്ല. എനിക്ക് ജീവിക്കുവാൻ മോഹമില്ല.

(ഉറക്കെ കരയുന്നു. അബുൽഫസൽ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു. ദ്വാരപാലകൻ അനാർകലിയെ താങ്ങിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. കുറച്ചു സമയത്തേക്കു നിശ്ശബ്ദം.)

അക് — (ദീഘ്ശ്വാസം വിട്ട്) അബ്ദുൽ !

അ ഫ — സ്വാമീ, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇത് ഒരു വലിയ ഘട്ട മാണ്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ സാധാരണലോകത്തിലല്ല. വിശ്വത്തിന്റെ മുഖട്ടിൽ പ്രജ്വലിക്കുന്ന ജ്വലാന്തരാഗ്നിയുടെ പ്രകാശത്തിൽ ഞാൻ അമൂല്യ രത്നങ്ങളെ കാണുന്നു. അഗ്നിയുടെ ഈ ജ്വാലയെ, തിരമാലകളുടെ ഈ ക്ഷോഭത്തെ എന്റെ ബുദ്ധിക്ക് സഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്റെ ഹൃദയത്തിനകത്ത് ' ധൂ — ധൂ ' എന്ന് ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൊട്ട ങ്കാറിന്റെ മുമ്പിൽ ലോകത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന പുറത്തെ കൊട്ടങ്കാറ് നിസ്സാരമാണ്. ഹാ . . . . . .

അക് — അബ്ദുൽ, എനിക്ക് യാതൊന്നും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധി ക്കുന്നില്ല. ഈ സാമ്രാജ്യം നശിക്കട്ടെ ! ആഗ്രഹിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ പ്രദാ നംചെയ്യാത്ത അടിമത്വം അനാർകലിയുടെ നിഭാഗ്യമാകുന്നു എങ്കിൽ, ശുദ്ധവും നിഷ്പക്ഷവുമായ അന്തഃകരണത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ന്യായ വിചാരത്തെ നിരസിക്കുന്ന സാമ്രാജ്യലോഭത്തിന്റെ അടിമത്വം — എന്റെ നിഭാഗ്യമാണ്. അബ്ദുൽ ! " ന്യായപരിഷത്തി "ന്റെ തീപ്പി നെ ഞാൻ കണ്ണടച്ചനുസരിക്കും. മതി . . . . . എന്റെ ഹൃദയം വ്യാകുല പ്പെടുന്നു. (വേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു പോകുന്നു.)

(യവനിക വീഴുന്നു.)

രംഗം 3.

(സായാഹ്നം. 6 അടി പൊക്കത്തിൽ ഇഷ്ടികകൊണ്ടുള്ള ചുമർ മിന്നൽപ്പിണറിനെപോലെ ചാടി സലിം ചുമരിന്മേൽ വീഴുന്നു. രണ്ടു കൈകളും നീട്ടുന്നു. എന്നിട്ട് ചുമരിനോട് മാറണച്ചിട്ട് ഉറക്കെ കരയുന്നു. ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ നെഞ്ചത്തടിക്കുന്നു.)

സലിം — അനാർ ! അനാർ !! അനാർ !!! (ചുമരിന്മേൽ ചാരി നിന്നു നിശ്ചേഷ്ടനാകുന്നു. സേവകൻ ഓടിക്കൊണ്ടു വരുന്നു — സ്തംഭിച്ചു നില്ക്കുന്നു. സലിം പെട്ടെന്ന് ചുവരിലെ ഇഷ്ടികകൾ ഇളക്കുവാൻ ശ്രമി ക്കുന്നു) അനാർ ! അനാർ !! ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ? ഈ പ്രേമം ഇതുവരേയും നിന്റെ സുകുമാരമായ പ്രാണനെ കെട്ടിവെച്ചി ട്ടില്ലെ ?

സേവകൻ — സ്വാമീ !

സലിം — ചുവരിൽനിന്ന് കണ്ഠധ്വനി പുറപ്പെടുന്നു — കേട്ടുവൊ ?

സേ — (പേടിച്ചുകൊണ്ട്) സ്വാമിക്ക് അങ്ങിനെ തോന്നിയ താണ്. ഇതുവരെ ജീവിച്ചിരിക്കുക അസംഭാവ്യമാണ് !

സ — അസംഭാവ്യമൊ ? പ്രേമത്തിന് യാതൊന്നും അസാദ്ധ്യമല്ല. നോക്കു, ഉള്ളിൽ പ്രാണൻ പിടക്കുന്നു.

സേ — അവളുടെ അന്തിമശ്വാസംവരെ ഘാതകർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭോ ! സമ്രാട്ടിന്റെ കല്പന അപ്രകാരമായിരുന്നു.

സ — അയ്യൊ ! (ശരീരവും നേത്രങ്ങളും ഇളകുന്നു. ദീർഘശ്വാസം വിടുന്നു. ആലോചിച്ച് ചുമരിലേക്കു നോക്കി) അനാർ ! (കഠാരി ഹൃദയത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. സേവകൻ പരിഭ്രമിച്ച് കൈ പൊക്കുന്നു) നീ ഭയപ്പെടേണ്ട, ഞാൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്കയില്ല. നെഞ്ചിൽ നിന്ന് കൂപ്പായം മാറുന്നു. കഠാരിയുടെ മുനകൊണ്ട് തൊലി കുറച്ചു മുറിക്കുന്നു. കഠാരിയുടെ മുനയിൽ രക്തകണങ്ങൾ പറ്റുന്നു.)

സേ — (പരിഭ്രമിച്ച്) സ്വാമീ !

സ — പേടിക്കാനൊന്നുമില്ല. ഈ കഠാരിയുംകൊണ്ട് സമ്രാട്ടിന്റെ അടുത്തു് ചെന്നു പറയു — യാതൊരു ചുമരിൽ അടക്കപ്പെട്ട് അനാർ കൊല്ലപ്പെട്ടുവോ അതിന്റെ അടുത്തുനിന്ന് സലിം ഈ പാഠം പഠിച്ചു — " സാമ്രാജ്യംതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ കീർത്തി, പ്രജകൾതന്നെയാണ് എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടും " നമ്മുടെ ജന്മസിദ്ധമായ മനുഷ്യത്വം നശിച്ചുപോയി. ഇത് അനാർകലിയുടെ ശാപമാണ്. ചക്രവർത്തിയോട് ഇതും പറയു — അനാർകലി ഈ ചുമരിന്റെ ഉള്ളിൽ ശ്വാസംമുട്ടിയിട്ടല്ലാ മരിച്ചത്, ചക്രവർത്തിയുടെ മകൻ അവളെ ഈ കഠാരികൊണ്ട് കുത്തിക്കൊല്ലുകയാണ് ചെയ്തത്. സമ്രാട്ട് ഈ രക്തബിന്ദുക്കളെ ചുംബിച്ച് സ്നാനം ചെയ്യട്ടെ. (കഠാരി കൊടുത്തിട്ട്) ഇത് സലിമിന്റെ ഹൃദയത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകിയ അനാർകലിയുടെ രക്തമാകുന്നു. ഈ രക്തത്തിന്റെ ചുവപ്പ് അനാർകലിയുടെ ഭയങ്കരശാപമാകുന്നു, സലിമിന്റെ പ്രേമത്തെ ഒരിക്കലും വറ്റിക്കാത്ത കറയാകുന്നു. ഈ രക്തബിന്ദു പിതാപുത്രന്മാരുടെ സഹജസ്നേഹത്തെ നശിപ്പിച്ചു. നമ്മൾ മനുഷ്യരല്ല. സഹജമായ സരളഹൃദയത്തോടുകൂടി നമുക്ക് ജീവിക്കുവാൻ പാടില്ല. പിൻവാഴ്ക്കാരായ സമ്രാട്ടുകളുടെ മുമ്പിൽ അക്ബർ ഈ പാഠം തുറന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നു. സുകുമാരഹൃദയയായ അനാർകലിയുടെ ഈ മരണംതന്നെ — അനാഥയും അടിമയുമായ ഒരു ബാലികയുടെ ബലാൽകാരമായ ഈ മൃത്യുതന്നെ — മുഗിലവംശത്തിന്ന് തീരാക്കളങ്കമാകുന്നു. അനാർകലിയുടെ ഈ ശാപം മുഗിലവംശത്തിന്ന് തീച്ചൂയായും ഫലിക്കും. സമ്രാട്ടിലും അടിമയിലും സമത്വം കാണുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടിയുണ്ട്. ആ ന്യായദൃഷ്ടി അനാർകലിയുടെ ശാപത്തെ മുഗിലവംശത്തിന്റെ ഭാവിസൂചകമായി വീക്ഷിക്കുന്നു. പോയ്ക്കോള്ളൂ — സമ്രാട്ടിനോടു പറയു — അനാർകലിയെ നശിപ്പിച്ചതും, മുഗിലവംശത്തിന്റെ ഭാവിദശയുടെ ചിഹ്നവും, എന്റെ പ്രേമരക്തം കൊണ്ട് കഴുകപ്പെട്ടതും ആയ ഈ കഠാരിയുടെ ശവക്കല്ലറ തന്റെ ന്യായശാലയിലെ സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സ്വർണ്ണമാകുന്ന കമ്മായവും വജ്രമാകുന്ന കല്ലുംകൊണ്ട് പണി ചെയ്യിച്ചാലും. (പിന്നോക്കം

തിരിഞ്ഞ്) ഈ പരിശുദ്ധ പ്രേമരാജ്യത്തിൽ ഞാൻ തനിച്ച് താമസിക്കും. ഇവിടെ ആരും വരരുത്. പോകൂ. (സേവകൻ പതുക്കെ പോകുന്നു.)

(സലിം മുമരിന്റെ അടുത്ത് പ്രാർത്ഥനക്കു എന്നപോലെ മുട്ടുകുത്തി നിന്ന് കയ്യ് പൊക്കുന്നു. മുമരിന്മേൽ തലവെച്ച്) അനാർ ! അനാർ !! അനാർ !!!

(ദീർഘശ്വാസം വിട്ട് വിങ്ങിവിങ്ങി കരയുന്നു.)

(യവനിക വീഴുന്നു.)

ഭാരതീയ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലെ ചില ന്യൂനതകൾ.

(ടി. പി. പൌലോസ്, സീനിയർ ബി. എ., വിദ്യാർത്ഥി.)

ഭാരതത്തിൽ ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം പ്രായോഗികജീവിതത്തിനു സഹായമായിത്തീരുന്നില്ലെന്നുള്ള ആക്ഷേപം ഇന്നും ഇന്നലേയും കേട്ടുതുടങ്ങിയതല്ല. ലോകത്തിലെ മറ്റു വൻകരകളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യൻ ജനതതിയുടെ അവരുടെയെല്ലാം പിന്നണിയിൽ നില്ക്കേണ്ടതായി വരുന്നതിനും കാരണം ഉഷിച്ച ഈ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം തന്നെയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഉദ്യോഗലാഭത്തിനുള്ള ഒരു മാനദണ്ഡമായിട്ടു മാത്രമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കരുതിവരുന്നതെന്ന വാസ്തവം ഈ ന്യൂനതയുടെ ഒരു പ്രധാനകാരണംതന്നെയാണ്. സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഭരണകർത്താക്കൾ കാണിച്ചുവരുന്ന അശ്രദ്ധയും ഈ ദോഷത്തെ വർദ്ധമാനമാക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൽ ഭരണകർത്താക്കളുടെ അശ്രദ്ധകൊണ്ടോ, അഥവാ ശ്രദ്ധക്കുറവുതലുകൊണ്ടോ, ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അനാശാസ്യമായ നിലയുടെ കാരണങ്ങളെ ആദ്യംമുതൽ ഒന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അവതരണം 1835-ൽ മക്കാളെ സായ്പിന്റെ കരങ്ങളാലാണ്. ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസത്തെ, ദേശീയജീവിതത്തിനനുസരണമല്ലാതെയാക്കിത്തീർത്തുവെന്ന കുറ്റം അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽതന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. ആംഗ്ലേയർ ഭാരതത്തിലുള്ള ശക്തി വർദ്ധിച്ചുവന്നതിനോടുകൂടി, ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങളിൽ നാട്ടുകാർ തങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനു മാത്രം ഉതകുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം പ്രചാരത്തിൽ

വന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിന്നു വഴിയില്ല. ഈ നയത്തിന്നു പിന്നീട് ലഭ്യമായിട്ടുള്ള പുരോഗതിയ്ക്കു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു്, ഭാരതീയരിൽ കടന്നുകൂടിയ അനുകരണമനസ്ഥിതിയാണ്. ആംഗ്ലേയർ നമ്മെക്കാൾ ശക്തിയും ഉന്നതിയും കൂടിയ ഒരു വർഗ്ഗക്കാരാണെന്നും, അവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യവും, സ്വകാര്യസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതും ആണെന്നുള്ള ബോധത്തിന്റെ സന്താനമാണ് ഇന്നത്തെ ഈ നില. ഭാരതീയാദർശങ്ങൾക്കെല്ലാം, രാമായണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിലല്ലാതെ ഇന്ത്യൻ ജനതതിയുടെ മനസ്സുകളിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാതെയായി. ഇംഗ്ലീഷുപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന്നും കാരണം, ഈ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്നു് വിവേചനംകൂടാതെ നാട്ടുകാർ കൊടുത്ത പ്രോത്സാഹനം തന്നെയാണ്.

ഇന്നത്തെ ഈ നിലയ്ക്കു നമ്മുടെ പൂർവ്വികരെ മാത്രം കുറപ്പെടുത്തുന്നതു് അതിസാഹസമായിരിയ്ക്കും. ഭരണകർത്താക്കളും ഭരണീയരും തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റത്തിന്നു് അവശ്യം വേണ്ടതായ ഒരു പൊതുഭാഷയുടെ ആവശ്യത്തിന്മേലാണ് ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം സ്ഥാപിതമായിരിയ്ക്കുന്നതു്. തൽഫലമായി ഉത്ഭവിച്ച ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാഭ്യസനം, അതിരുകവിഞ്ഞു പോയതു മാത്രമാണ് അവക്കു പറ്റിയ അബദ്ധം. പൊതുജനങ്ങളുടെ ഈ മനസ്ഥിതിയോടു ഭരണകർത്താക്കൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്ന അനുകൂലഭാവവും, ഈ അധോഗതിയ്ക്കു നല്ല വളമായിട്ടാണ് തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. ഭാരതീയരേക്കാൾ കൂടുതലായി സംസ്കാരാഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യരുടെ ആദർശങ്ങളെക്കണ്ടു മേല്പോട്ടു ചാടിയ കൂട്ടരുടെ ത്രിശങ്കു സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള നിലയ്ക്കു ഇന്നുവരെ മാറ്റം വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ആംഗ്ലേയസംസ്കാരത്തോളംതന്നെ ഉയർന്നിലയിലുള്ള ഒരു സംസ്കാരം നമുക്കുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിന്റെ പരിപോഷണമില്ലായ്മയാലാണ് ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്നു പിന്നണിയിൽ നില്ക്കേണ്ടിവന്നതെന്നും ഉള്ള ഒരു ബോധം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ബോധത്തിന്നു സാഗതമരുളുവാനുള്ള ജ്ഞാനപ്രകാശവുംകൂടി 92 ശതമാനം ഭാരതീയർക്കും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ് കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരമായിരിക്കുന്നതു്.

ഇന്നത്തെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം സാഹിത്യപ്രധാനമായിരിക്കുന്നതും, ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലെ ഒരു ന്യൂനതതന്നെയാണ്. സാംസ്കാരികമായി സാഹിത്യത്തിന്നുള്ള വിലയെ അനാദരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഇതു പറയുന്നതു്. സാഹിത്യത്തിന്നു, ഭാവിജീവിതവിജയത്തിൽ വലിയ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യപ്രധാനമായിട്ടുള്ള സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രധാനമായി ഉദ്യോഗലാഭമാണ്. സാഹിത്യസംബന്ധമായി വലുതായ പരിജ്ഞാനം ആവശ്യമായ ഉദ്യോഗങ്ങളുടെ എണ്ണം തുലോം ചെറുതാണ്. അവയ്ക്കുതന്നെ ധാരാളം സ്ഥാനാർത്ഥികൾ ഉള്ള നിലയ്ക്കു, അതിന്നു കൊടുക്കേണ്ടതായ പ്രാധാന്യം കുറെ കുറയേണ്ടതാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പരിപാവനയായ സാഹിതീദേവിയുടെ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നു വരുന്നതല്ല. ജീവിത നിർവ്വഹണത്തിന്നായി ബഹുഭ്രരിപക്ഷം ജനങ്ങളും വിഷമിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആ വിഷമഘട്ടങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുവാൻ അബലയായ സാഹിതീദേവിയുടെ കരങ്ങളും എത്രത്തോളം ശക്തങ്ങളാണെന്നുള്ളതിൽ മാത്രമേ സന്ദേഹത്തിന്നു വഴിയുള്ളൂ. മാനസികമായ ആനന്ദത്തേയും പുളകോദ്ഗമത്തേയും മാത്രം അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സാഹിത്യം, ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ കിടന്നു കഴിക്കുന്ന ഒരുത്തനു ആസ്വാദ്യകരമല്ലാതെയായിത്തീരുന്നതു് സ്വാഭാവികം തന്നെയാണ്. സാഹിത്യം, ഉപദേശത്രുപേണ ജീവിതത്തെ സൽപഥത്തിൽക്കൂടി നയിക്കുവാൻ സഹായിക്കുമെന്നുള്ള വാദത്തിന്നു പ്രായോഗികമായി ഒരു വിലയുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിന്നുള്ള കാരണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു്, സൽപഥത്തിൽക്കൂടിയോ, ദുഷ്പഥത്തിൽക്കൂടിയോ, എങ്ങിനെയെങ്കിലും ജീവിതത്തെ നയിക്കുകപോലും ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്തവരാണ് ഇന്ത്യൻജനതതിയിൽ സിംഹഭാഗവും എന്നതാണ്. പിന്നീട്, സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന ആദർശപുരുഷന്മാരെപ്പോലെ ജീവിതം നയിക്കുന്ന ജനങ്ങളും അത്രയ്ക്കധികമുണ്ടോ എന്നുള്ളതും സംശയമാണ്. ഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തിൽ മാത്രം വിഹരിക്കുന്ന ഏതൽഗ്രന്ഥങ്ങളെ സാമാന്യമായ വിദ്യാഭ്യസനപരിധിയുള്ളിൽനിന്നും പുറത്തു കടത്തേണ്ടതാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രായോഗികമായ വശങ്ങൾക്കെല്ലാം ക്രൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് ഇന്നു ഇന്ത്യയ്ക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. അധികൃതന്മാർ ആ വിഷയത്തിൽ കുറെക്കൂടി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതു് ആശാസ്യമായിരിയ്ക്കും.

തകർന്ന വീണ.

(മഞ്ജരി.)

എൻ. ഡി. കൃഷ്ണനുണ്ണി.

I

"തുമധുരാകൃതെ, പാട്ടക പാട്ടക
കോമളമയിർക്കൊള്ളട്ടെ ! ചേതനങ്ങൾ."

"നീരൊളി, നീഹാരനീരാളംനീത്തിയ
പാരണി, ഹേമന്തസുപ്രഭാതം,
താരിതംക്കണ്ണുകൾ പാടെ വിടത്തിയ
വാരിളംവല്ലരീ തല്പജങ്ങൾ,
തേന്തുരും സൂനത്തെ, യാനന്ദമമ്മര-
സ്ഥാനത്താൽ മാനിക്കും ഷഡ്പദങ്ങൾ,
മഞ്ഞണി മഞ്ജരീ മഞ്ജുളവഞ്ജുള-
കുഞ്ജങ്ങൾ, കോകില രഞ്ജിതങ്ങൾ,
പല്ലവപാടല പാണിയാൽ, പാടവ-
ച്ചില്ലതാലോലിക്കും കൊച്ചുതെന്നൽ,
കൊച്ചലക്കൈകളാൽ താളംപിടിച്ചുകൊ-
ണ്ടിച്ചുയിൽപോകും ചെറിയ ചോല,
രാഗലഹരിയാലംബരാന്തങ്ങളി-
ലാകെ, ക്കരംചേർക്കുമംശുമാലീ,
ഭവ്യദഭാഷയിൽ, ഭാസുരപ്രത്യൂഷ-
കാവ്യം പഠിക്കുന്ന പൈങ്കിളികൾ;
പാവനം ശോഭനമാകവെ മോഹന-
മീവനം; മൂകനായ്മാഞ്ഞീടാതെ,
തുമധുരാകൃതേ ! പാട്ടക പാട്ടക
കോമളമയിർക്കൊള്ളട്ടെ ! ചേതനങ്ങൾ."

II

പ്രേമസംപൂരിത വൈഖരീമാധുരി-
മാമകമാനസം മുഗ്ധമാക്കി;
മോഹനരാഗമൊന്നാലാപിച്ചീടുവാൻ
മോഹമെനിക്കല്പമങ്കുരിച്ചു;

സംഗീതചാതുരി കൃട്ടുവാൻ കൈകളിൽ
ഭംഗികലന്നൊരു വീണയേന്തി;
പാട്ടുവാൻ പാടവം പോരാതെപോകിലും
കാട്ടുകാട്ടീടുവാൻ പോരുമീഞാൻ,
മത്സ്യന്റെറയഭ്യാസ സാമത്ഥ്യമെങ്ങെങ്ങാ-
സ്സൃത്യപ്രപഞ്ചപ്രകൃതിഗാനം !
"ചെയ്യുമൊ സാഹസം" എന്നൊന്നെ നോക്കിയാ
ത്തയ്യൽമാൻപേട പകച്ചു നില്പായ്;
പൊട്ടിയടന്നൊരു മാന്തളിർതൊത്തെങ്കെ
തട്ടിക്കളയുവാനാഗ്രഹിച്ചു;
പച്ചിലച്ചില്ലയിൽ തുങ്ങുന്നകൃട്ടിലെ
ക്കൊച്ചുടയ്ക്കാക്കിളിയെത്തിനോക്കി;

* * * *
* * *

ഹന്ത ! മൽകൈകളിൽ കണ്ടുഞാനൽബുദ്ധൻ
തന്ത്രിതകന്നൊരു വീണമാത്രം !
കോരിത്തരിച്ചുപോയെൻമേനിയാകവെ,
നീറിപ്പൊടികയായന്തരംഗം !

പുസ്തകാഭിപ്രായം.

ഇരുട്ടിനു മുൻപു്. (ഒരു ഏകാങ്കനാടകം) :— ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

മംഗളോദയം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ. വില 4 ണ.

ഭാവിയെപ്പറ്റി ഉത്സുകനായ ഒരു കവിയുടെ ഒട്ടുംതന്നെ ശുഭപ്രതീക്ഷയോടുകൂടാത്ത മനസ്സിലെ ധാമ്മികമായ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ ബഹിർമുഖമായി കാണിക്കുന്ന ഒരൊന്നാന്തരം ഏകാങ്ക നാടകമാണ് 'ഇരുട്ടിനു മുൻപു്.' രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർക്കുകൂടി അസൂയപ്പെടത്തക്ക അത്ര ഗഹനമായ ലോകവീക്ഷണവും അതിൽ ഇല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. ധർമ്മത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിയായ 'നീതി' യെ, സർവ്വരാജ്യസമിതിയിൽ വസിക്കുന്ന 'നയ'മാകുന്ന വേശ്യയായി കാണുന്ന ജിയുടെ ഭൌതികദൃഷ്ടി, ജിയെ ആദ്ധ്യാത്മികലോകത്തിൽ ചിറകടിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു സുന്ദരവിഗ്രഹമായി അറിയുന്നവർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും, അനുമോദനാർഹമായി തോന്നും. മറ്റു പലയി

ടത്തും, ശ്രുഭപ്രതീക്ഷകന്മാർക്കുടി വാസ്തവമാണെന്ന വിശ്വസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന, ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച പല യഥാ ത്ഥങ്ങളും ജി കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. "ഈ വെളുത്ത പരിഷ്കാരം നീതി യുടെ രൂപം ഗ്രസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന പാണ്ഡുരോഗമാണ്," എന്നതു ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. വ്യഭിചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കല, ആഡംബരസമഗ്രയും, ചപലയുമായ നീതി, മദ്ധ്യോദയറാ വകതിരിവു കാണിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം, സർവോപരി, സർവ്വത്ര മലിനമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മതം — ഇവകൊണ്ടെല്ലാം കെട്ടിപ്പൊക്കിയിട്ടുള്ള ഈ പരിഷ്കാരം ഒരു രോഗമാ ണോ എന്നു ഭയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന ഹൃദയം, ധാർമ്മികമായ അസ്വസ്ഥതയേയും, അതിലധികം ദാരുണമായ ഹൃദയവേദനയേയും കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണ്.

ആഫ്രിക്കയുടെ വടക്കുകിഴക്കേ മൂലയിൽ കിടക്കുന്ന 'എത്തിയോപ്യ' യെ കീഴടക്കി, അതിനെ പരിഷ്കരിക്കണമെന്ന ഇറ്റലിയുടെ ദുർമ്മോ ഹമാണ് ജിയെ 'ഇരുട്ടിനു മുൻപു്' എഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഈ അനീതിയുടെ രാഷ്ട്രീയമായ വില എന്തുമാവട്ടെ; അതിന്റെ ധാർമ്മികമായ നിലയെക്കുറിച്ചാണ് ജി. എഴുതുന്നതു്. 'എത്തി യോപ്യ' ആ യുവതിയുടെ 'സ്വാതന്ത്ര്യ'മാകുന്ന ശിശുവോടുകുടി, നദികൾ, മലകൾ മുതലായ അനുചരസംഘത്താൽ അനുഗതയായി നിസ്സ ഹായനായ ധർമ്മത്തെ ചെന്നു കണ്ടു മടങ്ങുന്നതാണ് പുസ്തകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. ഇത്ര ലഘുവായ ഒരു ഇതിവൃത്തത്തെ, അതുപോലെ ചെറു തായ ഒരു പുസ്തകത്തിനുള്ളിൽ, ഇത്ര ശക്തിയായി പ്രതിപാദിക്കണമെ ങ്കിൽ, അതിനു ജിയെപ്പോലെ വികാരപരവും, വിചാരപരവുമായ പ്രതി ഭയുടെ ദർശനശക്തി ഉള്ളവർ കുടിയേ കഴിയൂ. ധാർമ്മികമായ ഒരസ്വാ സ്ഥ്യത്തിന്റെ ചിറകടി ഈ ലഘുകൃതിയിൽ എല്ലായിടത്തും കേൾക്കാ മെന്നു തീർത്തും പറയാം. പക്ഷെ, ഒരു സംശയം മാത്രമുണ്ട്. ഈ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി പൌരസ്ത്യഹൃദയത്തിന്റെ മാത്രമാ ക്കുന്നതെന്തിനാണ്? കവി പൌരസ്ത്യനായതുകൊണ്ടു മാത്രം എന്നു സമാ ധാനിക്കാം. അല്ലാത്തപക്ഷം, ധാർമ്മികമായ ഈ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി പൌരസ്ത്യഹൃദയത്തിന്റെ കുത്തകയാക്കുന്നതിൽ ജി തന്നെ, അറിയാതെ, ഒരധർമ്മം കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്നു് അർഹിക്കുന്ന പ്രചാരവും, പ്രശസ്തിയും അചി രേണ കിട്ടിക്കാണട്ടെ എന്നു ഞങ്ങൾ ആശംസിക്കുന്നു.

വി. വി.

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒമ്പതാമത്തെ വാഷ്പിക റിപ്പോർട്ട്.

മാന്യരെ, മഹതികളെ,

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒമ്പതാം വാഷ്പികറിപ്പോർട്ട് നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്കപാരമായ സന്തോഷമുണ്ട്. പ്രതീക്ഷിക്കാതിരുന്ന ചില പ്രതിബന്ധങ്ങളാൽ സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഇക്കൊല്ലം കുറെ വൈകിയിട്ടേ ആരംഭിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇക്കൊല്ലം മണ്ഡലം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്ന കൃത്യങ്ങളുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണമാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.

പ്രത്യേകയോഗങ്ങൾ.

1111 ചിങ്ങമാസം 18-ാംനു- കൂടിയ കാര്യാലോചനസഭയിൽവെച്ചു നിർവ്വാഹകസമിതിയിലേയ്ക്കുള്ള അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ചിങ്ങമാസം 20-ാംനു- കൂടിയ നിർവ്വാഹകസംഘത്തിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു കന്നി 24-ാംനു- ശ്രീമാൻ. ഡി. പദ്മനാഭനുണ്ണി അവർകളാൽ മണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രാരംഭപ്രസംഗം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. ശ്രീമാൻ ഉണ്ണി അവർകൾ "സാഹിത്യത്തിലെ കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഫലിതസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. 1111 ധനു 23-ാംനു- ശ്രീമാൻ കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സത് അവർകൾ "ഉപമാലങ്കാര"ത്തെക്കുറിച്ചും വൃശ്ചികാരംഭത്തിൽ ശ്രീമാൻ പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ അവർകൾ, ബി. എ., ബി. എൽ., എം. എൽ. സി., "വിദ്യാഭ്യാസവും സ്വതന്ത്രചിന്തയും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും ധനുമാസം 25-ാംനു- ശ്രീമാൻ കടത്തനാട്ട് ശങ്കരവർമ്മ രാജാ, അവർകൾ "സാഹിത്യാനന്ദം സർവ്വോൽകൃഷ്ടം" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും 1111 മകരം 16-ാംനു- ശ്രീമാൻ ആഗമാനന്ദസ്വാമികൾ "ഭാരതീയയുവാക്കളുടെ കർത്തവ്യം" എന്ന വിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ചും യഥായോഗ്യം പ്രസംഗിച്ചു.

സാധാരണയോഗങ്ങൾ.

സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇക്കൊല്ലം നടത്തിയ സകല സാധാരണയോഗങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ടുതന്നെ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. 1111 തുലാമാസം 18-ാംനു- ശ്രീമാൻ ജി. പി. നായർ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ശ്രീമതി ആനി ജോസഫ് "സ്ത്രീകളും രാഷ്ട്രവും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഉജ്ജ്വല

മായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. മകരം 16-ാംനു- ശ്രീമതി കെ. സരസ്വതി അമ്മയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ശ്രീമാൻ ഇ. കെ. നായർ "വിദ്യാർത്ഥികളും ഈശ്വരചിന്തയും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിച്ചു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗംകൂട്ടുകയെന്നുള്ളതു് സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതു് ആദ്യത്തെ തവണയാണ്. മകരം 29-ാംനു- ശ്രീമാൻ പി. കേരളവർമ്മ രാജാ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ശ്രീമാൻ കെ. കെ. ഭാസ്കരൻ "കഥകളിയും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു വിജ്ഞേയമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു.

1111 കുംഭം 8-ാംനു- കൂടിയ കാവ്യാലോചനസഭയുടെ തീപ്പനസരിച്ചു പതിവായി നടത്തിവരാറുള്ള മത്സരപരീക്ഷകൾ ഇക്കൊല്ലവും നടത്തുകയുണ്ടായി. അതിൽ താഴെ പറയുന്നവർ സമ്മാനാർഹരായിരിക്കുന്നു.

1. ഗവേഷണപ്രബന്ധം.

പി. ശങ്കരനാരായണക്കയ്മൾ — Class II.

2. പ്രസംഗം.

വിദ്യാർത്ഥികൾ.
(1) സി. ചന്ദ്രശേഖരമേനോൻ B. Sc. Class.
(2) എ. കുട്ടൻ മേനോൻ — Class IV.

വിദ്യാർത്ഥിനികൾ.
(1) പി. എസ്സ്. അമ്മിണി B. Sc. Class.
(2) ആനി ജോസഫ് — Class IV.

3. പദ്യോച്ചാരണം.

വിദ്യാർത്ഥികൾ.
(1) വി. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ — Class III.
(2) വി. രാമൻകുട്ടി മേനോൻ — Class I.
(3) പി. ശ്രീധരമേനോൻ — Class II.

വിദ്യാർത്ഥിനികൾ.
(1) എസ്മി ഡയസ്സ് — Class IV.
(2) കെ. സരസ്വതി — Class II.

4. അക്ഷരശ്ലോകം.
(1) വി. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ — Class III.
(2) വി. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി മേനോൻ Class III.
(3) കെ. സരസ്വതി — Class I.

5. ഉപന്യാസം.
(1) ആനി ജോസഫ് — Class IV.
(2) വി. വി. ഗോപാലൻ — Class II.

6. കവിതാനിർമ്മാണം.	(1) പി. പി. അനന്തനാരായണൻ		Class IV.
	(2) വി. വി. ഗോപാലൻ	—	Class II.
	(3) പി. എസ്സ്. അമ്മിണി		B. Sc. Class.
7. ചെറുകഥ.	(1) വി. വി. ഗോപാലൻ.	—	Class II.
	(2) എസ്സി ഡയസ്സ്	—	Class IV.
8. വിവർത്തനം.	(1) എസ്സി ഡയസ്സ്	—	Class IV.
	(2) പി. പി. അനന്തനാരായണൻ	,,	,,

മത്സരപരീക്ഷകളിൽ ധാരാളം വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാർത്ഥിനികളും പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. ചെറുകഥയെഴുത്ത്, അക്ഷരശ്ലോകം എന്നിവയ്ക്ക് യഥാക്രമം സമ്മാനങ്ങൾ നൽകിയ ഞങ്ങളുടെ കോളേജ് അദ്ധ്യാപകന്മാരായ ശ്രീമാൻ വി. ടി. ശ്രീധരമേനോൻ, എം. എസ്. സി., ശ്രീമാൻ പി. നാരായണമേനോൻ, എം. എ., എന്നിവരോട് ഞങ്ങളുടെ ഉള്ളുഴിഞ്ഞ നന്ദിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഗവേഷണപരമായ പ്രബന്ധത്തിന് പ്രത്യേകം സമ്മാനം നൽകിയ മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയോടും വിദ്യാർത്ഥിനികൾക്ക് പ്രത്യേകം സമ്മാനം കൊടുത്ത കൊച്ചി ഇളയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ നേത്യാരമ്മ ശ്രീമതി വി. കെ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി അമ്മ അവർകളോടും മണ്ഡലം നിഷ്കളങ്കമായ കൃതജ്ഞതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാസംഗികന്മാരായും അദ്ധ്യക്ഷപദം സ്വീകരിച്ചും മത്സരപരീക്ഷകളുടെ നിഷ്പക്ഷപാതികളായ വിധികർത്താക്കളായും ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള സകല മാന്യമഹതീമഹാന്മാരോടും നിർവ്വാഹക സംഘങ്ങളോടും ഞാൻ എന്നും കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു.

സി. ആർ. നാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ,
കാര്യദർശി,
ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലം.

മഹാരാജകീയ കലാശാലാ മാസികയുടെ

മലയാളഭാഗം.

സാഹിത്യസോപാനം.

പത്രാധിപർ:

കവിതിലകൻ, കെ. പി. കറുപ്പൻ.

വിഷയവിവരം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാന്മാർഗ്ഗികമോ അല്ലയോ?	വിദ്വാൻ ടി. എം. ചുമ്മാർ	81
"മരണത്തിന്റെ മടിയിൽനിന്ന്"	(സ്റ്റാനിസ്സ്) ക്ലാസ്സ് II.	90
ആ ആട്ടിടയൻ	ചങ്ങംപുഴ, ക്ലാസ്സ് I.	97
ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം	പി. ശങ്കരനാരായണ ക്കൈയ്മൾ, ബി. എസ്സ്. സി.	101
ചിന്തമഗ്നയായ സീത	എം. രാജം, ക്ലാസ്സ് IV.	110
മുക്തകമഞ്ജരി	പി. എസ്സ്. സുബ്ബരാമപട്ടർ, ശിരോമണി.	114
മാതൃസാന്ത്വനം (മഞ്ജരി)	ഇ. കെ. നായർ, ക്ലാസ്സ് IV.	115
'പരിശുദ്ധ'പ്രേമം (കേക)	വിദ്വാൻ നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ നാരായണമേനോൻ.	116
മഹാമഹിമശ്രീ രാമവമ്മ പരീക്ഷിത്തു് കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്		118
ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലം.		129

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാന്മാർഗ്ഗികമോ, അല്ലയോ?

(വിദ്വാൻ ടി. എം. മുഹമ്മദ്.)

ഭാഷാചരിത്രം അവധാനപൂർവ്വം പാരായണംചെയ്യുന്ന ഏതൊരാൾക്കും, ഏതു ഭാഷയിലും സംഭാഷണഭാഷയെന്നും, സാഹിത്യഭാഷയെന്നും രണ്ടുംപ്പിരിവുകൾ ഉണ്ടെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും. സംഭാഷണഭാഷയ്ക്ക് ആവശ്യകഭാഷയെന്നോ, അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അതിൽനിന്നു തന്നെ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യഭാഷയ്ക്ക് വിനോദകഭാഷയെന്നോ, രണ്ടിന്റെയും ഉദ്ദേശത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പേർ കല്പിക്കാവുന്നതാണ്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യം വിനോദമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. സകല ദേശക്കാരുടേയും ജാതിക്കാരുടേയും ഇടയിൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ അപേക്ഷിച്ചു പദ്യസാഹിത്യമാണു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നുള്ള വസ്തുതയും ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമായിരിക്കുന്നു. സച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന മനോവൃത്തിയുടെ ബഹിഃപ്രകടനമാണ് പദ്യം. മനസ്സിന്റെ വിനോദത്തിൽനിന്നും അഥവാ ഹൃദയാനന്ദത്തിൽനിന്നുമത്രെ അതിന്റെ ഉല്പത്തി.

'മാനിഷാദ, പ്രതിഷ്ഠാംത്വ — മഗമഃശാശ്വതീസ്സമാഃ
യത് ക്രൗഞ്ചമിഥുനാദേക — മവധീഃ കാമമോഹിതം'

ക്രൗഞ്ചവധദർശനത്താൽ ആദികവിയായ വാല്മീകിയുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പ്രസ്രവിച്ച ശോകമെന്ന ചിത്തവൃത്തിവിശേഷമാണ് ഇവിടെ ശ്ലോകരൂപേണ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുള്ളതെന്നു സുസ്പഷ്ടമാണല്ലോ. സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിതമായ ശോകവും, രസാസ്വാദനാവസരത്തിൽ ആനന്ദസ്വരൂപമായിത്തന്നെ പരിണമിക്കുമെന്നുള്ളതു, സാഹിത്യശാസ്ത്രസമ്മതമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമാണ്. ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആനന്ദസ്വരൂപസ്വരൂപനായ ജഗദീശ്വരനോടുള്ള പ്രേമം, അവ്യക്തമായിട്ടെങ്കിലും, സകല ജീവികളിലും അനശ്വരമായി പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്. സൃഷ്ടിസോപാനത്തിന്റെ ഉന്നതപടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മനുഷ്യനിൽ, അതു്, ഇതരജീവികളിലേക്കാൾ പ്രകടമായും വിലസുന്നു.

വൈരാഗ്യമേറിയൊരുവൈദികനാട്ടെ യേറ്റ–
വൈരിക്കുമമ്പുഴറിയോടിയഭീരുവാട്ടെ
നേരേവിടന്ന വിലസീടിന'പൂവു' നോക്കി'–
യാരാകിലെന്തുമിഴിയുള്ള വർനിന്ന

പോകുന്നതും മറവും മേല്പറഞ്ഞ ഐശ്വരമായപ്രേമത്തിന്റെ ആകർഷണ വീചികളിൽപെട്ട മനുഷ്യഹൃദയം ഡോളായമാനമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടാണു്. ഏവംവിധമുള്ളതായ ഈ പരമാത്മപ്രേമത്തിൽനിന്നുതന്നെയാകുന്ന സാഹിത്യശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള രത്യാദിചിത്തവൃത്തികളും മനുഷ്യനിൽ ആവിർഭവിക്കുന്നതു്. നായികാനായകന്മാർക്കു തങ്ങളിൽ ജനിക്കുന്നതായി കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന രതിഭാവം ഒന്നുതന്നെയാണു്, ഉപാധിഭേദേന ഓരോ വിജാതീയഭാവങ്ങളാൽ വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ, ശോകജുഗുപ്സാദികളായിരിക്കുന്ന ഓരോ ചിത്തവൃത്തികളായും പരിണമിക്കുന്നതു്. രത്യാദി ഭാവങ്ങളും പ്രബുദ്ധങ്ങളായിത്തീരുമ്പോളും അഥവാ വിഭാവാനുഭാവവ്യഭിചാരികളാൽ വ്യക്തമാകുമ്പോളും ശൃംഗാരാദി രസങ്ങളും ഉത്ഭവിക്കുന്നു. മേൽപ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും സാഹിത്യാശ്രയമായ സകല രസങ്ങളുടേയും ഉല്പത്തി ആ പരമാത്മപ്രേമത്തിൽനിന്നുതന്നെയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. ശോകാദി ചിത്തവൃത്തികളും അഥവാ കരുണാദി രസങ്ങളും ആസ്വാദനവേളയിൽ ആനന്ദസ്വരൂപമായി പരിണമിക്കുമെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചതിനുള്ള യുക്തിയും ഇതുതന്നെ. ഈ ഭാഗം ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

പ്രകൃതി മുഴുവൻ അത്യത്ഭുതകരമായിത്തോന്നിയിരുന്ന ആദിമമനുഷ്യൻ അവനിൽ വാസനാരൂപേണ ലയിച്ചുകിടന്നിരുന്ന സംഗീതധ്വനിയാൽ, അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച ആ ആഹ്ലാദവികാരങ്ങളെ പ്രകടീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. താദൃശമായ വികാരങ്ങളും വൈഖരീരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണു് കവിത അഥവാ പദ്യസാഹിത്യം. ആ ഭീമസാഹിത്യം ഛന്ദോനിബദ്ധമായിത്തീരുവാനുള്ള ഹേതുവും ഇതുതന്നെ.

കലകളിൽ—കോമളകലകളിൽവെച്ചു സർവ്വപ്രധാനമായ കാവ്യകലയുടെ—അഥവാ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തി, ഹൃദയാഹ്ലാദത്തിൽ നിന്നാണെന്നും, അതിന്റെ ഫലം, ആഹ്ലാദപ്രദാനമാണെന്നും, ഇതുയുംകൊണ്ടു വ്യക്തമായി.

എന്നാൽ അതല്ല, സരസമായി ഹിതോപദേശം ചെയ്തു്, മനുഷ്യനേ കർത്തവ്യകൃതുകിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണു് അതിന്റെ പരമപ്രയോജനം എന്നു വേറൊരുപക്ഷം ഇന്നു പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, ഇപ്പറഞ്ഞതിനും യഥാർത്ഥമായ ഹൃദയാനന്ദത്തിനും തമ്മിൽ യാ

തൊരു ഭേദവും ഇല്ലെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാണു്.

സന്താപ സങ്കുലമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ ദുഃഖോപശാന്തിക്കായി മനുഷ്യർ ചെയ്തിട്ടുള്ള മാനസിക പ്രയത്നമാണു് കലകളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായിട്ടുള്ളതു്. ദുഃഖോപശാന്തിയുടെ ഫലം ആനന്ദമാണല്ലൊ. പിപാസുവായവൻ തോയപാനം നിമിത്തം പൂർണ്ണസുഖം ലഭിച്ചതായി കരുതുന്നു. ബുദ്ധിവികാസത്തിൽ ഏറ്റവും ശൈശവദശയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന പ്രാചീനമനുഷ്യൻ, ഈ മാതിരി ആഗമാപായിയായ ആനന്ദം, അഥവാ ദുഃഖപ്രതിദ്വന്ദ്വിയായ സുഖം മാത്രമേ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാരംഭോദ്ദേശ്യമായി കരുതിയിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളൂ. അവന് അന്നതു മാത്രം മതിയായുമിരുന്നു. എന്നാൽ അവന്റെ ബുദ്ധി ഉൽക്കഷ്ടത്തെ പ്രാപിച്ചുവന്നതോടുകൂടി, നിത്യാനന്ദപ്രദമായ ഒന്നിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയും വർദ്ധിച്ചുവന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും പ്രരോഹകാരണമായി വിലസുന്ന ആ നിത്യ ചൈതന്യത്തിൽ വസ്തുക്കളെ ലയിപ്പിക്കുക, എന്നുള്ളതു സാഹിത്യ കലയുടെ ധർമ്മമായും പില്ക്കാലത്തു വിചാരശീലന്മാരായ വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ വിചാരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഇതോടുകൂടിയായിരിക്കാം സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പക്ഷാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സന്മാർഗ്ഗോപദേശമാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുടെ യുക്തി എത്രകണ്ടു ആദരണീയമെന്നു ഇതിനുപരി നമുക്കു ശോധിക്കാം. മനുഷ്യമനസ്സു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഒരു സമവായ കേന്ദ്രമാണല്ലൊ. ആ മനസ്സു ഇന്നവിധത്തിലുള്ളതാണെന്നോ, അതിൽ ജ്ഞപ്തി (Consciousness) എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നോ നമുക്കു ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇതേവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ.

'ഒന്നും തിരിച്ചറിയുവാനരുതൊട്ടറിഞ്ഞോ–
രൊന്നും കഥിക്കുകയുമില്ല, കഥിച്ചുവെങ്കിൽ
എല്ലാമസത്യമിതുമല്ലതുമല്ലസത്യ–
മെന്നോതുമിങ്ങനെ മറഞ്ഞരുളുന്നു'—ആ 'തത്വം' മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു അനധിഗമ്യമായിത്തന്നെ എന്നും ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. ഏതായാലും നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ സിരാചക്രചലനത്തോടൊത്തുതന്നെ മനസ്സിൽ ജ്ഞപ്തിയും, അതിന്റെ ക്രമത്തെതന്നെ കൃത്യമായനുസരിച്ചു് ആശയപ്രവാഹവും സംഭവിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു അനിഷേധ്യമായ ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രതത്വമാണു്. ചക്ഷുരാദി പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി മനസ്സു് വസ്തുജ്ഞാനത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതും, ചലനസിരകളുടെ ആകുഞ്ചനപ്രസരാണാദി

ക്രിയകളാൽ അതു പുറമെ പ്രകാശിക്കുന്നതും നമുക്കനുഭവമായിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും വസ്തു കാണുമ്പോഴോ, ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോഴോ നമ്മുടെ സിരാപടലങ്ങൾക്കു സാധാരണഗതിയെ കവിഞ്ഞുള്ള ഒരു ശക്തിപ്രവാഹംമൂലം ഒരു വികമ്പം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുതന്നെയാണു ഹൃദയവികാരത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണം. ദൃശ്യശ്രവ്യകാവ്യങ്ങൾവഴി നമ്മുടെ ഹൃദയം ഇത്തരം വികാരങ്ങൾക്കു പലപ്പോഴും അധീനമായി (വിധേയമായി)ത്തീരാറുണ്ടെന്നുള്ളതു സഹൃദയന്മാർക്കു അവിദിതവുമല്ലല്ലൊ. എന്നാൽ നമ്മളിൽ ഉളവാകുന്ന വികാരവിചാരങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നുപോലെ ഉൽകൃഷ്ടമോ, സ്പൃഹണീയമോ ആയിരിക്കുന്നില്ല. ഉത്തമം, മദ്ധ്യമം, അധമം എന്നിങ്ങനെ ആ വികാരങ്ങളെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. അവയിൽ ഉത്തമവികാരങ്ങൾ അഥവാ വിശിഷ്ടമനോഭാവങ്ങൾക്കു മാത്രമേ നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ വികസിപ്പിച്ചു സഫലമാക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളൂ. സതപ്രധാനമായിരിക്കുന്ന മനസ്സിൽ, ഉത്തമാദിവികാരങ്ങളിൽ ഏതുപ്രകടമായി തെളിഞ്ഞുവിളങ്ങുന്നുവോ, അതനുസരിച്ചു് അതായതു സദ്ഭാവങ്ങൾ പ്രബലപ്പെടുമെന്നുള്ളതു് തീർച്ചതന്നെ. ദൃശ്യശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിലെ കഥാവസ്തുക്കളിലുള്ള താദാത്മ്യപ്രതീതികൊണ്ടു ഒരു അനുവാചകനു് ഇത്തരംമാനസികപരിവർത്തനങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് അനുഭവസിദ്ധമാണു്. അതിനാലത്രെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സദാചാരബോധനമായിരിക്കണമെന്നു് അനേകം നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു്.

സത്തുക്കളുടെ ആചാരം അഥവാ സത്തായ ആചാരം എന്നർത്ഥമുള്ള സദാചാരോപദേശമാണു സാഹിത്യത്തിന്റെ മൗലികോദ്ദേശ്യമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുവാൻ വേറെയും കാരണമില്ലാതില്ല. മാനസികലോകം ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങൾ അഥവാ ഈക്ഷണങ്ങൾ (Sensation) കൊണ്ടു വിനിർമ്മിതമാണെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. പദാർത്ഥങ്ങളെ അറിയുക, അനുഭവിക്കുക, സങ്കല്പിക്കുക ഇവ മൂന്നും മനസ്സിന്റെ ധർമ്മങ്ങളത്രെ. വിശിഷ്ടവികാരങ്ങളുടെ ഉദ്ദീപനത്തിൽനിന്നു മാത്രമേ സാത്വികമായ സ്വഭാവം ഉത്ഭവിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളൂ. മനുഷ്യൻ അവന്റെ വിചാരമല്ലാതെ മറെറന്താണു്? ഒരുവൻ ഏതൊന്നിനെ ധ്യാനിക്കുന്നുവോ അവൻ അതുതന്നെയായിത്തീരുന്നു! എന്നിങ്ങനെയുള്ള മഹദ്വചനങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്. അതിനാൽ കാവ്യരസാസ്വാദലോലുപനായ ഒരു ഭാവുകന്റെ ചിത്തത്തെ ഉത്തമങ്ങളായ സദ്വികാരങ്ങൾകൊണ്ടു് ഉത്തേജിപ്പിച്ചു ശുദ്ധീകരിക്കേണ്ടതു, ലോകോപകാരിയായ ഒരു കാവ്യകൃത്തിന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്നു നിശ്ശങ്കം തെളിയുന്നു. ഉത്സാഹം, ദ്വേഷം, ആത്മാഭിമാനം മുതലായ

സ്വാർത്ഥവികാരങ്ങളേക്കാൾ സ്നേഹം, ബഹുമാനം, അനുകമ്പ മുതലായ പരാർത്ഥവികാരങ്ങൾക്കാണു ഇവിടെ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതെന്നുള്ളതും സുവ്യക്തമാണല്ലൊ. മനുഷ്യൻ ഒരു സ്വാർത്ഥജീവിയല്ല. അവന്റെ പ്രവൃത്തികളെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതിനു ചില നിയമങ്ങൾ ആവശ്യമാണു്. ആവക നിയമങ്ങളുടെ ബോധമത്രെ ധാർമ്മികബോധം. ധർമ്മബോധോപസ്കൃതമായ കാവ്യഭാരതിയത്രെ മനുഷ്യനെ നിസ്സ്വാർത്ഥനും സൽകർമ്മനിരതനുമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശക്തമായുള്ളതു്. ശമാദിഷഡംക്കസമന്വിതമായ ഒരു കവിചിത്തത്തിൽനിന്നു മാത്രമേ, തത്തുല്യമായ സദാശയങ്ങൾ പുറപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഋഷിയല്ലാത്തവൻ കവിയായി ശോഭിക്കുന്നില്ല ! എന്നതു പണ്ഡിതപ്രോക്തമായ ഒരു വാക്യമത്രെ. അതിനാൽത്തന്നെയാണു് 'യമാദിനിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രമാക്കി സ്വാനുഭവങ്ങളെ വിവേചിച്ചുനോക്കാൻ കഴിയുന്നവനുമാത്രമേ കാവ്യകരണസാമർത്ഥ്യമുള്ളൂ' എന്നും, 'ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ധർമ്മതത്വങ്ങളെ ജനങ്ങൾക്കനുഭവപ്പെടുത്തി അവരെ അദ്വൈതമായ ആനന്ദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുകയാണു് ശരിയായ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രയോജനം' എന്നുംമറ്റുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷെ, ഈ പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ, കവിഹൃദയംതന്നെ രജസ്തമസ്സുകളകന്ന സത്വാത്മകമായി തെളിയേണ്ടതാണു്. താദൃശമായ കവിയുടെ ഹൃദയധരിയിൽ നിന്നും വിനിർഗ്ഗളിക്കുന്ന കവിതാപ്രവാഹമത്രെ, മർത്ത്യചിത്തത്തെ പ്രക്ഷാളനംചെയ്തു ശുദ്ധീകരിച്ചു്, അതിനെ ആ നിത്യജ്യോതിസ്സിനോടു സമീപിപ്പിക്കുകയും, അതിൽതന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതു്. കവിത, ഹ്ലാദൈകമയിയായിത്തീരുന്നതും, ഇങ്ങനെ സാഹിത്യവും സന്മാർഗ്ഗവും തമ്മിൽ അവിഭക്തമായിച്ചമയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്. ആകയാൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സന്മാർഗ്ഗോപദേശമാണെന്നുള്ള വാദത്തിനു യാതൊരസാംഗത്യദോഷവും ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇങ്ങനെ സാന്മാർഗ്ഗികമാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരമെന്തെന്നു കൂടി ഇവിടെ അല്പം വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഒന്നു ശാസനാരൂപത്തിൽ കൃത്യാകൃത്യങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുമ്പോൾ മറെറാന്നു, സരസസൂക്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാരസ്യത്തോടുകൂടി അതിനെ വിശദീകരിച്ചു കാണിക്കുന്നു. ഇതത്രെ അവതമ്മിലുള്ള പ്രധാന അന്തരം.

"യദ്വേദാൽപ്രഭൃസമ്മിതാദധിഗതം ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യദ്വാർത്ഥപ്രവണാൽ പുരാണവചനാദിഷ്ടംസുഹൃത്സമ്മിതാൽ

കാന്താസമ്മിതയാ യയാ സരസതാമാപാദ്യ കാവ്യശ്രിയാ
കർത്തവ്യേകതുകീബുധോവിരചിതസ്യൈസ് പൃഹാംകുമ്മഹേ".

എന്നുള്ള പ്രതാപരുദ്രീയത്തിലെ പദ്യം ഈ വിഷയത്തിൽ ഒന്നാന്തരം പ്രമാണമാണ്. പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ മാത്രമല്ലാ, ഫലപ്രാപ്തിയിലും ശാസ്ത്രത്തിനും സാഹിത്യത്തിനും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്. ശാസ്ത്രം നമ്മുടെ രസനീരസങ്ങളെ ഗണിക്കാതെ ശ്രേയോപദേശം ചെയ്യുമ്പോൾ, സാഹിത്യം, തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വസ്തുക്കളെ വർണ്ണിച്ചു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തി കാണിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ആവക ഉപദേശങ്ങൾ നല്ല ഊക്കിലും ഉറപ്പിലും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ തട്ടുകയും, അവയിലെ ദിവ്യപ്രേരണ അനായാസമായി നമ്മെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രേയോപദേശങ്ങൾക്കു ഇതുപോലെ വമ്പിച്ച ഫലം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണല്ലൊ.

സാഹിത്യത്തിനു സാന്മാർഗ്ഗികമായ ഒരു പ്രധാനോദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്നു ലോകോത്തരന്മാരായ കവികളുടെ കാവ്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാലും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ആദികവികളും കവിതാദ്ധ്വാവിന്റെ മാർഗ്ഗദർശികളുമായ വാല്മീകിയുടേയോ, വ്യാസരുടേയോ, കവികുലചക്രവർത്തിയായ കാളിദാസരുടേയോ, വിശിഷ്ടകവികോകിലമായ ഭവഭൂതിയുടേയോ, വിശ്രുതകവിയായ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെയോ, കേരളകവികുലേന്ദ്രനായ എഴുത്തച്ഛന്റേയോ അതുപോലെതന്നെ മറ്റു മഹാകവികളിൽ ആരുടെയെങ്കിലുമോ, കാവ്യങ്ങളിൽ ഏതു പരിശോധിച്ചാലും, സാന്മാർഗ്ഗികമായ ഒരു സൂക്ഷ്മപ്രസരം അതിൽ സർവ്വത്രപ്രതിഫലിച്ചു പരിലസിക്കുന്നതു കാണാം. രാമായണവും ഭാരതവും പാരായണം ചെയ്യുന്ന ഒരു സഹൃയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഏതെല്ലാം വികാരങ്ങളും, ദിവ്യപ്രേരണകളും, ഉത്തമാദർശങ്ങളും, തത്വബോധങ്ങളുമാണ് അഹമഹമികയാ വന്നു തിക്കിത്തിരക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു വിവരിക്കുവാൻ പ്രയാസം. ഒരുപക്ഷെ ജാതിവർഗ്ഗാദിചിന്തകൾകൊണ്ടു ഇളകിമറിയുന്ന ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അവ ചിലരുടെ ആക്ഷേപത്തിനും ഭർത്സനത്തിനും പാത്രമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. അതു കാവ്യത്തിന്റേയോ, കാവ്യകർത്തിന്റേയോ ദൂഷ്യമല്ലല്ലൊ. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിന്? വിശ്വമോഹനമായ ശാകുന്തളം ഒന്നുമാത്രം മതിയല്ലൊ, കാവ്യത്തിന്റെ സന്മാർഗ്ഗോപദേശത്തെ പ്രസ്പഷ്ടീകരിക്കുവാൻ. ദ്രഷ്ടാക്കളുടേയും ശ്രോതാക്കളുടേയും ഹൃദയങ്ങളെ ഭൗതിക സൗന്ദര്യസൗധത്തിന്റെ ശിരോഭാഗംവരെ ഉയർത്തി, അതിൽനിന്നും ആദ്ധ്യാത്മിക സൗന്ദര്യമണിമേടയിലേയ്ക്കു ആനയിക്കുന്ന ദിവ്യവും ഭവ്യവുമായ ഒരു ചിത്രമാണു, ശാകുന്തളത്തിൽ, മഹാകവി വിലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വിശ്വവിശ്രുതനായ ഡോക്ടർ ടാഗോർ പ്രസ്താവിക്കുന്ന

ഒരു ഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കുക:—

'ശാകുന്തളത്തിൽ രണ്ടു സന്ധികളുണ്ട്, ഒന്ന്, ഒന്നാമങ്കത്തിലെ അസ്ഥിരമായ ലൗകികസൗന്ദര്യവും, മറ്റൊന്ന് ഏഴാമങ്കത്തിലെ വൈഖാനസപദമാകുന്ന നിത്യാനന്ദവും. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിൽനിന്നു രണ്ടാമത്തേതിലേയ്ക്കുള്ള പരിണതിയത്രെ ഈ നാടകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഒരു പ്രത്യേകരസത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനോ, ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനോ ഈ നാടകം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിഷയത്തെ മുഴുവനും ഒരു ലോകത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു ലോകത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കയാണ് അതിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം. ഒന്നു ശരീരസൗന്ദര്യവും, മറ്റേതു സാന്മാർഗ്ഗികസൗന്ദര്യവുമത്രെ'

'യൗവനത്തള്ളലാൽ ആകസ്മികമായുണ്ടായ ഒരു മാനസികപ്രേരണ, ഒരു നിമിഷത്തിൽ ശകുന്തളയെ ദുഷ്യന്തനു നൽകി. എന്നാൽ അതു യഥാർത്ഥവും പൂർണ്ണവുമായ ഒരു വിജയമല്ലായിരുന്നു. ജയത്തിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം തപസ്സാകുന്നു. എളുപ്പത്തിൽ കിട്ടുന്നതെല്ലാം എളുപ്പത്തിൽ പോകുന്നു. അതിനാൽ ഒരാൾക്കു മറ്റൊരാളെ നിത്യമായി കിട്ടുന്നതിന്, കവി ഈ രണ്ടു കമിതാക്കളേയും ഒരു ദീർഘതപസ്സിനു നിയോഗിക്കുന്നു. ദുഷ്യന്തൻ, ശകുന്തളയെ തന്റെ രാജധാനിയിൽ ആദ്യം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവൾ ഹംസപദികയെപ്പോലെ അന്തഃപുരത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ കിടന്ന തന്റെ ജീവിതശിഷ്ടത്തെ അഗണ്യമായും. അന്ധകാരമയമായും, നിഷ്പ്രയോജനമായും, കഴിച്ചുകൂട്ടുമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഈ നിരാകരണം അവൾക്കു ശാശ്വതമായ ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നു.'

ഇങ്ങനെ ഇരുവരേയും അത്യഗാധമായ ദുഃഖസമുദ്രത്തിൽ ചാടിച്ചു ശുദ്ധീകരിച്ചു ഉൽകൃഷ്ടരാക്കി, സാന്മാർഗ്ഗികസനാതനസമാഗമത്തിലേയ്ക്കു നയിയ്ക്കുന്നതാണു ശാകുന്തളത്തിന്റെ അന്തരാർത്ഥം. ഇതുപോലെമഹത്തരമായ സന്മാർഗ്ഗപാഠങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും ശാകുന്തളത്തിൽനിന്നും ഈ മഹാകവിയുടെ ഇതരകൃതികളിൽനിന്നും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കത്തക്കവയായുണ്ട് വിസ്തരഭയത്താൽ അവയൊന്നും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ല. മറ്റു കവികളുടെ കൃതികളെപ്പറ്റിയും ഇതുപോലെതന്നെ വിരാമചിഹ്നം ഇടുകയേ ഇവിടെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളതെല്ലാമെന്തിന്—

'ഹാ! പുഷ്പമേ! അധികതുംഗപദത്തിലെത്ര
ശോഭിച്ചിരുന്നിതൊരുരാജ്ഞികണക്കയേ നീ
ശ്രീഭ്രഷ്ടവിലസ്ഥിരയസംശയമിന്നുനിന്റെ–
യാഭ്രുതിയെങ്ങു പുനരെങ്ങു കിടപ്പിതോർത്താൽ.

എന്നുള്ള കുമാരമഹാകവിയുടെ ആ ഏക പദ്യംമാത്രം മതിയല്ലോ, സാഹിത്യത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം സാന്മാർഗ്ഗികമാണെന്നുള്ള വസ്തുതയെ വിളംബരംചെയ്യുവാൻ.

കാവ്യനിരൂപകന്മാരായ ആചാര്യവര്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം പരിശോധിച്ചാലും സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം സാന്മാർഗ്ഗികമാണെന്നതന്നെ കാണാവുന്നതാണ്. പ്ലെറ്റൊപ്രഭൃതികളായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ സന്മാർഗ്ഗപ്രതിപാദനത്തിന്നാണല്ലൊ പ്രധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. 'മനസ്സിനെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു വിചാരങ്ങൾക്കു ഉൽകഷ്ടംവരുത്തുക എന്നുള്ളതാണു കാവ്യത്തിന്റെ ധർമ്മം' എന്നു കീറ്റ്സും, 'ഹൃദയത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കയും പൗരുഷത്തെ വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു യാതൊന്നൊ അതത്രെ കവിത' എന്നു എമേഴ്സനും കാവ്യോദ്ദേശ്യത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അരിസ്റ്റോട്ടൽ തുടങ്ങിയ ഏതാനും ആചാര്യന്മാർ ആനന്ദപ്രദായിതപത്തിനാണു പ്രാമുഖ്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. 'കാവ്യമെന്നതു മനസ്സിന്റെ സ്വച്ഛന്ദവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു വ്യാപാരവിശേഷമാകുന്നു. അതു്, മതം, രാഷ്ട്രം മുതലായവയുടെ പരിധിയിൽനിന്നു പുറമേ നില്ക്കുന്ന ഒന്നാണുതാനും. വിദ്യാഭ്യാസം, സാന്മാർഗ്ഗികപോഷണം എന്നിവയിൽനിന്നു ഭിന്നമായി സ്വന്തമായ ഒരുദ്ദേശ്യമാണു അതിനുള്ളതു്' എന്നാത്രെ അരിസ്റ്റോട്ടൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. കല, കലയ്ക്കുവേണ്ടിയാണു വർത്തിക്കുന്നതെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവർ പൗരസ്ത്യാചാര്യന്മാരിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സുവിദിതമാണല്ലൊ. എന്നാൽ കാവ്യലക്ഷണം നിർണ്ണയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ, വാമനൻ, മമ്മടൻ, ലോല്ലടൻ, ആനന്ദവർദ്ധനൻ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ തുടങ്ങിയ പൗരസ്ത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ധർമ്മോപദേശം, അഥവാ സന്മാർഗ്ഗപ്രതിപാദനമാണു് കാവ്യത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യമെന്ന സംഗതിയിൽ അവരെല്ലാം സമാനാഭിപ്രായക്കാരത്രെ. ബഹുഭിന്നങ്ങളും അനേകങ്ങളുമായ കാവ്യലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്, കാവ്യത്തിന്റെ ഓരോ സ്ഥൂലാംശത്തെ പ്രധാനമായി പരിഗണിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്നു കാണുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. കാവ്യമെന്നതു രസാത്മകമായ വാക്യമാണെന്നും രമണീയാർത്ഥപ്രതിപാദകമായ ശബ്ദമാണെന്നും മറ്റും ഭംഗിപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം അപഗ്രഥനം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ, വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നിനെത്തന്നെ ലക്ഷീകരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. രമണീയാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടേ രസം ഉത്ഭവിക്കയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള രസം ആത്മാവായിട്ടുള്ള വാക്യമാണു് കവിതയെങ്കിൽ, അതിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ആനന്ദലബ്ധിയുമാണു്. യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദലബ്ധിയാകട്ടെ, ആത്മാ

ദ്ദേശ്യവും അന്യോദ്ദേശ്യവുമായ കൃത്യങ്ങളെ വഴിപോലെ നിവ്വഹിച്ച് ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ വസിക്കുന്നതിൽനിന്നത്രെ ഉളവാകുന്നത്. അതിനു മനുഷ്യനെ ശക്തനാക്കിതീർക്കുന്നതു സദാചാരപ്രചോദനവുമാണ്. കേവലമായ ലൗകികാനന്ദം ക്ഷണഭംഗുരവും അതിനെ മാത്രം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യം അധഃസ്ഥിതവുമത്രെ.

'സംഗീതമപി സാഹിത്യം സരസചത്യാസ്തനദ്വയം
ഏകമാപാദമധുരം അന്യദാലോചനാമൃതം'

എന്നുള്ള ആ സുപ്രസിദ്ധ പ്രാചീനപദ്യത്തിന്റെ താല്പര്യംതന്നെ എന്താണ്. സാഹിത്യം അമൃതുപോലെ ആസ്വാദനവേളയിൽ ക്ഷുൽപിപാസാദികളെതീർത്തു ഇന്ദ്രിയപ്രീതിയെ ചെയ്യുന്നതിനു പുറമേ, പിന്നാലത്തിൽ അമരത്വത്താൽ ആത്മാവിനു നിത്യനിർവൃതിയെ കൂടി പ്രദാനംചെയ്യുന്നുവെന്നാണല്ലൊ ഇതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നത്. മനുഷ്യനെ നിത്യാനന്ദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശക്തിവിശേഷംകൂടി ഇങ്ങനെ മാലയിൽ നൂലുപോലെ ഉൽകൃഷ്ടസാഹിത്യത്തിലെല്ലാം ആമൂലാഗ്രം വിലീനമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു സുവ്യക്തമാകുന്നു. എന്നാൽ ആ ശക്തിവിശേഷമാകട്ടെ സാഹിത്യത്തിലെ സന്മാർഗ്ഭാവത്തെ അവലംബിച്ചുമത്രെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ ശരീരാത്മമനസ്സുകളെ ഒന്നുപോലെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു നിർവൃതിയെ നൽകുന്ന ഉത്തമസാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവൻ ധർമ്മോപദേശമാണെന്നു നിവ്വിവാദം പറയാം. കാവ്യസൗന്ദര്യസവ്വസ്വതത്വവും അതുതന്നെ. സ്വഭാവസംസ്കരണം ജീവിതത്തിന്റെ സവ്വപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യമാണല്ലൊ. അതിനെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന അഥവാ സ്വഭാവഗ്രഹണപര്യാപ്തിക്കു ഹേതുഭൂതമാകുന്ന ഒരു സാഹിത്യം നിശ്ചയമായും നിത്യാനന്ദപ്രദവുമായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ, യാതൊന്നിന്റെ ശക്തിവിശേഷത്താൽ ഏതൊരു ഹൃദയം രജസ്തമസ്സുകളകന്നു സത്വഗുണാത്മകമായിത്തീരുന്നുവോ, ആ ഹൃദയം തീർച്ചയായും ചിദാനന്ദലഹരിയുടെ അഥവാ ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിനു സങ്കേതമോ ഉറവയോ ആയിരിക്കും.

"മരണത്തിന്റെ മടിയിൽനിന്നും"

(സ്റ്റാനിസ്സ്).

കലാലയത്തിൽ കയറുന്നതിനുമുമ്പു് കാരണവർ ഉപദേശിച്ചതെല്ലാം, കാലംചെന്നതോടുകൂടി കാലഹരണപ്പെട്ടുപോയി. ദീർഘമായ ആ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഞാൻ അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും അവഗണിച്ചു. ജീവിതം ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്നതിനു പ്രേമംപോലെ മറ്റൊന്നില്ലെന്നു അദ്ദേഹം എന്നോടു ശക്തിയായി ഉപദേശിച്ചു. അല്ലാ, പ്രേമബന്ധത്തിൽപെട്ടു വലയരുതെന്നു് എന്നോടു് ആജ്ഞാപിക്കതന്നെ ചെയ്തു.

എന്നാൽ ആ ഓമനമുഖത്തിൽ കളിയാടുന്ന പുഞ്ചിരി ഏതൊരു വിരാഗിയേയാണു് സംഭ്രമിപ്പിക്കാത്തതു്? അതെ, അവളുടെ സൌന്ദര്യം എന്നെ ഒട്ടും അങ്ങോട്ടു ആകഷ്ടിച്ചില്ല. അവളുടെ കാർക്കുന്തൽ എന്നെ ഒട്ടും ആനന്ദിപ്പിച്ചില്ല. ആ നീണ്ട നയനങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന പ്രേമവീക്ഷണത്തിൽപെട്ടു ഞാൻ വലഞ്ഞിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, കാർമേഘപടലങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി പ്രവഹിക്കുന്ന കുളിർ നിലാവൊളിയോടു് ഉപമിക്കാവുന്ന അവളുടെ ആ പുഞ്ചിരി: അതെ, അതാണു് എന്നെ ആകഷ്ടിച്ചതു്. ആ പുഞ്ചിരിയാണു് എന്റെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ ഒരു നവീനവികാരം ഉളവാക്കിയതു്. ആ വികാരം എന്നിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാനന്ദം ഉൽഭ്രതമാക്കി. അപ്രതീക്ഷിതമായി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മുളച്ചുവന്ന മനോവികാരത്തിനു—അതേ പ്രേമത്തിനു—ഞാനും അവളും കുറക്കാരല്ല.

കലാലയത്തിലെ ഒരു നോക്കെത്താത്ത ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്ന എന്നെ പലപ്പോഴും അവൾ സൂക്ഷിച്ചു വീക്ഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. സദാ ഗൌരവഭാവവും നടിച്ചുവരുന്ന ശീതളയുടെ—അതായിരുന്നു അവളുടെ പേർ—മുഖത്തു വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ പുഞ്ചിരി കളിയാടിയിരുന്നുള്ളു. കലാലയത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽവെച്ചു് പലപ്പോഴും ഞാൻ അവളെ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ സമയങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു അലക്ഷ്യഭാവത്തോടുകൂടിയാണു് അവൾ എന്നെ കടന്നു പോയിരുന്നതു്. എന്നാൽ ക്ലാസ്സിൽ കയറുമ്പോഴും അവിടെനിന്നു ഇറങ്ങിപോകുമ്പോഴും ഓരോ ചെറിയ പുഞ്ചിരികൊണ്ടു എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. പ്രേമത്തിന്റെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾപോലും അ

ഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന എനിക്കു ആരംഭത്തിൽ ഇതെല്ലാം വെറും നേരമ്പോക്കായി തോന്നി. ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ള അനുരാഗകഥകളിലെ നായികമാരോടു അവളെ പലപ്പോഴും തുലനം ചെയ്തുനോക്കിയിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം അവളുടെ ഓരോ ചലനവിശേഷങ്ങളും എന്നോടുള്ള അനുരാഗചിഹ്നങ്ങളായി ഞാൻ ഗണിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ അനുരാഗം ഞാൻ അറിയാതെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി വന്നു. ഞങ്ങൾ സഹപാഠികളായിരുന്നു. ശീതളയില്ലാത്ത ക്ലാസ്സ് എനിക്കു ഉന്മേഷഹീനമായിത്തോന്നി. എന്റെ ക്ലാസ്സിൽ ശീതളയെക്കാൾ സൌന്ദര്യമുള്ള മാനിനികൾ മറനേകം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവളില്ലാത്ത ക്ലാസ്സ് എനിക്ക് ആനന്ദമില്ലാത്ത ഒരു പരിശൂന്യതയുണ്ടാക്കി—ഇണയെക്കാണാതെ വിരഹതാപത്തിൽ ആണ്ടു വലയുന്ന കപോതം ഇതര പക്ഷികളുടെ മനോഹരത കണ്ടു ആനന്ദിക്കുമോ? അതെ അവളില്ലാത്ത ക്ലാസ്സിൽ എന്റെ സ്ഥിതി അതുതന്നെയായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ഞങ്ങളുടെ പ്രേമശൃംഖലയുടെ കണ്ണികൾ ഓരോന്നും മുറിക്രൂടി തുടങ്ങി.

* * * * * *

വിദ്യാലയം അടക്കുവാൻ ഇനി ഒരു മാസമേയുള്ളൂ. അതാ! പരീക്ഷയുടെ വെല്ലുവിളി കലാലയാന്തരീക്ഷത്തിൽ എങ്ങും മുഴങ്ങുന്നു. ഇത്രക്ഷണം പരീക്ഷയടുത്തതു് അറിഞ്ഞു ഞാൻ വല്ലാതെ അന്ധാളിച്ചുപോയി. എന്റെ സഹപാഠികളുടെ വദനങ്ങളെല്ലാം ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു വായിച്ചതിനാൽ രക്തശൂന്യങ്ങളായിത്തോന്നി. എന്നാൽ ഞാൻ അത്രയൊന്നും പരീക്ഷയെപ്പറ്റി ക്ലേശിച്ചിരുന്നില്ല. എനിക്കു വിദ്യാലയം അടക്കുന്നതിൽ വളരെ വെറുപ്പാണുണ്ടായതു്.

അതാ! ഞങ്ങളുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ഭാവിജീവിതം നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്ന ആ ആഴ്ചയും അവസാനിച്ചു. എന്റെ സതീർത്ഥ്യരുടെ മുഖങ്ങളെല്ലാം സന്തോഷംകൊണ്ടു പ്രകാശിച്ചു. എന്നാൽ എനിക്കു സന്തോഷത്തിന്നു എന്താണു് ഇനി അവകാശം? ശീതളയുമായി ദിവസേന കണ്ടു ഹൃദയം കുളിർപ്പിച്ചിരുന്ന എനിക്കു ഇനി അവളെ അപ്രതീക്ഷിതമായി കടൽതീരത്തുവെച്ചോ മറ്റൊരു കാണാമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നു സമാധാനത്തിന്നാണു് അവകാശം? ഞാനും ശീതളയും ഒരു നാട്ടുകാരല്ലെ? പിന്നെ എന്തിനാണു് ഞാൻ ഇപ്രകാരം ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചു മനസ്സു പുണ്ണാക്കുന്നതു്? ഓരോ നിമിഷത്തിലും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പൊങ്ങിവന്നിരുന്ന അലകളെ ഒരുവിധം ഞാൻ അമർത്തി. കലാലയവും അടച്ചു.

* * * * * *

മാസം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. അതേവരെ ദിക്കെങ്ങും തപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദിവാകരൻ കാഷായാംബരനായിട്ട് അതാ സന്ധ്യാസ്നാനത്തിന്നായി സമുദ്രഗമനം ചെയ്യുന്നു. തെരുവീഥികളിലൂടെ വേഷാഡംബരപ്രിയരായ മുതലാളിവൃന്ദങ്ങളെ പേറിക്കൊണ്ട് പാഞ്ഞുപോകുന്ന വാഹനങ്ങളേയോ, മെലിഞ്ഞു ക്ഷീണിച്ച ഉടലോടും കുഴിഞ്ഞ നയനങ്ങളോടുംകൂടി വിയത്തൊലിച്ച് സ്വഭവനങ്ങളിലേയ്ക്ക് ത്വരിതഗമനം ചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികളേയോ, ഒറക്കാശിന്നുവേണ്ടി വേദാന്തതത്വങ്ങളേയും, തത്വചിന്താശകലങ്ങളായ വാക്കുകളേയും ഉച്ചത്തിൽ ഉരുവിട്ടു നിലവിളിക്കുന്ന ഭിക്ഷുക്കളേയോ, പാതയുടെ ഇരുവശത്തും അംബരചുംബികളായി നില്ക്കുന്ന ഉന്നത സൌധങ്ങളുടെ മനോഹരതയേയൊ, സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ തിങ്ങി വളന്നു നില്ക്കുന്ന തരുശിഖരങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന പക്ഷികളുടെ കർണ്ണാനന്ദകരമായ ഗാനത്തേയോ വകവെക്കാതെ എന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ നാമം മനസ്സിൽ ജപിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ കടൽതീരത്തിലേയ്ക്ക് ദ്രുതഗമനം ചെയ്തു. കടൽതീരം ജനനിബിഡമായിരുന്നില്ല. ചെറുബാലരെന്നോണം കല്ലോലമാലകൾ ആത്തുവിളിച്ചുംകൊണ്ടു സമുദ്രതീരത്തിലേയ്ക്ക് ഓടിക്കയറിക്കളിക്കുന്നു. എനിക്കറിയാം ശീതള ആ സമുദ്രതീരത്തിൽ വരുമെന്ന്. എന്റെ ദൃഷ്ടികൾ അവിടവിടയായി അവളെ അന്വേഷിച്ചലഞ്ഞു. അതാ! അവൾ ആ അശോകവൃക്ഷഛായയിൽ കളിർതെന്നലേറ്റു വിശ്രമിക്കുന്നു. സമീപത്തു ഒരു പിഞ്ഞു പൈതലിരുന്നു പൂഴിവാരിക്കളിക്കുന്നു. അവളോടുള്ള സംഭാഷണത്തിന്നായി എന്റെ ഹൃദയം എന്നെ അങ്ങോട്ടു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു പോയി. എന്നെക്കണ്ടയുടനെ ഏതോ ഒരു ദിവാസ്വപ്നത്തിൽനിന്നുണർന്നതുപോലെ അവളൊന്നു ഞെട്ടി.

ഞാൻ:— അന്യഥാ ചിന്തിക്കരുതു്. യാതൊരു അറിവും തരാതെ അപ്രതീക്ഷമായി നിങ്ങളോടു സംഭാഷണത്തിന്നു മുതിന്ന സാഹസം ക്ഷമിക്കണം.

ശീതള:— (സങ്കോചത്തോടെ) ഒരാൾ സംസാരിക്കുന്നതു് സാഹസമാണെന്നു ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നില്ല.

ഞാൻ:—സംസാരം സാഹസമായി ഞാനും കരുതുന്നില്ല. പക്ഷെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളെ കണ്ടും അനുഭവിച്ചും സൈരവിഹാരം ചെയ്തുകൊണ്ടു വിശ്രമിച്ചിരുന്ന നിങ്ങളെ അതിൽനിന്നും വിരമിപ്പിച്ചതിന്നാണു് ഞാൻ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തതു്. എന്നാൽ ഞാൻ വളരെ പ്രധാനമായ ഒരു സംഗതി നിങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനാണു് വന്നതു് ?

ശീതള:— എന്തുസംഗതിയാണു് എന്നെ അറിയിക്കുവാനുള്ളതു് ?

ഞാൻ:— മറ്റൊന്നുമല്ല – നിങ്ങടം കഴിഞ്ഞ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ വിജയിച്ചി.....

ശീതള:— (ജിജ്ഞാസയോടെ) നിങ്ങളൊ ?

ഞാൻ:— സർവ്വശക്തന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ ഞാനും കടന്നുക്കൂടി. പക്ഷെ കലാശാലാബിരുദധാരികടം ധാരാളമുള്ള ഇക്കാലത്തു "കല കലയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ലാതെ" മാറ്റൊന്നിനും ഉപകരിക്കയില്ല.

ശീതള:— തൊഴിലില്ലായ്മക്കു പരിഹാരം വരുത്തുവാൻ ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാർ അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്യുന്ന ഇക്കാലത്തു് നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവക്കു ഉദ്യോഗം ലഭിക്കാതിരിക്കുമോ ? (അടുത്തുള്ള കുഞ്ഞിനെ നോക്കി) അല്ല, എന്റെ കുഞ്ഞുസഹോദരി കരയുന്നുവല്ലൊ ? ഞാൻ പോകട്ടെ.

ഞാൻ:— വന്ദനം.

എനിക്കു ചിരപരിചിതമായിരുന്ന ആ പഴയ പുഞ്ചിരി ഒന്നുക്കൂടി ആ വദനകമലത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്ന ശീതളയുടെ വസ്ത്രാഞ്ചലം ഇളംകാറ്റിൽ തത്തിക്കളിച്ചു. അവടം എന്നെ വിട്ടു് അകന്നുപോകുന്നതു വളരെ ഹൃദയ വ്യഥയോടുക്കൂടി ഞാൻ നോക്കിനിന്നു—ഞാൻ വിചാരിച്ചു അവടം തിരിഞ്ഞു എന്നെ ഒന്നു കടാക്ഷിക്കുമെന്നു്–പക്ഷെ അതു വെറും ഒരുഅഭിലാഷം മാത്രമായി പരിണമിച്ചു. ഞാൻ എന്റെ ചുറ്റും ഒന്നു നന്നായി പരിശോധിച്ചു. അവിടെയെല്ലാം മങ്ങിയിരുന്നു. നീലിമയോടുക്കൂടിയ വിഹായസ്സിൽ ചന്ദ്രമസ്സു തന്റെ ശീതാംശുക്കളെ പ്രകൃതിദേവിക്കു വളരെ ദാക്ഷിണ്യത്തോടെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. സായാഹ്നസവാരിക്കായിറങ്ങിയ ചില ആളുകടം ഏകാന്തചിന്തയിലാണ്ടും മറ്റു ചിലർ ക്രുദ്ധംക്രുദ്ധം സല്ലപിച്ചുകൊണ്ടും അങ്ങിങ്ങായിരുന്നിരുന്നു. എന്റെ പ്രേമാന്തരീക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രികയായ ശീതള തന്റെ ശീതാംശുക്കടംകൊണ്ടു എന്നെ തലോടുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാനങ്ങിനെ ഓരോ മനോരാജ്യവും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു മന്ദം മന്ദം വസതിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

* * * * * * * * *

ബിരുദധാരികളായവക്കു ഉദ്യോഗാന്വേഷണം വലിയ "ബോറാ"ണെന്നു ഞാൻ പലരുംപറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇപ്പോടം അതെനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ടു. എന്റെ ഭാവിജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഒന്നു നന്നായി ആലോചിച്ചു. സാമാന്യം ധനികനെന്നു കരുതിയിരുന്ന ഞാൻ ഇപ്പോടം ദാരിദ്ര്യക്കുണ്ടിന്റെ അരികിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. ദാരിദ്ര്യവും ക്ഷാമവും ഞാൻ അനുഭവിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ദാരിദ്ര്യദേവതയും എന്റെ വസതിയിൽ ഒരിക്കലും

പ്രവേശം അനുവദിക്കരുതെന്നു കരുതി ഞാൻ ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കായി ഉ
ദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പടിവാതലുകൾ കയറി ഇറങ്ങി–ഞാൻ നിരാശയി
ലാണ്ടു. ഒരുത്തൻ എത്രകാലം വെറും ആശയെ അവലംബമാക്കി കഴി
ഞ്ഞുകൂട്ടും? എന്റെ പ്രേമം ഒരേടത്തും മറ്റൊരിടത്തു ദാരിദ്ര്യവും.
ലക്ഷ്മീദേവി എന്നെ ഇപ്രകാരം തിരസ്കരിച്ചതു കഠിനംതന്നെ. ദുർഭിക്ഷ
പിശാചു തന്റെ ഓരോ വിക്രമങ്ങളെ എന്റെ ചെറുഗൃഹത്തിൽ പ്ര
കടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. പക്ഷെ ഞാൻ ഒന്നു നിശ്ചയിച്ചു. എന്റെ ശീത
ളയെ ഞാൻ ഒരിക്കലും ദാരിദ്ര്യദേവതയായി അവരോധിക്കയില്ലെന്നു
സത്യമായി പ്രതിജ്ഞചെയ്തു. പക്ഷെ അവളെക്കൂടാതുള്ള ജീവിതം
എനിക്കു ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തോന്നി. ജീവിതം ഇത്ര ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠ
മാണെന്നു യാതൊരു അറിവും ഇല്ലാതെ ഉല്ലസിതഹൃദയനായി കഴി
ച്ചുകൂട്ടിയ ആ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തെ ഞാൻ അത്യധികം ആഗ്ര
ഹിച്ചു. പട്ടിണിയുടെ പടിവാതുക്കൽ ഞാനെത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു ശീ
തളയറിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു എന്തെല്ലാം വികാരഭേദങ്ങളാണുണ്ടാവുക.
അതേ ഞാൻ അവസാനം ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്റെ ജീവി
തത്തിനു ഒരു പൂർണ്ണവിരാമമിടുവാൻ ഞാൻ ആലോചിച്ചുറച്ചു.

കഴിഞ്ഞ തപാലിൽ വന്ന എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ഒരു അഭിനന്ദ
നക്കത്തു ഞാൻ അത്യുൽസുകതയോടെ വായിച്ചു. എന്റെ ദാരിദ്ര്യജീവിത
ത്തെപ്പറ്റിയും, അനന്തരനിശ്ചയത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും മറ്റും വിസ്തരിച്ചു
ഒരു മറുപടിക്കത്തു ദ്രുതഗതിയിൽ എഴുതിത്തീർത്തു. അപ്പോഴെയ്ക്കും
മണി നാലടിച്ചു. എന്റെ ജീവിതയാത്രയിൽ എനിക്കു ഏറ്റവും ഉ
ല്ലാസം നല്കിയിരുന്ന ആ സുശീലയുടെ അതെ എന്റെ പ്രേമസ്വരൂപി
ണിയായ ശീതളയുടെ—സദാ പുഞ്ചിരി കളിയാടുന്ന ആ ഓമനവദനാര
വിന്ദം ഒന്നുകൂടി അവസാനമായി കണ്ടു കണ്ണും കരളും കുളിർപ്പിക്കുന്നതി
നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. സ്നേഹിതനുള്ള കത്തും കയ്യിലെടുത്തു കടൽ
തീരത്തിലേയ്ക്കു യാത്രയായി.

മനോമോഹനമായ സന്ധ്യാസമയം—പ്രഭാതംമുതൽ പ്രദോഷം
വരെ പ്രകൃതിയുടെ പ്രോജ്വലപ്രദീപമായി പ്രകാശിച്ച പ്രഭാകരൻ
പതുക്കെപ്പതുക്കെ പശ്ചിമസമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു പതുങ്ങുന്നതും, സമീപസ്ഥ
ലങ്ങളിൽ തിങ്ങിവിങ്ങി നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടെ പത്രാവലികൾ ഇളംകാ
റ്റിൽ നൃത്തമാടുന്നതും. അതിന്നിണങ്ങിയ ചെറു കുരുവികളുടെ ചാ
ഞ്ചാട്ടവും മറ്റും കണ്ടു ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ കുറെനേരം വിസ്മരിച്ചു
പോയി. എനിക്കു തോന്നി പ്രകൃതി സ്വതസ്സിദ്ധമായ രാമണീയകം പ്ര
ദർശിപ്പിച്ചു എന്നെ പ്രപഞ്ചത്തിലേയ്ക്കു ഒന്നുകൂടി ബന്ധിക്കുവാൻ ശ്രമി
ക്കുകയാണെന്ന്. ഞാൻ അല്പനേരത്തിന്നുള്ളിൽ കടൽതീരത്തു വന്നു

ചേന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും ശീതളയെ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ അലഞ്ഞു നടന്നു. എന്റെ ദൃഷ്ടികൾ അവസാനം ഒരു ചെറുപാറയുടെ മുകളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീരൂപത്തിൽ പതിഞ്ഞു. ഹാ! അതു ശീതളയല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. തനിയേ ഇരിക്കുന്ന അവൾ പ്രകൃതിപഠനം ചെയ്യുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. വളരെ നേരം ഞാൻ അങ്ങിനെ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിന്നുപോയി. എന്റെ പരിസരപ്രദേശങ്ങളും അതിലൂടെ നടന്നുപോകുന്ന സമസ്തസൃഷ്ടികളേയും ഞാൻ അല്പനേരം വിസ്മരിച്ചു. ഞാനും ശീതളയും മാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു സങ്കല്പപ്രേമലോകത്തിൽ കുറെനേരം എന്റെ ഹൃദയം സൈരസഞ്ചാരം ചെയ്തു. പെട്ടെന്നു സമീപത്തു സായാഹ്നസഞ്ചാരത്തിനായിറങ്ങിയ കുട്ടികളുടെ ആരവം എന്നെ സങ്കല്പലോകത്തിൽനിന്നു ഇഹലോകത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിയിട്ടു. ഞാനടനെ അവളുടെ സമീപത്തിലേയ്ക്കു ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഓടി അണഞ്ഞു.

ശീതള:— നിങ്ങൾ ഉദ്യോഗം അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കടൽതീരത്തെങ്ങും കാണാത്തതു്. അല്ലെ?

ഞാൻ:— ഉദ്യോഗലബ്ധിയിൽ എന്റെ ആശ അവസാനിച്ചു. മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പാദങ്ങൾ തഴുകി, ഇതരന്മാരിൽനിന്നും കൈക്കോഴ വാങ്ങി രാജ്യത്തിനും രാജാവിനും ഉപദ്രവിയായി കഴിയേണ്ട ആ ഉദ്യോഗജീവിതം എനിക്കാവശ്യമില്ല. ആവശ്യമുണ്ടായാൽതന്നെ അതിനാഗ്രഹമില്ല. ആഗ്രഹമുണ്ടായാൽതന്നെ അതിനുള്ള വഴിയുമില്ല.

ശീതള:— പിന്നെന്തു ചെയ്യാനാണു് ഭാവം?

ഞാൻ:— (ഹൃദയവ്യഥയോടെ) അതെല്ലാം ആലോചിച്ചുറ.....

....

ഞാൻ അറിയാതെ എന്റെ ഇരുകരങ്ങളും മുഖംപൊത്തി. കയ്യിലിരുന്ന സ്നേഹിതനുള്ള കത്തു താഴെ വീണതു ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ ഈ ഗൽഗദസ്വരത്തിലുള്ള സംഭാഷണം അവളെ അതിയായി വിസ്മയിപ്പിച്ചു. അല്ല വ്യസനിപ്പിച്ചു. അവളുടെ മുഖം വാടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അഭിമാനം എന്നെ അവിടെനിന്നു നിഷ്ക്രമിക്കുവാൻ ശക്തിയായി പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്റെ നയനങ്ങളിൽനിന്നും അശ്രുക്കൾ ഞാനറിയാതെ ഉതിർന്നുവീണു. എനിക്കു അവളുടെ മുമ്പിൽനിന്നും ഓടി മറയുന്നതിനു തോന്നി. അതെ ആ മനോഹരകുസുമത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനുപോലും എനിക്കവകാശമില്ല എന്നു അന്തഃകരണം എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. അവളെ ദാരിദ്ര്യക്കുണ്ടിലേയ്ക്കു എടുത്തു എറിയുവാൻ എന്റെ ഹൃദയം ഒട്ടും സമ്മതിച്ചില്ല. അവളോടു പ്രേമയാചനചെയ്യുവാൻപോലും അർഹനല്ലാത്ത ഒരു യാചകനാണു് ഞാനെന്നു അന്തഃകര

ണം എന്നെ അറിയിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണിൽനിന്നും രണ്ടുമൂന്നു ബാഷ്പ ശകലങ്ങൾ വീഴുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഹാ! അഭിമാനം എന്നെ അവിടെനിന്നും ഓടുന്നതിന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. സ്നേഹിതനുള്ള കത്തുകൂടി വിസ്മരിച്ചു ഞാൻ അവളുടെ പക്കൽനിന്നും ഓടി രക്ഷപ്രാപിച്ചു.

* * * * * * * * *

ഞാൻ എന്റെ മുറിയിലിരുന്നു രണ്ടുമൂന്നു കത്തുകൾ ദ്രുതഗതിയിൽ എഴുതിത്തീർത്തു. തൂലികയും കയ്യിൽപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ജനൽവാതിലൂടെ ഞാൻ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി, ഹാ! ഭയാനകം. സച്ഛനീലിമപൂണ്ട ആകാശം മുഴുവനും കാറിൻനിരകളാൽ മറക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മരുഭൂമിക്കെല്ലാം അന്ധകാരത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്നു. പ്രകൃതിദേവിയുടെ മുഖം എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വ്യസനഭാവംപൂണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരുന്ന നിശ്ശബ്ദതയെ സമീപസ്ഥലങ്ങളിലെ വൃക്ഷകോടരങ്ങളിലിരുന്നിരുന്ന മൂങ്ങ മുതലായ ക്രൂരപക്ഷികൾ ഭയങ്കര ഗർജ്ജനംകൊണ്ടു ഭഞ്ജിച്ചു. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഭയങ്കരത എങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. എങ്ങും നാനാവസ്തുക്കളിലും ഭീമമായ മരണത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനങ്ങൾ നിഴലിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ പെട്ടെന്നു എന്റെ മേശപ്പുറത്തേയ്ക്കു ദൃഷ്ടിതിരിച്ചു. കത്തിയിരുന്ന ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശം ഒന്നു താഴ്ന്നു. ഗ്ലാസ്സിലിരുന്ന ആ വിഷദ്രാവകം പട്ടിണികൊണ്ടു ശോഷിച്ചിരുന്ന എന്റെ കരങ്ങളിൽ ഞാൻ ആത്തിയോടെ എടുത്തു. എന്റെ ദൃഷ്ടിക്കുമുമ്പിൽ ശീതളയുടെ രൂപം നില്ക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. പെട്ടെന്നു ഒരു കാറ്റടി. മങ്ങിനിന്നിരുന്ന മുറിയിലെ ദീപം അണഞ്ഞു. ശീതളെ! ശീതളെ! എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ഗ്ലാസ്സു മുഖത്തോടു അടുപ്പിച്ചതും പെട്ടെന്നു കയ്യിലിരുന്ന ഗ്ലാസ്സു നിലംപതിച്ചതും എനിക്കു ഓർമ്മയുണ്ടു്. അതെ ഞാൻ ബോധരഹിതനായി.

* * * * *

എനിക്കു എങ്ങിനെയോ പ്രജ്ഞയുണ്ടായി. ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു എന്റെ പരിസരങ്ങളെ വീക്ഷിച്ചു. ദീപപ്രകാശംകണ്ടു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഞാൻ പരലോകത്തോ ഇഹലോകത്തോ എവിടെയെന്നറിയാതെ കുഴങ്ങി. ഞാൻ പതുക്കെ മുഖമുയർത്തിനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു് ഹാ! എന്റെ ശീതളയുടെ അശ്രുകലുഷിതങ്ങളായ നയനങ്ങളെയാണു്. അതെ,—ഞാൻ മരണത്തിന്റെ മടിയിൽനിന്നും എന്റെ പ്രാണനാഥയുടെ—ശീതളയുടെ—മടിയിലാണു ശയിക്കുന്നതെന്നു് എനിക്കപ്പോൾ മനസ്സിലായി.

* * * * * *

ആ ആട്ടിടയൻ. *

(ചങ്ങമ്പുഴ. Cl: I.)

[സമയം പ്രഭാതം...ഗ്രാമത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തുള്ള കുന്നകം ഉദയസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ തട്ടി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു.... ഒരു നേരിയ മൂടൽമഞ്ഞു്.....“ചന്ദ്രിക”യുടെ മനോഹര ഹർമ്യത്തിന്റെ മുൻവശത്തുള്ള നടപ്പാതയിൽക്കൂടി “രമണൻ” ആടുകളേയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നു...ചന്ദ്രിക ഉദ്യാനത്തിൽ പൂ പറിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു...രമണനെക്കണ്ട മാത്രയിൽ അവളുടെ മുഖം മന്ദാക്ഷമധുരമായ ഒരു മന്ദഹാസത്താൽ വികസിതമാകുന്നു.....അവൾ ഉദ്യാനത്തിനുചുറ്റും കെട്ടിയിട്ടുള്ള അരമതിലിന്റെ സമീപത്തേയ്ക്കോടിച്ചെന്നു്, ഒരു പനിനീർപ്പുഷ്പം രമണനു സമ്മാനിക്കുന്നു.]

ചന്ദ്രിക

എന്താണിന്നീവിധമേകനാവാൻ?
എങ്ങുപോ, യെങ്ങുപോയ്, ക്രൂട്ടുകാരൻ?.....

രമണൻ

ഇന്നവൻ മറേറതോ ജോലിമൂലം
വന്നില്ല;—ഞാനിങ്ങു പോന്നുവേഗം!.....

ചന്ദ്രിക

കാനനച്ഛായയിലാട്ടുമേയ്ക്കാൻ
ഞാനും വരട്ടയോ നിൻറെക്രൂടെ?
ആ വനവീഥികളീവസന്ത-
ശ്രീവിലാസത്തിൽ തെളിഞ്ഞിരിക്കും;
ഇപ്പോളവിടത്തെ മാമരങ്ങൾ
പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും;
അങ്ങിപ്പോളോമൽ കുയിലിണകൾ
സംഗീതം പെയ്യുകയായിരിക്കും;

---

* അകാലമരണം പ്രാപിച്ച ഒരാത്മസുഹൃത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ഉടൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ പോകുന്ന “രമണൻ” എന്ന ഒരു വിലാപകാവ്യത്തിൽ നിന്നു്.

പുഷ്പനികുഞ്ജങ്ങളാകമാനം
തൽപതലങ്ങൾ വിരിച്ചിരിക്കും;
കൊച്ചു പൂഞ്ചോലകൾ വെൺനുരയാൽ
പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരിക്കും;—
ഒന്നാവനത്തിലെ ക്കാഴ്ച കാണാ-
നെന്നെയും ക്ഷണിക്കൊണ്ടുപോകൂ!!.....

രമണൻ.

ആരണ്യച്ചാർത്തിലേയ്ക്കെന്റെ കൂടെ-
പ്പോരണ്ടാ, പോരണ്ടാ, ചന്ദ്രികേ, നീ!
നിൻപാദപ്പൂമ്പൊടി പൂശുവാന-
ച്ചെമ്പകകാനനമർഹമല്ല.
എന്നെപ്പോൽ തുച്ഛരാമാട്ടിടയർ
ചെന്നിടാനുള്ളതാണപ്രദേശം.
വെണ്ണക്കൂർക്കൽ വിരിപ്പുകളാൽ
കണ്ണാടിയിട്ട നിലത്തു നീളെ;
ചെമ്പനിനീരലർ ചിന്നിച്ചിന്നി-
സ്സഞ്ചരിക്കുന്നനിൻ, ചേവടികൾ
കല്ലിലും മുള്ളിലും വിന്യസിക്കാ-
നില്ല, ഞാൻ സമ്മതമേകുകില്ല!
ഈ മണിമേടയിൽ വിശ്രമഭാഗ്യ-
സീമവന്നോളം തുടുമ്പിനില്ക്കൂ;
ആഡംബരങ്ങൾ നിനക്കുനിത്യ-
മാനന്ദമഞ്ചമലങ്കരിക്കെ;
നിർവൃതിപ്പൂക്കൾ നിനക്കുചുറ്റും
ഭവ്യപരിമളം വീശിനില്ക്കെ;
ആസ്വാദനങ്ങൾ നിൻവാതിലിങ്കൽ
ലാശ്രയിച്ചെപ്പൊഴും കാവൽനില്ക്കെ;
പോരുന്നതെന്തിനു, ചന്ദ്രികേ, നീ
പാറകൾ ചൂഴുമക്കാനനത്തിൽ?.....

ചന്ദ്രിക.

ഈ മണിമേടയിലെൻവിപുല-
പ്രേമസമുദ്രമൊതുങ്ങുകില്ല;—
ഇക്കിളിക്കൂട്ടിലെൻ ഭാവനതൻ-
സ്വച്ഛസാമ്രാജ്യമടങ്ങുകില്ലാ;—

നമ്മൾക്കാവിശപ്രകൃതിമാതിൻ
രമ്യവിശാലമാം മാറിടത്തിൽ
ഒന്നിച്ചിരുന്നു കുറച്ചുനേരം
നർമ്മസല്ലാപങ്ങൾ നിവ്വഹിക്കാം!.....

രമണൻ.

പാടില്ല, പാടില്ല, നമ്മെനമ്മൾ
പാടേ മറന്നൊന്നും ചെയ്യുക്രൂടാ!.....

ചന്ദ്രിക.

ആലോലവല്ലികളെത്രയിന്നാ-
നീലമലകളിൽ പൂത്തുകാണും!!.....

രമണൻ.

ഇക്കളിത്തോപ്പിൽ നീ കണ്ടീടാത്തോ-
രൊറ്റപ്പൂപോലുമി,ല്ലാവനത്തിൽ!.....

ചന്ദ്രിക.

അങ്ങിപ്പോൾ പാടിപ്പറന്നീടുന്ന-
തെന്തെല്ലാം പക്ഷികളായിരിക്കും!!.....

രമണൻ.

ഇപ്പൂഷ്പവാടിയിലെത്തിടാത്തോ-
രൊറ്റക്കിളിയുമി,ല്ലാവനത്തിൽ!.....

ചന്ദ്രിക.

ഒന്നാമുരളിതൻ പ്രേമഗാന-
മെന്നെയും കേൾപ്പിക്കുകില്ലയോ,നീ?.....

രമണൻ.

നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാനമല്ലാ-
തിന്നീമുരളിയിലൊന്നുമില്ലാ!.....

ചന്ദ്രിക.

എന്നാലിന്നാനല്ലപാട്ട കേൾക്കാൻ
നിന്നോടുക്രൂടി വരുന്നുഞാനും!.....

രമണൻ.

എന്നുമതെന്നിലിരിപ്പതല്ലേ?
എന്നുവേണെങ്കിലും കേൾക്കരുതേ?.....

ചന്ദ്രിക.

എന്നാലതിനീവിളംബമെന്തി-
നെന്നെയും ക്രൂടിന്നുകൊണ്ടുപോക്രൂ!.....

രമണൻ.

നിന്നെയൊരിക്കൽഞാൻ കൊണ്ടുപോകാം-
മിന്നുവേ,ണ്ടിന്നുവേ,ണ്ടോമലാളേ!.....

ചന്ദ്രിക.

എന്തപേക്ഷിക്കിലുമപ്പൊഴെല്ലാ-
മെന്തിനെന്നോടിത്തടസ്സമെല്ലാം?

രമണൻ

കുറങ്ങളൊക്കെഞാനേറുകൊള്ളാം
തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതെങ്കിലും, നീ;—
നിന്നിലുപരിയായില്ലയൊന്നും
മന്നിലെനിക്കെന്റെ ജീവിതത്തിൽ!.....

ചന്ദ്രിക.

നമ്മളിൽപ്രേമം കിളർന്നതിൽ പി-
ന്നിന്നൊരുവർഷം തികച്ചുമായി.
അത്രയ്ക്കുനഘമാണീദിവസം
അത്രമധുരമാണീദിവസം!—
ഇന്നെന്നപേക്ഷയെ ക്കൈവെടിയാ-
തൊന്നെന്നെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോക്കൂ!!.....

രമണൻ

ഇന്നുമുഴുവൻ, ഞാനേകനായ-
ക്കുന്നിൻ ചെരുവിലിരുന്ന പാട്ടം;
ഇന്നുഞാൻ കാണുംകിനാക്കളെല്ലാം
പൊന്നിൽകുളിച്ചുള്ളതായിരിക്കും;
ഇന്നുഞാൻ കാണുംകിനാക്കളെല്ലാം
നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ളതായിരിക്കും;
നിർബാധം ഞാനിന്നാനിർവൃതിയിൽ
പററിപ്പിടിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കൂ!
ഏകനായ് തന്നിന്നക്കാട്ടിലേയ്ക്കു
പോകട്ടെ, പോകട്ടെ, ചന്ദ്രികേ, ഞാൻ!.....

ചന്ദ്രിക

ജീവേശ, നിൻവഴിത്താരകളിൽ
പൂവിരിക്കട്ടേ, തരുനിരകൾ!
ഉച്ചത്തണലിലെ നിന്നുറക്കം
സഫലങ്ങൾകൊണ്ടു മിനുങ്ങിടട്ടെ!—

ഇന്നുനിൻ ചിന്തകളാകമാനം
സംഗീതസാന്ദ്രങ്ങളായിടട്ടെ!—
ഭാവനാലോലനാ,യേകനായ്, നീ
പോവുക, പോവുക, ജീവനാഥ!!.....

[മദനൻ പോകുന്നു.....ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്നും മറയുന്നതുവരെ ചന്ദ്രിക അവനെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കുന്നു. അകലെ, പുഷ്പിച്ച പച്ചപ്പുടർപ്പുകൾക്കിടയിൽ, ആ സുകുമാരരൂപം അപ്രത്യക്ഷമായതി നോട്ടക്രൂടി, അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് രണ്ടു കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ അടർന്നു നിലം പതിക്കുന്നു. (അണിയറയിൽ) "ചന്ദ്രികേ! ചന്ദ്രികേ!!....."]

---

* ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം.

(പി. ശങ്കരനാരായണമൈക്കമ്മം ബി. എസ്സ്സി.)

'കഥകളി'എന്ന ദൃശ്യകലയ്ക്കുപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യത്തിന് ആട്ടക്കഥ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. "മനുഷ്യരുടെ മൂഗീയവികാരങ്ങളെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തു പരസ്പരസാഹോദര്യത്തിൽബോധകങ്ങളായ മൃദുലവി കാരങ്ങളെ വിജൃംഭിപ്പിച്ച് അവരെ യഥാർത്ഥമനുഷ്യരാക്കുന്നതിനു സാ ഹിത്യത്തിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം സർവ്വാതിശയമാകുന്നു." ഈ കൃത്യത്തെ ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം എത്രമാത്രം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരിശോധിക്കു വാനാണു ലേഖകന്റെ ശ്രമം.

ആട്ടക്കഥകൾക്കു ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും ദണ്ഡകങ്ങളും ഇടകലർന്ന സാഹിത്യരീതിയാണ് അതിന്റെ നിർമ്മാതാവായ കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പു രാൻ സ്വീകരിച്ചതു്. അനന്തരം ഈ സാഹിത്യശാഖയിൽ പ്രവർത്തിച്ച കവികളെല്ലാവരും ആ മാതൃകയെ പിന്തുടർന്നു സംസ്കൃതമയമായ മണിപ്ര വാളംതന്നെയുപയോഗിച്ചു കാവ്യരചനചെയ്തു. കവികളുടെ ഭാവം ആട്ടക്കഥകൾ നാട്യപ്രബന്ധങ്ങളാണെന്ന്,

കേനാപിതൽപദജുഷാകില ഭക്ഷ്യയോഗം
നാട്യപ്രബന്ധമുദിയ സുധിയഃപുനന്തു

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു നമുക്കു തോന്നും. നാട്യപ്രബന്ധ

---

* ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും സമ്മാനം ലഭിച്ച ഗവേഷണപ്ര ബന്ധത്തിൽനിന്നും ഒരു ഭാഗം.

ങ്ങം എന്ന തൽക്കർത്താക്കന്മാർ പേർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ യോട്, പ്രത്യേകിച്ചും സംസ്കൃതനാടകത്തോട്, ആട്ടക്കഥയ്ക്ക് സാമ്യമി ല്ലെന്നതന്നെയല്ല വളരെ വലിയ അന്തരമുണ്ടുതാനും. നാടകലക്ഷ ണങ്ങളിൽ

"നാടകം ഖ്യാതവൃത്തംസ്യാൽ
പഞ്ചസന്ധിസമന്വിതം
വിലാസദ്ധ്യാദി ഗുണവ-
ദ്ധൃകൃതം നാനാ വിഭൂതിഭി"

ഇത്യാദിയൊന്നും ആട്ടക്കഥയ്ക്ക് ഇല്ലെന്നതന്നെയല്ല,

ദ്ദുരാഹവാനംവധോംയുദ്ധം
രാജ്യഭേശാഭിവിപ്ലവ:
വിവാഹോ ഭോജനംശാപോ-
ത്സർഗ്ഗൌ മൃത്യൂരതം തഥാ
ശയനാധരപാനാദി
നഗരാദ്ധ്വരോധനം
സ്നാനാനുലേപനൈചൈഭി-
ർവ്വർജ്ജിതോനാതിവിസ്തര:"

ഈ നിയമങ്ങളെ ആട്ടക്കഥകൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുമില്ല. വധം, യുദ്ധം, വിവാഹം ഇത്യാദി ക്രിയകളെ രംഗത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കരുതെന്ന നാടക നിയമത്തെ അതിലംഘിക്കമാത്രമല്ല ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കൾ ഈ ക്രിയക ളെ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ സൌകര്യമില്ലാത്ത കഥകളിൽപോലും അവയുടെ പ്രവേശനത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഇതിനു 'കിമ്മീരവധം' 'കാലകേയവധം' ഇത്യാദി വധങ്ങളും, 'ഉത്തരാസ്വയംവരം,' 'രുഗ്മിണീസ്വയംവരം' മുതലായ വിവാഹകഥകളും, മതിയായ ദൃഷ്ടാ ന്തങ്ങളാണ്. രമണീയമായ ശാകുന്തളം, ആട്ടക്കഥാരൂപത്തിലായ പ്പോൾ 'മധുകരൻ' 'അതിമായൻ' മുതലായ രാക്ഷസരും അവരുടെ സം ഭാഷണങ്ങളായ യുദ്ധപ്പദങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പുരാണപ്രസി ദ്ധങ്ങളായ കഥകളെമാത്രമേ ആട്ടക്കഥ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ധീരോദാ ത്തനും, പ്രതാപവാനും, ഗുണവാനും വിഖ്യാതവംശജനുമായ നായകൻ, ശൃംഗാരമോ വീരമോ അംഗിയായ രസം, മറ്റുരസങ്ങൾ അംഗങ്ങൾ, ബീജബിന്ദുപതാകാദികളായ അർത്ഥപ്രകൃതികൾ, മുഖപ്രതിമുഖാദിസ ന്ധികൾ, അങ്കം രംഗം എന്നുള്ള വിഭാഗങ്ങൾ മുതലായവയൊന്നും ആട്ടക്കഥയ്ക്കില്ല.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും ശബ്ദാലങ്കാര ങ്ങളും വാരിക്കോരി വർഷിക്കുന്നതിൽ ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കൾ സദാ ജാഗ

രുകരായിരുന്നു. കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള 'ഭണ്ഡക'ങ്ങളും, 'പദ'ങ്ങളുംതന്നെ വളരെ സാഹിത്യഗുണമുള്ളവയായിട്ടും കുമ്മീരവധം, നളചരിതം, കാലകേയവധം മുതലായ ആട്ടക്കഥകളിൽ കാണാം. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്ന കവികൾ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ അനുകരിച്ചു ശബ്ദഘോരണിക്കു പ്രാധാന്യം നല്കിവന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു മുമ്പടെ ചേർക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ മതിയാകും.

"ക്ഷേപ്നോഷ്ഠാതിഭീതിപ്രചലദനിമിഷാ
സിംഹികാഭാഷ്യപുഷ്യ-
ദ്വേഷാദോഷാചരീത്രം ഖലുനിജവപുഷാ-
ഭീഷയന്തീ പ്രദോഷേ.
ഈഷാക്രുദ്ധാകൃഷ്ണപ്രപുരുഷപുരുഷാ-
ദോഷമാദായദോഷാ-
യോഷാഭ്രഷ്ടാമനൈഷീൽ പ്രിയവധരുഷിതാ
പാഷ്ടതീം ദൂരമേഷാ."

(കുമ്മീരവധം.)

(2) "അംഭോജാസനശംഭ്വഡിംഭമുരുഭം
സംഭഗ്നജംഭദ്വിഷാ-
ദ്ഭുംഭംഭ്രുതപതിം പ്രഭേഷമൂഷിവ്യ-
ച്ചും ഭല്ലദാംഭോരുഹം.
സാംഭോഭോദനിഭം ത്രിലോകഭവനാ
രംഭപ്രിയംഭാവുക-
സ്തംഭം ഭദ്രവയസ്കരായത നമ
സ്തംഭായസംഭാവയേ."

(ദുര്യോധനവധം.)

(3) ദിഷ്ടേസ്മിൻപരപുഷ്ടഷ്ടമധുരോൽ
ഷ്ടഷ്ടേസുധാംശുപ്രഭോ-
പുഷ്ടേതുഷ്ടിതചൂതയഷ്ടിമധുവ്യ-
ഷ്ട്യാമോദിതോദ്യാനകേ.
ദൃഷ്ടപാസേഷ്ടതമാംഹിധൃഷ്ടമദനാ
വിഷ്ടാന്തരംഗഃപ്രിയാം
പൃഷ്ടോസൌസുഭഗാമഭീഷ്ടകുശലാം
സ്പഷ്ടംസമാചഷ്ടതാം.

(ഇന്ദുമതീസ്വയംവരം)

ഈ പദ്യങ്ങളം അനുപ്രാസത്തിൽ എത്ര നിഷ്കൃഷ്ട വച്ചെഴുതീട്ടുള്ളവയാണെന്ന പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മററലങ്കാരങ്ങളംക്കും ഉദാഹരണങ്ങളം ചേർക്കുന്നു.

"സഭാജനവിലോചനൈസ്സുഹനിപീതരൂപാമൃതാം
സഭാജനകരാംബുജാം സവിധമാഗതാം പാഞ്ചതീം.
സഭാജനപുരസ്സരസ്സമുപസൃത്യസൂതാത്മജഃ
സഭാജനമഥോമുദാ സരസമേവമൂചേ വചഃ"

(കീചകവധം)

"കല്പദ്രുകല്പദ്രുപഭേന്ദ്രപുത്രീ
സാരസ്യസാരസ്യ നിവാസഭ്രമിഃ.
നാളീകനാളീക ശരാർദ്ദിതാസാ
മന്ദാക്ഷമന്ദാക്ഷരമേവമൂചേ!"

(കാലകേയവധം)

"പുരോഹിതം മുനിമുപവിഷ്ടമാസനേ
പുരോഹിതം യുപമുപവേശ്യധർമ്മജഃ
പുരോഹിതപ്രകൃതിരനേനഹസ്തിനാൽ
പുരോഹിതപ്രഹിതമുവാചസാഞ്ജലിഃ"

(കിർമ്മീരവധം)

"ധൃതമുദേവമുദീയ്യസുധീയ്യയൈ
സതുതദൈവസുദേവേ മഹീസുരഃ
സരസിചോപസസാരസസാരഥിം
കഥിതവായുതുപണ്ണമഹീപതിം."

(നളചരിതം)

ഈ പദ്യങ്ങളം യമകത്തിനും,

"സചരത്തിനുടെ മാധുര്യം കേട്ടാലൊരുത്തിയെന്നതു നിശ്ചയം
സൈചരം ചാരേ ചെന്നവളുടെ ഞാൻ സുമുഖിയൊടാരിതി
പ്രേമയം
മരത്തിനിടയിൽക്കാണാമേ സുന്ദരത്തിനുടെ സാദൃശ്യയം
കേനവിയോഗാൽക്കേണീടുന്നിവൾകേനനുവിധിനാപശ്യേയം"

(നളചരിതം)

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങളം അന്ത്യപ്രാസത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയ്ക്കുദാഹരണങ്ങളേ സ്വതന്ത്രകാനനുള്ളൂ.

"ഉന്മീലൽ പത്രവല്ലീം പൃഥുലകുചഭരാം
രാജമാനദ്വിജാളീം
സാന്ദ്രമരായാഭിരാമാം സ്പുടരസകുസുമേ
ഷ്വാത്തഗന്ധാം നിതാന്തം.
ആരാദാരമലക്ഷ്മീമപിനിജദയിതാം
വീക്ഷ്യവിഭ്രാജമാനാം
കാലേതസ്മിൻ കരുണാം പതിരതിമുദിതഃ
പ്രാഹ ദുര്യ്യോധനാഖ്യ."

ഉത്തരാസ്വയംവരത്തിലെ ഈ പദ്യം ശ്ലേഷാലങ്കാരത്തിനും,

"വിധുരാവിരളൽ പുരോഭവി
ദ്രുപദേന്ദ്രാത്മഭവാചകോരികാം
സ്മിതചന്ദ്രികയാ പ്രഹർഷയ-
ന്ത്വചലദ്ധക് ചഞ്ചുപുടാം തമോപഹഃ"

എന്ന കിമ്മീരവധത്തിലെ പദ്യം രൂപകത്തിനും,

"വർണ്ണവിജിതഹേമവർണ്ണയായി വിലസുന്ന
കർണ്ണികാരമഞ്ജരി കാങ്കയീവിപിനേ
പൂർണ്ണയൌവന മധുസംഗതാവനിയുടെ
കർണ്ണയുഗകലിതകർണ്ണികയെന്നതോന്നും"

ഇത്യാദി പൌണ്ഡ്രകവധത്തിലെഭാഗം ഉൽപ്രേക്ഷയ്ക്കും,

"ശ്യാമളാങ്കമെന്നതു ശങ്കയെന്തിനുവൃഥാ
വ്യോമതളിമംതന്നിൽ യാമിനീരമണി
കാമകേളികൾചെയ്യ കാമം തളർന്നതിനാൽ
സോമനുടെയുരസിസൈരം ശയിച്ചീടുന്നു."

ഈ ഭാഗം അപഹ്നുതിക്കും ഉദാഹരണമാകുന്നു.

കൊല്ലവർഷം 750-നും 850-നും മദ്ധ്യേ നാടുവാണിരുന്ന കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനാണു് ആട്ടക്കഥയുടെ പിതൃസ്ഥാനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആട്ടക്കഥകൾ സാഹിത്യഗുണത്തിൽ പിന്നോക്കമാണെങ്കിലും ഒരു നൂതനപ്രസ്ഥാനത്തിനു മാർഗ്ഗദർശിയെന്ന നിലയിൽ അവയ്ക്കു മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഒരുയർന്ന സ്ഥാനത്തിനർഹതയുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആട്ടക്കഥകളിൽ പദ്യങ്ങൾ മണിപ്രവാളത്തിലും പദങ്ങൾ ഒരുമാതിരി ലളിതമലയാളത്തിലുമാണു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യഗുണമുള്ള ആട്ടക്കഥകൾ കോട്ടയത്തു വിദ്വാൻ തമ്പുരാന്റെ കാലംമുതല്ക്കാണുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്. തമ്പുരാന്റെ 'കിമ്മീരവധം' ഭാഷാപ്രൌഢികൊണ്ടും, 'കല്യാണസൌഗന്ധികം' കവിതാഗുണംകൊണ്ടും മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ സംഗീതവും സാഹിത്യവും സരസമായി സമ്മേളി

ച്ചാലുള്ള പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കണമെങ്കിൽ ആടാനും പാടാനും പ
റഞ്ഞ 'കാലകേയവധ'ത്തെ സമീപിക്കണം. കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാന
ശേഷമുള്ള കവികൾ അവരവരുടെ പാണ്ഡിത്യാനുസരണം ശ്ലോകങ്ങൾ
സംസ്കൃതത്തിലും മണിപ്രവാളത്തിലുമായി നിർമ്മിച്ചുവന്നു.

സംസ്കൃതത്തെയും മലയാളത്തെയും നീരക്ഷീരന്യായേന കലർത്തി
യ മണിപ്രവാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ 'നളചരി
തം' ആട്ടക്കഥയാണു സാഹിത്യഗുണത്തിൽ ഏറ്റവും മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്ന
തെന്നു 'കേരളപാണിനി' അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "സംഗീതസാഹിത്യ
ങ്ങൾ രണ്ടും ഒന്നുപോലെ പലമാതിരിയിലും നയിക്കാവുന്നതിനാലുള്ള
സർവ്വതോമുഖത, പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഗാംഭീര്യം, ഉദാരമായ ബന്ധം, സ
കപോലകല്പിതങ്ങളായ നൂതനഭംഗികൾ, ആലോചിക്കുംതോറും അവ
സാനിക്കാതെ നീണ്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യംഗ്യാർത്ഥത്തിന്റെ ബാ
ഹുല്യം, പ്രയോഗവൈചിത്ര്യങ്ങളാലുള്ള വ്യുല്പാദകത, എല്ലാവിഷയത്തി
ലുമുള്ള ക്ഷോഭക്ഷമത-ഇതുകൾ നളചരിതത്തെ മണിപ്രവാളകൃതിക
ളിൽ പ്രഥമഗണനീയമാക്കിച്ചമച്ചിരിക്കുന്നു." അനപയകാംക്ഷിത്വമാണു
നളചരിതത്തിലെ വൈകല്യം. നളചരിതത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ മിക്ക
വാറും നല്ല മലയാളമാണ്.

ഉ:— പേടിക്കേണ്ടാ വരുവനരികേവൻകൊട്ടുകാട്ടതീയിൽ
ചാടിക്കൊണ്ടാലൊരുഭയമെനിക്കില്ല ഞാൻ തൊട്ടവർക്കും
കൂടിക്കണ്ടാലുടനഴലൊഴിച്ചീടുവേനെന്നുചൊല്ലി
ത്തേടിക്കണ്ടോരുരഗപതിയോടുചിവാൻനൈഷധേന്ദ്രൻ.

ഈ ആട്ടക്കഥയിലെ പദങ്ങൾ വളരെ സംഗീതമാധുരിയുള്ളവയാ
ണെങ്കിലും ചിലതു തനി സംസ്കൃതമായിട്ടും കാണാം.

ഉ:— "യാമിയാമിഭൈമികാമിതം ശീഘ്രം സാധയി-
ഷ്യാമിസാമിസാധിതം മയാ" ഇത്യാദി.

നളചരതത്തിൽ ദണ്ഡകങ്ങളുമുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കും
കവിതാഗുണം പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടുതാനും. ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിൽ
ദണ്ഡകങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നതു് ഉപകഥകളേയോ അതുപോലെ കഥ
യോടു സംബന്ധമുള്ള സംഗതികളേയോ, ചുരുങ്ങിയ രീതിയിൽ
പറഞ്ഞുതിർക്കുവാനാണ്. നളന്റെ ദൈന്യം "ദൈന്യാരിപൂർവ്വജനു"
ഇത്യാദി ദണ്ഡകത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരിക്കുന്നു.

നളചരിതം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ, ദക്ഷയാ
ഗം, ഉത്തരാസ്വയംവരം, കീചകവധം ഈ ആട്ടക്കഥകളാണു ഭാഷാലാ
ളിത്യംകൊണ്ടും സംഗീതരസികത്വംകൊണ്ടും സാഹിത്യഗുണംകൊ

ണ്ടും പ്രധാനമായവ. പാകമായ ശയ്യാഗുണവും അർത്ഥസംസ്ഫുടതയും ശബ്ദമാധുര്യവും ചമല്ക്കാരസഞ്ചാരസ്വീകാര്യവും സഹൃദയവശ്യതാവും തമ്പിയുടെ കൃതികളുടെ സാർവ്വത്രികഗുണങ്ങളാണ്.

ഉത്തരാസ്വയംവരത്തിലെ "വീരവിരാടകുമാരവിഭോ" എന്നതുടങ്ങുന്ന കുമ്മിയും, ദക്ഷയാഗത്തിലേ "സന്താപമരുതരുതേ" ഇത്യാദി പദവും മറവും കൈകൊട്ടിക്കളിക്കു ധാരാളമായിട്ടുപയോഗിച്ചുവരുന്നു. തമ്പിയുടെ കവിതാഗുണത്തിനും വർണ്ണനാവൈഭവത്തിനും ഉദാഹരണം ചേർക്കുന്നു.

"ക്ഷോണീന്ദ്രപത്നിയുടെ വാണീം നിശമ്യപുന
രേണീ വിലോചന ഞെട്ടങ്ങീ
മിഴിയിണ കലങ്ങീ—വിവശതയിൽ മുങ്ങീ
പലതടവുമതിനു പുനരവളൊട്ടു പറഞ്ഞളവു-
പരുഷമൊഴികേട്ടട നടങ്ങീ
ഭാസ്യം സമസ്തജനഹാസ്യനിനച്ചുനിജ-
മാസ്യം നമിച്ചു പുനരേഷാ,
വിജിതസുരയോഷാ, വിഗതപരിതോഷാ,
ശ്രമസലിലബഹുലതരനയനജലമതിലുടനെ
മുഴുകി ബത മലിനതരവേഷാ
ഗാത്രം വിറച്ചിതതിമാത്രം കരത്തിലഥ-
പാത്രം ധരിച്ചവിടെ നിന്നു,
പരിചൊട്ടു നടന്നു പഥി കിമപി നിന്നു
ഹരിണരിപുവരസഹിതഭരിയിലിഹ പോകുമൊരു
ഹരിണിയുടെ വിവശത കലർന്നു.
നിശ്വസ്യദീർഘമഥ വിശ്വസ്യനാഥമപി
വിശ്വസ്യചേതസിസുജാതാ,
ധൃതിരഹിതചേതാ, ധൃതപുളകജാതാ
സൂതസുതനുടെ മണിനികേതമതിലവൾ ചെന്നു-
ഭീതിപരിതാപപരിഭ്രതാ."

(കീചകവധം)

കൊല്ലവർഷം 973-ൽ തിരുവിതാംകൂറിനെ ഭരിച്ചിരുന്ന കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയൻ അശ്വതിതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെയും ആട്ടക്കഥകൾ സാഹിത്യഗുണത്തിൽ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല. കാർത്തികതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ നരകാസുരവധമാണു കഥകളിയുടെ വേഷങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടുള്ള കഥ. അശ്വതിതിരുനാളിന്റെ പൌണ്ഡ്രകവധം, രുഗ്മിണീ

സ്വയംവരം, പൂതനാമോക്ഷം മുതലായ ആട്ടക്കഥകളും വളരെ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്.

കൊല്ലവർഷം പത്താം ശതകത്തോടടുത്തു ആട്ടക്കഥകളുടെ പ്രതാപകാലം അസ്തമിച്ചു എന്നുവരികിലും അതിനുശേഷമാണ് ഇന്നു കണ്ടുവരുന്ന 111 ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥകളിൽ മിക്കതും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കലക്കത്തു രാഘവൻ നമ്പ്യാരുടെ ശാകുന്തളം ആട്ടക്കഥ, വയസ്സൂര ആയ്മൻ നാരായണൻ മൂസ്സിന്റെ ദുര്യോധനവധം തുടങ്ങി കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഹനുമദുത്ഭവം, ധ്രുവചരിതം തുടങ്ങിയ കൃതികൾവരെ ഏതാനും എണ്ണം, ഗതാനുഗതികത്വത്തിനു വിധേയമെങ്കിലും സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ പ്രധാനങ്ങളാണ്.

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാനദോഷം അനുകരണമാണെന്നു മുൻപുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. മറ്റുദോഷങ്ങളുടെ എണ്ണവും ഒട്ടും കുറവല്ല. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ പ്രത്യേകമനോഭാവങ്ങൾ കവികൾക്കു നല്ലവണ്ണം സ്വാധീനമല്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു, നവോഢയും കുലീനയുമായ വധുവിനെക്കൊണ്ടു "മാരകേളിചെയ്വതിനു പാരമുണ്ടു മോഹമിനു" ഇത്യാദി എത്രയും നിന്ദ്യമായവിധത്തിൽ അവർ കാമപ്രാർത്ഥനചെയ്യിക്കുന്നതു തുലോം ലജ്ജാവഹംതന്നെ. വധൂവരന്മാർതമ്മിൽ സംഭാഷണംചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങളെല്ലാം ചന്ദ്രനും, മന്ദവായുവും, കാമദേവനും, കേളിസൌധവും മറ്റുമാണ്. ഉത്തമകുലജാതന്മാരും യുദ്ധവീരന്മാരുമായ രാജാക്കന്മാരുടെ പോരിനുവിളി കേവലം നീചഭാഷയിലായിരിക്കുന്നു. പാത്രസ്വഭാവത്തിനനുസരിച്ച ഭാഷ പ്രയോഗിക്കുവാൻ സാമാന്യത്തിലധികം സാമർത്ഥ്യമുള്ള കവികൾക്കേ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലും ആട്ടക്കഥകളിൽ പല ന്യൂനതകളും കാണാം. സംസ്കൃതവിഭക്തികളെ മലയാളപ്രത്യയങ്ങളോടും നേരേമറിച്ചും അവരുപയോഗിക്കാറുണ്ട്. "വാണീമഭാണീൽ "വാചമൂചേ," തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ അവയിൽ സുലഭമാണ്. "സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിലെ വിഷമസൂത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സിദ്ധങ്ങളായ രൂപങ്ങൾക്രൂടി വിഭജ്ജനങ്ങളായ ആട്ടക്കാർ തട്ടിമൂളിക്കുന്നതിൽ ക്രുസാറില്ല." സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ അവർ പലസ്ഥലത്തും ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നു.

"കോകിലകുലങ്ങളിഹ ദേഹപോഷാർത്ഥമായ്
കാകകുലേനസഹമേവുന്നതില്ലല്ലീ"

എന്ന പാലാഴിമഥനം ആട്ടക്കഥയിലെ ഭാഗത്തിൽ

"ആകാശദേശഗമനത്തിനു മുമ്പപത്യം
കാകാലയേ പികവധൂടിവളർത്തിടുന്നു"

എന്ന പദ്യാർത്ഥത്തിന്റെ ആശയം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ

''പാഥസാം നിചയം വാന്നൊഴിഞ്ഞ
ളവുസേതുബന്ധനോദ്യോഗമെന്തെടോ''

എന്ന നളചരിതത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു വാത്മീകിരാമായണത്തിലെ ''നിഗ്ഗതേ നീരേ സേതുമേഷാചികീഷ്ഥതി'' എന്നതിന്റെ ആശയമാണു്.

കഥാപ്രതിപാദനത്തിൽ നന്മയുടെ മൂർത്തികളും സൽഗുണസമ്പന്നരുമായ നായകന്മാർ, കാഴ്ചയിൽ അതിമാത്രം ഭീമകായന്മാരും ബലവീര്യപരാക്രമശാലികളുമായ അസുരന്മാരെ, അന്യസഹായംകൂടാതെ നിഷ്പ്രയാസം കൊല്ലുന്നതു നന്മയ്ക്കു തിന്മയെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള ദൈവികശക്തിയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

പൊതുവിൽ പറയുമ്പോൾ ആട്ടക്കഥകളിൽ മിക്കവയിലും പ്രധാനമായിക്കാണുന്ന സംഭോഗശൃംഗാരത്തിന്റെ ആധിക്യം സാധാരണക്കാക്കു വെറുപ്പു തോന്നിക്കുന്നതാണു്. ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിൽ രസിക്കുന്നതിനു് അല്പം സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം കൂടാതെയും സാദ്ധ്യമല്ല. ഇപ്പോൾ 111 ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥകളുള്ളവയിൽ വളരെ ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗുണമുള്ളവയുള്ളൂ. അവയുടെ സചാരസ്യംതന്നെ സാധാരണക്കാക്കു് ആസ്വദനീയമല്ലെങ്കിൽ അതു മനുഷ്യസമുദായത്തിനു വലിയ ഗുണങ്ങളൊന്നും ചെയ്യുകയില്ലെന്നുള്ളതും തീർച്ച. സാഹിത്യത്തെക്കാൾ ആട്ടക്കഥകൾക്കു സംഗീതത്തിലാണു പ്രാധാന്യമുള്ളതെന്നു കൈകൊട്ടിക്കളി കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതുമാണു്.

ഈ സാഹിത്യശാഖയെ പരിഷ്കരിക്കുവാൻ ആധുനികകവികൾ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. അവയിൽ ഒരാളുടെ ശ്രമഫലമായി 'ഉമാകേരളം' എന്ന ചരിത്രകഥയെ ആട്ടക്കഥാരൂപമാക്കീട്ടുണ്ടു്. പുരാണകഥകളിൽനിന്നുമാത്രം ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുരാതനകവികളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ നിലയിൽ കല്പിതകഥകളും സാമുദായികകഥകളും, ചരിത്രകഥകളും സാധാരണക്കാക്കു രുചിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ആട്ടക്കഥകളായി നിർമ്മിക്കുന്നതായാൽ ഈ സാഹിത്യശാഖയ്ക്കു ഇനിയും ഉൽക്കർഷം ലഭിച്ചേക്കും. ആധുനികപരിഷ്കർത്താക്കൾ പഴയ ശബ്ദധോരണിക്കു വിധേയരാകാത്തവിധം അനുകരണഭ്രമം ഈ വിഷയത്തിൽ അവരുടെയിടയിൽ ഏതാണ്ടു കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം പറവാൻ. എന്നുതന്നെയുമല്ല ആധുനികലോകത്തിനു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തോടു പരിചയം കുറവായതിനാൽ അനുകരണം ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യവുമല്ല.

ആട്ടക്കഥകളെ പരിഷ്കരിച്ചു പുരാതനകേരളീയകലയായ 'കഥകളി,യെ ഇപ്പോൾ അതിനുണ്ടായിട്ടുള്ള അധഃപതനത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു സർവ്വപ്രകാരേണയും അതിനു മേൽക്കുമേൽ ഉല്കൃഷ്ടം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്ന "കേരളീയകലാമണ്ഡലം" തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനസമിതികളുടെ നിരന്തരപരിശ്രമംമൂലം വളരെ വിദൂരമല്ലാത്ത ഭാവിയിൽ ഈ കലയ്ക്ക് ഇന്നത്തെ തമിഴ് നാടകങ്ങളേക്കാൾ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായിത്തീർന്നേക്കാമെന്നു നമുക്ക് ആശിക്കാം.

ശുഭം.

ചിന്താമഗ്നയായസീത.

(എം. രാജം, ക്ലാസ് IV.)

(ഒരു തർജ്ജിമ.)

സായംകാലമാകുന്ന സുഖകരമായ സമയം! സൂര്യഭഗവാൻ തന്റെ അരുണകിരണങ്ങളെ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ വ്യാപരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പശ്ചിമാബ്ധിയിലേക്ക് മന്ദമന്ദം ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശീതളമായ വായു സുഗന്ധത്തെ വിതരണംചെയ്തുകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടമനസ്കനായും തീർന്നിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽ ജഗദംബയും നിർവൃതിപ്രദയുമായ ഗംഗാദേവി കളകളാരവത്തോടുകൂടി പ്രാണനാഥനായ സമുദ്രദേവന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് എത്രയും വേഗത്തിൽ പ്രയാണംചെയ്യുന്ന കാഴ്ച, കണ്ടാൽ നിശാരാക്ഷസിയുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പായി പ്രിയതമന്റെ മടിയിൽ ചെന്ന് അഭയം പ്രാപിക്കുവാൻ പ്രയത്നിക്കുകയാണൊഎന്നു തോന്നും. നദീതടത്തിനരികെയുള്ള നിജ്ജനവനങ്ങളിലെ പക്ഷിഗണങ്ങളും അവയുടെ കളകളനിനാദംകൊണ്ട് ആ വനഭ്രമിമുഴുവനും ശബ്ദായമാനമാക്കികൊണ്ടിരുന്നു. പകലെല്ലാം ഇരതേടി നടന്നിരുന്ന ഇക്കൂട്ടർ തങ്ങളുടെ വാത്സല്യനിധികളായ കുഞ്ഞുങ്ങളെ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടിയതോടുകൂടി വിയോഗദുഃഖം കേവലം വിസ്മരിച്ച് ഹർഷോന്മുഖരായിച്ചമഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

ആ പ്രകൃതരമണീയമായ വനപ്രദേശത്ത് ഒരു വൃക്ഷത്തണലിൽ ഏറ്റവും മനോഹരിയും ഗർഭിണിയും ആയ ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ നിർഭാഗ്യാതിരേകത്തെപ്പറ്റി വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് അശ്രുക്കൾ ക്രമത്തിലധികം വർഷിച്ച് താമരയിതളുകളിൽ മഞ്ഞു

തുള്ളികളം എന്നപോലെ അവളുടെ കപോലങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവഹിച്ചു തുടങ്ങി. ആ ബാഷ്പബിന്ദുക്കളം സൂര്യഭഗവാന്റെ അസ്തമനരശ്മികളം തട്ടി ശോഭമാനങ്ങളായി ഭവിച്ചു. അവളം അവളുടെ പരിതാപകരമായ വർത്തമാനജീവിതത്തെപ്പറ്റി ക്ലേശിച്ചു. ആ വിചാരസാഗരത്തിൽ മഗ്നയായി അവളം കുറച്ചധികംസമയം കഴിച്ചു. വിധിയുടെ കഠോരശാസനയെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ അവളം ലവലേശം പരിഭവിക്കുകയുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും യാത്രാക്ലേശവും ഭീരുത്തമായ ഭാവിയും അവളെ ഇടക്കിടക്ക് മോഹാലസ്യത്തിൽ പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ മൂർദ്ധന്യയിൽനിന്നു ഉണർന്നപ്പോളം പകൽ മുഴുവനും സൂര്യനെഭയന്ന് ഒളിച്ചിരുന്ന ഭയങ്കരിയായ തമിസ്രാരാക്ഷസി സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചതോടുകൂടി സ്വൈരിക്കിലും തന്റെ അധികാരം ചെലുത്തുവാൻ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ മർമ്മഭേദകമായ ഗർജ്ജനങ്ങളം മാത്രമേ അവളം ഇടക്കിടക്ക് ശ്രവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. സീത, ഇതെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും പേടിച്ചു വിറച്ചു് ഇപ്രകാരം വിലപിച്ചുതുടങ്ങി.

"ഹാ! ലക്ഷ്മണനുംകൂടി എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയികഴിഞ്ഞു. ജഗദീശ്വരാ, ഈ അഭാഗിനിക്ക് ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചതെന്തുകൊണ്ടെന്നറിയുന്നില്ല! പ്രാണനാഥാ, ഈ ദാസി എന്തപരാധം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടാണു് ഇപ്രകാരമുള്ള ഘോരശിക്ഷ അവിടുന്നിവൾക്ക് കല്പിച്ചത്? ഈ ഘോരവിപിനത്തിൽ രാത്രിസമയത്തു് ഏകാകിനിയായി ഞാൻ എങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. ഞാൻ എവിടെപ്പോകേണ്ടു? എന്തു ചെയ്യേണ്ടു? ഹേ ഭഗവൻ, ഇതു് അങ്ങു് എന്തിനുചെയ്തു? അവിടുന്ന് ന്യായം നടത്തുന്ന ആളല്ലെ. ദീനദയാലുവുമാണല്ലൊ. എന്നിട്ടും എനിക്കിപ്രകാരം ദുർഭവരുത്തുവാൻ കാരണമെന്ത്? ഈ ദാരുണദുഃഖം സഹിക്കുവാൻ ഞാൻ ആളല്ല. ഹാ, എന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വമായ പ്രാണേശ്വരാ, പ്രിയതമാ, അവിടുന്ന് എന്നിൽ ഇത്ര നിഷ്ഠുരതയാണല്ലൊ പ്രകടിപ്പിച്ചതു്? എന്നെ ഈ ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞതു് അവിടേക്ക് യോഗ്യമൊ. എന്റെ മൃത്യുവാണു് അവിടെക്ക് ആവശ്യമെങ്കിൽ അപ്രകാരം അവിടെവെച്ചുതന്നെ ചെയ്യാമായിരുന്നല്ലൊ. എന്റെ പ്രാണനാഥന്റെ വിരഹത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങിനെ ജീവിതം കഴിക്കും. അയ്യൊ! എനിക്ക് സഹിക്കുവാൻവഹിയേ! വെള്ളത്തിലല്ലാതെ മത്സ്യം ജീവിക്കുമൊ. അപ്രകാരംതന്നെ രാമനോടുകൂടിയല്ലാതെ സീതക്ക് ജീവിതസൌഖ്യമെന്തുള്ളൂ. അവിടത്തെ തുപ്പാദാശ്രിതയുടെ മുമ്പിൽനിന്ന് അങ്ങു് മുഖം തിരിക്കുന്നതെന്തിനു്? എന്തുകാരണത്താലാണു് അങ്ങു് ഈ പ്രാണപ്രേയസിയെ അപാരമായ ദുഃഖസാഗരത്തിലെക്ക് എറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നറിയുന്നില്ലല്ലൊ. ഈശ്വരാ, ഈ ലോക

ത്തിൽ എന്നെക്കാൾ ഭാഗ്യഹീനയായി മറ്റാരെങ്കിലുമുണ്ടോ. പ്രഭോ, എനിക്കായി മരണവും അങ്ങ് സൂക്ഷിച്ചിട്ടില്ലന്നോ!"

ഇപ്രകാരം വിലപിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വളരെ സമയം കഴിഞ്ഞുക്രൂടി. അവൾ ശോകസാഗരത്തിന്റെ ഉത്തുംഗതരംഗങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കിടന്ന് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. വ്യസനാതിരേകത്താൽ സീത പരവശയായും ഭവിച്ചു. ഇത്രയായപ്പൊഴക്കും ആകാശമദ്ധ്യത്തിൽ ശീതാംശു, സേനാഗണത്തോടുക്രൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സർവ്വത്ര ചന്ദ്രികാവിതരണത്താൽ ശീതളമയമായിത്തീർന്നു. ഒരിക്കൽ കാർമേഘം വന്നു മൂടിച്ചന്ദ്രികാമന്ദസ്മിതത്തെ ഗ്ലാനമാക്കിത്തീർത്തു. സീതയുടെ വിയോഗദുഃഖത്തിൽ താനും പങ്കുകൊള്ളുകയാണൊ എന്നു തോന്നുമാറ് ചന്ദ്രനും കുറേനേരം അങ്ങിനെ മങ്ങി പ്രകാശിച്ചു. തങ്ങളുടെ നായകന്റെ ദുഃഖത്തെ കണ്ട് താരാഗണങ്ങളും ഉന്മേഷരഹിതരായി ഭവിച്ചു. ആകാശമണ്ഡലത്തിൽനിന്ന് കുറെശ്ശയായി മഴത്തുള്ളികളും വീണുതുടങ്ങി. അപ്പോഴത്തെ അന്ധകാരത്തിൽ പക്ഷികൾ മുതലായവ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ നേരിട്ടു കാണുവാൻ വഹിയാതെ അവയെ വിളിക്കുന്നതായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങുമിങ്ങും പറന്നുനടന്നിരുന്നു. ചന്ദ്രമുഖത്തെ കാർമേഘങ്ങൾ എപ്രകാരം ഗ്ലാനമാക്കിയൊ അപ്രകാരംതന്നെ സീതയുടെ മുഖചന്ദ്രനും അത്യന്തദുഃഖഭാരത്താൽ പ്രകാശരഹിതമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

"സീത പിന്നെയും വിചാരം തുടങ്ങി. "ഹായ്, ഞാൻ എന്തിന്ന് വ്യസനിക്കുന്നു. ഈ ലോകംതന്നെ സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമാണ്. വേനലിന്നുശേഷം വർഷം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയും ദുഃഖദായകമായ പകലിന്നുശേഷം ശാന്തിദായിനിയായ രാത്രി ആവിർഭവിക്കുന്നതുപോലെയും സൂര്യന്റെ തപ്തരശ്മികൾക്കുശേഷം ചന്ദ്രന്റെ ശീതളാംശുക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുപോലെയും സുഖത്തിന്നു പിന്നിൽ ദുഃഖവും, ദുഃഖത്തിന്റെ ശേഷം സുഖവും ഈ ലോകത്തിൽ സാധാരണയത്രെ. മനുഷ്യർ ഈ ശ്രുതതത്വം മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് ദുഃഖികളും സന്തുഷ്ടന്മാരും ആയി തീരുന്നത്.

ഞാൻ രാജധാനിയിൽ ആനന്ദനിമഗ്നയായി കഴിച്ചുക്രൂട്ടിയിരുന്ന ആ ദിവസങ്ങൾ എത്ര മനോഹരങ്ങൾ, രവികുലതിലകനായ പ്രാണനാഥന്റെ ചരണാരവിന്ദങ്ങളുടെ പൂജാശ്രുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തു ഞാൻ അത്യന്തം കൃതകൃത്യയായി ഭവിച്ചിരുന്നു. എനിക്ക് ഇപ്രകാരം അസഹനീയമായ ദുഃഖം സംഭവിച്ചേക്കുമെന്ന് അന്ന് ആരറിഞ്ഞു! ദുഷ്ടനായ രാവണന്റെ അധീനത്തിൽപ്പെട്ട് ഉഴലുമ്പോഴും ആ രാമനാമജപംകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ ജീവിക്കുകയും എന്റെ സതീത്വത്തെ രക്ഷിച്ച് അസീ

മമായ ദുഃഖപാരവശ്യത്തെ ഒഴിക്കുകയും ചെയ്യുവന്നിരുന്നു. എല്ലാ യ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരണസേവിനിയായിത്തന്നെ ഞാൻ വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഹാ! സാംസാരികമായ പ്രപഞ്ചനിയമങ്ങൾ എത്രയോ പ്രബലങ്ങൾ! അനുഭവിക്കേണ്ടതു് എങ്ങിനെ ആയാലും ക്രൂരാതെ കഴിയുക ഇല്ലന്നല്ലെ ദൈവനിശ്ചയം. ഹാ! ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ക്രൂരാതെ ഈ പ്രപഞ്ചസാഗരത്തെ എങ്ങിനെ തരണം ചെയ്യേണ്ടു! ദൈവമെ, എനിക്കു് മരണവും സംഭവിക്കുന്നില്ലല്ലൊ.

ഹേ പവിത്രയായ ഗംഗാദേവി, ഭവതിതന്നെയാണു് എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ആശ്രയം. ഒടുവിൽ ഞാൻ എന്നെതന്നെ അവിടെക്കു് സമർപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിരഹാഗ്നിയെ ആ ശീതള ജലത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു് സന്തുഷ്ടി പ്രാപിക്കട്ടെ. ഒരു നിമിഷംപോലും ഈ ഭാരുണവ്യഥ അനുഭവിക്കുവാൻ ഞാൻ ശക്തയല്ല. ബന്ധുജനങ്ങളാലും ജീവിതേശ്വരനാലും പരിത്യജിക്കപ്പെട്ട ഈ ഹതഭാഗ്യ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്തിന്നു്? ഈ ലോകത്തിൽ എനിക്കു് ഇനി യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. "അന്യഥാ ചിന്തിതം കാര്യം ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ" എന്ന തത്വം എത്രയൊ വാസ്തവം. "വിധി വിഹിതമേവനും ലംഘിച്ചുകൂടുമൊ." എന്റെ കർമ്മഫലം ഞാൻതന്നെ അനുഭവിച്ചേ തീരൂ. എന്നാൽ ഞാൻ ഈ സമയത്തു് ഗർഭിണിയുംകൂടി ആകുന്നുവല്ലൊ. ആയതിനാൽ ആത്മഹത്യയാകുന്ന മഹാപാതകത്തെ വലിച്ചു വെക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. ഗർഭത്തിലുള്ള നിരപരാധിയായ ശിശുവിനെ ഞാൻ വധിച്ചു് കുലനാശവുംകൂടി വരുത്തുന്നതെന്തിന്നു്?

"ഈശ്വരാ! അങ്ങയുടെ ലീലകൾ വിചിത്രംതന്നെ. അവിടത്തെ മായകൾ അറിയുന്നവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടൊ. ലോകനിയമം തന്നെ സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമല്ലെ. പിന്നെ വെറുതെ വ്യസനിക്കുന്നതെന്തിന്നു്? ഹേ! രഘുകുലതിലകനായ പ്രാണേശ്വരാ, അങ്ങയിൽ യാതൊരു ദോഷവുമില്ലെന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ അറിയുന്നു. അവിടുന്നു് ഇതിൽ നിർദ്ദോഷിയാണെന്നതന്നെ ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ വിയോഗത്താൽ അങ്ങയ്ക്കും കഠിനമായ വ്യഥയുണ്ടു്. ഈ പാപി നിമിത്തം അവിടന്നു് വളരെ കഷ്ടതകൾ സഹിച്ചു. ഈയുള്ളവളുടെ പാണിഗ്രഹണനിമിഷം മുതല്ക്കു് അങ്ങക്കു്, ദുഃഖമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. നാഥാ; ക്ഷമിക്കണെ; ക്ഷമിക്കണെ. ഇതാണു് ഈ ദാസിയുടെ അവസാനത്തെ പ്രാർത്ഥന."

നിസ്സീമമായ ദുഃഖാതിരേകത്താൽ സീതയുടെ മുഖത്തുനിന്നു് പിന്നീടു് യാതൊരുശബ്ദവും പുറപ്പെട്ടില്ല. അവൾ നഷ്ടചേതനയായി

നിലത്തുവീണു. വിരഹാർത്തയായി ബോധംകെട്ട് നിലംപതിച്ച ആ പരമസാദ്ധ്വിയെ നിദ്രാദേവി മൃദുലമായ കരപല്ലവങ്ങളെക്കൊണ്ട് തലോടി അവളുടെ തീവ്രവ്യഥയെ ശമിപ്പിച്ചു.

മുക്തകമഞ്ജരീ.

(പി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യപട്ടർ, ശിരോമണി.)

1. കവിതോത്പത്തിഃ.

നിർവ്യാപാരാ നിശമനവിധൌ കാവ്യവിദ്യാകലാനാം
ഈഷൽ ദൃഷ്ടാ മനനസമയേ സ്പന്ദതേ യാ ഹൃദന്തഃ;
പശ്ചാൽ ലക്ഷ്യാകൃതിരധിഗതാ തന്നിദിധ്യാസകാലേ
വ്യക്താ സാന്തേ വിലസതി കവേർവ്വൈഖരീ വിശ്വഹൃദ്യാ.

2. ജീർണ്ണപർണ്ണം.

ജീർണ്ണംപർണ്ണമധശ്ച്യുതം വിടപിനഃ സസ്നേഹമാഹോച്ചകൈഃ
പ്രത്യഗ്രസ്ഫുടിതം പ്രഭാതപവനേനാന്ദോലിതം പല്ലവം;
വിശ്വാനന്ദവിധായിനീ ഭവതു തേ മൈത്രീത്തികീ മാധുരീ
പശ്ചാൽ ഭദ്ര, ഭവാൻ യതോനുപതതാം ശയ്യാം വിധാതും പതേത്.

3. ജ്ഞാനയജ്ഞഃ.

(കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പുരാണം വായിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റി എഴുതിയതു്.)

ഗോശ്രീമണ്ഡലമണ്ഡനായിതമഹാദേവാലയാ നൈമിശം
സത്രേ സമ്പ്രതി സംഭൃതോപകരണേ പൌരാണികാ യാജകാഃ;
വിജ്ഞാനാധ്വരദീക്ഷിതോ നരപതിർദ്ധന്യഃ ശ്രീശ്ച പതീവ്രതേ
മോഹോ മേധ്യപശുർമുമുക്ഷുമതയോ മർത്ത്യാ ഭജന്തേ ഫലം.

4. ശംഖാന്യോക്തിഃ.

(ശംഖിനെ ചെവിയോടു ചേർത്തു പിടിച്ചാൽ കടലിലേ കല്ലോലിധ്വനി കേൾക്കാമെന്നു വേർഡ്സ്വർത്ത് മുതലായ പാശ്ചാത്യകവികൾ പറയുന്നതിനെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചതു്.)

കണ്ണാഭ്യാമണ്ണനിവേശിതേന സഹസാ യച്ഛംഖ, സംഘൃഷ്യതേ
സ്ഫീതോത്തുംഗതരംഗസന്തതിനിജം ധാമ ത്വയാ തദ് വൃഥാ;
കാന്ത്യൈവാഭിഹിതാനുവായമഹിമാ മൂർധ്നാ മണിർധാര്യതേ
സംജാതോപി മഹാകുലേ ഹി ഗുണവാൻ സംഭാവനാമർഹതി.

മാതൃസാന്ത്വനം.

(ഇ. കെ. നായർ, ക്ലാസ്സ് IV.)

(മഞ്ജരി)

I

ഭാരതമാതാവേ! കേഴേണ്ട, ദാസ്യത്തിൻ
ഭാരങ്ങൾ നീങ്ങുവാൻ കാലമായി
ചരിത്രത്തിൻ പൈശാചയുഗത്തിൽ താന്തരായ്
നിദ്രയിലാണ്ടൊരുനിൻസുതന്മാർ
ഐക്യമാം സ്തോത്രത്തിൻ മാറൊലികേൾക്കവേ
സൌഖ്യമായ് മന്ദമുണർന്നീടുന്നു
ഭീരുക്കളല്ലേതും നിൻസുതരംബികേ
പാരിനെവെല്ലുവാൻ പോരുമവർ
താവകക്ലേശങ്ങൾ നിശ്ശേഷം തീർത്തിടും
പാവനേ!ത്വത്സുതർ; കേണിടായ്ക!.

II

അംബികേ! ത്യാഗികളുത്തമർ, പുരാ-
ന്നംബുദാച്ഛാദിത സൂര്യതുല്യർ
പാമ്പിനെ രക്ഷിപ്പാൻ തുച്ഛമായ് തൻജഡ-
മമ്പിയന്നേകിയോർ, ധീരധീരർ,
ഭോഗങ്ങൾ കൈവെടിഞ്ഞപ്പിപ്പോർ ജീവിതം
ലോകത്തിൻ സേവനകർമ്മത്തിനായ്
യത്നപരാർത്ഥമായ് ചെയ്യുവോർ; വാഞ്ഛിതം
രത്നത്തിലില്ലിവക്കല്പംപോലും
മാതാവേ, കേഴായ്ക! മാതാവേ, കേഴായ്ക!
താവകതാപങ്ങൾ തീരും വേഗം.

III

ഉൽക്കടദീപ്തിപരത്തിട്ടും മിന്നലൊ-
ത്തുജ്വലിച്ചീടുമസിലതയും
ലോഹകവചവും നേരിട്ടുനില്ക്കുവാ-
നാഹവവീരന്മാർ പോരുമിവർ;
എങ്കിലും തപ്തശ്രുകാണുവാൻതപ്തസുതർ-
സങ്കടത്തുന്നിലർ, ശക്തരാകാ.
മാതാവേ! മാഴ്കൊല്ലാ, തുകൊല്ലാ, കണ്ണുനീർ
മാനസം പൊട്ടിത്തകർന്നീടുന്നു!
ഞങ്ങൾ കരംത്തടച്ചെഞ്ചോരതുകിടാം
അമ്മേ! നിൻദാസ്യവിമുക്തിയ്ക്കായി.

IV

നീണ്ടനിശീഥിനി നീങ്ങുന്നു, നീരന്ധ്ര-
നീലിമക്രൂരിരുൾ മാഞ്ഞിടുന്നു,
നിർമ്മലനീരദമാർഗ്ഗത്തിൽ സ്വർഗ്ഗീയ
നിർഝരഗീതം മുഴങ്ങീടുന്നു
പൌരസ്ത്യദേശത്തിൻ പൊൻകതിർ വീശിയാ-
ബാലദിവാകരൻ പൊന്തിടുന്നു!

'പരിശുദ്ധ' പ്രേമം!

(വിദ്വാൻ, നമ്പ്യാരുവീട്ടിൽ നാരായണമേനോൻ.)

(കെ ക)

നോവലിൽക്കാണാറില്ലേ? 'നിർമ്മലം—നിത്യം—ദിവ്യം—
പാവനം—പരിശുദ്ധം—പ്രേമ'—മീപ്പദങ്ങളെ!
പേർത്തുമേവായിക്കാറുണ്ടാ വിദ്യാർത്ഥിനി വീണ്ടു-
മോർത്തോർത്തു ലയിക്കാറുണ്ടന്നേതോ സുസ്വപ്നത്തിൽ.

ചൊല്ലാറുണ്ടിടയ്ക്കിടെ വന്നുപോയിടും സോമൻ:
"ഇല്ലയോ ഭവതിക്കീദ്വാസനിൽക്കനിവൊട്ടും?
എത്രനാളയ്ക്കീ ക്ഷയോന്മുഖനാം ചെറുതിങ്കൾ
എത്തിനോക്കണം രാവിൻ മുറ്റത്തുവന്നുംപോയും!"

ചിന്തിച്ചാളക്കന്യക: "പ്രേമത്തിൻ സ്വാരാജ്യത്തിൽ
എന്തെന്തു മാറാലകൾ മാമൂലുമാചാരവും?
ആ ദിവ്യപ്രകാശത്തിൻ മുന്നിലോ വിലങ്ങുന്ന
വിദ്യയും സദ്‌വൃത്തിയും? പുല്ല—പുല്ലൊക്കെപ്പോട്ടെ!"

ലീലതൻ മുണ്ടിൻപെട്ടിനിറഞ്ഞു ചില ശീട്ടി-
ശ്ലീലയാൽ, സോപ്പാൽ, ചീപ്പാൽ, പൌഡറാൽ, കണ്ണാടിയാൽ.
ഉല്ലാസാലവം നോക്കിയാ 'പരിശുദ്ധ' പ്രേമം
തെല്ലനാഥക്കകം പെറുക്കുട്ടിയ ശിശുക്കളെ!

ദണ്ഡനേതരോപായം നിഷ്ഫലമാകെ,ത്തെല്ല
കണ്ണടച്ചിതു പുത്രീവത്സലർ പിതാക്കന്മാർ.
ചേലിലക്കുനിര തെല്ലൊതുക്കിയും ചാരു-
ശ്രീലസൽക്കപോലത്തിൽ ചുംബിച്ചും ചൊന്നാൻ സോമൻ:

"ഓമനേ, കുഴങ്ങുന്ന ഭാഷയിൽത്തുരിദ്രൻ ഞാൻ
മാമകപ്രണയത്തിൻ ലേശവും സ്ഫുരിപ്പിക്കാൻ.
സീമയറ്റൊരെൻ പൂർവ്വപുണ്യസമ്പത്തിൻ സത്തേ,
നീ മമനിഴലല്ലെൻ പ്രാണനും പ്രാണൻതന്നെ!"

അങ്ങനെയലിഞ്ഞുപോയ് ആനന്ദത്തുമാധ്വിയിൽ
അഞ്ചാറുമാസം; കാറു മാറിവീശുകയായി.
ഒരു ഭീമമാം പനി—മറ്റൊന്നുമോർത്തുന്നീല
വെറു മസ്ഥിയായ്ത്തീർന്ന ലീലതൻ പൊൽപ്പൂമേനി!
... ...
കഷ്ടിച്ചു നടക്കാറായ് വീട്ടിലെത്തളർത്തിങ്കൽ,
ദുഷ്ടിവച്ചടിയ്ക്കടി ചെയ്തൊരാ ചികിത്സയാൽ.
എന്നിട്ടും കാണാനില്ലസോമനെ, 'പ്രമാനല്ലേ?
വന്നിടാം കൃത്യാന്തര പാരതന്ത്ര്യ' മെന്നോത്താൻ.

ഒരുനാൾ പിതാവിന്റെ വട്ടമേശമേൽക്കണ്ടാൾ
വിരഹാർത്തയാളൊരു വൈവാഹ'ക്ഷണപത്രം'.
നിന്നിമേഷയായതു വായിക്കേ,ക്കുമാരിക
നിന്നൊരാനിപ്പിൽത്തന്നെ യൊന്നാകെ വിയർത്തുപോയ്!

പത്രത്തിൽക്കണ്ടാൾ 'ഭാമാസോമ'രെയവ,ളേതോ
തീത്തീനിപ്പിശാചിന്റെ ക്രൂരദൃഷ്ടികൾപോലെ!
... ...
മുഗ്ധയാൾ വിലപിച്ചു: "താദൃശപ്രേമത്തെ ഞാൻ
ശുദ്ധമേ മൃഗീയമാം കാമമെന്നറിഞ്ഞെങ്കിൽ!"

മഹാമഹിമശ്രീ രാമവമ്മ പരീക്ഷിത്തു് കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്.

'ലോഡിതമഖിലം ഗഹനം
പരിതോ ദുഷ്ടാശ്ചവിടപിനഃ സർവ്വേ
സഹകാര! ന പ്രപേദേ
മധുപേന തവോപമാ ജഗതി.'

തിരുമനസ്സിലെ ചരിത്രവിഷയത്തിൽ സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നതാണു് ഈ അന്യോക്തി. അതുമേൽ വിശിഷ്ടമാണു് വൈദുഷ്യവും യുപതവും ഒത്തിണങ്ങി പ്രശോഭിക്കുന്ന തിരുമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രം. തീരാത്ത പഞ്ഞവും തോരാത്ത മഴയുംകൂടി കളങ്കപങ്കിലമാക്കിയിരുന്ന കള്ളക്കർക്കടകമാസം കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു. പൊന്നും ചിങ്ങമാസം സമാഗതമായി. വിളഞ്ഞ നെൽക്കതിരാടയും ചാർത്തി പുഷ്പാഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞു് നവവത്സരലക്ഷ്മി കേരളത്തിലേയ്ക്കു് എഴുന്നരുളിയ ദിവസം—അതേ—1052-ാമാണ്ടു് ചിങ്ങമാസം 1-ാംതീയതി കന്നിരാശികൊണ്ടായിരുന്ന തിരുമനസ്സിലെ തിരുഅവതാരം. ഒരു ജീവചരിത്രം കുറിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന തൂലികയ്ക്കു് ഇതിലധികം മനോഹരമായ ഒരു സമയാന്തരീക്ഷം ലഭിക്കപ്പെട്ടുമോ എന്നുള്ളകാര്യം സംശയമാണു്. ഇവിടെ അതിന്റെ സ്ഥലവും സമയവും ദുർല്ലഭമായതിൽ വ്യസനിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

സംസ്മരണീയമായ ഒരത്ഭുതസംഭവം അടങ്ങീട്ടുള്ളതാണു് തിരുമനസ്സിലെ ഉത്ഭവംതന്നെ:—തിരുമനസ്സിലെ അവതാരത്തിനു രണ്ടു ദിവസം മുമ്പേ അമ്മതമ്പുരാന്നു് പ്രസവവേദനതുടങ്ങി. തൈക്കാട്ടു മൂസ്സു്, എളമന കൃഷ്ണമേനോൻ മുതലായ ആയുർവേദവൈദ്യന്മാർ പലേ ഔഷധങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. ഒന്നിനും ഒരു ഫലവും കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ഡാക്ടർഗന്ഥറെ വരുത്തുവാൻതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. മിഥുനമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട തിരുമേനിയായിരുന്ന അന്നു വലിയതമ്പുരാൻ. തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം കൊച്ചീക്കോട്ടയിലെ ഡാക്ടർക്കും അടിയന്തിരം കെട്ടി ശസ്ത്രക്രിയചെയ്തു പ്രജയെ എടുപ്പിച്ചിട്ടെങ്കിലും അമ്മതമ്പുരാനെ രക്ഷിക്കേണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന സൂതികാലയത്തിലും പുറത്തും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആലോചന. ആ അത്യാഹിതം ആസന്നമായി. ഡാക്ടർമാർ

കണ്ഠേ മുക്താവലീ തേ വിലസതി ഗുണസം-
യോഗജാജ്വല്ല്യമാനാ
സർവാഹ്ലാദപ്രദായിന്യുവയവസുഷമാ
ദീധിതിസ്ഫൂർത്തിരമ്യാ,
കിംചായം തേ പ്രഭാവോ ദിനകരരുചിരഃ
പ്രൌഢിമാപ്നോതിനിത്യം
വശ്യൈവാസ്തേ രമാപി ക്ഷിതിരമണ! സുധീ-
പക്ഷതാഭാസുരാത്മൻ!

വന്നുചേരേണ്ടതാമസമേയുള്ളൂ. ഈ സന്ദർഭം, ഭയാലുവും പരദുഃഖാസഹിഷ്ണുവുമായിരുന്ന വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു അത്യധികം ഉദ്വേഗജനകമായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടു്, ശുദ്ധഹൃദയനായ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആയ്വൈദ്യത്തേയും വൈദ്യന്മാരേയും കുറിച്ചു് തിരുമനസ്സിൽ താല്ക്കാലികമായിത്തോന്നിയ അനാദരത്തിന്റെഫലം വാഗ്രൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുപോയി. ആയ്വൈദ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ വൈദ്യമഠത്തിൽ നമ്പൂതിരിയിൽ, ആ അരുളപ്പാടു്, അല്പം അന്തർദ്ദാഹം ഉണ്ടാക്കിയതും 'തന്റെ പ്രയോഗവും കൂടി പരീക്ഷിച്ചിട്ടുമതി ഡാക്ടർമാരെ തൊടീക്കുവാൻ' എന്നുപറഞ്ഞു് ദിവ്യമായ ഒരൌഷധം പ്രയോഗിച്ചതും ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. അനവദ്യനാമധേയനാണു് വൈദ്യമഠം. സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രയോഗസാമർത്ഥ്യം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യലതികയുടെ ആലംബനവും ഹൈന്ദവാദർശഫലങ്ങളുടെ ആധാരവുമായ ഒരു പൂർവ്വവൃക്ഷത്തിന്റെ ബീജം അന്നു് അവിടവച്ചുതന്നെ നഷ്ടപ്രായമാകുമായിരുന്നു. ശ്രീപൂണ്ണത്തുയീശന്റെ കൃപാകടാക്ഷത്താൽ അതുപോലെ ഒരു അനിഷ്ടസംഭവത്തിനു് ഇടവന്നില്ല. ഡാക്ടർമാർ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അമ്മതമ്പുരാൻ സുഖപ്രസവിണിയായിത്തീർന്നു. ഈ കുമാരോദയം അതുവരെ വിഷാദമൂകമായിരുന്ന കോവിലകത്തെ ഉന്മേഷഭരിതമാക്കിത്തീർത്തു. ഈ വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ആനന്ദതുന്ദിലനായിത്തീർന്ന മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, ഉണ്ണിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു് "പരീക്ഷിത്ത്" എന്നരുളിച്ചെയ്കയാലാണു് ചരിത്രനായകൻ മഹനീയമായ ആ അപരനാമധേയത്താലും കൂടി സുവിദിതനായിത്തീർന്നതു്. ദ്രൌണിയുടെ അസ്ത്രഹതനായ ഔത്തരേയൻ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കാരുണ്യത്താൽ സുജന്മാവായി പരിണമിച്ചതിനും ചരിത്രനായകന്റെ ഉത്ഭവത്തിനും തമ്മിലുള്ള ഹൃദയംഗമമായ സാദൃശ്യം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഗുരുത്തമായ ആ അപരനാമധേയം തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു അത്യധികം അനുരൂപമായിരിക്കുന്നു.

ഓട്ടൂർ മനയ്ക്കലെ രാമൻ നമ്പൂരിപ്പാടാണു് തിരുമനസ്സിലെ അച്ഛൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൌശീല്യവും ആചാരനിഷ്ഠയും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായിരുന്നു. തിരുനാമധേയത്തിലും 'അംബ'തന്നെയായിരുന്ന തിരുമനസ്സിലെ അംബ. മകൾ എന്നായിരുന്നു അവിടത്തെ ഓമനപ്പേർ. കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളിൽ സുദൃഢവും വ്യാകരണത്തിൽ സാമാന്യവുമായ വ്യുല്പത്തിയുടെ സമ്പാദനത്താൽ അവിടുന്നു സവിശേഷം വിവേകവതിയായിത്തീർന്നു. അബലാസമുദായത്തിന്റെ അണിയലല്ലാത്ത അലങ്കാരങ്ങളായ അഴക്, കനിവു്, സത്സ്വഭാവം എന്നിത്യാദികളും

അവിടത്തെ സഹജഗുണങ്ങളായിരുന്നു. സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾക്ക് സാമാനാധികരണ്യമുണ്ടാകയില്ല എന്നുള്ള ലോകോക്തിക്ക് പ്രത്യുദാഹരണമായിരുന്നു ആ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

കഥാനായകൻ അമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പ്രഥമപുത്രനായിരുന്നതിനാൽ രാമവർമ്മൻ എന്ന നാമകരണം ചെയ്തു. പതിവനുസരിച്ച് അഞ്ചു വയസ്സിൽ എഴുത്തിനു വെച്ചു. വിദ്വാൻ എടപ്പലത്തു് നമ്പൂതിരിപ്പാടാണ് എഴുത്തിനു വച്ചതു്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം മിക്കതും അമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സകാശത്തിൽനിന്നുതന്നെയാണ് ലഭിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു തിരുമനസ്സിലെ 'മാതൃഭാഷാ'പാഠം രണ്ടു വിധത്തിലും ചരിതാർത്ഥമായിത്തീർന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പാറമേക്കാവിൽ രാമൻനമ്പ്യാർക്കു പകരം നിയമിതനായ തോന്നക്കൽ കൊച്ചുകുഞ്ഞൻ നമ്പ്യാരുടെ അടുക്കൽ കൃഷ്ണവിലാസം പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണു്—1060-ാമാണ്ടു് കക്കടകത്തിൽ തമ്പുരാക്കന്മാർക്കു വേണ്ടി ശ്രീ ശേഷാചാര്യപാഠശാല സ്ഥാപിതമായതു്. പിന്നീടു്, അവിടന്നു, ആ പാഠശാലയിൽ ചേർന്നു സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോന്നു. എറണാകുളം കാളേജ് റിട്ടയർഡ് സീനിയർ മലയാള പണ്ഡിതനും സുപ്രസിദ്ധഭിഷഗ്വരനുമായ ഇക്കണ്ടത്തു് കുഞ്ഞൻ വാര്യർ അവർകളും, അന്നു്, ശേഷാചാര്യപാഠശാലയിൽ ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചില കാവ്യങ്ങളും അലങ്കാരത്തിൽ കുവലയാനന്ദവും തർക്കത്തിൽ സംഗ്രഹം, അന്നംഭട്ടീയം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിച്ചു.

1063 എടവം മുതൽ വാഴ്ച ഒഴിഞ്ഞ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ മുക്താവലി മുതലായ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 1066 മീനത്തിൽ അവിടത്തെ ഉപനയനവും താമസിയാതെ സമാവർത്തനവും കഴിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം കുലക്രമമനുസരിച്ചു ശ്രീ പൂർണ്ണത്രയീശന്റെ സംവത്സരഭജനം തുടങ്ങി. പള്ളിബ്ഭജനകാലത്തും തിരുമനസ്സിലെ, ഉപരിതക്കപാഠങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു, അക്കാലത്താണു് അന്നത്തെ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം, പരീക്ഷിത്തു് തമ്പുരാന്റെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി വാഴ്ച ഒഴിഞ്ഞ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ന്യായശാസ്ത്രപാരംഗതനായ ശഠകോപാചാര്യരെ ഇവിടെ വരുത്തിയതു്. ആചാര്യരുടെ അടുക്കൽ, തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഗദാധരീയപാഠം ആരംഭിച്ചു. അന്നത്തെ സഹപാഠികളായിരുന്ന അഞ്ചാംക്കുറു കൊച്ചമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, എടമന നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടു്, അങ്ങാടിപ്പുറം

സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികൾ മുതലായവർ. ശാബ്ദികതിലകൻ അയ്യാശാസ്ത്രികളും "പഞ്ചലക്ഷണി" മുതൽ തിരുമനസ്സിലെ സഹപാഠിയായിരുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ പ്രതിഭാവിശേഷം ആചാര്യരെ അത്യധികം സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം വളരെ നിഷ്കൃഷ്ടത്തോടുകൂടിയായിരുന്ന അദ്ധ്യാപനം നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഗദാധരീയം പഞ്ചവാദം, വ്യുത്പത്തിവാദം, ചില ക്രോഡപത്രങ്ങൾ മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാഠങ്ങളാൽ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യയനകാലങ്ങളിലെ ആ ഘട്ടം വിശിഷ്ടവും വിജ്ഞാനസുഭഗവുമായിരുന്നു.

പഠിച്ചതിന്റെ ഉറപ്പിനും പഠിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനത്തിനും സാഹായ്യകമായിട്ടു്, അദ്ധ്യാപനത്തെപ്പോലെ മറ്റൊന്നുമില്ല. അദ്ധ്യയനത്തിനുശേഷം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ചിലരെ തക്കം പഠിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ കളരിയിൽ പഠിച്ചിറങ്ങിയവരാണു് എറണാകുളം കാളേജ് റിട്ടയർഡ് സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ കെ. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികളും കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ച കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളും എടപ്പിള്ളി നാരായണൻ നമ്പ്യാരും.

പുസ്തകസ്ഥാപിതയല്ല തിരുമനസ്സിലെ വിദ്യ. തന്മൂലം 'തെളിവി'നുവേണ്ടി വിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയെന്നതു് തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് ഇന്നും രസാവഹമായിട്ടുള്ള ഒരു കായ്മാണു്. അതുമേലുണ്ടു് അവിടത്തെ "ഉപസ്ഥിതി". വ്യുത്പത്തിവാദം എത്രമേൽ ഉൽകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്ന ഒരു വാദഗ്രന്ഥമാണെന്നു് ന്യായശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വരൂപം അറിയുന്നവരോടു് എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ല. ആ ഗ്രന്ഥംതന്നെ മനസ്സിരുത്തി, ശഠകോപാചാര്യരുടെ സകാശത്തിൽനിന്നു്, പോരെങ്കിൽ വാഴ്വു ഒഴിഞ്ഞ തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽവച്ചു് അഭ്യസിക്കുവാൻ സാധിച്ചതു് വാദവിഷയത്തിൽ തിരുമേനിയ്ക്കു നല്ല ഉത്തേജകമായിട്ടുണ്ടെന്നതന്നെ പറകവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാദപ്രസ്താവത്തിൽ വിട്ടുകളവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിക്കൂടിയുണ്ടു്. ഉപനയനത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണതു്. ചിങ്ങമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും എഴുന്നള്ളിയിരുന്ന 'വാക്യാർത്ഥസഭസ്സി'ൽ, തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അടുപ്പിച്ചു രണ്ടുകൊല്ലം വാക്യാർത്ഥം പറയുവാൻ ക്ലൃപ്തകയും പണ്ഡിതമണ്ഡലത്തിന്റെ ശ്ലാഘയ്ക്കു് പാത്രീഭവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ബാല്യകാലത്തിൽ കാണിച്ച ആ പ്രവചനപാടവം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കും രാജകുടുംബത്തിനും പ്രത്യേകം ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

പിന്നീടു അവിടുന്നു് 1069-ാമാണ്ടിൽ കളിക്കോട്ട സ്കൂളിൽ

ചേന്ന ഇംഗ്ലീഷു് പഠിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. പ്രസ്തുതവിദ്യാലയത്തിൽ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകന്മാരായിരുന്ന ഗോപാലകൃഷ്ണയ്യരവർകളും ശങ്കരറാവു അവർകളും അവിടത്തെ ഗുരുനാഥന്മാരായിരുന്നു. 1074-ൽ മദിക്കേ ലേഷൻ പരീക്ഷയ്ക്കു ചേന്ന് അതിൽ പൂർണ്ണവിജയം നേടി. തദനന്തരം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എറണാകുളം കാളേജിൽ ചേന്ന എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുകയും പരീക്ഷ പാസ്സാവുകയും ചെയ്തു. അക്കൊല്ലത്തെ വിജയശ്രീലാളിതന്മാരായ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒന്നാമനായിരുന്ന തിരുമേനി. അതിന്റെ സ്മാരകമാകുന്ന അക്കൊല്ലം തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു ലഭിച്ച 'സീലി മെമ്മോറിയൽ' മെഡൽ. പിന്നെ അവിടുന്ന മതിരാശി പ്രസിഡൻസി കാളേജിൽ ചേരുകയും 1080-ാമാണ്ടിൽ ബി. ഏ. പാസ്സാവുകയും ചെയ്തു. കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഇടയ്ക്കു് ഒരുകൊല്ലം ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യത്താലും ഒരുകൊല്ലം ഒഴിഞ്ഞ തിരുമനസ്സൊന്നിച്ചു് ഡൽഹിഡർബാറിന്നു് എഴുന്നള്ളുകയാലും ബി. ഏ. പാസ്സാകുവാൻ രണ്ടുകൊല്ലം വിളംബം നേരിട്ടതാണു്.

ബി. എ. പാസായി തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ താമസമായപ്പോൾ വീണ്ടും ശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപനം ആരംഭിച്ചു. ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിലും ശാസ്ത്രാർത്ഥവിചാരത്തിലും പണ്ഡിതസദസ്സു നടത്തുന്നതിലും ജാഗരൂകനായിരിക്കുന്ന തിരുമനസ്സിലെ സമയം അന്നുമുതൽ ഇന്നേവരെ സഫലമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. പൊൽപ്പാക്കരമനക്കൽ ദാമോദരൻ നമ്പൂരിപ്പാട്, കണ്ണാമംഗലം കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി, കിരാങ്ങാട്ടമനക്കൽ ചെറിയനാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട്, കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സന്മാർ, സുപ്രസിദ്ധഭാഗവതംവായനക്കാരനായ വാഴക്കുന്നം, പണ്ഡിതർ കോണത്തു കൃഷ്ണവാരിയർ, കേശവൻ എളയതു്, മുകുന്ദശാസ്ത്രി, തിരുവനന്തപുരം സംസ്കൃതകോളേജ് പണ്ഡിതർ പദ്മനാഭാചാര്യർ, പടപ്പനമ്പൂതിരി, ചക്രപാണിവാര്യർ, കൈമുക്കുവൈദികൻ നാരായണൻ നമ്പൂതിരി മുതലായവർ അവിടത്തെ ശിഷ്യപ്രധാനന്മാരാണു്.

ന്യായശാസ്ത്രവ്യുത്പത്തികൊണ്ടും മറ്റും അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ സിദ്ധാന്തബിന്ദുവ്യാഖ്യാനം, ബ്രഹ്മാനന്ദീയം മുതലായ പ്രൌഢഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വ്യാകരണത്തിൽ ബോധവിഷയം മുതലായവയിലും, മീമാംസ, ധർമ്മശാസ്ത്രം മുതലായവയിലും വ്യുല്പത്തി സമ്പാദിച്ചു. അദ്വൈതവേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലതു് അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾ പഠിക്കുന്നുമുണ്ടു്. വെറുതെയല്ല, തക്കശ്രമത്തെക്കുറിച്ചു്, ക്ഷേമേന്ദ്രൻ,

മോഹം തുണദ്ധി വിമലീകുരുതേ ച ബുദ്ധിം
സൂതേ ച സംസ്കൃതപദവ്യവഹാരശക്തിം

ശാസ്ത്രാന്തരാഭ്യസനയോഗ്യതയായുനക്തി
തക്ക്ശ്രമോ ന തനുതേ കമിഹോപകാരം

എന്നിങ്ങനെ തക്വ്യവസായത്തെപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തീട്ടുള്ളതു്. തിരുമനസ്സിലെ കായ്ത്തിൽ അതു് അനപക്ഷരം യഥാർത്ഥമായിക്കാണപ്പെടുന്നു.

തക്പൊഠകാലത്തുതന്നെ ആരബ്ധമായതാണു് അവിടുത്തെ സാഹിത്യപരിശ്രമം. അതു ക്രമേണ പരിപുഷ്ടമായിത്തീർന്നു. ശാകുന്തളം, ഉത്തരരാമചരിതം, മാലതീമാധവം മുതലായ നാടകങ്ങളും രഘുവംശാദികാവ്യങ്ങളും കേരളീയരുടെ നിഷ്പക്ഷമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുകൂടി നോക്കുകയും സാരാർത്ഥം ധരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സർവ്വതോമുഖമായ വിജ്ഞാനത്താൽപ്രശോഭിതനും വെയിത്സ് രാജകുമാരനാൽ സമ്മാനിതനുമായ കെ. രാമപ്പിഷാരടി അവർകൾക്കു് സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം മഹനീയവും നിസ്തുലവുമാകുന്നു.

അജ്ഞാനാമവനീഭുജാമഹരഹഃസഞ്ജ്ഞാഭിഷേകാദപി
ജ്ഞാതൃ: ശ്രീയുവരംഗഭ്രുവലരിപോഃ ശ്ലാഘ്യൈവസമ്മാനനാ

എന്ന പദ്യാർത്ഥത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാറു വാഴ്ച്ചഒഴിഞ്ഞ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടതന്നെ"സഹൃദയതിലക"ബിരുദത്താൽ സംഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള രാമപ്പിഷാരടി അവർകളുടെ സഹൃദയത്വം സർവ്വവിദിതമാണല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിനും തിരുമനസ്സിലെ തക്പാണ്ഡിത്യത്തിൽ എന്നപോലെ സാഹിതീരസജ്ഞതയിലും അത്യധികം ബഹുമാനമാണുള്ളതു്. ഈ രണ്ടുപണ്ഡിതവരേണ്യന്മാരുടേയും മൈത്രീബന്ധത്തിന്റേയും സഹൃദയതയുടേയും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുംകൊണ്ടു് സമുല്ലസിക്കുന്ന ഒരുപ്രണയനവിശേഷമാകുന്നു ശാകുന്തളവ്യാഖ്യാനം. പണ്ഡിതരാജൻ പുന്നശ്ശേരിനമ്പിനീലകണ്ഠശർമ്മ, മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ ആർ. വി. കൃഷ്ണമാചാര്യർ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ, സാഹിത്യനിപുണനും ദോഷജ്ഞശിഖാമണിയുമായ പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി മുതലായവർ തിരുമനസ്സിലെ സാഹിത്യനൈപുണിയെപ്പറ്റി മുക്തകണ്ഠം പ്രശ്ലോഷിക്കുന്നവരാകുന്നു. ശാകുന്തളവ്യാഖ്യാനമെന്നുവേണ്ട തിരുമേനിയാൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റു ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അവിടുത്തെ സാഹിത്യമഹിമകൾക്കു് ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

സാഹിത്യൈസുകുമാരവസ്തുനിമഹാന്യായ ഗ്രഹഗ്രന്ഥിലേ
തക്കേവാമയിസംവിധാതരിസമം ലീലായതേഭാരതീ

എന്ന ശ്രീഹർഷസൂക്തി പാരം പ്രശോഭിക്കുന്നതു പരീക്ഷിത്തുതമ്പുരാനിലാണെന്നു പറയാം. 'അവയവ'സുഷമകളാൽ ദർശനീയനും 'മുക്താവലീ' വിരാജിതനുമായ രാജകുമാരനെ കവനകല, സ്വയംവരം ചെയ്തതിനു

ശേഷമുള്ള സന്താനങ്ങളാണ് പ്രഹ്ലാദചരിതം, സുകന്യാചരിതം മുതലായ സുകൃതി വേദ്യങ്ങളായ കൃതികൾ.

ഉദാഹരണത്തിനായി ചില പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. നിഖിലാഘവിനാശകാൽ സനാമ്നോ—
പ്യധികതപം മമ ബുദ്ധ്യതാം ജനൈഷ്ണോഃ
ഇതിനൂനമഘം നിഹന്തുഘോരം
കൃതവാൻ യോനഘ, മച്യുതം ഭജേ തം.

(ശ്രീകൃഷ്ണലീലാസ്തവം)

2. ഓഷ്ണപ്രഭാസമ്മിളിതാതിഹൃദ്യാ
മന്ദസ്മിതാഭാ വിമലാവിഭോതേ!
ജ്യോത്സ്നവ സന്ധ്യാരുണിമപ്രഭിന്നാ
മോഹാന്ധകാരക്ഷപണായ ഭ്രയാൽ.

(പൂർണ്ണത്രയീശസ്തോത്രം)

3. ചിത്രം സമസ്താമരദേഹജാത
പ്രഭാസമൂഹാത്മികയാ / ബലായാഃ
ദധേയയാരൂപമരിം നിഹന്തും
താമേവദേവീം ശരണം പ്രപദ്യേ.

(ദേവീസ്തുതി)

4. കളായകുസുമാവലീകിമുസുവർണ്ണസൂനാവൃതാ
ഘനാളിരുതഭ്രമിഗാപരിഗതാസദാവിദ്ധൃതാ !
മഹേന്ദ്രമണിപുത്രികാകിമയികാഞ്ചനാലങ്കൃതാ
ഹരേഃ കിമിയമാകൃതിർവ്വിമലപീതചേലാഞ്ചിതാ !!

(രാധായാഃസഖീംപ്രതി വചനം: രാധാമാധവം)

5. രജതാദ്രൌകൃതവസതിം
പരിഭവിതും ശങ്കരം നിജാരാതിം
കാഞ്ചനകുചഗിരിയുഗളം
നൂനമിദം മന്മഥോ ഗ്രഹം തേനേ

(സുകന്യാചരിതം)

പ്രാപ്പോ/തിഥിസ്ഥമിഹപാവനദർശനാത്മാ
ശ്രീദ്വാദശീ തിഥിരിയം മധുജിൽ പ്രിയാച

മത്തൊമുനീശ്വര ന ധന്യതരോസ്തിലോകേ
സ്നാനേനപാവനതരാം യമുനാം വിധേഹി. !!!

(അംബരീഷചരിതം)

ജിതബാഹ്യാരിരപ്യേഷഃ (ഹിരണ്യകശിപുഃ)
നാശകജ്ജേതു മാന്തരാൻ
ബാഹ്യാൻവിജിതവാൻ ദേവാൻ
തൈരേവാന്തസ്ഥിതൈർജ്ജിതഃ

(പ്രഹ്ലാദചരിതം)

അവിടുത്തെ സംസ്കൃതശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തെ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലക്കാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. വളരേക്കാലമായി തിരുമേനി, മദിരാശിയൂനിവേഴ്സിററിവക 'ശിരോമണി'യുടെ പരീക്ഷകനാകുന്നു. അണ്ണാമലയൂനിവേഴ്സിററിയും തിരുമേനിയെ പരീക്ഷകപദത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മദ്രാസിലേയും അണ്ണാമലയിലേയും സംസ്കൃതത്തിന്റെ 'ബോർഡ് ഓഫ് സ്റ്റഡീസി'ലും തിരുമേനി സാമാജികനുമാണു്.

കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഭാരതഭൂമിയുടെ വിദൂരങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിലും തിരുമനസ്സിലെ പാണ്ഡിത്യജന്യമായ യശസ്സു് ധാരാളം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒഴിഞ്ഞവലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സൊന്നിച്ചു് കാശിയിൽ എഴുന്നള്ളിയ സമയം അവിടെ ഒരു പാണ്ഡിതസദസ്സു് നടക്കുകയുണ്ടായി. ആ സദസ്സിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഭാഗഭാക്കാവുകയും അവിടത്തെ പ്രധാനന്യായപണ്ഡിതനായിരുന്ന സീതാരാമശാസ്ത്രിപ്രഭൃതികളുടെ അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കു് പാത്രീഭൂതനാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കഴിഞ്ഞ മിഥുനത്തിൽ നടത്തിയ കാശിയാത്രയുടെ ക്രമത്തിൽ തിരിച്ചെഴുന്നള്ളുമ്പോൾ കൽക്കട്ടയിൽ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം താമസിക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെവച്ചു നടത്തിയ ശാസ്ത്രസദസ്സിൽ പ്രകടിതമായ തിരുമേനിയുടെ വൈദുഷ്യത്തെക്കുറിച്ചു് മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ അനന്തകൃഷ്ണശാസ്ത്രിമുതൽപേർ തിരുമേനിയെ ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനന്ദിച്ചു. ദാസീദാസ് ഗുപ്ത മുതലായ പല പണ്ഡിതവരേണ്യന്മാരും സല്ക്കാരസമാരാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടു തിരുമേനിയെ അത്യധികം ബഹുമാനിച്ചു എന്നുള്ളതും ഈ പ്രകൃതത്തിൽ സ്മർത്തവ്യമാകുന്നു. 1085-ൽ കാലടിയിൽ കും ഭാഭിഷേകം നടന്ന സമയത്തു് വാഴ്ച ഒഴിഞ്ഞ വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അവിടെ എഴുന്നള്ളിയ സന്ദർഭത്തിൽ തിരുമനസ്സിലെക്കൂടെ ചരിത്രനായകനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു സ്വാമിയാരുടെ അടുക്കൽവച്ചു നടത്തിയ വാക്യാർത്ഥസദസ്സിലും തമ്പുരാൻ പങ്കുകൊ

ള്ളാതിരുന്നില്ല. ആ പണ്ഡിതസദസ്സിൽവച്ച് പ്രദർശിപ്പിച്ച വാക്യാർത്ഥപ്രവചന പാടവത്താൽ, തിരുമേനി സ്വാമിയാരുടെ അനുഗ്രഹത്തിനും പണ്ഡിതവരേണ്യന്മാരുടെ ബഹുമാനത്തിനും അഹ്നായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സംഗതിയും ഈ പ്രകൃതത്തിൽത്തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. പലപ്പോഴും വാഴ്ച ഒഴിഞ്ഞ തിരുമനസ്സിലെക്കൂടെ ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുവാൻ സന്ദർഭം ലഭിക്കുകയാൽ നമ്മുടെ തമ്പുരാന് ബറോഡ, കാശ്മീർ, മൈസൂർ, തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ ദിക്കുകളിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരുമായി പരിചയത്തിനു ഇടവന്നിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ പ്രതിപാദ്യമായിരിക്കുന്നു.

1082 മിഥുനം 17-ാംനു- അവിട്ടം ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിച്ചു. ഇട്ട്യാണത്തു, ശ്രീമതി പാറുക്കുട്ടി നേത്യാരമ്മ അവർകളുടെ പ്രഥമപുത്രിയും, അമ്മുക്കുട്ടി എന്നുംകൂടി ഓമനപ്പേരുള്ളവരുമായ, ശ്രീമതി, മാധവി അമ്മയാണ് അവിട്ടത്തെ പ്രേയസീപദത്തെ അലങ്കരിച്ചതു്. എല്ലാംകൊണ്ടും അവിട്ടത്തേയ്ക്ക് അനുരൂപതന്നെയാണു് ഈ സ്ത്രീരത്നം. കൊച്ചിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേലദ്ധ്യക്ഷനായ രാജശ്രീ ഐ. എൻ. മേനവൻ എന്നപോലെ സഹോദരി (മാധവിനെത്യാരമ്മ)യും വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽത്തന്നെയാണു കാവ്യങ്ങളും തക്കവും പഠിച്ചതു്. നൈത്യാരമ്മയ്ക്കു സംഗീതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഒരുപോലെ നൈപുണ്യമുണ്ടു്. ഗുരുഭക്തി, ദാക്ഷിണ്യം, സൌശീല്യം മുതലായവ ഈ വനിതാരത്നത്തിന്റെ സഹജഗുണങ്ങളാകുന്നു.

1089-മകരമാസത്തിൽ ഒഴിഞ്ഞ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതപാഠശാലയെക്കുറിച്ചു് അറിയാത്തവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ആരും ഇല്ലല്ലൊ. സുവ്വിദിതങ്ങളാണല്ലൊ ആ വിദ്യാലയത്തിലെ പദ്ധതികളും പ്രയോജനങ്ങളും. പ്രാരംഭംമുതൽ ഇന്നുവരെ തിരുമനസ്സിലെ പ്രത്യേകമേൽനോട്ടത്തിൽ പരിപുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ഒരു വലിയ സ്ഥാപനമാകുന്നു ഈ പാഠശാല. ഇടയ്ക്കിടെ വാക്യാർത്ഥം നടത്തി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലും പ്രഥമഗണനീയൻ ഈ തിരുമേനിതന്നെയാണു്. ഇങ്ങിനെ സംസ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും "അധീതിബോധാചരണപ്രചാരണ"ങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവയുടെ, അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ട നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാൻ ഈ അടുത്തകാലത്തു കേരളത്തിലെന്നല്ല ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നകാര്യം സംശയഗ്രസ്തമാകുന്നു.

ആചാരങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു വലിയനി

ബ്ധമാണു്. എവിടെ എഴുന്നള്ളിയാലും ദേശകാലങ്ങളൊന്നും തിരുമനസ്സിലെ ആചാരലോപങ്ങൾക്കു് ഇതുവരെ കാരണങ്ങളായിട്ടില്ല.

മച്ചുപാകളിയിൽ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു വലിയ ഭ്രമമാണു്. മച്ചുപാ ഓട്ടത്തിലും വള്ളം കളികളിലും വാഴ്ച്ചയൊഴിഞ്ഞ തിരുമേനിയും അത്യധികം താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നല്ലൊ.

"കുന്തിനന്ദനനായ ഭവാൻ" എന്നമട്ടു്.

'അച്യുതനെത്തുകൊള്ളുമൊരു
വിശ്രവീരന്മാർ രണ്ടുപേരും
മെച്ചമായൊരു മച്ചുപായയിൽ
ഇച്ഛയാകേറി ഓടിക്കുമ്പോൾ
വായുതന്നുടെ വേഗത്താലെ
പാഞ്ഞിടുന്നൊരു മച്ചുപായും
തോയവാഹിനീ ഉൗമ്മിമാലയിൽ
മായുമോ എന്നു തോന്നും കണ്ടാൽ'

എന്നു്, ഇന്നും നാവികന്മാർ വാഴ്ച്ചയൊഴിഞ്ഞ തിരുമേനിയുടെ നൈകാഹിനോദങ്ങളെപ്പറ്റി പുകഴ്ത്തി പാടുന്നതു കേൾക്കാം. വിജ്ഞാനം എന്നപോലെ വിനോദവും കാരണവന്റെ നിഴൽകണക്കേ അനന്തരവനിലും പകർന്നുകാണാം. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടും ടെന്നീസ്, ബാറ്റ്മിൻടൻ തുടങ്ങിയ പല കളികളിലും തിരുമേനി അദ്വിതീയനായിത്തീർന്നു. പറമ്പിക്കുളം, കാഞ്ഞിരപ്പിള്ളി, ക്രുതുർ മുതലായ പ്രകൃതിയുടെ ലീലാരണ്യങ്ങളിൽ പലകുറി എഴുന്നെള്ളി താമസിച്ചിട്ടുള്ള തിരുമനസ്സിലെ തത്വചിന്തയും കവിതാവാസനയും ഉത്തരോത്തമം സോന്മേഷങ്ങളായി കാണുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല.

ഇപ്രകാരം സ്പൃഹണീയങ്ങളായ പല ഗുണങ്ങളുടേയും വിളനിലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന തിരുമേനി ഈ എറണാകുളം മഹാരാജകലാശാലയിലെ ഒരു പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയാണെന്നുള്ളതു് ഈ പത്രപംക്തിയിൽ സാഭിമാനവും സസന്തോഷവും രേഖപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള യോഗ്യന്മാരായ ശിഷ്യന്മാരെക്കൊണ്ടല്ലെ ഗുരുനാഥന്മാരും ഗുരുകുലങ്ങളും ധന്യതയെ പ്രാപിക്കുന്നതു്?

സ്ഥാനേഷുശിഷ്യനിവഹൈർവ്വിനിയുജ്യമാനാ
വിദ്യാഗുരുംഹി ഗുണവത്തരമാതനോതി
ആദായശുക്തിഷുവലാഹകവിപ്രകീർണ്ണൈ
രത്നാകരോഭവതി വാരിഭിരംബുരാശിഃ

ഈ പദ്ധതിയെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഞങ്ങൾ സവിശേഷം സ്മരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഈ കലാശാലയുടെ അഭേദ്യമായ ബന്ധത്തിൽ സുസ്ഥിതനായിരിക്കുന്ന തിരുമേനിയാണല്ലൊ ഈ മാസം 25-ാംനു- ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി മംഗളത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതു്. ഈ മംഗളമഹോത്സവത്തിൽ കലാശാലവകയായി നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ 'സാഹിത്യസോപാനം' തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു് ആഭംഗുരങ്ങളായ മംഗളങ്ങളെ മേല്ക്കുമേൽ ഹൃദയപൂർവ്വം നേർന്നു കൊള്ളുന്നു.

ഭാഷാസാഹിത്യമണ്ഡലം.

മണ്ഡലസംബന്ധമായ പ്രവൃത്തികൾ ഇക്കൊല്ലം അത്യധികം ഹൃഷ്ക്കാന്തിയോടുകൂടി കാലേ ആരംഭിച്ചു. പ്രവർത്തകസംഘരൂപവൽക്കരണം നിയമാനുസൃതം നിർവ്വഹിച്ചു.

പ്രവർത്തകസംഘാംഗങ്ങൾ.

1. ശ്രീമാൻ പി. നാരായണമേനോൻ അവർകൾ എം. എ. (ഓണേഴ്സ്) (അദ്ധ്യക്ഷൻ)
2. ,, കെ. പി. കരുപ്പൻ ,, (ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ).
3. ,, കെ. കേശവൻനായർ ,, (അദ്ധ്യാപകകാര്യദർശി)
4. ,, കെ. എസ്. മാരാർ ,, ബി. ഏ. (ഖജാൻജി)
5. മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ.
6. ശ്രീമാൻ. ഡബ്ളിയു. കൃഷ്ണൻകുട്ടിമേനോൻ അവർകൾ എം. ഏ. (ഓണേഴ്സ്)
7. ,, പി. എം. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ ,, എം. ഏ. എൽ. ടി.
8. ,, പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി ,,
9. ,, കെ. കെ. ഭാസ്കരൻ ,, } Class IV.
10. ,, യം. ഐ. തോമസ് ,, }
11. ,, കെ. കെ. കേശവൻ ,, } Class III.
12. ,, ഇ. ജെ. ഫ്രാൻസീസ് ,, }
13. ,, എ. ആർ. ജയിക്കബ് ,, } Class II,
14. ,, എ. മാധവമേനോൻ ,, }
15. ,, എം. പി. കുഞ്ഞൻ ,, } Class I.
16. ,, പി. കെ. ശ്രീധരൻ ,, }
17. ശ്രീമതി എ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി. ,, } B. Sc Class.
18. ടി. ആർ. സുഭദ്ര. ,, } Class II.
19. ശ്രീമാൻ ശങ്കരനാരായണക്കൈമൾ (രാജിവച്ചു) B. Sc. Class

വിദ്യാർത്ഥി അംഗങ്ങളിൽനിന്നു കെ. കെ. കേശവനെ സഹകാര്യദർശിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

1111 കക്കടകം 22-ാംനു- വ്യാഴാഴ്ച നാലു മണിക്കുശേഷം സമ്മേളിച്ച വന്പിച്ച പ്രാരംഭയോഗത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധ ഹാസസാഹിത്യകാരനായ ശ്രീമാൻ പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ. എം. എൽ. സി. അവർകൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ സാവ്ലൌകികാവസ്ഥയെപ്പറ്റി സാരഗർഭവും ഫലിതസമ്പൂർണ്ണവുമായ രീതിയിൽ പ്രസംഗിച്ചു. സാഹിത്യംപണ്ഡിതന്മാരുടെ കുത്തകയല്ല: സൂക്ഷ്മത്തിൽ സകല മനുഷ്യരിലും ബാലവൃദ്ധ, പണ്ഡിതപാമര, തൊഴിലാളിമുതലാളി ഭേദമെന്യെ യഥാർത്ഥസാഹിത്യം ഒളിഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു പരിലസിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം സോദാഹരണം തെളിയിച്ചു.

അതേമാസത്തിൽ 27 ാംനു- കൂടിയ നിർവ്വാഹകസംഘയോഗത്തിൽ താഴെ കാണുന്ന തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്തു:—

1. ബി. എസ്. സി. രണ്ടു ക്ലാസുകളിൽനിന്ന് ഓരോ പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക.

2. മണ്ഡലത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യാൻ മഹാകവി വള്ളത്തോളിനോടഭ്യർത്ഥിക്കുക.

3. പ്രതിവർഷംഭാവിയിൽ പ്രശസ്തനീയനിലയിൽ ജയിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു സമ്മാനദാനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടമൂലധനം ഒരു നാടകമഭിനയിച്ചു് ശേഖരിക്കുക. തദ്വിഷയകമായ പ്രാരംഭകൃത്യങ്ങൾ അദ്ധ്യക്ഷൻ നിർവ്വഹിക്കുക.

4. മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന ഗവേഷണപരമായ ഉപന്യാസത്തിനുള്ള സമ്മാനം ഇരുപത്തഞ്ചിൽ കുറയാതെ പരീക്ഷ്യന്മാരില്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ ഇച്ഛാനുസരണം നിറുത്തൽചെയ്യുക.

കാര്യദർശി,

കെ. കെ. കേശവൻ.

S-K Rathnam

A 106